

தமிழ் அர்த்தத்துடன் கூடிய

ஸ்ரீ ம த் கீ தா பா ஷி ய ம்.

முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள்.

ஸ்ரீவிசிஷ்டாதவைத மதப்பிரவாத்தகரான
ஸ்ரீபாஷியகாரர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ ம த் கீ தா பா ஷி ய மு ம்.

ஆசாரியர்களால்

வி. கே. ராமாநுஜனைக் கொண்டு

எளிதான தமிழ் நடையில்

எழுதப்பட்ட உரையும்.

சும்பகோணம்

“ஸ்ரீ ஜனார்தன பிரண்டிங் ஒரீக்ஸ்”

மு க வு ரை.

ஸ்ரீரெதெ வெடிநாநாராபாநாஜலெஹாபெஸிகாய நரீஃ ||

உலகத்தில் எல்லாரும் “நான் நான்” என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் என்பது என்ன? அது உடம்பா? அல்லது அதைக் காட்டிலும் வேறானதா? இதை யோஜித்துப் பார்ப்போம். உடம்பு தாயார் வயிற்றிலிருந்து வெளியே வரும்போது, மிகவும் சிறிதாயிருந்து, வளர்ந்து, பிறகு பையனாகவும், ஆளாகவும், கடைசியில் கிழவனாகவும் ஆகிறது. இது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. நான் என்பது இவ்விதமாக வளர்ந்தும் குறைந்தும் வருகிறதென்று தோன்றுகிறதா? அப்படித்தோன்றாமல் ஒரேவிதமாய் இருப்பதாகத் தோன்றினால், எப்போதும் மாறிக்கொண்டிருக்கிற உடம்பைக்காட்டிலும் மாறுதலில்லாத நான் என்பது வேறு என்று எண்ண வேண்டியது.

2. மேலும், உடம்பு பேசுகிறது. ஒடியாடி அலைகிறது. தூங்கும்போது ஒருவேலையையும் செய்யாமல், தூக்கம் போன பிறகு மறுபடியும் கிளம்புகிறது. சாகிற காலத்தில் அடியோடே கிழே விழுந்து விடுகிறது. இந்த வேலைகளை உடம்பு தானாகச் செய்கிறதா? தானாகவே கிழே விழுந்து விடுகிறதா? அல்லது, அதைக் காட்டிலும் வேறான “நான்” என்பது அதற்குள்ளிருந்து, அதைக்கொண்டு கொஞ்சகாலம் வேலை செய்கிறதா? அந்த “நான்” என்பது உடம்பைவிட்டு ஒருகாலத்தில் போகிறதா? அப்போது உடம்பு அடியோடே கிழே விழுந்து விடுகிறதா? இதை யோஜித்துப்பார்த்தால், உடம்பு தானாக இப்படிச் செய்கிற தென்பதைக் காட்டிலும், நான் என்று ஒன்றிருந்து போய்விட்ட தென்று சொல்வது பொருந்தி யிருக்கிறது.

3. “நான்” என்பது இந்திரியங்களில் ஒன்று யிருக்குமா? இதையும் கவனிக்கவேண்டும். தெருவில் போகும் அழகான ஒரு ஸ்திரீயைப் பார்க்கக்கூடாது, பார்த்தால் மனதுகலங்கும் என்று நினைத்து, ஒருவன் தலையைத் திருப்பிக்கொள்கிறான். ஒரு கூளைத் தீயில் அவனுடைய கண்ணானது திரும்பி அவனைப்பார்க்கிறது.

சாப்பிடும்போது ஒட்டுமாம்பழத்தை இலையில் போடுகிறார்கள். அது உடம்புக்கு ஆகாது. அதைச்சாப்பிட வேண்டாம் என்று எண்ணுகிறான். ஒரு கூடணத்தில் அவன் கை அதை எடுத்து வாயில் போடுகிறது. அதை வாயும் விழுங்குகிறது. இப்படியே கண்ணைப் போல மற்ற ஞானேந்திரியங்களும், கையைப் போல் மற்ற கர்மேந்திரியங்களும் அவனுக்கு உட்படாமல் தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செய்கின்றன. மனதும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. தியானம் செய்ய ஒருவன் உட்கார்ந்து, ஒரு வஸ்துவையே நினைக்க வேண்டும், வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாது என்று எண்ணுகிறான். உடனே மனது வெளியே ஓடிப்போகிறது. நான் என்பது கண்முதலானவைகளை தவிர்த்துத் திருப்பி விடுகிறது. ஆகையால் நான் என்பது இந்திரியங்களும், மனதும், பிராணனாயுமிருக்க முடியாது. ஏனென்றால், நான் என்பது தூங்கும் போது ஒரு வேலைபையும் செய்கிறதில்லை. அப்பொழுதும் பிராணன் தன் வேலைகளை நிறுத்தாமல் செய்து கொண்டிருக்கிறது.

4. இதின்மேல் ஒரு கேள்வி—உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான நான் என்பவன் உடம்புக்குள் எப்படி வந்தான். தானாக வந்தானா? அல்லது அவனுக்கு மேற்பட்டவன் அவனை அதற்குள் வைத்தானா? என்று. பதில்—முதலில் சொன்னது ஸரியன்று. ஏனென்றால், எவனும் அழகு முதலான நல்ல குணங்கள் பொருந்திய உடம்போடே பணத்தினாலும், படிப்பினாலும், மற்ற நல்ல ஸங்கதிகளாலும் உபரந்தவனாகப் பிறக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவான். உலகத்திலோ பெரும்பாலும் அப்படிக்காணப்படவில்லை. ஏழைகளாயும், முட்டாள்களாயும், கெட்ட நடவடிக்கையுள்ளவர்களாயும் நான் என்பவர்கள் பிறக்கிறார்கள். அங்கங்கள் குறைவுள்ளனவாயும், அழகில்லாதவைகளாயும், அனேக விபாதிநிறைந்தவைகளாகவும் இருக்கிற உடம்புகளுடன் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் தாமாக வருவதானால் இப்படி இருப்பார்களோ? அவர்களுக்கு மேற்பட்டவனாக ஒரு யஜ்மானன் தான் அவர்களை உடம்புகளில் வைக்கிறான் என்று சொல்ல வேண்டும்.

5. இப்படி—(1.) உடம்பும், அதைச் சேர்ந்தவைகளும் (2.) நான் என்பவர்கள்—(3.) அவர்களுக்கு மேற்பட்ட யஜ்மானன்—

ரன்று மூன்று தத்வங்கள் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அங்ங்
களுக்குப் பிரமாணங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்ப்போம்.
உலகத்தில் மூன்று பிரமாணங்கள் இருக்கின்றன—பிரத்தியக்ஷம்,
அனுமானம் (யுக்தி), சப்தம்—என்று. பிரத்தியக்ஷம் என்பது இங்கே
உபயோகப்படாது. ஏனென்றால், கண் முதலான இந்திரியங்க
ளாலே இரண்டாவது தத்வத்தையும், மூன்றாவது தத்வத்தையும்
அறியமுடியாது. யுக்திகளை மாத்திரம் கொண்டும் அறிய முடி
யாது. ஏனென்றால், இந்த தேசத்தில் அநேகம் பேர்கள் யுக்தி
களை மாத்திரம் கொண்டு விசாரித்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒரு
வர் சொன்னபடி ஒருவர் சொல்லவில்லை. ஒவ்வொருவர் சொல்
வதும் அதுபவத்துக்கு ஒத்து வரவில்லை. எப்படி யென்றால்,
அவர்களில் ஆறு பேர்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள். அவர்களா
வன—(1) ஸாங்கியமதத்தை ஏற்படுத்தின கபிலர் என்ற ருஷி.
அவர் பெரிய யோகி என்று பிரஸித்தம். (2.) யோகமதத்தை ஏற்
படுத்தின நான்குமுகமுடைய பிரம்மா, (3.) வைசேஷிகமதத்தை
ஏற்படுத்தின கணுதன் என்கிற ருஷி. (4.) பெளத்தமதத்தை ஏற்
படுத்தின புத்தர் என்பவர். இவரைப் பகவானுடைய அபதாரம்
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (5.) ஜைனமதத்தை ஏற்படுத்தின
ஜீநன் என்பவர். (6.) பாசுபதமதத்தை ஏற்படுத்தின பசுபதி என்
கிற ருத்திரன்.

6. மேலான யஜுமானன். இவர்களில் ஸாங்கியனும், பெள
த்தனும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவனாகவும் யஜுமானனாகவும்
ஒருவனை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மூன்று மதக்காரர்கள் தைவம்
ஒன்று இருக்கிறது. அதை யுக்தியினாலே மாத்திரம் அறிந்து
கொள்ளலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் சொல்லும்
யுக்தியாவது—ஒரு குசுவன் சட்டிகளையும் பாணிகளையும் செய்கி
றான். இப்படியே வேறு வேலைக்காரர்கள் வெவ்வேறு வஸ்துக்களை
உண்டு பண்ணுகிறார்கள் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற
நாம்—எந்த வஸ்து செய்யப்பட்டதோ, அதை ஒருவன் செய்திரு
க்க வேண்டும்—என்று அறிகிறோம். இந்த உலகமானது அநேக
வஸ்துக்கள் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் அது
செய்யப்பட்ட வஸ்து. அதை ஒருவன் செய்திருக்க வேண்டும்.

அவன் எவனாயிருக்கலாம்? உலகத்தைச் செய்கிறவனுக்கு அறிவும் சக்தியும் அளவில்லாமல் இருக்கவேண்டும். நான் என்கிற ஜீவன் களுக்கு அறிவும் சக்தியும் மிகவும் கொஞ்சமாயிருப்பதால், அவர்களால் அது செய்ய முடியாது. ஆகையால் தைவம் என்று ஒன்று இருக்க வேண்டும்—என்று.

இந்த யுக்தி ஸரியானதன்று—உலகமானது செய்யப்பட்ட தாயிருந்தாலும், அதை ஏன் ஒரு ஜீவன் செய்திருக்கக்கூடாது? ஜீவன்களுக்குள் அறிவிலும் சக்தியிலும் தாரதம்மியமிருக்கிறதே. ஆனதினால் ஏன்ஒருஜீவன் ஏராளமான புண்ணியத்தைப்பண்ணி, உலகத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய அறிவும் சக்தியுமுள்ளவனாயிருக்கக்கூடாது? இந்தப் பிரம்மாண்டத்தை ஆளுகிற பிரம்மா என்பவன் ஜீவன் தானே. ஜீவன்களிருப்பதாகவும், அவர்களுக்கு அறிவும் சக்தியும் இருப்பதாகவும் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அவர்களில் ஒரு ஜீவனுடைய அறிவுக்கும் சக்திக்கும் அளவில்லையென்பதை மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்வது நல்லதா? அல்லது ஒருவருக்கும் தெரியாத புதிதான தைவம் என்ற ஒன்றையும், அதற்கு அளவில்லாத அறிவையும் சக்தியையும் ஒப்புக்கொள்வது நலமா? என்றால், முதலாவதே நலம். புதிதாக ஒரு வஸ்துவை ஏற்படுத்துவதைக் காட்டிலும், இருக்கிற வஸ்துவுக்கு ஒரு குணத்தையோ, ஒப்புக்கொண்ட குணத்துக்கு அளவில்லாமைபயோ ஏற்படுத்துவது தகுந்ததென்று எல்லா சாஸ்திரக் காரர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தைவமிருக்கிறதென்று யுக்திமாத்திரத்தைக்கொண்டு சொல்ல முடியாது.

7. இங்கே ஸாங்கியனும் பெளத்தனும்—ஏன் கஷ்டப்படுகிறாய், தைவமென்று ஒன்று எதற்காக வேண்டும்—என்று கேட்கலாம். தைவமில்லாவிட்டால் உலகத்தில் காணப்படுகிற பலவிதமான தாரதம்மியங்கள் எப்படி ஏற்படும். ஒருவன் பணக்காரன். இன்னொருவன் ஏழை. ஒருவன் புத்தியுள்ளவன். ஒருவன் முட்டாளன். ஒருவன் அழகுள்ளவன். மற்றொருவன் குருபி. இவைகள் எப்படி ஏற்பட்டன? பெளத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்—இவைகள் கர்மத்தினால் ஏற்பட்டன. நல்ல கர்மம் செய்தவன் நல்லதையும், கெட்டகர்மம் செய்தவன் கெட்டதையும் அடை

கிறான்—என்று. அவனைக் கேட்போம். கர்மம் என்றால் வேலை அனைதப்பண்ணி முடித்த உடனே அது போய்விடுகிறது. ஆதலால் அது இருக்கவுமில்லை. அதற்கு அறிவுமில்லையே. அது எப்படிப்பலன் கொடுக்காக்கும்? என்று. இதற்கு அவன் ஒரு பதில் சொல்லக்கூடும். அதாவது—கர்மம் உடனே போன போதிலும், அது செய்கிறவனிடத்தில் ஒரு சக்தியையுண்டு பண்ணுகிறது. அடிப்பில் ஒரு பாணியில் ஜலம் வைத்து நெருப்பைப் போட்டுக் காய்ச்சினால், வெந்நீராக ஆகிறது. நெருப்பு அணைந்துபோன போதிலும், வெந்நீரில் குடு இருக்கிறது. அதுபோல, இந்த சக்திக்கு அதிருஷ்டம் என்று பெயர். அது தகுந்த காலத்தில் பலனைக் கொடுக்கிறது—என்று. இந்த பதிலும் ஸரியன்று—அதிருஷ்டத்துக்கும் அறிவில்லையே. அறிவுள்ளவனால் ஏவப்படாமல் ஒரு அறிவில்லாதவன்தான் ஒரு வேலையைச் செய்வதை யாவாவது பார்த்திருக்கிறார்களா?

5. ஜீவன். யோகாசான் என்கிற பெளத்தன் சொல்லுகிறான்—நான் என்பது அறிவு. அதற்கு அறிவு இல்லை. அது ஒரு கூணமிருந்து போய் விடுகிறது. அடுத்த கூணத்தில் இன்னொரு அறிவு வருகிறது. அதுவும் ஒருகூணமிருந்து போய் விடுகிறது. இப்படி அறிவானது வெள்ளம் போல் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த அறிவின் பிரவாஹத்தை (வரிசையை) த்தான் ஜீவன் என்று சொல்லுகிறது—என்று. இது ஒருவருடைய அனுபவத்துக்கும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. நேற்று பார்த்த ஒருவனை இன்றைக்குப் பார்க்கும்போது, “அவன்தான் இவன்” என்று சொல்லுகிறோம். அவன் என்றால் நேற்றுப் பார்க்கப்பட்டவன். அவனும் இன்றைக்குப் பார்க்கப்பட்டவனும் ஒன்று என்று இதனால் ஏற்படுகிறது. ஆனதால் ஜீவன் ஒரு கூணமிருந்து அழிந்து போகிறான் என்று சொல்லமுடியாது. பெளத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்—நேற்றைக்குப் பார்க்கப்பட்டவன் வேறு. இன்றைக்குப் பார்க்கப்படுகிறவன் வேறு. இரண்டுபேரும் ஒரே மாதிரியாயிருப்பதாலே நீ மயங்குகிறாய்—என்று. இதுவும் ஸரியன்று—மயங்குகிற ஒருவன் ஒருவனை நேற்றைக்கும் மற்ருருவனை இன்றைக்கும் பார்த்தால்தானே அவர்கள் ஒன்று என்று

மயங்கக்கூடும். அப்போது இரண்டு நாள்களிலும் ஒருவன் இருக்கவேண்டுமே. அதனால் ஜீவன் ஒரே சூட்சுமமிருக்கிறான் என்று சொன்னது போய் விட்டது. அவன் நிலையாயே இருக்கிறான்.

9. வைசேஷிகள் (தாக்க சாஸ்திரம் ஏற்படுத்தினவன்) ஜீவன் விபு (எங்கும் நிறைந்திருக்கிறவன்) என்று சொல்லுகிறான். அது பிசகு. ஜீவன் எங்கும் நிறைந்திருந்தால், எல்லா இடத்து ஸங்கதிகளும் ஏன் அவனுக்குத் தெரியவில்லை என்றால், வைசேஷிகள் பதில் சொல்லுகிறான்—ஜீவன் எங்கும் நிறைந்திருந்த போதிலும், எந்த இடத்தில் அவன் உடம்பிருக்கிறதோ, அந்த இடத்தில் தான் அறிவு உண்டாகிறது. மற்ற இடத்து ஸங்கதிகள் அவனுக்குத் தெரியாது—என்று. அதுவும் தப்பு—இல்லாத ஒரு ஸங்கதியைச் சொல்லி, அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுவானேன்? புண்ணியம் பண்ணிச் செத்துப் போனவன் ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறான். பாபம் பண்ணினவன் நரகத்துக்குப் போகிறான் என்று சொல் இருக்கிறதே. எங்கும் நிறைந்தவன் எந்த விடத்துக்குப் போகிறது? எங்கிருந்து வருகிறது? ஜீவன் சின்னதாயிருந்தால் தான் போக்கும் வாத்தும் கூடும்.

ஐஐநன்—உடம்பு அளவு எத்தனையோ, அத்தனை அளவுள்ளது ஜீவன்—என்று சொல்லுகிறான். அதுவும் பிசகு—ஜீவனுக்கு அனேகம் பிறப்பு உண்டாகிறதென்று நீயும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறாய். போன ஐம்மம் யானையாயிருந்து அடுத்த ஐம்மத்தில் ஏறும்பாகப் பிறந்தால், யானையின் உடம்பிலிருக்கிற ஜீவனுக்கு யானையின் அளவு இருப்பதால், அந்த உடம்பை விட்டு ஏறம்பின் உடம்பில் துழையும்போது முழு ஜீவன் அதில் கொள்ளாதே. ஆகையாலே இந்த மதமும் பிசகு. ஐஐநன் பதில் சொல்லுகிறான்—எந்த உடம்பில் ஜீவனிருக்கிறதோ, அந்த உடம்பிற்குத் தகுந்த படி ஜீவ ஸ்வரூபம் சுருங்கிக் கொண்டும் விரிவையடைந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் யானை உடம்பில் இருக்கும் ஜீவன் ஏறம்பின் உடம்பில் வரும்போது சுருங்குகிறது—என்று. அப்போது ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு அடிக்கடி மாறுபாட்டை ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால், சட்டிப்பானைபோல் அழிந்து விடும். மாறுபாடுகளும் அழிவுதான். ஆகையால் இந்த மதத்தையும் தள்ளிவிட.

வேண்டியது. பிரம்மா முதல் கண்ணுக்குத் தெரியாத சின்னப் புழுவரையில் உள்ள எல்லா உடம்புகளிலும் ஜீவன் துழைந்திருப்பதாலே, அவன் ஸ்வரூபம் மிகவும் சின்னதாயிருக்கிறது என்று சொல்லுவதே தகுந்தது. அப்படியே வேதம் சொல்லுகிறது. அதில் ஏன் உனக்கு இவ்வளவு தீவ்ஷம்.

10. ஸாங்கியன் ஜீவனை ஒப்புக் கொண்டு, அவன் அறிவே தவிர, அவனுக்கு அறிவில்லை என்று சொல்லுகிறான். அதுவும் தப்பு—இது ஒருவருடைய அநுபவத்துக்கும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால், யாரும் ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்போது “நான் இதைப் பார்க்கிறேன்” என்று எண்ணுகிறார்கள். சொல்லவும் சொல்லுகிறார்கள். அதில் நான் என்கிற வஸ்துவில் அறிவு என்பது இருக்கிறதாக ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஜீவன் அறிவு மாதிரியன்று. அறிவாயும் அறிவுள்ளவனாயும் இருப்பவன்.

வைசேஷிகள் சொல்லுகிறான்—ஜீவனுக்கு அறிவு இயற்கையன்று—நடுவில் வருகிறது, போகிறது. ஜீவனுடன் மனது சேர்ந்தால் அது வருகிறது. பிரிந்தால் அது போகிறது—என்று. அது பிசகு—அவன் மதத்தில் ஒருவன் மோகூதம் அடையும்போது அவனுக்கு மனது கிடையாது. ஆகையால் அப்போது அவனுக்கு அறிவு உண்டாகாது. அப்போது கல்லைப்போல் அறிவில்லாமல் இருக்க வேண்டியது இவ்விதமான மோகூதத்தை எவன் ஆசைப்படுவன். ஸுகமில்லாத இந்த மோகூதத்தைக் காட்டிலும், ஸுகமுள்ள ஸம்ஸாரமே துக்கக்கலப்பு இருந்தாலும், நல்லது. எல்லாரும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கிளம்பி, அழிவில்லாததும், அளவில்லாததுமான ஸுகத்தை அநுபவிக்கவன்றோ ஆசைப்படுகிறார்கள். அறிவில்லாவிட்டால், இந்த அநுபவம் எப்படி வரும்? ஆகையால் ஜீவனுக்கு அறிவு இருக்கிறதென்றும், அது எப்போது மிருக்கிறதென்றும் ஒப்புக்கொள்வது தான் பொருத்தியது.

11. ஸாங்கியன் சொன்னபடி ஜீவன் அறிவு என்பதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஏனென்றால் அறிவு என்பது தன்னைப் பற்றியோ, தன்னையும் மற்றென்றையும் பற்றியோ பேசுவதற்குக் காரணமாய் இருப்பது. ஜீவன் தன்னைப்பற்றிப் பேசுவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறான். ஆகையால் அது கூடும். இது நம்மு

கூடிய அநுபவத்துக்கு ஒத்திருக்கிறது. ஒருவனை “நான், நான்” என்று நீ சொல்லுகிறாயே, ‘நான்’ என்பது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று கேட்டால், என்னை எனக்குத் தெரியாதா? அவனவனுக்கு அவனவனைத் தெரியாதா என்று பதில் சொல்லுகிறான். ‘நான்’ என்பது தானாகவே தோன்றும் என்று அந்தச் சொல்லிற்குப் பொருள். இந்த ஸங்கதி வைசேஷிகள் மனதில் படவில்லை. அவன் ஜீவ ஸ்வரூபத்தை ஜடம் என்று சொல்லுகிறான். ஜடம் என்றால் தானாய் தோன்றாமல் வேறொன்றின் உதவியால் தோன்றுகிற வஸ்து. இருட்டில் விளக்குத்தானாய் தோன்றுகிறது. இருட்டிலிருக்கும் வஸ்துக்கள் அதின் உதவியால் தோன்றுகின்றன. ஆகமா அந்த வஸ்துக்கள் போலன்று. விளக்குப்போன்றது.

12. உலகம் எல்லாாலும் கண்ணால் பார்க்கப்படுகிற உலகமானது இல்லை (பொய்) என்று யோகாசாரன் என்கிற பொய்தன் சொல்லுகிறான். அவனைக் கேட்போம்—எல்லாருக்கும் கண்ணுக்குத்தெரிகிறதே. இப்போது தோன்றுகிறபடியே நேற்றைக்கும் தோன்றிற்றே. அது எப்படிப்பொய்—என்று. அவன் பதில் சொல்லுகிறான்—ஸ்வப்னத்தில் அனேக ஸங்கதிகளைப் பார்க்கிறோமே. அவைகள் பொய்தானே. அதுபோல உலகமும் பொய். அறிவு ஒன்று தான் உண்மையில் இருக்கிறது—என்று. இந்த உதாரணம் ஸரியானதன்று. தூங்கும்போது ஸ்வப்னத்தில் நமக்குத் தோன்றுகிற வஸ்துக்கள் நமக்கு மாத்திரம் தோன்றுகிறது எல்லாருக்கும் தோன்றவில்லை. உலகம் அப்படியன்று. அதை நாம் எப்படி பார்க்கிறோமோ, அப்படியே எல்லாரும் பார்க்கிறார்கள். மேலும், தூங்கி எழுந்திருந்தால் ஸ்வப்னத்தில் கண்டவைகள் போய் விடுகின்றன. உலகமோ நிலையாய் இருக்கிறது. ஆகையால் அது பொய்யன்று.

13. பௌத்தர்களுக்குள் ஸௌக்ரந்திகன் என்று சொல்லப்பட்ட இன்னொருவன்—உலகமிருக்கிறது, அதை நம்முடைய கண் முதலிய இந்திரியங்களால் அறிய முடியாது. யுத்திகளால் தான் அறிய முடியும். யுத்தியாவது—நமக்குப் பல அறிவுகள் உண்டாகின்றன—மரம், செடி, ஆடு, மாடு—என்று. இந்த அறிவுகளில் மரம் முதலான ஸங்கதிகளிருப்பதாக அறிந்தோம். அறி

வுகளில் இந்த ஸங்கதிகள் ஏது என்று யோஜிக்கும்போது, மரம் முதலியவைகளிலிருந்து இந்த ஸங்கதிகள் அறிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டியது. ஆகையால் மரம் முதலியவைகள் இருக்கவேண்டும். உடம்பு தெரியாமல் தூங்கி எழுந்தவன் உடம்பில் தடித்திருப்பதைப் பார்த்து தூங்கும்போது ஏதோ கடித்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்வது போல்—என்று. பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்ணால் பார்ப்பதை மறைப்பதால், இந்த மதம் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று. இந்த ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் முன் பாராவில் சொன்ன யோகாசாஸ்திராக்கும் வித்தியாஸம் என்னவென்றால், இரண்டு பேர்களும் அறிவுகள் இருப்பதாய் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஒருவன் அறிவுகளை உண்டாக்கும் உலகமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறான். மற்றொருவன் அது இல்லை என்று சொல்லுகிறான்.

14. வைபாஷிகள் என்கிற பௌத்தன் உலகம் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதென்று சொல்லுகிறான். அவனும் ஸௌத்ராந்திகனும்—உலகத்தில் இருக்கும் வஸ்துக்கள் ஒரேக்ஷணமிருக்கின்றன. அடித்தக்ஷணத்தில் அதேமாதிரி வஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளும் ஒரேக்ஷணமிருந்து போய் விடுகின்றன—என்று சொல்லுகிறார்கள். மாமரத்திலிருக்கும் ஒரு பழத்தைப் பார்த்து, பறித்து, நருக்கி, சாப்பிடுகிறோமே. பழம் ஒரேக்ஷணமிருப்பதானால், இது எப்படிக்கூடும்? என்றால், பார்த்த பழம் வேறு, பறிக்கப்பட்ட பழமே. நருக்கினது வேறு. சாப்பிட்டதும் வேறுதான். எல்லாம் ஒரேமாதிரியாய் இருப்பதாலே, அவைகளை நீ ஒன்று என்று எண்ணுகிறாய்—என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதைக்கேட்டு எவன்தான்சிரிக்கமாட்டான். பௌத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—பரிஹாஸம் பண்ணாதே. ஒருவனுக்கு எரிகிறது. அதின் ஜ்வாலைகள் ஒன்று என்று மயங்குகிறார்கள். ஆனால் அநேக ஜ்வாலைகள் ஒன்றின்பின்னால் ஒன்று வந்துபோகின்றன. திரிநாலு அங்குலமிருக்கிறது அதில் வீசம் அங்குலம் எரிந்து ஜ்வாலை உண்டாகிறது. அதுஎரிந்து போனபிறகு அந்தஜ்வாலை போய் விட்டது. இரண்டாவது வீசம் அங்குலத்தில் இரண்டாவது ஜ்வாலை உண்டாகிறது. அதுபோல ஒவ்வொரு வஸ்துவும்

ஒவ்வொருக்ஷணமிருந்து போகிறது—என்று. இவர்களைக்கேட்க வேண்டியது. விளக்கின் ஜ்வாலைக்கு திரியும் எண்ணையும் வேண்டும். அவைகள் போனால், அந்த ஜ்வாலையும் போய்விடுகிறது. பார்த்த மாம்பழம் போகிறதென்று சொல்லுகிறாயே, அதற்கு என்ன காரணம்? பறிக்கிற மாம்பழம் உண்டாவதற்கும் என்ன காரணம்? ஒரு காரணமும் தெரியவில்லையே. உலகத்தில் மண்ணைக் கொண்டு சட்டிப்பாணைகள் செய்கிறார்கள். அந்த மண் இருக்கிறது. ஆனால் உருவம் வேறு. பார்த்த மாம்பழம் போய் விட்ட படியால், அதைக் கொண்டு பறித்த மாம்பழம் உண்டாகாதே. பின்னை அது எப்படி உண்டாயிற்று? பெளத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்.—பறித்த மாம்பழம் உண்டாகிற வரையில் பார்த்த மாம்பழம் இருக்கிறது—என்று. இப்படியானால் இரண்டு மாம்பழம் கண்ணுக்கு படவேண்டுமே, ஒன்றைத்தானே பார்க்கிறோம். மேலும் பார்த்த மாம்பழம் இரண்டுக்ஷணமிருப்பதாக ஏற்படுமே. இது உன் மதத்துக்கு விரோதமல்லவா? இன்னொரு கேள்வி கேட்போம். இப்போது உலகத்தில் இருக்கிற வஸ்துக்கள் மாத்திரம் ஒருக்ஷணமிருக்கின்றனவா? அவைகளுக்குக் காரணமாய் நீ சொல்லுகிற பரமானுக்களும் ஒரேக்ஷணமிருக்கின்றனவா—என்று. பெளத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்—எல்லாம் ஒரேக்ஷணம் தானிருக்கிறது—என்று. அப்படியானால் பரமானுக்கள் சேர்ந்து தானே பூமி முதலானது உண்டாக வேணும். அவைகள் சேருவது எப்போது, உண்டாகிறது எப்போது? சேருவதுக்குள்ளே அவைகள் போய் விடும். உண்டாகிறதற்குள்ளே சேர்ந்தவைகள் போய்விடுமே. வாழை ஒரு வருஷத்தில் தார் போடும். தென்னை ஐந்து வருஷத்தில் காய்க்கும். இவைகள் ஒருக்ஷணமிருந்தால், காய்களை எப்படிப் பார்க்க முடியும்? ஆகையாலே இந்தக்ஷணிகவாதம் மனதால் நினைக்கக்கூடத் தகுந்ததன்று.

15. இந்த உலகம் இப்படியே எப்போது மிருந்ததா? அல்லது எதிலிருந்தாவது உண்டாயிற்று? என்று விசாரிக்க வேண்டும். பல மதக்காரர்கள் இந்த உலகம் உண்டானது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸாங்கியன் சொல்லுகிறான்—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்,

என்று மூன்று வஸ்துக்கள் ஒரு காலத்தில் ஸமமாயிருந்தன. அதாவது—ஒவ்வொன்று அதிகமாயும், மற்றவைகள் குறைந்தும் இருக்கவில்லை. அப்போது இந்த உலக முண்டாகிறதில்லை. அந்த காலத்தைப் பிரளயகாலம் என்று சொல்லுகிறது. ஸமமாயிருக்கிற காலத்தில் அவைகளுக்குப் பிரகிருதி என்று பெயர். பிறகு இவைகள் ஸமமாயிருப்பது போய், ஒவ்வொன்று மேலிட்டது. அப்போது அந்தப்பிரகிருதி—மஹத், அஹங்காரம், மீர்து பூதங்கள், பத்து இந்திரியங்கள், மனது, இப்படி மாறிற்று. அவைகளிலிருந்து இவ்வுலகம் உண்டாயிற்று. இப்படித்தான் உண்டாயிருக்கவேண்டும். காரணமான ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்ஸுக்கள் ஸுகந்ததையும், துக்கத்தையும், தப்பு எண்ணத்தையுமுண்டு பண்ணுகின்றன. இவைகளைத் தான் இவ்வுலகத்திலும் பார்க்கிறோம்—என்று. நாம் ஸாங்கியனைக் கேட்போம். பிரகிருதி உலகமாக ஆகிறதே, இது தானாய் ஆகிறதா? அல்லது அறிவுள்ள ஒருவன் அதை உலகமாக ஆக்குகிறான்—என்று. ஸாங்கியன் பதில் சொல்லுகிறான்—பிரகிருதி தானாகவே உலகமாயிற்று—என்று. ஓ ஸாங்கியனே! ஒரு வீடு கட்ட செங்கல்லும் சுண்ணாம்பும் வந்திருக்கிறது. அவைகளைக் கொண்டு ஒரு கொத்தன் வேலை செய்தால் தானே வீடாகிறது. கொத்தன் வேலை செய்யாவிட்டால், கல்லும் சுண்ணாம்பும் வீடாக ஆகுமா? அப்படியே பிரகிருதியையும் அறிவுள்ளவன்தான் உலகமாகச் செய்யவேண்டுமே—என்று. அவன் சொல்லுகிறான்—பால் தயிராக ஆகிறதே. குளிர்த்த தேசத்தில் தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக ஆகின்றதே. அங்கே அறிவுள்ளவன் வேலை என்ன?—என்று. இதற்கு நாம் சொல்லுவதாவது. அறிவில்லாத வஸ்துவால் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டுமெயானால், அறிவுள்ளவன் உதவி இல்லாமல் போனால் முடியாது என்பது இஷ்டம். அதாவது நாம் விசாரிக்கவேண்டியது. நீ சொல்லுகிற பாலும் தண்ணீரும் இந்த இஷ்டத்தில் அகப்பட்டவைகள். ஸாங்கியன் பதில் சொல்லுகிறான்—அறிவுள்ளவன் வேலை வேண்டியதில்லை. அவன் கிட்ட இருந்தால் போதும். பசுமாடு பில்லைத்தின்று தண்ணீரைக்குடிக்கிறது. அந்தப் பில்லும் தண்ணீரும் பாலாக ஆகின்றன. அவை பாலாக ஆகிறதற்கு மாடு இருந்தால் போதும்.

அது போலவே ஜீவன்கள் கிட்டிருப்பதாலேயே பிரகிருதி உலகமாகிறது—என்று. இதற்கு பதில்—காளி மாடு பில்லைத் தின்று தண்ணீரைக் குடிக்கிறதே. அங்கு அறிவுள்ள ஜீவன் கிட்ட இருக்கிறதே. அவைகள் பாலாக ஆகின்றனவா? மேலும், ஜீவன்கள் எப்போதும் கிட்ட இருக்கிறார்களே. பிரகிருதி எப்போதும் உலகமாயிருக்கவேணும். பிரளயகாலத்தில் உலக மில்லை என்று சொல்லுகிறாயே. அது எப்படிக்கடும். மேலும், பிரளயகாலத்தில் ஸத்வமும், ரஜஸ்ஸும், தமஸ்ஸும் ஸமமாயிருந்ததே. இது எப்படி மாறி ஒவ்வொன்று மேலிட்டு மற்றவை குறைந்தன. இது அறிவுள்ளவன் செய்கிற வேலையல்லவா? ஆகையால் தைவம் என்று ஒன்று ஒப்புக்கொண்டால் தான், அதின் எண்ணத்தாலே பிரகிருதி உலகமாக மாறிற்று என்று சொல்லலாம்.

16. வைசேஷிகள் உலகமுண்டாவதற்குத் தகுந்த காரணம் நான் சொல்லுகிறேன் என்று வருகிறான். அவன் சொல்லுகிற தாவது—ஒரு உள்ளில் கூறையின் ஓட்டை வழிபாக ஸூரிய கிரணங்கள் ஒரு கம்பியாக வரும்போது, அதில் மிகவும் சின்ன தான வஸ்துக்கள் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. இவைகள் மிகவும் சின்னதாயிருந்தாலும், அவைகளை நாம் பார்க்கிறோம். அவைகளைக்காட்டிலும் சின்னதாய் நம்முடைய கண்ணுக்குப்படாமல் பரமானு என்று சொல்லப்பட்ட வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அவை—பூமி பரமானுக்கள், ஜலபரமானுக்கள், தேஜஸ்ஸு பரமானுக்கள், காற்றுப் பரமானுக்கள் என்று நாலுவகையாயிருக்கின்றன. பரமானுக்களுக்கு அழிவில்லை. இவைகளில் இரண்டு பரமானுக்கள் சேர்ந்து த்வியனுக்கம் என்று ஒன்று உண்டாகிறது. மூன்று த்வியனுக்கம் சேர்ந்து ஒரு த்ரயனுமுண்டாகிறது. அவைகளின் வழியாய் உடம்புகளும், இந்திரியங்களும், மற்ற உலகங்களுமுண்டாகின்றன—என்று. அவனைக் கேட்போம். ஓவைசேஷிகளே! பிரிந்திருக்கும் பரமானுக்கள் சேருவதற்கு என்ன காரணம்—என்று. அவன் பதில்சொல்லுகிறான்—ஜீவன்கள்கரமங்கள் செய்து அதிருஷ்டங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. அவைகள் கொடுக்கும் பலன்களை அறுபவிக்க ஜீவன்களுக்கு உடம்புகளும் இந்திரி

யங்களும் வேண்டும். அதற்காக அதிருஷ்டங்கள் பரமானுக்களைச்
சேரும்படி பண்ணி உலகத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன—என்று.
நீ சொல்லுகிறபடியானால், அதிருஷ்டங்கள் எப்போது மிருக்கிற
படியாலே, பரமானுக்கள் எப்போதும் சேர்ந்து கொண்டிருக்க
வேணும். பிரளயகாலத்தில் உலகமில்லையென்றும், ஒரே தடவை
யாக அது உண்டாகிறது என்றும் நீ சொல்லுகிறாயே. அது
எப்படிக்கூடும்? என்றால், அவன் பதில் சொல்லுகிறான்—அதிரு
ஷ்டங்கள் உடனே பலன்களைக்கொடுக்கிறதில்லை. சில இன்றைக்
கும், சில நாளைக்கும், சில அடுத்த வர்ஷத்திலும், சில அடுத்த
யுகத்திலும், சில அடுத்த கல்பத்திலும் பலன் கொடுக்கின்றன.
உலகத்தை யுண்டாக்கும் அதிருஷ்டங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து
ஒரே காலத்தில் உலகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன—என்று இது
ஒப்புக் கொள்ளத் தகுந்ததன்று. ஜீவன்கள் இத்தனை என்று
கணக்கில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே மனதுடன்
ஒரே விதமான கர்மத்தைச் செய்கிறதில்லை. ஆகையாலே எல்லா
ருடைய அதிருஷ்டங்கள் ஒரேகாலத்தில் சேர்ந்து உலகத்தை
உண்டுபண்ணும் வேலையை செய்ப முடியாது.

17. பரமானு என்று அழிவில்லாத வஸ்து இருக்கிற
தென்றுசொல்லுகிறாயே. அதை எதைக் கொண்டு சொல்லுகிறாய்.
நீயே அவைகள் கண்ணுக்குத் தெரியாது என்று சொல்வதாலே
பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமில்லை. எதைக் கொண்டு அவைகளை
ஒப்புக்கொள்ளுகிறாய்—என்று நாம் கேட்டால், அவன் பதில்
சொல்லுகிறான்—யுக்தியால் சொல்லுகிறேன். யுக்திபாவது—
ஸூரியன் வெளிச்சத்தில் சுழலுகிற சின்ன வஸ்துக்கள் கண்ணு
க்குத் தென்படுவதால், அனேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டா
யிருக்கவேண்டியது. உலகத்திலும் அப்படியே பார்க்கிறோம்.
இவைகளின் அவயவங்களுக்கும் அவயவங்கள் ஒப்புக்கொள்ள
வேணும். கண்ணுக்குத் தெரிகிற வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணுவ
தால். அந்த அவயவங்கள் தான் பரமானுக்கள்—என்று. இந்த
யுக்தியை நாம் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன விரோதம் என்
றால், சொல்லுகிறான்—இந்த வஸ்து அதைக்காட்டிலும் சின்னது.
அது இன்னொன்றைக் காட்டிலும் சின்னது, என்று பேசப்பட்ட.

சிறுமைக்கு ஒரு முடிவு வேண்டும். அதாவது—இதற்குக்கீழ் சின்னது வேறு கிடையாதென்று ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்ள வேணும். நாணயங்களில் ஒரு பைசாவை (தம்படி) கடைசியாக ஒப்புக்கொள்வது போல. அப்படி ஒப்புக் கொள்ளா விட்டால், ஒரு கமிசுக்கும் மலையும் என்னமாய் வித்தியாஸம் சொல்ல முடியும். இதை ஒப்புக்கொண்டால், தமிழில் ஆபிரம் பரமானுக்கள் இருக்கின்றன. மலையில் லக்ஷம் பரமானுக்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லலாம் அவ்வவங்கள் என்பது இரண்டுக்கும் பொதுதானே—என்று. அவனுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டியது—ஸூரியன் வெளிச்சத்தில் சுழலும் சின்ன வஸ்துக்களைச் சிறுமைக்கு முடிவாக வைத்துக் கொள்ளலாமே கண்ணுக்குத் தெரியாத பரமானுக்களை ஏன் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் நீ சொல்லுவதும் ஒப்புக் கொள்ளத் தகுந்த தன்று.

18. யோகமதத்தையும் பாசுபத மதத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—நாங்கள் தைவமொன்றை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அது பிரகிருதியை உலகமாகச் செய்தது. ஸாங்கியனிடத்தில் போலவும் வைசேஷிகனிடத்தில் போலவும் எங்களிடத்தில் குற்றம் சொல்ல முடியுமா?—என்று. அவர்களைக் கேட்போம்—உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவை உண்டுபண்ணுவதற்கு உபாதானம் என்றும், நிமித்தம் என்றும் இரண்டு காரணம் சொல்லுகிறார்களே. அவைகளில் தைவம் என்ன காரணம்—என்று. அவர்கள் பதில் சொல்லுகிறார்கள்—தைவம் நிமித்த காரணம். பிரகிருதி உபாதான காரணம். உலகத்திலும் அப்படியே பார்க்கிறோம். சட்டிப்பாணிகள் செய்யும்போது குயவன் நிமித்த காரணம். மண் உபாதான காரணம். இப்படியே இரண்டு காரணங்களும் பிரிந்தே யிருக்கவேண்டும்—என்று. அவனைக் கேட்க வேண்டும். தாயார் வயிற்றிலிருந்து குழந்தை பிறந்து யுவா (ஆள்) ஆகிறதே. ஆளுக்கு எது உபாதானகாரணம், எது நிமித்தகாரணம். குழந்தை உடம்பே காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. ஜீவன் போய்விட்டால் உடம்பு வளராது. ஆகையாலே உடம்போடு கூடிய ஜீவன் உபாதான காரணம். இந்தக்குழந்தையை செய்தது வேறொன்றும் காணப்படாமையால், அதுவே

நிமித்த காரணம் என்று சொல்ல வேண்டும். இப்படியே பிரகிருதியோடு சேர்ந்த தைவமே உலகத்திற்கு உபாதானகாரணமும் நிமித்த காரணமும் என்று சொல்லவேண்டும். இரண்டு காரணங்களும் வேறாக இருக்கமுடியாது.

19. இப்படி யுக்தினைக் கொண்டே ஏற்பட்ட மதங்களால் நம்முடைய அதுபவத்துக்கு ஒட்டினபடி ஒரு முடிவும் ஏற்படவில்லை. ஆகையாலே சப்தம் என்கிற பிரமாணத்தைக்கொண்டுதான் முடிவு செய்யவேண்டியது. நமக்குச் சப்தப் பிரமாணமானது வேதம்தான். அது என்ன சொல்லுகிறதென்றால், தைவம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. எல்லா ஜீவன்களும் உலகமும் அவனுடைய ஸொத்து. அவனே அவைகளை அடக்கி ஆளுகிறான். ஜீவன்களுடைய கர்மத்துக்கு த்தகுர்தபடி தாரதம்மியத்துடன் உலகத்தை உண்டு பண்ணுகிறான். ஜீவன்கள் அழிவில்லாதவர்கள். அவர்களுடைய ஸ்வபாவம் அஹு. அதாவது மிகவும் சின்னது. அவனுக்கு அறிவு என்கிற குணம் இயற்கையாகவே இருக்கிறது. ஆகையாலே மோக்ஷம் அடைந்த பிறகு அது அவனை விடுகிறதில்லை. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் பிரகாசம். அதாவது வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் தன்னைக்காட்டும் தன்மையுள்ளது. உலகம் பொய்யன்று. உண்மையிலே இருக்கிறது. பௌத்தன் சொன்னபடி ஒரேக்ஷணம் இருப்பதன்று. அது அநேக உருவங்களையும் அநேகம் பெயர்களையுமுடையதாயிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் இந்த உருவங்களும் பெயர்களும் இல்லாமல் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாய் தைவத்துடன் சேர்ந்திருந்தது. அப்போது இது தைவம், இது பிரகிருதி என்றுகூட பிரிக்கமுடியாத படி இருந்தது. ஆகையால் தைவம் ஒன்றே இருந்தது என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இப்படி ஒன்றாயிருந்த தைவமானது பல உருவங்களும் பல பெயர்களும் உள்ளதாக ஆகவேண்டுமென்று எண்ணி, இந்த உலகமாக ஆயிற்று. ஒன்றாயிருக்கிற காலத்திலும் உலகமான பிற்பாடும் பிரகிருதியும் ஜீவன்களும் தைவத்தோடே சேர்ந்தேயிருக்கின்றன. தைவம் ஆத்மாவாகையால், இவைகளை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிகிறதேயில்லை. அது பிரிர்தால் இவைகள் வஸ்துக்கள் அல்ல. அவைகள் தைவத்துக்கு உட்பட்டவை. தைவம் அவைகளுக்கு

ஆத்மா. பிரகிருதியும் ஜீவன்களுமாகிய உடம்போடு கூடினதைவம் நாம் பார்க்கிற உலகமாக ஆயிற்று. தைவமே உபாதான கரணமும் நிமித்தக கரணமும், ஆகையால் நாம் முதலில் பார்த்தபடி தைவமும் ஜீவன்களும் பிரகிருதியும் வெவ்வேறு தத்வங்கள்.

20. வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத மதக்காரர்கள் சேர்ந்து சில ஆகேஷங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளாவன—

(1) வேதம் எப்படிப் பிரமாணமாக ஆகலாம். அது ஒருவனால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமல்லவா? ஒருவன்—தான் ஒரு ஸங்கதியை உள்ளபடி பார்த்து, மோசம் பண்ணவேணும் என்கிற எண்ண மில்லாமல், பார்த்தபடியே சொன்னால் தானே, அவனை நம்பலாம். வேதத்தைச் செய்தவன் இப்படியிருந்தான் என்று சொல்ல முடியுமா? இதற்குப் பதில்—வேதம் ஒருவனாலும் செய்யப்படவில்லை. ஆகையால் சொன்னவனுண்டான தோஷம் வேதத்துக்கு கிடையாது. அது எப்போதுமிருந்து கொண்டிருக்கிறது.

(2) வேதம் எப்போது மிருக்கிறதென்று சொல்லலாமா? வேதம் என்பது சொல்லாபிற்தே. சொல் சொன்னவுடன் போய் விடுகிறதே. இதற்குப் பதில்—வேதத்தில் என்ன எழுத்துக்கள் இருக்கின்றனவோ, எந்த வரிசையாயும் எந்த ஸ்வரத்துடனும் இப்போது சொல்லுகிறார்களோ, இந்த மாதிரியே அந்த எழுத்துக்களும், அந்த வரிசையும் அந்த ஸ்வரங்களும் எப்போதும் சொல்லப்படுகின்றன. ஒரேமாதிரியாயிருப்பதைப் பற்றி நித்யம் என்று சொல்லுகிறது.

(3) வேதத்தில் சில மந்திரங்களை இந்த ருஷி பண்ணினார். வேறு மந்திரங்களை வேறு ருஷிகள் செய்தார்கள் என்று சொல்லி யிருக்கிறதே. வேதம் எப்படி நித்தியமாயிருக்கும். பதில்—வேதம் நித்தியம் தான். அதில் அடங்கிய மந்திரங்களும் நித்தியங்கள் தான். அவைகளை ஒருநாடியும் பண்ணவில்லை. மறைந்துபோன மந்திரங்களை அந்தருஷிகள் யோகத்தாலே பார்த்து, அவைகளைப் பிறர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். ஆகையாலே அந்த

மந்திரங்களுக்கு அவர்களை ருஷிகள் என்று சொல்லுகிறது. ருஷி என்கிற சொல்லுக்கு “பார்த்தவர்” என்று பொருள்.

(4) தைவம் உலகத்துக்கு உபாதாந காரணமென்று சொன்னீசே. சட்டிப் பாணைகளுக்கு உபாதாந காரணமான மண்கட்டி மாறுதலை யடைந்து, வேறு உருவங்களையும் பெயர்களையும் அடைந்து விடுகிறதே. அப்படியே தைவமும் மாறுதலை யடைந்தால், அதை ஸத்தியம் என்று எப்படிச் சொல்லக் கூடும். ஸத்தியம் என்றால், ஸ்வரூபத்திலாவது ஸ்வபாவத்திலாவது மாறுதலில்லாமல் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதல்லவா? பதில்—தைவம் மண்கட்டியைப் போல் மாறுதலை அடைகிறதில்லை. நம்முடைய உடம்புகள் வளரும்போதும், இளைக்கும்போதும் மாறுதல்கள் உடம்பிலே தான் உண்டாகின்றன. இவைகள் உடம்புக்குள் இருக்கும் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. அப்படியே தைவத்துக்கு உடம்பாயிருந்த பிரகிருதியானது ஒன்றாயிருந்து பல உருவமாக மாறுதலையடைந்தாலும், அதற்குள்ளே ஆத்மாவாச இருக்கும் தைவத்துக்கு ஒரு வித மாறுதலும் கிடையாது.

(5) தைவம் உபாதான காரணமாயிருந்தால், முழுவதும் செலவழிந்து போய்விட்டதா? ஒரு பாகம் செலவழிந்து ஒரு பாகம் பாக்கி இருக்கிறதா? முழுவதும் செலவழிந்துபோனால் தைவமே யில்லை. ஒரு பாகம் மீதியிருந்தால், தைவத்துக்கு அவயவங்கள் இல்லை யென்பது விரோதிக்கும். பதில்—கண்ணால் பார்க்கமுடியாத ஸங்கதிகளை வேதத்தைக் கொண்டே அறியவேண்டும். அது எப்படிச் சொல்லுகிறதோ, அதையே ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அந்த விஷயங்களில் யுக்தியைக் கொண்டு இது கூடும், இது கூடாதென்று சொல்லக்கூடாது. மண்கட்டி அழிந்து சட்டியும் பாணையும் ஆவதைப்பார்த்து நீ இந்த ஆசைப்பம் செய்கிறாய். மண்கட்டி ஒரு ஜாதி. தைவம் வேறு ஜாதி. அது ஹைய ஸ்வபாவம் தைவத்துக்கு எப்படி வரும்? சுடுவது நெருப்புக்கு ஸ்வபாவம். இதைக்கொண்டு ஜலம் ஏன் சுடவில்லை என்று கேட்கலாமோ.

(6) தைவம் உலகமாக ஆகிறதென்று சொன்னீரே. எதற்காக இப்படி ஆகிறது? சூயவன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பாடு படுகிறான். தைவத்துக்கு வேண்டியதெல்லாமிருக்கிறதே. பதில்— வேண்டியதெல்லாமிருக்கிற மஹாராஜா ஸாயங்கால வேளையில் பந்தாடப் போகிறானே. எந்தப் பிரயோஜனத்துக்காக இது செய்கிறான். அது போல. வாஸ்தவத்தில் உலகத்தையுண்டு பண்ணுவது அளவில்லாத தையின் வேலை. பிரளயகாலத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப்போல் இருக்கிற ஜீவன்களைப் பார்த்து, தைவமிரக்கப்பட்டு, உலகத்தை யுண்டுபண்ணி, அவர்களுக்கு உடம்புகளையும் இந்திரியங்களையும் கொடுத்து, சாஸ்திரத்தைப் பலபேர்களைக் கொண்டு சொல்லி வித்து, தன்னைத்தியானம் செய்தாவது, அல்லது தன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாவது தன்னிடம் வரவேணும் என்று இப்படிச் செய்கிறது.

21. 1. இந்த ஸமயத்தில் நாலு அத்வைதிகள் வந்து ஆசேஷிக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் சொல்லுகிறார்—உன்னைப்போல நானும் வேதத்தை ஒப்புக் கொள்ளுகிறவன். ஸாங்கியனைப்போலன்று. “இந்த உலகமெல்லாம் பிரம்மம்” என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதின் பொருள்—பிரம்மம் ஒன்றுதான் இருக்கிறது, வேறொன்று கிடையாது என்று. இப்படி பிரகக், நீ மூன்று தத்வங்கள் இருப்பதாக எப்படிச் சொல்லலாம்—என்று. பதில்—வேதத்தில் “அநுபவிக்கிறவன், அநுபவிக்கத்தகுந்தது, இவைகளை ஏவுகிறவன்—என்று மூன்று வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அநுபவிக்கிறவன் ஏவுகிறவனை த்யானம் செய்தால், ஏவுகிறவனை தைவம் பிரீதியடைந்து, இவனுடைய ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கு

1. பெரியவர்கள் சொன்னவைகளில் குற்றம் கண்டு பிடிக்கிறாயே. நீ யார்? என்று ஒருவன் கேட்கலாம். இந்தக்குற்றங்களை நானாகச் சொல்லவில்லை. வேறொரு பெரியவர் புத்தகத்தில் எழுதியதையே இங்கே எழுதுகிறேன். ஒரு மதத்தில் குற்றமிருப்பதாக இன்னொரு மதக்காரர் எழுதினால், உண்மையைக்கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள், அதை நன்றாய் கவனிக்கவேணும். தூஷித்ததாக நினைக்கக்கூடாது. நம்முடையதென்று ஒருமதமும் கிடையாது.

கிறது ” என்று இன்னொரு வாக்கியமிருக்கிறதே. அதை நீங்கள் மறந்தீர்களா—என்று. அவர் சொல்லுகிறார்—நாங்கள் சொல்கிற வாக்கியத்தாலே உன்னுடைய வாக்கியம் ரத்தாகி விட்டது. வேதம் பிரும்மத்துக்கும் உலகத்துக்கும் பேதம் கிடையாதென்று சொல்ல வந்தது. பேதம் என்பதைக் காட்டித் தானே, அதை இல்லை யென்று சொல்லவேணும். உன் வாக்கியம் பிரும்மம் வேறு, உலகம் வேறு என்று சொல்லுகிறது. என் வாக்கியம் அந்த பேதம் இல்லை என்று சொல்லுகிறது. ஆகையாலே உன் வாக்கியம் ரத்தாகிப்போய் விட்டது—என்று. இது பிசகு—பேதம் என்பது வேறு பிரமாணத்தாலே ஏற்பட்டிருந்தால், அதை எடுக்காது சொல்லி, அந்த பேதமில்லை யென்று வேதம் சொல்லலாம். வேறு பிரமாணத்தாலே தைவம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. அது வேறு, உலகம் வேறு என்று தெரிய வில்லையே. வேதம் தானே தைவமென்று ஒன்றிருக்கிறது. அது வேறு, உலகம் வேறு என்று சொல்லுகிறது. இப்படித் தெரியாத ஸங்கதியைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்தி, அந்த ஸங்கதியை பொய்பென்று சொன்னால், வேதமானது பைத்தியம் பிடித்தவன் பேச்சுப்போலாகுமே. ஆகையால் என் வாக்கியம் ரத்தாகி விடவில்லை. என் வாக்கியத்திற்கும் உங்கள் வாக்கியத்திற்கும் பொருத்தமாக அந்தத் தம் சொல்ல வேண்டியது.

22. இது நிற்க. ஒரே தத்வமிருந்தால், பல விதமான பேதங்களுடைய உலகம் எப்படித் தோன்றுகிறது? இதற்கு நீங்கள் காரணம் சொல்லவேண்டும். அவர் சொல்லுகிறார்—பிரும்மத்தை அவித்யை சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அது தன்னை அறியவில்லை. இருட்டிலிருப்பவன் தன்னைக் கண்ணால் பார்க்காததுபோல். அதனால் தன்னைக் காட்டிலும் வேறான உலகமிருப்பதாக மயங்குகிறது. உண்மை தெரிந்தால் உலகம் போய்விடும்—என்று. இதுவும் பிசகு. பிரும்மத்திற்கு எல்லாம் தெரியும் என்றும், இந்த அறிவுஇயற்கையாகவே இருக்கிறதென்றும் வேதம் சொல்லுகிறதே. ஆகையாலே அது தன்னை எப்போதும் உள்ளபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதே. அதற்கு அவித்யை எப்படி வரும். அவித்யை என்றால் அறிவில்லாமை தானே.

அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பிரம்மத்துக்கு அறிவு என்பது கிடையாது, ஏனென்றால், வேதமே அது நிர்ஞணம் என்று சொல்லுகிறது. நிர்ஞணம் என்றால், ஒரு குணமில்லாதது என்று பொருள்—என்று. இதுவும் பிசகு—சில வாக்கியங்களில் பிரம்மத்துக்கு அநேக நல்ல குணங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றன—அறிவு, வலிமை (பலம்), எல்லாரையும் அடக்கி ஆளுவது, நினைத்த வேலை முடிக்கும் தன்மை இவை முதலியவைகள். இத்தனும் குணமில்லை என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட குணமில்லை என்று தான் பொருள். ஆகையால் என் கேள்விக்குப் பதில் வரவில்லை.

23. மேலும், பிரம்மம் ஸ்வயம் பிரகாசம் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அதாவது—வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் தானே தோன்றுகிறது—என்று. தானே தோன்றுகிற வஸ்துவுக்குத் தன்னை அறியாமை எப்படி? ஒருவன் முத்துச்சிப்பியைப் பார்க்கிறான். அதன் உருப்படி மாத்திரம் தெரிகிறது. சிப்பி என்பது தோன்றவில்லை. பளபளப்பாயிருப்பதைக் கொண்டு அதை வெள்ளியென்று எண்ணுகிறான். அப்படியே பிரம்மத்துக்குக்குணமிருந்தால், அதன் ஸ்வரூபம் மாத்திரம் தெரிகிறது. அதன் குணத்தை அவித்யை மறைக்கிறது என்று சொல்லலாம். நீங்களோ பிரம்மத்துக்குக் குணமில்லையென்று சொல்லுகிறீர்கள். அது தோன்றினால், தோன்றாத பாகமில்லை.

24. மேலும், அவித்யை பென்பது அறிவினாலே போகும் என்று சொல்லுகிறீர்கள். நீங்கள் சொல்லுகிற பிரம்மம் அறிவு தானே. அதினால் அவித்யை ஏன் போகவில்லை? அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பிரம்மம் என்கிற அறிவு ஸ்வரூபமான அறிவு. அவித்யையைப்போக்கும் அறிவு “பிரம்மம் ஸ்வயம் பிரகாசம்” என்கிற வாக்கியத்தால் வரும் அறிவு. பதில்—ஸ்வரூபமான அறிவினால் எந்த ஸங்கதி தெரிகிறதோ, அதைக்காட்டிலும் என்ன அதிக ஸங்கதி வாக்கியத்தால் தெரிகிறது. ஒன்றும் அதிகமாய் தோன்றவில்லையே. ஆகையாலே ஸ்வரூபமான அறிவினாலே அவித்யை போகாவிட்டால், வாக்கியத்தினால் வரும் அறிவினாலும் போகாது. இது தவிர, பிரம்மம் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பதாலே, ஒரு அறிவுக்கும் விஷயமன்று. அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்

பது ஸ்வயம் பிரகாசமாகாது என்று உங்களுடைய மதம். வாச்
யத்தினால் வரும் அறிவுக்கு பிரம்மம் விஷயம் என்று சொல்வது
உங்கள் மதத்துக்கு விரோதம்.

25. அவித்யையானது பிரம்மத்தைத் தன்னை அறியாத
படி செய்கிறதென்று சொல்லுகிறீர்கள். பிரம்மம் பிரகாசமுள்
ளது என்று சொன்னால், அவித்யையினால் பிரகாசம் போனாலும்,
பிரம்மம் இருக்கும். பிரம்மமே பிரகாசமானால் அவித்யையினால்
பிரகாசம் போகும்போது பிரம்மமே போய்விடுமே. அவி
த்யைப் பிரகாசத்தைப்போக்குவது என்பது என்ன? பிரகா
சத்தை உண்டாக்காதபடி பண்ணுகிறதா? அல்லது பிரகாசத்தை
அழிப்பதா? பிரம்மமான பிரகாசம் உண்டானதன்று என்று
சொல்லுகிறபடியால், அவித்யை அதை அழித்தது என்று தான்
சொல்லவேண்டும். அப்போது பிரம்மம் அழிந்ததென்று முடியும்.

26. அவித்யை என்று சொல்லுகிறீர்களே. அது உண்மையா? அல்லது பொய்யா? உண்மையானால் பிரம்மம் உண்மையா
யிருக்கிற வஸ்து. அவித்யையும் உண்மையாயிருக்கிற வஸ்து.
அப்போது இரண்டு உண்மையான வஸ்துக்கள் ஏற்படும். உண்
மையான வஸ்து ஒன்றுதானென்று உங்களுடைய மதம். அது
பொய்யாயிருந்தால், பொய்யான உலகம் உண்டாவதற்காகத்தானே
அவித்யையை ஏற்படுத்தினீர்கள். பொய்யான அவித்யை உண்டா
வதற்கு இன்னொரு அவித்யை வேண்டுமே. அதுவும் பொய்யாயி
ருந்தால், அதுக்கு ஒரு அவித்யை வேண்டுமே. இதற்கு எங்கு
முடிவு? ஒருவன் முத்துச்சிப்பியை வெள்ளி யென்று எண்ணி
னை. பிறகு கிடப்போய் பார்த்தான். சிப்பி என்று தெரிந்து
கொண்டான். ஆகையால் அறிவுள்ளவனுக்கன்றோ தப்பு எண்
ணம் உண்டாவதும் அது போவதும். அறிவில்லாதபிரம்மத்துக்கு
தப்பு எண்ணமுண்டாவதும் அது போவதும் எப்படி? இந்த ஸங்
கதிகளை யாரும் நன்றாய் கவனிக்க வேண்டும்.

இங்கே சொன்ன குற்றங்களுக்கு ஸமாதானமாக அத்வைதி
கள் சொல்லுகிறார்கள்—நாங்களும் மூன்று தத்வங்களையும் உண்
னைப்போல் வியவஹார தசையில் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்—என்று.
இதற்குப் பதில்—வியவஹார தசை என்றால் என்ன? வியவஹார

ரீம் என்றால் பேச்சு. வார்த்தைக்குச் சொன்னேனே யொழிய உண்மையில் இல்லையென்று சொன்னதாக ஆயிற்று. அதனால் என்ன லாபம்? ஒருவனுக்குப் பதினாயிரம் ரூபாய் கொடுப்பதாகச் சொல்லி, அவன் ஸந்தோஷப்பட்டு, கொடு என்று கேட்கும் ஸமயத்தில், வேடிக்கைக்குச் சொன்னேன் என்று சொன்னால், அவனுக்கு எவ்வளவு ஸங்கடத்தை யுண்டு பண்ணும். அதுபோலிருக்கிறது.

27. இரண்டாவது அத்தைதி சொல்லுகிறார்—பிரம்மத்துக்கு அவித்யையிருக்கிறது என்று சொல்வது பெரிய குற்றம். அவித்யை ஜீவனுக்குத்தானிருக்கிறது. எப்படி என்றால், கண்ணாடி, ஜலம், மெருகு போட்ட வெள்ளி இவைகளில் முகத்தின் பிரதிபிம்பங்கள் தோன்றுகின்றன. முகம் ஒன்றையும் அழுக்கில்லாமலுமிருந்தாலும், அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி பிரதிபிம்பங்கள் சின்னதாயும், பெரிதாயும், அழுக்குள்ளதாயும், அழுக்கில்லாததாயும் பல விதமாய் தோன்றுகின்றன. அதுபோல பிரம்மம் ஒன்றையும் துக்கம் முதலான குற்றமில்லாமலிருந்தாலும், அனேக அவித்யைகளினாலே ஒரே பிரம்மம் அனேகமாகத் தோன்றுகிறது. அப்படித் தோன்றியவைகள் ஜீவன்கள். அவித்யைகளுக்குத் தகுந்தபடி, ஒன்று ஸுகமுள்ளதாகவும், ஒன்று துக்கமுள்ளதாகவும் காணப்படுகின்றன. பிரம்மமோ, ஒரேமாதிரியாக ஸுகமும் துக்கமும் இல்லாமலிருக்கிறது—என்று அவரை நாம் கேட்போம்—யாரிடத்தில் அவித்யை இருக்கிறது? அது பிரம்மத்தினிடமிருக்க இல்லை யென்று நீங்களே சொல்லுகிறீர்கள். அது ஜீவனிடத்திலுமிருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், அவித்யையால் ஜீவன், ஜீவனால் அவித்யை என்று, ஒவ்வொன்று மற்றொன்றைப் பொருத்திருக்கிறது. ஒரு பிரம்மசாரிக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறது. கல்வி யாணமானால் பயித்தியம் போகும். பயித்தியம்போனால் கல்வியாணமாகும் என்று சொல்வதுபோல. அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பீஜாங்குரநியாயம் கேட்டதுண்டா? முளை விதையினால். விதை முளையால். அதாவது—முளைத்து மரமானால் விதையுண்டாகும். அது போல அவித்யையால் ஜீவன், ஜீவனால் அவித்யை—என்று. இதுவும் பிசகு—பீஜ—அங்குரநியாயம் (விதை—முளை) உங்களுக்கு ஒட்

டாது. ஒரு பரத்தின் விதையிலிருந்து ஒருமுளை யுண்டாகிறது அது பரமாகி அதிலிருந்து வேறு விதை உண்டாகிறது. அதிலிருந்து இன்னொரு முளை உண்டாகிறது. இங்கே எந்த அவித்யையினால் எந்த ஜீவனுண்டாகிறதோ, அந்த ஜீவனிடத்தில் அந்த அவித்யையிருக்கிறது என்று நீங்கள் சொல்ல வேணும், அது ஒட்டாது. அவர் சொல்லுகிறார்—அவித்யையும் ஜீவனும் பிஜாங்குரநியாயம் போலவே ஒன்றின்பின் ஒன்று வருகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு ஜீவனிடமிருந்து ஒரு அவித்யை வருகிறது. அதிலிருந்து வேறுஜீவன், அதிலிருந்து வேறு அவித்யை—என்று. இதுவும் பிசுகு—ஒரு ஜீவத்தன்மைபோய் வேறொரு ஜீவனுண்டாகிறான் என்று சொன்னால், ஜீவன்களுக்கு அழிவு ஏற்படும். ஜீவனை நித்தியமென்று சொல்லுகிற வேதத்திற்கு விரோதம். உம்முடைய மதத்துக்கும் விரோதம். மோகஷம் வரையில் ஜீவன் நிலையாயிருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறீர்களே.

28. மூன்றாவது அத்வைதி பாஸ்கரன் சொல்வதாவது—ஒரே தத்வமிருக்கிறதென்று சொல்வது பிசுகு. உண்மையில் அனேக அந்தக்கரணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் பிரம்மமும் ஜீவன்களுமொன்று. அதாவது—பிரம்மமிருக்கிறது. ஜீவன்களில்லை. பிரம்மத்தினிடத்தில் அந்தக்கரணங்கள் சேருவதால், அவைகள் ஜீவன்களாகின்றன அந்தக்கரணங்கள் சேராத இடம் பிரம்மமாயிருக்கிறது. உதாரணம்—ஒரே ஆகாசம் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும், அந்த உள், இந்த உள், வாசல் என்று சொல்லுகிறோம். சுவர்களால் தடுக்கப்பட்ட ஆகாசத்து (இடவெளி)க்கு உள்ளு என்று பெயர். சுவர்கள் வேறாயிருப்பதால், உள்ளுக்கள் வேறு. சுவர்களால் தடுக்கப்படாத இடவெளியை பெரிய ஆகாசம் என்று சொல்லுகிறது. அதுபோல ஒரு அந்தக்கரணத்தோடு சேர்ந்த பிரம்மம் வேறு. இன்னொரு அந்தக்கரணத்துடன் சேர்ந்த பிரம்மம் வேறு. ஒரு அந்தக்கரணத்துடனும் சேராத பிரம்மம் வேறு. இதைக் கொண்டு தான், வேதம் “பிரம்மம் வேறு, ஜீவன்கள் வேறு, அவர்களுக்குள்ளும் ஒவ்வொருவர் வெவ்வேறு என்று” சொல்லுகிறது. ஜீவத்தன்மை வந்த பிற்பாடு ஜீவனுன பிரம்மம் கர்பம் செய்கிறது. மறுபடியும்

அந்தக்காணத்துடன் சேர்ந்து ஜீவததனமையை யடைந்து கர்மம் செய்கிறது ஜீவததனமையும் காமமும் ஆறுபோல ஒன்றின்பின் ஒன்றாக பெருகிக் கொண்டு வருகிறது இதைக்கொண்டுதான் வேதம் “ஜீவனகளும் அவாகள் காமங்களும் எப்போது மிருக்கின்றன” என்று சொல்லுகிறது அந்தக்காணம் அணுவாயிருப்பதாலே அததுடன் சேர்ந்த பிருமமமாகி ஜீவஸவநபும அணுவாயிருக்கிறது அந்தக்காணத்துடன் சேர்க்கைபோல, அந்த ஜீவத்தனமை போய்விடுகிறது அதாவது மோக்ஷம் வருகிறது—என்று இந்த மதமும் ஸரியன்று—(1) ஜீவததனமை பிருமமததுக்குத்தானே வருகிறது அது வருமபோது அதனுண்டாகும் அறிவின குறையும் துக்கங்களும் பிருமமததுக்குத்தான வருகிறது. துக்கங்களைப் பொய் என்று சொல்லக்கூடாது அந்தக்காணங்கள் உண்மையிலிருக்கின்றன அவைகளுடன் சேர்க்கைகளுமுண்மை அவைகளால் வருகிற அறிவுக்குறையும் துக்கங்களும் உண்மை இவைகள் எல்லாம் பிருமமததுக்குத்தான வருகிறது அப்போது பிருமமததுக்கு பூர்ணமான அறிவு இருக்கிறது என்றும், ஒருவித துக்கம் முதலான குறறமில்லை என்றும் வேதம் சொல்வதோடு விரோதிக்கும் (2) மேலும், ஒரே பிருமமததோடு அனேக அந்தக்காணங்கள் சேருவதால், எல்லா ஜீவத்தனமைகளும் ஒரே பிருமமததுக்குத்தானே வருகின்றன அப்போது ஒவ்வொரு ஜீவனும் எல்லா ஜீவனகளையும் ‘நான்’ என்று ஏன் அறியவில்லை ஒரே பிருமமததானே எல்லா ஜீவன்களும் அவர் சொல்லுகிறார்—பிருமமததுக்கு அனேக இடங்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு இடத்தை ஒவ்வொரு அந்தக்காணம் தொடுகிறது. அந்தந்த அந்தக் காணங்களுக்கு அதது தொடர இடம்தான் தெரியும் மற்றது தெரியாது ஆகையால் ஒரு ஜீவன் மற்ற ஜீவனை அறியவேண்டியதில்லை—என்று இப்படி பிருமமததீனிடம் வெவ்வேறு இடங்களை ஒப்புக்கொண்டால், பிருமமததுக்கு அவயவங்கள் இல்லை யென்று சொல்லுகிற வேதவாக்கியத்துடன் விரோதிகும் (3) பிருமமததுக்கு அவயவங்கள் இல்லாவிட்டால், அந்தக்காணங்கள் பிருமமததுடன் சேருவதானால், முழுவதும் சேரவேண்டும், சேராத இடமேயில்லை, சேராத இடம் பிருமமம் என்று

சொல்லுகிறீர்கள். சேராத இடமான பிரம்மம் ஏது. எல்லா அந்தக்கரணங்களும் ஒரே வஸ்துவத்தொடுவதால், ஒரே ஜீவன் தான் இருக்கவேண்டியது. (4) மேலும், அந்தக்கரணத்துடன் சேர்க்கை போனால், ஜீவத் தன்மை போய் வருகிறது. அதாவது மோகூதம் வருகிறது. தைவம் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால், அந்தக்கரணங்கள் அதை எங்கேயாவது தொட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். தொட்டவிடம் ஜீவன். அப்போது பந்தம் (கட்டு) வருகிறது. அந்தக்கரணம் அதை விட்டால், மோகூதம் வருகிறது ஆகையால் பந்தமும் மோகூதமும் அடிக்கடி வந்து கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

29. கடைசி அத்தைவதி யாதவப் பிரகாசன். அவர் சொல்லுகிறார்—ஜீவன்களைப் பொய் என்று சொல்வது பிசுரு. தைவமும், ஜீவன்களும், பிரகிருதியும் எல்லாம் உண்டாயில் இருக்கின்றன. இவைகள் ஒன்றுக் கொன்று வேறு தான். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் ஸத் என்கிற ஒரே வஸ்துவிலிருந்து உண்டானவைகள். உதாரணம்—ஸமுத்திரத்தில் காற்றில்லாமல் போனால் ஜலம் அசங்காமல் இருக்கிறது. இதைப்போல ஸத் என்பது. காற்று அடித்தால், அதே ஜலமானது அலைகளாகவும், நுரையாகவும், கொப்பளாங்களாகவும் ஆகிறது. இவைகள் போல் தைவமும், ஜீவன்களும், பிரகிருதியும். ஆகையால் வேதவாக்கியங்களுக்கு ஒன்றுக்கு ஒன்று விரோதமில்லை—என்று. இந்த மதமும் வேதத்துக்கு விரோதமானது. வேதம்—தைவமும் ஜீவன்களும் உண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறது. மேலும், வெவ்வேறாக இருக்கிற இந்த மூன்று தத்வங்களும் பிரளயகாலத்தில் ஸத்தாக ஆய்விமொகையாலே, மோகூதம் என்பது தானே வந்து விடும். ஜீவன் அதற்காகப் பாடுபட வேண்டியதில்லை. ஆகையால் ஜீவன் தைவத்தைத் தியானம் பண்ணவேண்டும் என்கிற வேதவாக்கியங்களுக்குப் பிரயோஜனமில்லாமல் போய் விடும்.

30. நாலு அத்தைவதிகளும் சேர்ந்து கேட்கிறார்கள்—எங்களுடைய மதத்தைத் துஷித்தாயே. நான் சொன்ன வேதவாக்கியத்துக்கும் நீசொன்ன வேதவாக்கியத்துக்கும் பொருத்தமாக நீதான் அர்த்தம் சொல்—என்று. பதில் சொல்லுகிறேன், உண்மையில்லை

வரும், ஜீவன்களும் வெவ்வேறுதான். இந்த ஸங்கதியைப் பேதச் சருதிகள் சொல்லுகின்றன. தைவமானது ஜீவன்களையும், பிரகிருதியையும் விட்டுப்பிரியாமையாலே, வேதம்தைவத்தையும், மறமவைகளையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. உதாரணம்—ஒருவனை எந்த ஊர் என்று கேட்டால், நான் ஸ்ரீரங்கம் என்று சொல்லுகிறேன். அவன் ஸ்ரீரங்கமோ. அவன் ஸ்ரீரங்கத்திலிருப்பதாலே தன்னை ஸ்ரீரங்கமாகச் சொல்லுகிறான். ஸ்ரீரங்கம் என்பதற்கு ஸ்ரீரங்கத்திலிருப்பவன் என்றுதான் பொருள். ஒருவனைப் பார்த்து இவன் கறுப்பு என்றால், இவன் என்பது ஜீவன். கறுப்பாயிருப்பது உடம்பு. இரண்டும் வேறு. ஆனபோதிலும் ஜீவன் உடம்பில் இருப்பதால், அவனையும் உடம்பையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. இது உலகவழக்கம். அப்படியே வேதமும் தைவம் எல்லாவஸ்துக்களிலுமிருப்பதாலே, அதையும் அந்த வஸ்துக்களையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் “இதெல்லாம் பிரம்மம்” என்கிற வாக் கியத்திற்கு இவைகள் எல்லாவற்றிலும் தைவமிருக்கிறது என்று பொருள். மனிதன் என்கிற சொல்லிற்கு மனித உடம்பிலிருக்கிற ஜீவன் என்று பொருள். அது போல எல்லாச் சொற்களும் எல்லா வஸ்துக்களிலுமிருக்கிற தைவத்தையே சொல்லுகின்றன. அதுதான் அவைகளுக்கு முக்கியமான பொருள்.

31. இப்படி மூன்று தத்வங்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதை ஸ்ரீ கீதையும் சொல்லுகிறது. ஏழாவது அத்தியாயத்தில் பகவான் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அர்ஜுனனுக்கு உபதேசம் பண்ணும்போது, இந்த உலகத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களை உண்டு பண்ணின பிரகிருதியும், அந்த வஸ்துக்களைத் தூக்குகிற ஜீவன்களும் தன்னுடைய ஸொத்து என்று சொல்லுகிறார். பிரகிருதியினாலுண்டான வஸ்துக்களை ஜீவன்கள் தூக்குகிறார்களென்று சொன்னதால், பிரகிருதி வேறு, ஜீவன்கள் வேறு என்றும், அவைகள் பகவானுக்கு ஸொத்து என்பதால், அவைகள் வேறு, பகவான் வேறு என்றும் ஏற்படுகிறது.

ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறாக தைவமென்று ஒன்றிருந்தால்தான், அவர்களுக்கு ஸுகமுண்டாகும். தைவம்—தான் சொன்ன படி நடக்கிறவனுக்கு இன்பமான பலனைக் கொடுக்கும். சொன்ன

படி செய்யாதவனைத் தொந்தரவுகளைக்காட்டி, நல்ல வழிக்குத் திருப்பிக் கொண்டு வரும். உலகத்திலும் இப்படியே பார்க்கிறோம். ஒரு தேசத்துக்கு ராஜா இல்லாவிட்டால், அதிலிருக்கும் ஜனங்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் ஸூகம் கிடைக்காது. ராஜா இருந்தால், அவன் சட்டப்படி நடக்கிறவனுக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பன். சட்டப்படி நடக்காதவனைத் தண்டித்து நல்லவழியில் திருப்புவன். தைவம் எந்த ஸங்கதியை எப்படிச் செய்கிறதோ, அது உண்மையென்று காட்டுவதற்காகவே, அதே மாதிரி ஸங்கதிகளை இந்த உலகத்திலும் நடத்தி வைக்கிறது. 1.

32. இந்த ஸங்கதியை இவ்வளவு விஸ்தாரமாய் சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், ஜனங்களுக்கு இருக்கும் இரண்டு தப்பு எண்ணங்கள் மனதில் நன்றாய் பட்டு, அவைகளைப் போக்குவதற்காக இவ்வளவு பாடு பட்டது. அந்தத்தப்பு எண்ணங்களாவன—(1) உடம்புதான் ஜீவன். அதைக் காட்டிலும் வேறன்று. (2) உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாக ஜீவன் என்று ஒரு வஸ்து இருந்தாலும், அது ஒருவருக்கும் உட்பட்டதன்று. அது தனக்காகவே இருக்கிறது. அதற்கு யஜமானனாய் தைவமென்று ஒன்று கிடையாது—என்று. அந்த இரண்டு தப்பு எண்ணங்களும் போகாவிட்டால், ஒருவனுக்கு நிலைபாடு, துக்கம் கலப்பில்லாத ஸூகம் கிடைக்காது. அதற்காகத்தான் வேதமும் அதின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிற ஸ்ரீகீதையும் இந்த ஸங்கதியை அடிக்கடி சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபாஷிபகாரர் மதத்தில்

1. இப்படி எந்தவிதத்தாலும் உயர்ந்த ஸ்ரீபாஷிபகாரர் மதத்தை விட்டு விட்டு, எந்த விதத்திலும் இளப்பமான மதங்களில் ஜனங்களுக்கு அபிமானமுண்டாவதென் ? அவர்கள் குணங்களையும் தோஷங்களையும் பார்த்துச் செய்கிறார்களா? மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லுவானேன்? அடியேன் ஸ்ரீபாஷிபம் முதலான கிரந்தங்களை ஸேவித்த பிறகு, வேறு மதத்தில் அபிமான முள்ளவனாய் கொஞ்சகாலமிருந்து திரிந்தேன். எனது ஆசாரியன்—ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்—மிகுந்த கவலைப் பட்டு, அடியேனைத் திருப்பினார். அடியேன் பெரிய ஆண்டவன் திருவடிகளை அடைந்தவர்கள் வயிற்றில் பிறந்தது என்கிற புண்ணியத்தால் திரும்பினேன். என்னைப் போல இருக்கும் மற்றவர்களை எந்த ஆசாரியர்கள் கவலைப் பட்டுத் திருப்புவார்களோ ?

இது ஸாரீமரீன் ஆர்த்தம். இது நம்முடைய மனதில் நன்றாகப் பதிந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்பட்டு உழன்று கொண்டிருக்க மாட்டோம்.

33. ஜீவன்களுக்கு அறிவு என்கிற குணமிருப்பதால், ஸுகந்தையே தேடுகிறார்கள். இந்த உலகத்தில் துக்கம் கலப்பில்லாத நிலையான ஸுகம் கிடையாது. ஒருவன் பிள்ளைக் குழந்தையிலே பென்று வெகு தபஸ்ஸு பண்ணுகிறான். அவன் போகாத கோவிலில்லை. கடைசியில் ஒரு குழந்தை பிறக்கிறது. அவனுக்கு அளவில்லாத ஸந்தோஷ முண்டாகிறது. கொஞ்ச நாளில் குழந்தைக்கு மாந்தம் வந்து, கையையும் காலையும் இழுக்கிறது. அவன் அங்குமிங்கும் ஓடி மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறான். குழந்தைக்கு என்ன வந்துவிடுமோ என்று நடுங்குகிறான். குழந்தை இறந்து போய்விடுகிறது. அவனுக்கு மூர்ச்சை போய், நல்ல சோறில்லாமல், தூக்கமில்லாமல் வெகுநாள் அவன் கஷ்டப்படுகிறான். இவன் கொஞ்ச ஸுகத்தை வெகு கஷ்டப்பட்டு அடைகிறான். அளவில்லாத கவலையோடும் பயத்தோடும் அது கலந்திருக்கிறது. அந்த ஸுகமும் அவனிருக்கும் காலத்திலேயே போய் விடுகிறது. இன்னொருவன் கப்பல் யாத்திரை செய்து பணம் சம்பாதிக்கிறான். அவனுக்குப் பணத்தைப் பார்ப்பதே ஸுகமாயிருக்கிறது. ஆனால் அந்தப் பணத்தாலே அநேகம் பேர்கள் விரோதிகள் ஆகிறார்கள். பெற்ற தாயார் மற்றப் பிள்ளைகளுக்குப் பணத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க வில்லையே பென்று வைகிறான். பெண்ணும் மாப் பிள்ளையும் சீர் செய்ய வில்லையே என்று கோபித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். பந்துக்கள் தங்களுக்குப் பணம் கொடுக்கவில்லையே என்று ஓய்விடுகிறார்கள். திருடர்கள் எப்போது அமாவாசை வரப்போகிறது. தீவட்டிக் கொள்ளை அடிக்கலாம் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பணக்காரனுடைய ஸுகம் என்ன ஸுகம். இதுபோலவே மற்ற ஸுகங்களுமிருக்கின்றன. ஜனங்கள் ஸுகத்தை மாத்திரம் பார்க்கிறார்களேயல்லாமல், அது பலிக்கும் துக்கத்தை நினைக்கிறதேயில்லை. ஒருஸ்திரீ பிரஸங்கிக்கும் போது கஷ்டப் படுகையில், இனிமேல் புருஷனை என்னைத் தொடவொட்டேன் என்று சொல்லுகிறாள். நாலு மாதத்துக்கொல்

லீரம் கர்ப்பம் வந்தி விடுகிறது. ஸுவர்க்கம் என்கிற இடத்தில் துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அதையும் அதுபவிக்கும்போது இது முடிந்த போய்விடுமே என்ற பயம் அத்துடன் கலந்திருக்கிறது.

34. ஆதலால் அறிவுள்ளவன் நிலைபாடு—துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகத்தைத் தேடவேண்டியது. அது எங்கே கிடைக்கும் என்றால், பகவான் ஸ்ரீ கீதையில் 9-வது அத்தியாயத்தில் கடைசியில் சொல்லுகிறார்—“நிலையில்லாமலும், ஸுகமில்லாமலுமிருக்கிற இந்த லோகத்தை அடைந்திருக்கிற நீ என்னைத் தியானம் பண்ணு” “என்னை இடைவிடாமல் பிரீதியுடனே நினை, என்னை மிகவுமூர்த்த பிரயோஜனமாக நிலைத்து, இப்படி என்னைத்தியானம் பண்ணினால், என்னிடம் வரலாம்,” (சுலோகம் 33-34) என்று. இந்த உலகத்தில் துக்கம் கலந்த ஸுகம்தான் இருக்கிறதென்றும், அது நிலையில்லை பென்றும் கீழே சொன்னது பகவான் வார்த்தைபால் உறுதிப்படுகிறது. இந்த லோகத்திலிருக்கிறவனைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்வென்று சொல்வதால், அவர் இருக்குமிடம் நிலையானதாயும், மிகுந்தஸுகமுள்ளதாயும் இருக்க வேண்டியது. இப்படியில்லாவிட்டால், அவரைத்தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு அங்கு போவதனால் என்ன பிரயோஜனம் கிடைக்கும். இவ்விதமான இடம் எங்கே இருக்கிறதென்றால், வைகுண்ட மென்கிற லோகத்தில் வைகுண்ட மென்கிற பட்டணத்தில் இருக்கிறது. பகவானே அளவில்லாத ஸுகம் என்று பல காரணங்களாலே முதலாவது அத்தியாயம் அவதாரிகையில் சொல்லப்போகிறது. அதைப்பார்க்க. ஆகையால் நமக்கு எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பிரயோஜனமானது வைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவானிடம் போவது. இதற்கு வழி பகவானை வேறு நினைவு கலப்பில்லாமல் பிரீதியுடனே தியானம் பண்ணுவது. இதற்குப் பக்தி யோகம் என்று பெயர்.

35. மிகுந்தபாக்கியம் பண்ணினவர்களால் இப்படித்தியானம் செய்ய முடியும். பெரும்பாலும் ஜனங்களுக்குப்பகவான் இருக்கிறார் என்று தெரிந்த போதிலும், அவரிடத்தில் பிரீதியில்லை. அவரை இடைவிடாமல் நினைக்கவும் முடியாது. நம்முடைய மனது விஷ

பங்களில் படித்து அவ்வகையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பகவானிடத்தில் பக்தியில்லை என்றால், அனேகம் பேர்கள் சண்டைக்கு வருவார்கள். நான் கோவிலுக்குப் போகவில்லையா? பெருமானுக்குக் கைக்கரியங்கள் செய்யவில்லையா? எப்படி எனக்குப் பக்தியில்லை என்று சொல்லலாம் என்று கேட்பார்கள். அவர்களே யோஜித்துப் பார்க்கவேண்டியது. கோவிலில் பெருமானை ஸந்தோஷமாய் ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பெண்டாட்டிக்குத் தேள் கொட்டிற்று என்று யாராவது சொன்னால், உடனே வீட்டுக்கு ஓடிவர மாட்டார்களா? இதனால் பெருமானாக்காட்டிலும் பெண்டாட்டியிடம் அதிகப் பிடிமானம் இருக்கிறதென்று ஏற்பட வில்லையா? இது அடியேனுடைய அநுபவத்தைக்கொண்டு எழுதினேன். பக்தியில்லை என்கிற எண்ணமே யில்லையே. பக்தி எப்படி வரும்? ஆகையால் பகவானிடத்தில் ஆசையுண்டாவதற்கும், அவரை வேறு நினைவில்லாமல் தியானம் பண்ணுவதற்கும் (முதல் சல்கன் போவதற்காக, ஒருவன்தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கவேண்டும். அதற்காக முயற்சி செய்யும்போதே விஷயங்களில் அலுப்பு வந்து விடும். ஆத்மாவைப்பார்த்தபிறகு, அவைகளிலிருக்கிற சபலமும் போய்விடும். அப்போது பக்தியேபாகத்தை நன்றாகச் செய்யலாம்.

36. ஸ்ரீ கீதையில் 18 அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கும் வழி விரிவாய் சொல்லப்படுகிறது. ஏழாவது அத்தியாயம் முதல் ஆறு அத்தியாயங்களால் பக்தி யோகமும், அதற்கு வேண்டிய பகவானைப்பற்றிய அறிவும் சொல்லப்படுகின்றன. கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களால் கீழ்ச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்ட சில ஸங்கதிகள் வெகு விரிவாய் சொல்லப்படுகின்றன.

37. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் முதல் அத்தியாயமும், இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் முதல்பதினென்று சுலோகங்களும் ஸ்ரீ கீதை யாரால், யாருக்கு, எந்த விடத்தில், எந்தக் காலத்தில், என்னப் பிரயோஜனத்திற்காகச் சொல்லப்பட்டது—என்பதைச் சொல்லுகின்றன. அவதாரிகைபைப் பார்க்க. 12-வது சுலோகம் முதல் 30-வது சுலோகம் வரையில் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பகவான்

உபதேசிக்கிறார். ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. உடம்புக்கு அழிவதே ஸ்வபாவம். ஆகையாலே உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மாவேறு என்பதைப் பல யுக்திகளைக் கொண்டு மிகவும் தெளிவாய் உபதேசிக்கிறார். ஜீவன் பகவானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும், அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியவன் என்றும், அதற்காகத் தான் அவன் இருக்கிறானென்றும் அந்த இடத்தில் சொல்லாமல் போனபோதிலும், அவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது. இப்படி ஆத்மாவை அறிந்த பிறகு, இந்த அறிவுடன் சாஸ்திரங்களில் சொன்ன கர்மங்களை ஒருவன் செய்ய வேண்டும் என்று அந்த அத்தியாயம் 41-வது சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார். கர்மங்களை இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்ய வேண்டியது. (1) இந்தக் கர்மத்தைப் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகச் செய்கிறேன் என்று ஒரு நினைவு. அது எப்படி உண்டாகிறதென்றால், நான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு. அதுவும் அதைச் சேர்ந்தவைகளும் என்னதன்று. அவைகள் எனக்கு வேண்டியதில்லை. அவைகளுக்காக நான் பாடுபட வேண்டியதில்லை. ஆகையால் அந்தக்கர்மமே எனக்குப் பிரயோஜனம். அந்தக் கர்மத்தால் வரும் ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்கள் எனக்கு வேண்டியதில்லை என்கிற நினைவால் வருகிறது. இது இந்த அத்தியாயம் 11-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறார். (2) இந்தக் கர்மத்தை நான் செய்யவில்லை-என்று, நீர் செய்யும்போது செய்யவில்லை யென்பது எப்படி என்றால், ஞானஸ்வரூபனாயிருக்கிற நான் கர்ம ஸம்பந்தம் போய் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தால், இந்தமாதிரி வேலையைச் செய்யமாட்டேன். உடம்பின் சேர்க்கையால் இந்தக் கர்மத்தை நான் செய்யும்படி நேர்ந்தது. இந்த வேலையையும் நானாகச் செய்ய வில்லை. தைவம் என்னைக்கொண்டு செய்கிறது. இது இரண்டாவது நினைவு. இப்படி எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்ய வேண்டிய ஒருவன் நனக்குப் பிடித்ததும் தன்னால் செய்யக்கூடியதுமான ஒரு கர்மத்தை மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் விடாமல் செய்து கொண்டுவர வேண்டியது. மற்ற கர்மங்களை இதற்கு உதவியாகச் செய்ய வேண்டியது. அந்தக் கர்மத்துக்குக் கர்மயோகம் என்று பெயர். அவைகளினாலே பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து, ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற குணத்தைக் குறைத்து, ஸத்வம்

என்கிற குணத்தை மேலிடும்படிசெய்து, கர்மயோகத்தை வளர்க்கிறான். இப்படிக்கர்மயோகம் செய்து கொண்டு வந்தால், தன்னடையாகவே விஷயங்களில் அலுப்பு உண்டாகும். ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும். அப்போது கர்மயோகம் செய்கிறவன் ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ணி அதைப்பார்க்கிறான். (சு. 52-53)

38. கீழ்பாராவில் சொன்ன ஸங்கதியை ஆராவது அத்தியாயம் வரையில் பகவான் கிரிவாய் சொல்லுகிறார். ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்குமென்று பகவான் சொன்னவுடன், அர்ஜுநன் நிலையான அறிவுள்ளவன் எப்படி யிருப்பன் என்று கேட்டான். அதற்குப் பகவான் 55-வது சுலோகம் முதல் நாலு சுலோகங்களாலே ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருக்கிறவர்கள் நாலுபேர்கள் என்று உயர்ந்தபடிமுதல் நாலுபடிக்கோச் சொன்னார். இதில் உயர்ந்தபடி வந்தவன் ஞானயோகம் செய்கிறவன். இதைக் கேட்ட அர்ஜுநன் “அந்த உயர்ந்தபடியையே நான் செய்கிறேன், கர்மயோகம் வேண்டாம்” என்று சொல்லாமலிருப்பதற்காக இந்நிரியங்களை அடக்காதவனுக்கு இந்த உயர்ந்தபடி வராதென்று 59-வது சுலோகம் முதல் 10 சுலோகங்களாலே சொல்லுகிறார். இதை அறிந்துகொள்ளாமல், அர்ஜுநன் ஞானயோகத்தை நான் ஏன் செய்யக்கூடாது என்று கேட்க, நீ அதைச்செய்யக்கூடாது. உன்னால் முடியாது. நீ கர்மயோகத்தையேசெய்யவேண்டியது-என்று பலகாரணங்களால் மூன்றாவது அத்தியாயத்திலும், நாலாவது அத்தியாயம் முதல்மூன்று சுலோகங்களாலும், 5-வது அத்தியாயம் முதல் ஏழு சுலோகங்களாலும், ஆராவது அத்தியாயம் முதல் ஆறு சுலோகங்களாலும் ஸ்தாபிக்கிறார். இதை நாலாவது அத்தியாயம் ஐந்தாவது அத்தியாயம் அவதாரிகைகளில் பார்க்கலாம்.

39. கர்மயோகத்தை இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்யவேண்டுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அவைகளில் முதல் நினைவுடன் கர்மயோகம் செய்கிறவன் இன்னமாயிருப்பது என்று 4-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்களாலே கிரிவாய் சொல்லுகிறார். அவனுக்கு ஒரு பலனிலும் ஆசை யில்லை. விஷயங்களில் பிடிமானமில்லை. அவைகளில் மனதைப்

போக விடாமல் தடுக்கிறான். அவனுக்கு ஆத்மா ஒன்றிலேதான் ஸந்தோஷமிருக்கிறது. அவனுக்குச் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் கவலையில்லை. அது வேணுமே, இது வேணுமே என்று ஆசையுமில்லை. உடம்பு இருப்பதற்காகக் கிடைத்ததைச் சாப்பிடுகிறான், அவன் கர்மங்களைச் செய்தாலும், ஆத்யாவின் அறிவையே பழக்குகிறான். ஆகையாலே இவனுடைய கர்மத்தில் ஆத்மாவின் அறிவு சேர்ந்திருக்கிறது. கடைசியில் விஷயங்களில் பற்று தன்னடையே அவனை விட்டு விலகுகிறது. இரண்டாவது நினைவு நான் கர்மத்தைச் செய்யவில்லை என்பது. இதை 5-வது அத்தியாயம் 8-வது சுலோகம் முதல் எட்டு சுலோகங்களாலும், 18-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்களாலும் சொல்லுகிறார். எந்த வேலையையும் ஐந்து பேர்கள் சேர்ந்து செய்கிறார்கள்—உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன், ஜீவன், பகவான். இப்படியிருக்க, ஒருவனும் தானொருவனே அந்த வேலையைச் செய்கிறேன் என்று எண்ணக்கூடாது. ஜீவனும் உடம்போடும், இந்திரியங்களோடும் பிராணனோடும் சேர்ந்திருப்பதாலே, அவைகளால் ஏவப்பட்டு வேலைகளைச் செய்கிறான். அவைகளும் பகவானால் ஏவப்பட்டு அவனை ஏவுகின்றன. நான் செய்யவில்லை என்பதற்கு இதுதான் பொருள். இந்த இரண்டு நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்வதால் ஆத்மாவின் அறிவு பழக்கப்படுகிறது.

40. இப்படி கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்து, அதின் பிரிவுகளை 4-வது அத்தியாயம்—25-வது சுலோகம் முதல் எட்டு சுலோகங்களாலே சொல்லுகிறார். பதின்மூன்று பிரிவுகள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே பலனுதால், அவைகளுக்குள் ஏதாவதொன்றைச் செய்யலாம். இவைகளில் கர்மமும் ஆத்மாவின் அறிவும் சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளில் அறிவுதான் முக்கியம். ஆதலால் அதுதான் உயர்ந்தது என்று 33-வது சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார்.

41. கர்மயோகத்தாலே ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்குமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. இப்படி நிலையாயிருப்பதற்கு 6-வது அத்தியாயம் 7-வது சுலோகம் முதல் மூன்று சுலோகங்களாலே சில அடையாளங்களைச் சொல்லுகிறார். அவையாவன—

கர்மயோகம் செபகிறவன் ஸுகத்தினாலும், துகத்தினாலும், வெகுமானத்தாலும், அவமானத்தாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறது மிலலை வருத்தப்படுகிற நாமில் அவன் மனது கலங்காது தெரிந்தேயிருக்கிறது அவனுக்கு ஆசை ஆகம் ஒன்றிலேதான் இருக்கிறது அவனுக்கு ஓட்டாஞ்செல்லியும், கருங்கலிலும், தங்கக்கட்டியும் ஸமம் அவனுக்கு ஒருவனும் வேண்டியவன் அன்று ஒருவனும் வேண்டாதவனன்று எல்லாரும ஸமம் இப்படியிருக்கிறவன் ஆதமாவை தியானம் பண்ணத்தகுந்தவன்

42. ஆதமாவை எப்படியிருந்து ஒருவன் தியானம்பண்ண வேண்டியபதென்று 6-வது அகதியாயும் 10-வது சுலோகம் முதல் பத்து சுலோகங்களாலும், 21-வது சுலோகம் முதல் 33-வது சுலோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது இதை அந்த சுலோகங்களின் வியாககியானத்திலும், 15-வது சுலோகத்தின் குறிப்பிலும் பார்க்க. ஆதமாவை தியானம் பண்ணும் போது, அவன் மனதுக்கு இதுதான் உயர்ந்த ஸுகமென்று தோன்றுகிறது மனதால் ஆதமாவைப்பார்த்து, இன்னொன்று பிடிக்காமல், ஸந்தோஷப்படுகிறான் இந்திரியங்களால் அடையமுடியாத ஸுகத்தை அநுபவிக்கிறான் கூண்டுகூட அந்த யோகத்தை நிறுத்த இஷ்டப்படுகிறதில்லை அது நின்றபோதிலும் அதையே மறுபடியும் செய்வே ணுமென்று தோன்றுகிறது வேறு ஸுகங்களில் ஆசையினாலாவது, பெரிய துகங்களினாலாவது அவன் மனம் அதைவிட்டு சலிக்காது (சுலோகம்—20-23) இப்படி ஆதமாவைப்பார்ப்பதையே பழக்கிக்கொண்டிருந்தால் அது முற்றிலிழந்து அகில நாலுபடிகள் இருக்கின்றன முதல் படியில் யோகம் செய்கிறவன் தன் ஸ்வரூபத்தை நன்றாயப்பார்க்கு, அது ஞானஸ்வரூபமென்றும், இப்படித்தான் எல்லா ஆகமங்களும் இருப்பார்கள் என்றும், ஆகையால் எல்லாரும ஒரேமாதிரி என்று அறிந்துகொள்ளுகிறான். இப்படியிருக்கிற ஆதமர்களுக்கு உடம்புகள் எப்படி வந்தன என்று விசாரித்து, அவைகள் கர்மத்தாலே வந்ததென்றும், கர்மம் போனால் பகவாணப்பேரால் ஜீவனும் சுந்தனாக (அமலனாக) ஆய்விடுவன என்றும் அறிந்து, பகவானும் ஜீவன்களும் ஒரேமாதிரி என்று எண்ணுகிறான். இது இரண்டாவது படி. மூன்

ருவதுபடியில் இந்த இரண்டு அறிவும் யோகம் செய்யாத காலத்திலும் துடர்ந்து வருகின்றன. விட்டுப்போகிறதில்லை. நாலாவது படியில் தனக்கு வரும் ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் மற்ற ஆத்மாக்களுக்கு எப்படி ஸம்பந்தமில்லையோ, அப்படியே தனக்கும் ஸம்பந்தமில்லாமல், மனது கலங்காமலிருக்கிறது. (சுலோகம்-29-32) இப்படி முற்றின ஆத்மாவின் அறிவு எல்லா பாபங்களையும் போக்கும் என்று நாலாவது அத்தியாயத்தில் 36-37-38 சுலோகங்களில் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்படுகிறது. பாபங்கள் என்றால், பகவானைத் தியானம் பண்ணுவதற்கு இடஞ்சல்கள் என்று பொருள்.

43. இந்தக் கர்மயோகத்தை எல்லாரும் செய்து, ஆத்மாவையுள்ளபடி பார்த்து, எல்லாரும் ஏன் ஸந்தோஷப்படவில்லை என்றால், ஜனங்கள் இந்த லோகத்திலேயே இப்போதே வரக்கூடிய தாழ்ந்த பலன்களை ஆசைப்பட்டு, மற்ற தேவதைகளிடம் போகிறார்கள். இந்த ஆசைதான் கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகம் ஆரம்பிக்கிறதற்கு இடஞ்சல். இந்த இடஞ்சல் போய், கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு பகவான் வழி சொல்லுகிறார். அதாவது—பகவான் உலகத்தை உண்டு பண்ணுகையில், ஒருவனை உயர்த்தியாகவும், மற்றொருவனைத் தாழ்த்தியாகவும் செய்கிறான். இந்த தாரதம்மியத்துக்குக் காரணம் ஜீவன்களுடைய கர்மங்கள். பகவான் எல்லாருக்கும் பொது. இந்த தாரதம்மியத்தை உண்டுபண்ணுவதாலே, அவனுக்கு ஒருனிதப் பிரயோஜனமில்லை. இந்த ஸங்கதி ஒருவன் தெரிந்து கொண்டால், நம்முடைய பாபத்தாலே இப்படியிருக்கிறோம், இதை எப்படிப் போக்குகிறது என்று கவலைப்பட்டு, அதைப் போக்குவதற்காக கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பன். (4-வது அத்த-13-13-14 சுலோகங்கள்). இந்தக் கர்மயோகத்தால் பகவான் ஸந்தோஷமடைகிறான் என்றும், அவன் எல்லா லோகங்களுக்கும் ராஜாவாயிருக்கிறவர்களுக்கும் ராஜாவாயிருந்தபேர்திலும், எல்லாரிடத்திலும் மிகுந்த ஸ்நேஹமுள்ளவன் என்றும் தெரிந்து கொண்டால், அதை ஸுகமாய்ச் செய்து முடிப்பன். நாலாவது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகம் முதல் 7 சுலோகங்களில் சொல்லப்படுகிற பகவானுடைய அவதார ஹஸ்பத்தையும் அறிந்தால், இதை இன்னும் நன்றாய்ச் செய்யலாம்.

44. சிலர்—பிரபத்தி செய்து இந்தப் பிறப்பின் கடைசியில் பகவானிடம் போகிறவர்கள் எதற்காகக் கர்மயோகம் செய்ய வேண்டியது என்று கேட்பார்கள். அதற்குப் பதில்—கர்மயோகத்தைச் செய்ய வேண்டாம். அவர்கள் செய்யும் நித்ய கர்மங்களை பகவான் சொன்ன இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்ய வேணும். அதனால் விஷயங்களில் அலுப்பு வந்து, ஆத்மாவின் அறிவு நிலையம் நின்று, பகவானுக்குச் செய்யும் வேலைகளைப்பிரீதியுடன் செய்து, பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தி, தாங்களும் ஸந்தோஷப்படலாம். இப்போது இந்த நினைவுகள் அடங்கிய ஒரு வாக்கியத்தை எல்லாரும் கர்மங்களைச் செய்யும்போது வாயால் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்த இரண்டு நினைவுகளும் பெரும்பாலுமில்லை. இருந்தால் கோபம் வரமாட்டாது. கோபம் அடிக்கடி வருவதாலே இந்த நினைவுகளில்லை என்றும், ஸ்வரூபம் தெரியவில்லை என்றும் நினைக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய உயர்ந்த மதத்தில் பிறந்து, அவரையும், ஸ்ரீதேசிகளையும் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்து, ஈரம் அவர்கள் சொன்னபடி அறியாமலும் செய்யாமலும் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருந்தால், அறிவுள்ள எவன் தான் துக்கப்பட மாட்டான்.

45. 7-வது அத்தியாயம்முதல் ஆறுஅத்தியாயங்களால் பக்தியோகம் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளுக்குள் 7-வது அத்தியாயத்தில், பகவானைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஸங்கதிகளைச் சொல்லுகிறார். அகாவது—உலகத்திலுள்ள எல்லா அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், எல்லா ஜீவன்களும் பகவானுடைய ஸொத்துக்கள். அவன்தான் அவைகளுக்குள் நுழைந்திருந்து அவைகளைத் தூக்குகிறான். இப்படித் தூக்கி அவைகளை ஏவுகிறான் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதைப்பத்தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லுகிறார். எந்த வஸ்துவை அறிவுள்ள ஒருவன் தூக்கி, அதை ஏவி, அதைத்தனக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறானோ, அவனை ஆத்மாவென்றும், அந்த வஸ்துவை உடம்பென்றும் சொல்லுகிறது. ஆனால் இந்த மூன்றும் எப்பொழுதும் இருக்க வேணும். ஆகையால் பகவான் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மா. எல்லாம் அவனுக்கு உடம்பு. எல்லா வஸ்துக்களும் அவனால் உண்டாகின்றன. பிரளயகாலத்தில் அவனிடம்

வந்தி அடங்குகின்றன. இப்படி எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அவன் மிகவுமுயர்ந்தவன். அப்படியே உயர்ந்த குணங்களாலும் மிகவுமுயர்ந்தவன். அந்த குணங்களுக்குக் கணக்குமில்லை. அவைகளின் உயர்த்திக்கு அளவுமில்லை. (சு-4-12) இவ்விதமான பகவானை ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால், பிரகிருதி யினாலுண்டான வஸ்துக்களாலே மயங்கியிருப்பதாலே. இப்படி மயக்கும்படி அந்த வஸ்துக்களை பகவான்தான் செய்தார். பகவான்தான் அந்த மயக்கத்தைத் தீர்க்கவேண்டியது அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டால் தீர்த்துவிடுவார். மிகவும் புண்ணிபம் பண்ணினவர்கள் அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு அவரை அடைகிறார்கள்—சிலர் பணத்துக்காக. சிலர்-பிரபுபும் இறப்பு மில்லாமல் கொஞ்சகாலம் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்காக. சிலர் பகவானையே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிரயோஜனமாக எண்ணி, அவரிடத்திலேயே ஆசையுள்ளவராகி, எப்போதும் அவருடனேகூட இருப்பதற்காக. கடைசியில் சொன்னவரை ஞானீ என்று சொல்லி, ஞானிகள் அகப்படுவது மிகவும் அரிது என்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

46. 8-வது அத்தியாயத்தில், ஞானீ பகவானை எப்படித் திபானம் பண்ணவேண்டுமென்றும், எப்படித்தியானம் பண்ணுகிறானோ, அப்படியே செத்துப்போகிற காலத்தில் நினைவு வருமென்றும், வெளிச்சமுள்ள வழியால் ஞானீ பகவானை அடைகிறானென்றும், அடைந்த பிறகு ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறதில்லை என்றும் சொல்லுகிறார். நிழலின் அருமை வெய்யிலில் போனால் தெரியும் என்று சொல்வது போல, ஞானியின் பெருமையைக் காட்டுவதற்கு, பணம் வேண்டுமென்று பகவானை அடைகிறவன் எப்படித்தியானம் பண்ண வேண்டுமென்றும், அவன் இருட்டு வழியாகச் சந்திரனிடம் போய் ஸம்ஸாரத்திற்கு திரும்பி வருகிறானென்றும் சொல்லுகிறார். 9-வது அத்தியாயத்தில் பகவானைப் பற்றிச் சொன்ன ஸங்கதியை இன்னும் தெளிவாக 4-து சுலோகம் முதல் 7-து சுலோகம் வரையிலும், ஞானியினுடைய பெருமையை மறுபடியும் 11-வது சுலோகம் முதல் 25-வது சுலோகம்

வரைபீலும்சொல்லி, பாக்கி சுலோகங்களாலே பக்தி யோகத்தைச் செய்யென்று விதித்து, பக்தியோகத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, அதற்கு வேண்டிய அங்கத்தையும் சொல்லுகிறார். அந்த அங்கமாவது—எந்த வேலைகளைச் செய்தாலும் (அதாவது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதோ, உலகத்தில் ஏற்பட்ட சாப்பாடு, அதற்காகப் பொருள் தேடுவது முதலியதோ) அவைகளை எல்லாம் பகவான் ஸந்தோஷத்திற்காகவே என்று செய்பவேண்டியது. (சு. 27-28) பகவானிடம் கூச்சமில்லாமல் எல்லோரும் போகலாம் என்பதற்காக—அவன் மிகவும் ஸுலபன். பிரிதியுடன் எதைக்கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொள்ளுவன். பிரிதியுடன் எவ்வளவு தாழ்ந்தவன் கிட்டப்போனாலும் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்வன் என்றும்—சொல்லப்படுகிறது.

47. 10-வது அத்தியாயத்தில், பகவானிடம் பிரிதி உண்டாவதற்கும், உண்டான பிரிதி வளருவதற்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறார். அதாவது—உலகத்தில் எவ்வெவன் மிகவுமுயர்ந்தவனோ, எந்த எந்த வஸ்து மிகவுமுயர்ந்ததோ, அவைகள் எல்லாம் அவருக்கு உட்பட்டது. இப்படிப்பட்ட பகவான் எப்போது நாம் தன்னைத்தியானம் பண்ணுவோமென்று நம்முடைய மிகவும் இளப்பமான உடம்பில் ஹிருதயத்தில் வந்திருக்கிறென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது. இது தெரிந்தால் யாருக்கும் பக்திஉண்டாகும். 11-வது அத்தியாயத்தில் நீர் சொல்லியபடி உம்மைப்பார்க்கவே னுமென்று அர்ஜுனன் கேட்டவுடன், பகவான் தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக் காட்டினார். பக்தியோகம் செய்கிற ஞானிக்கும் பகவானைப்பார்க்க வேணுமென்கிற ஆசையுண்டானால், உடனே தன்னைக் காட்டுவார் என்று இதனால் தெரிந்து கொள்ளலாம். 12-வது அத்தியாயத்தில் ஆத்மத்தியானம் பண்ணி ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதற்கு காலதாமதமாகும் என்றும், தன்னை தியானஞ் செய்து, தன்னை அடைவது அதைக்காட்டிலும் மிகவும் சிக்கிரத்தில் முடியும் என்றும் சொல்லி, பக்தியோகத்தின் உபதேசத்தை முடிக்கிறார்.

48. கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களால் கீழ் அத்தியாயங்களில் சொன்ன சில ஸங்கதிகளை மறுபடியும் தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்.

முதல்முன்று அத்தியாயங்கள்முன்றுதத்வங்களைப்பற்றியும், பாக்கி முன்று அத்தியாயங்கள் கர்மங்கள் செய்யவேண்டியதைப்பற்றியும் சொல்லுகின்றன. 2-வது அத்தியாயத்தில் ஜீவன் வேறு, உடம்பு வேறு என்பது சில காரணத்தினால் சொல்லப்பட்டது. இதே ஸங்கதியை 13-வது அத்தியாயத்தில் பல காரணங்களாலே உறுதிப்படுத்தி, ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், உடம்பின் ஸ்வரூபத்தையும், ஜீவ ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டிய குணங்களையும் விரிவாகச்சொல்லுகிறார். 14-வது அத்தியாயத்தில் உடம்புகளிலிருக்கிற ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிறகுணங்களின் வேலைகளையும், அந்தக்குணங்களோடு கூடியஉடம்பின் சேர்க்கைபோலதற்குவழியையும் சொல்லுகிறார். 15-வது அத்தியாயத்தில் பகவான் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பவனைக்காட்டிலும், ஸம்ஸாரத்தைவிட்டவனைக்காட்டிலும் தான் வேறு என்றும், எல்லாரைக்காட்டிலுமுயர்ந்தவன் என்றும் சொல்லுகிறார். இதற்காக ஸம்ஸாரத்தை அரசமரமாகச்சொல்லி, ஆசையில்லாமை என்கிற கத்தியால் அதைவெட்டி, பகவானை அடைய வேண்டியதென்றும், தான் எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆளுகிறவனென்றும் சொல்லுகிறார்.

49 16-வது அத்தியாயத்தில் ஜனங்களை இரண்டு பிரிவுகளாகப்பிரித்து, ஒரு பிரிவில் உள்ளவர்கள் பகவானுக்கு தாங்கள் உட்பட்டவர்களென்று தெரிந்து, அவனை எல்லா வேலைகளையும் செய்விக்கிறுனென்று நினைப்பது முதலானதாலே, தேவத்தன்மையுள்ளவர்களென்றும், மற்றவர்கள் இதையறியாமல் தாங்களே எல்லாவேலைகளைச்செய்வதாகஎண்ணுவதுமுதலானதாலே அஸுரத்தன்மையுள்ளவர்கள் என்றும் காட்டி, அஸுரத்தன்மையுள்ளவர்கள் நினைவுகளையும், அவர்கள் செய்யும் வேலைகளையும், 1-வது சுலோகம் முதல் 18-வது சுலோகம்வரையில்சொல்லி, அவர்களைத் தான் நரகத்தில்போடுவதாகச்சொல்லுகிறார். இதைவாசிக்கிற நாம் அஸுரர்களைப்போல இருக்கிறோம் என்று பார்த்து, ஆசையையும் கோபத்தையும், லோபத்தையும்விட்டு, சாஸ்திரத்தில்சொன்னதையேசெய்யவேண்டும். 2-வது அத்தியாயத்தில்இரண்டு நினைவுகளுடன்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படி கர்மங்களைச்செய்கிறவன் (ஸாத்விகன்) ஸத்வகுணம் மேலிட்டவ

னென்றும் அந்தக்கர்மங்கள் ஸாத்விதங்கள் என்றும் காட்டுவதற்காக, கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கும், அவர்கள் கர்மங்களையும், அவர்களுக்கு கர்மம் செய்யும்போது இருக்கும் அறிவையும், உறுதியையும், அவர்கள் அடையும் ஸுகத்தையும், இது முதலானவைகளையும் ஸாத்விதம்—ராஜஸம்—தாமஸம் என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து, 17-வது 18-வது அத்தியாயங்களில் விரிவாய்ச்சொல்லுகிறார். கடைசியில் 45-வது சுலோகம் முதல் 55-வது சுலோகம் வரையில் ஸ்ரீகீதையில் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார். அதாவது—சர்மயோகம் செய்வது, ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருப்பது, ஜீவாத்மாவைத் தியானம் பண்ணுவது, அதனிலே பகவானிடத்தில் பரபக்தி உண்டாவது, பரஞானம்—பகவானைப் பார்ப்பது, பரமபக்தி—பகவானிடம் போகவேண்டும் என்று கடுமையாக ஆசைப்படுவது, பகவானிடம் சேருவது.

50. கடைசியில் மிகவும் ரஹஸ்யமான ஸங்கதியை உனக்குச் சொன்னேன். இதை நன்றாக ஆலோசித்து உனக்கு எது இஷ்டமோ அதைச் செய் என்று பகவான் சொன்னார். உடனே அர்ஜுனன் முகத்தில் வருத்தம் தோன்றிற்று. அவன் முதலில் ஞான யோகம் செய்கிறேனென்று சொன்னான். அவனே பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தில் கர்மயோகம் செய்வதற்கு வேண்டிய குணங்களை பகவான் சொன்னதைக் கேட்டு, இதை எப்படி நான் செய்யப்போகிறேன்? அதைச் செய்தாலும் பக்தி யோகம் எப்படிச் செய்ய முடியும்? என்று அவனுக்கு வருத்த முண்டாயிற்று. இது பகவானுக்குத் தெரியும். ஆனபோதிலும், இதைச் செய் என்று சொல்லாமல், உனக்கு இஷ்டப்படி நட என்று சொன்னதற்கு வருத்தப்படுகிறதாக மேலுக்குக் காண்பித்து, பக்தி யோகத்தையே செய்வது என்று இரண்டு சுலோகங்களாலே மறுபடியும் சொன்னார். அப்போது அர்ஜுனனுடைய துக்கம் இரட்டித்தது. இதைப் பகவான் பார்த்து மோகூத்திற்குலகுவான உபாயத்தைச் சொல்லுவதற்கு மிகவும் இவன் தகுந்தவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதை ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் காலம்போவது கூடப்பொறுக்காமல் உடனே பிரபத்தியை உபதேசித்தார். அப்போது அவனுக்கு 68-வதாகிய கடைசிக்ஷோகத்தில் பிரபத்தியை உபதேசம் பண்

ணினார். அது “கர்மயோகம் ஞானயோகம், பக்தி யோகம் என்கிற உபாயங்களைச் செய்ய முடியாமல் வருத்தப்படுகிற நீ என்னையே சரணமாக அடை. நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலிருந்து விடுவிக்கிறேன். துக்கப்படாதே” என்று சொல்லுகிறது. “துக்கப்படாதே” என்று சொல்வதாலே, பகவானிடம் போவதற்கு வழியில்லையென்று வருத்தப்பட்டு எவன் அழுகிறானோ, அவன் தான் இதைச் செய்யத்தகுந்தவன் என்று ஏற்படுகிறது. பிரபத்தி விஷயத்தில் சொல்ல வேண்டிய ஸங்கதிகளை இந்த சுலோகத்தின் வியாக்கியாசத்தில் பார்க்கலாம். இந்த சுலோகமானது பகவானுடைய உபதேசத்தின் கடைசியானதால், இதைச் சரம சுலோகம் என்று சொல்லுகிறது. சரமம் என்ற சொல்லிற்கு க்கடைசி என்று பொருள்.

51. ஸ்ரீ கீதைக்கு வடமொழியிலும், தமிழிலும் அனேக வியாக்கியாசங்கள் இருக்க, இது எதற்காக எழுதப்பட்டது என்று கேள்வி உண்டாகலாம். தமிழ் வியாக்கியாசங்களிலும், வடமொழிச் சொற்கள் நிறைந்திருப்பதால், எல்லாருக்கும் அவைகள் உபயோகப்படாதென்று தோன்றிற்று. ஆனதால் ஸ்ரீ பாசுபதிகாரர் மிகுந்த தயையுடன் எழுதின ஸ்ரீ கீதையின் உண்மையான அர்த்தத்தை எல்லாரும் நன்றாய் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், அதை எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதவேணும் என்றும் ஆசாரியர்கள் மனதில் தோன்றப் பண்ணினார்கள். ஸ்ரீகீதா பாஷியத்தையும், அதின் வியாக்கியானமாக ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச் செய்த தாத் பரியசந்திரிகையையும் நன்றாய் அறிந்த ஆசாரியர்கள் அநுக்கிரஹித்த அர்த்தத்தை பேனா மர்திரியாக இருந்து கொண்டு அடியேன் எழுதினேன். இதில் தப்புக்கள் இருந்தால், அவைகள் அடியேனுடைய சின்ன புத்தியால் ஏற்பட்டன. முதலில் சுலோகத்தையும், தமிழில் உரையையும் மாத்திரம் அச்சப் போடுவதாக நினைத்து இரண்டு அத்தியாயம் அச்சப் போட்டது. பிறகு ஸ்ரீமத் கீதா பாஷிய புஸ்தகம் அகப்படாமையால், அதைப் பிழையில்லாமல் நல்ல கடுதாசில் அச்சப் போடவேணுமென்று நினைத்து, 3-வது அத்தியாயம் முதல் அதையும் தமிழுரையும் சேர்த்து அச்சிக்கப்பட்டது. முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களின் பாஷியத்தை

தனியாக அச்சிட்டு இந்த முகவுரையின்பின்னால் சேர்த்திருக்கிறது.

ஆசாரியர்கள் அறுக்கிரஹத்ததில் ஒரு பிசுக்குளும் இருக்க மாட்டாது. அடியேன் எழுதினதில் பிசுக்குள் இருக்கலாம். அவைகள் இருந்தால், அவைகளை அடியேனுக்குத்தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

திருக்குடத்தை,
விபவ-ஸ்ரீ ஆடி-மீ 1௨ } வி. கே. இராமாநுஜ தாஸன்.

அட்டவணை.

அவதாரிகை—முதல் அத்தியாயமும், இரண்டாவது அத்தியாயத்தில்	சுலோகம். 1—11
ஆத்மா அழிவில்லாதது, உடம்புக்கு அழிவதே ஸ்வபாவம். ஆகையால் உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு.	11—30
அர்ஜுனனுடைய ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிச் சண்டை செய்ய உத்ஸாகப் படுத்தினது.	31—38
கர்மயோகம்—அதின் ஸ்தோத்திரம்.	39—46
கர்மயோகத்தின் விதியும், அதைச் செய்வதினால் வருகிற பலன்களும். பலன்களாவன—	
(1) விஷயங்களில் அலுப்பு வருவது. (2) ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருப்பது.	47—53
ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்பதற்கு அடையாளங்கள்.	54—58
கர்மயோகம்செய்து இத்திரியங்களை அடக்காதவனுக்கு இந்த நிலையான அறிவு வருவது வருத்தம் என்பதும்—அது வருவதற்கு உபாயமும்.	59—68
அத்தியாயத்தின் அர்த்தங்களின் சுருக்கம்	69—72

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசையுண்டானவுடன் ஞான யோகம் செய்ய முடியாதென்பது.	1—8
ஐந்து மஹாயக்ஞம் முதலான யக்ஞங்களை எவனும் செய்ய வேண்டியது—யக்ஞங்களுக்காக பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலைகளைச் செய்தால் குற்றமில்லென்பது—ஞானயோகம் செய்கிறவனும் அவைகளைச் செய்ய வேண்டியது.	9—19
லோகத்தில் காலுபேருக்கு மனிதனுயிருக்கிறவன் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியது—மற்றவர்களையும் அதையே செய்விக்க வேண்டியது	20—26
கர்மயோகத்திலும் ஆத்மாவின் அறிவு இருக்கிறது.	27—32

ஆசையை அடக்காதிவ்னுக்கு ஞான யோகம் செய்யமுடியாது—கடுவில் நின்றுவிடும்—ஆசை செய்யும் வேலைகள்—அதற்கு உதவிகள்—அதை முதலில் ஜயிக்கும்படி உபதேசம்.

33—43

நான்காவது அத்தியாயம்.

உபதேசம் பண்ணப்பட்ட கர்ம யோகமானது அர்ஜுனனை உத்ஸாகப் படுத்துவதற்காக மாத்திரம் சொன்னதன்று. அது எப்போதுமிருக்கிறது.

1—3

பகவானுடைய அவதார ஈஷஸ்யம்.

4—10

பகவான் நாம் கேட்டுக்கொண்டபடி செயல்லாம் செய்கிறான் என்பது.

11

கர்மயோகத்தை எல்லோரும் செய்யாதிருப்பதற்குக் காரணம்—எல்லாரும் செய்வதற்கு வழி

12—15

கர்மயோகத்தில் ஆத்மாவின் அறிவு இருக்கிறது.—இந்த அறிவுடன் கர்மயோகத்தைச் செய்கிறவீதம்.

16—24

கர்மயோகத்தின் பிரிவுகள். அதற்கு உதவிசெய்கிற கர்மங்கள்

25—32

கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஆத்மாவின் அறிவின் பெருமை.

அந்த அறிவு முற்றினால் உண்டாகும் பலன்கள்.—

அவையாவன—

(1) எல்லா ஜீவன்களும் ஞானஸ்வரூப மாகையால் ஒரே மாதிரி என்றும், கர்மம் போன பிறகு அவர்கள் பகவான் மாதிரி என்றும் பார்வை. (2) பக்தியோகம் செய்வதற்கு இடஞ்சலான எல்லா பாபங்களும் போவது

33—39

முடிவு.

40—42

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

கர்மயோகத்தினால் ஆத்மாவின் பார்வை ஸுகமரீயும் சீக்கிரமாயும் வருமென்பது.

1—7

கர்மயோகத்தில் அடங்கிய—‘நான் செய்ய வில்லை’ என்கிற எண்ணத்தை விரிவாய்ச் சொல்லுவது.

8—13

ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மை.

14—19

கர்மயோகம் பண்ணுகிறவன் எப்படி யிருந்தால் ஆத்மாவின் பார்வை வரும் என்பது.

20—26

யோகம் பண்ணுகிற வீதம்.

27—28

கர்மயோகத்தினை ஸமமாகச் செய்வதற்கு உபாயம் - நம்மிட
த்தில் எல்லையில்லாத ஸ்நேஹமுள்ள பகவானுடைய
ஆராதனம் என்கிற நினைவு.

29

ஆறுவது அத்தியாயம்.

யோகத்தில் முழுவதும் ஏறுகிறவரையில் ஒருவன் கர்மயோகத்
தையே செய்ய வேண்டியதென்பது - எப்போது ஏறினவ
னவனென்பது.

1—6

ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்பதற்கு அடையாளங்கள்

7—9

யோகம் (தியானம்) பண்ணும் விதம்

10—28

ஆத்மாவின் பார்வையில் நாலு படிகள்.

29—32

எல்லோரையும் ஸமமாகப் பார்ப்பதற்கு உபாயம்

33—36

யோகத்திலிருந்து மனது சலித்தவனுக்கு ஒரு விதக்கெடுதி
யும் கிடையாது. ஆசைப்பட்ட விஷயங்களை அதுப
வித்து, மறுபடியும் யோகம் செய்து முடிப்பன் என்பது.

37—45

யோகத்தின் பெருமை.

46

இதைக் காட்டிலும் மிகவுமயர்ந்த பகவானுடைய யோகத்
தின் பிரஸ்தாவம்.

47

(இந்த ஆறு அத்தியாயங்களில் சுலோகங்கள் 280)

ஸ்ரீகீதை ராஜாநாஜாய நம: ||

யொ தித்யுலும்தவலாநுஜயமுராகு
 ஸ்ரோரோஹதலுதிசராணி துணாய தெநெ
 கலுலுநொஹமவகொழலு டயெகலிநெயொ
 ராஜாநாஜலு வரணென மரணம் புவநெடு ||

ஸ்ரீஹவடி ராஜாநாஜலிரவிதம் ஸ்ரீஜீதாஹாஷ்டு ||

யதலாஜோரூஹயூநவியுலாசெஷகலுஷம் |
 வலுதாநாஜவயாநொஹம் யாஜெயம் நரோதி தழ ||

ஸ்ரீயம் வதிநிபுவிநெயபுத்யுநீககலுரானெககதாநா
 நந்தஜாநாநெஷெகலுராவம், ஸ்ரோஹாலிகாநவிகாதிசய
 ஜோநவநெயுயடீயபுசதிதெஜெபுஹுத லுலெயுய க
 லுரணமுணமுணநெஹாடி, ஸ்ரோஹிதாநாநெயெக
 ராவாவினாடிபுலுத நித்யு கிரவடி கிரதிசயெளஜீயு
 ஸெளநயபு ஸெளமநு ஸெளகாநயபு ஹாணு யெளவ
 நாடி நந்தமுணநிபிடிபுராவம், ஸ்ரோஹிதலிவிபலிநிதா
 நந்தாநுயபுநித்யு கிரவடி கிரதிசயஸுலுஸாபுரவரிதி
 டிவலுலுலுஷணம், ஸ்ரோநாநெயாஸெயுயாநிந்த லுசதி
 நித்யுகிரவடி கிரதிசயகலுரணடிவ லுயாயம், ஸ்ரோஹிதா
 நாநெயெக நித்யுகிரவடி லுலுராவாநெயமுணவிஹநெயு
 யபுலுலாடி நவிகாதிசயாஸெயுயகலுரணமுணமுண
 ஸ்ரீவலுஹம், ஸ்ரோஸகலுராவியாபிஸுராவலுதிபுலுபுதிநெ
 டாசெஷெ செஷெநெகரகிராவநித்யுகிரவடி கிரதிச
 யஜோந கிரெயுயபுடாடிநநமுணமுணவரிதிதலு
 ரிவி கநவரதாவிஷுதலுரணபுமலம், வாஜநலாவரி
 ஹெடிஸுராவலுலாவம், ஸ்ரோஹிதலிவிபலிநிதாநந்தெஹ
 மெஹமொவகரண ஹெயுலுநலுபுலாநந்தாநுயபுந
 ஹெஹாலிவநாநந்தவரிதாநித்யுகிரவடி கிரவடிவெலு

உதிவயம், விவியலிவிதாநகனொமடுவொகூவம-வரிவரு
 ண்டுகிவினாஜமடிபலிவவயதீதம், வரம் ஸ்ரீம வாரூஷொ
 துரோநாராயணம் ஸ்ரீமொழிவாராணகிவினா ஜமதிவடி, ஸ்ரீ
 நரூடுவெணாவவயிதம் ஸ்ரீமொழிவெலிநுஷொணா யுநா
 ராயநாடிமொவரம், சவாரகாரூணுலெளஸீயுதாதெருள
 டாய-உமொடியிம், ஸ்ரீவ ரூடுவம் தத்தஜாதீயஸம்ஸாரம்
 ஸ்ரீமொவஜிவமெவ காவது, தெஷு தெஷு தொகெஷு
 வதிபுரவதீயம், தெகெஷுராராபிதம், தத்திஷுநாரூடு
 வம் யதிபுரபுதகாரோகூவம் வம் பூயலுது, மதிமாராவ
 தரணாவெடுசொநாஸூதாநிவி ஸ்ரீமாயணீயகூபாயவதீ
 யம், உஷுடாம் ஸகலநிநாஜநயநவிஷயதாம் மதம், வரா
 வரகிவினாஜநிநாநயநமாரிவினாஷெவிதாநி காவது,
 வடுதநாஸகூபயிஷொஜுநாரிஷுபூயுடுபெநாக காரிய
 கெஸிகுவயயாவிவாணாருமிஷிகதெள ஸகலகம்ஸாநிநி
 மது, சநவபிகடியாலெள மொடிநாராமமவாவதொக
 நாராவநாஜுதெ விபூநிவாராயநு, கிரகியயலெளநய
 லெளஸீயுரகிமுணமணாவிஷாரெண சகூருரகாமகாரா
 நீநு வரகிமாமவதாநு கூகூ, வாணுததயபாடி ஸ்ரீம
 மநவாரெஜந வரகிவாரூஷொபுதகூணரோகூலாயநத
 பா வெஷாநொகிதம் ஸ்ரீவிஷயம் ஜூநகரிடாமுமுமீதம் வ
 திபொமியதாரயாரிவ ! துரு வாணுவாநாம் காரூடுணாம்
 உயுடுபு பூராவெ, ஸ மமவாநு வாரூஷொதுலெவெடு
 ஸ்ரீமாரூர் ஜமடிவகூகிதிதம் சூழிதவாத்ருவிவஸம்
 வாயுடம் ரூபிநிதாநம் உ ஸாரயிம் ஸவடுதொகலாகிகம்
 வகார ! வனவம் ஜூகூவாவி ஸவடூதநாநெர் யுதராஷு
 ஸுபெயநவிஜயவாஸுதபா ஸம்ஜயம் வபூவம்—

யுதராஷு உவாவம்—

யடுகெடுதூ காரூகெடுதூ ஸிவெதா யுயுதவம் !

நிசிகாஃ வாணுவாஸெவ கிசிகாவத ஸம்ஜய || ॥க॥

ஸம்ஜய உவா—

ஐவீழாத வண்ணவாழ்கை வுருகும் ஐயெய்யநல்லா |
சூறையுழுவலம்முழி ராஜா வவநெய் வீசு ॥௨॥

வெள்ளைகா வண்ணவாழாணாபோலாயு லெகித் துழிழி
வுருகும் ஐயவடிவென தவ ஸிவென யுதிதா ॥௩॥

சூழ் ஸூரி ரா லெகிவாரலா லீராஜை நலலா யாயி |
யாயாயானா விராடா ஐயவடிவ லெகாரயம் ॥௪॥

யுஷ்டகெதுவெகிதாநம் காஸீராஜா லீயுடாநு |
வாராஜிதானிவாஜா வெவெய்ய நரவாஜவம் ॥௫॥

யாயாநிதா லீகாந்த உதலெகாஜா லீயுடாநு |
வெளவெகா லெகவெகா லவ வ வ லெகாரயம் ॥

சுலாசகம் து விஸிஷ்டா யெ தாநிவெய விவெகா |
நாயகா லெவெநா லு ஸம்ஜயா யு தாநி வீதி தெ ॥௬॥

வவாநு லீவா கண்டா காவா லுவிதிவிதம் |
சுலாசகா விவெநா வெவெகா லுவிதிவிதம் ॥௭॥

சுநெ வ வவவா லுவிதிவிதம் |
நாநா லுவிதிவிதம் ॥௮॥

சுவயா லுவிதிவிதம் |
வயா லுவிதிவிதம் ॥௯॥

சுயநெவா வ வவவா யயா லுவிதிவிதம் |
லீவெவா லுவிதிவிதம் ॥௧௦॥

தவா லுவிதிவிதம் |
வலிவா லுவிதிவிதம் ॥

தவா லுவிதிவிதம் |
வவவா லுவிதிவிதம் ॥௧௧॥

ததஸ்ஸெதஹ-யெய்யா^வக்தே ஜஹதி ஸ்ரீநெஷ்யதெயா !
 ரோயவ^வ வாண்ஸவெஸுவ கி^வஷௌ சாஜ்ஜா ப்ரபு^வக்த^வ ||கச||

പാലാളിപ്പും മൃഗീകരോ ഭക്ഷണവും !
 വെണ്ണയും മൃഗീകരോ ഭക്ഷണവും !

சுந்தவஜ்யம் ராஜா கூலீயுத்திராயுதிவீரர் :
 நகராலுமிறெவலு ஸாவொழிணீயுவுகொ || 155 ||

காழியுறு வாடுவோலுழிவனீ உகைமரமு: |
யுழைநு-டுதா விராடறு ஸாதுகிறாவராஜித: || «க»

சூவபொ டெனவபெயாது உவதுத் வுயிரீவதெ ।
 ஸொஹபுது ஹொவாஹுஸ்வாநு டுயுஃ வுயுஃவயுஃ ।

ஸ வெளாவொ யாத்ராவிடாணாம் ஹரிபாதி வ்யாபாரயசி |
நஸது பூயிவீம் நெவ துஜிதொவ்ய துநாரபநு ||கக்||

[illegible]

வித்தகாமாசெஷ்

ததூவய்யுச ஸ்விதாந வாயுஃ வித்யாய விதாநி
ஹாந | சுவாயுநாநு தோதூநாநு ஹாத்யநு வுத்ராநு வெள
த்ராநு ஸவீஹ்யா || ॥௨௬॥

ஸ்வஸ்வாநாநு ஸுஹ்யதெஸுவ ஸெநயொரூஹயொரூவி |
தாநுஸதீக்ஷு ஸ கௌகெயஸுவயூநாநு ஸுநிநவஸிதாநு ||

கூவயா வரயா ஸ்விதெஷா விஷ்டிதீதீதீஸு வீசு |

சுஜுஹம்—

தூதெஷிஃ ஸுஜநம் கூஷு யுயுதாம் ஸுஹவஸிதம் ||௨௮॥

வீதனி தீ மாத்ராணி துஹம் வ வரிஸுஷுதி |

வெவயுஸு ஸுநீரெ தெ ரொதீஹஷுதூ ஜாயத || ॥௨௯॥

மாணீவம் ஸுஹதெ ஹஸூததெஹ வரிதீஹுதெ |

நவ ஸகோதீவஸூதாம் ஸுதீதீவ வ தெ தீதம் || ॥௩௦॥

நிதிதாநி வ பஸுநிதி விவநீதாநி கௌவ |

ந வ ஸுயொதநுபஸுநிதி ஹகூ ஸுஜநதோஹநெ || ॥௩௧॥

ந காதெஷு விஜயம் கூஷு நவ ராஜ்யம் ஸுஹாநி வ |

கிம் நொ ராஜெந மொவிந் கிம் ஹொமெஷீதீவிதெ ந வா ||

யெஷாநீயெதூ காதீதம் நொ ராஜ்யம் ஹொமாஸுஹாநி வ |

தஹதீதவஸிதா யுதெஷு பூரணாஹுக்ஷா யநாநிவ || ॥௩௩॥

சுவாயுதாஃ விதாநம் வுத்ராஸுதெயவ வ விதாநிஹாஃ |

தோதூநா ஸுஸ்வாநாஃ வெளத்ராஸுதாஸுதாஸுதீநஸுயா ||

வஸதாந ஹநூநிஹாநி ஸுதொதவி தயுஸுதீதந |

கவி தெருதொகூராதீஸு தெஹதொஃ கிநு தீஹீகூதெ ||

நிஹத்ய யாதபூராதீதம் கா ஸீதீஸுதாஜநாதீதந |

வாவதேவாஸுதெஷுதாநு ஹகௌதாநா ததாயிநம் || ॥௩௬॥

தஸூநாஹதா வயம் ஹநூந்யாதபூராதீதாஸுதாஸுதாநாநு |

ஸுஜநம் ஹி கயம் ஹகூ ஸுஹதீஸுதாநி தோயவ || ॥௩௭॥

யடிவெடுத்த ந வரூணி தொமொவஹதவதலம் !
கூறுகூயகூதம் டொஷம் திருடொமெ வ வாதகூழ் ||௩௮||

கயம் ந தெதுயரிலாவி வா்வாடிஸாநிவதிட்துழ் !
கூறுகூயகூதம் டொஷம் புவஸூஜிஜிநாடிந || ௩௯ ||

கூறுகூயெ பூணஸூனி கூறுயபிஸாநாதநாம் !
யடுதி நடுஷ கூறும் கூறீ யடுதிபாநிவததுத ||௪௦||

கூயபிபாநிவததுஷ பூடிவாணி கூறுவூயம் !
வூடிஷ டுஷாஸா வாடுஷைய ஜாயதெ வரஸாசுரம் ||௪௧||

ஸாசுரொ நரகாடுயவ கூறுவூநாந் கூறுவூ வ !
வகனி வி தரொ டெஷாஷாந் துஷவி ணொடிசுதியாம் ||

டொடுஷரெடுடுகம் கூறுவூநாந் வணலஸாசுரகாரடுடுகம் !
உதூடிடுஷ ஜாதியடுகம் கூறுயபிபாஸு ஸாஸுதாம் || ௪௩ ||

உதூநகூறுயபிபாணாந் துஷாணாந் ஜநாடிந !
நரடுக நியதம் வொஸா ஹதீததுநாஸாஸூ || ௪௪ ||

சுடுஷா வத துஷாஸாந் சுதலம் வூவலிதா வயழ் !
படூஜி ஸாவடுஷாந் ஹதூம் ஸூஜிநடுடிதாம் || ௪௫ ||

படி தாதிபூகீகாரஸூஸூம் ஸஸூவாணயம் !
பாதபூராஷா ரணெ ஹதூஸூடுடு கெடுதரம் ஹடுஷ ||

ஸாஜயஉவாவ--

வனவசூகூரஜுடுநஸூடுடுஷா நடுயாவஸூ உவாவிஸக !
விஸூஜி ஸாஸரம் வாவம் ஸொகஸாவிதூதாநஸம் || ௪௬ ||

உதி ஸூஹவஜீதாஸாடுவதிஷதூ ஸூஹவிடிதாயம் யொம
ஸாடுஷூ ஸூகூஷாஜுடுந ஸாஸாடு சுஜுடுந விஷாடி

யொடுஷா நாரி புயரோதயாயம் ||

ஸூகூஷாய வரஸூ ஹடுஷ நடு ||

ஸதா வாயெழா ஶீமாநாம் பரமகாமுணிகொநீவடி
 பந்தம்: பரமயாமிடகலுலாதுகொ ஹவ்விருதிவொரெ
 ஶீமாநெணைஜகதமுஹாஹாஹிவிருஸக்யபுனிகொடவி ப
 ரமபாமுஷ ஸஹாபெநாதுநா ஹநிஷ்ரோணாந ஹவீயாந
 வினொக்ய பந்தஸெஹெந பரயா உக்யபயா யஜேஹ்யெந
 வாதிநோசுபந்தஸவடமாசுஸவடியாஉஹம் நயொதாஜீத்யு
 க்ஷா, பந்தவிஸெஷ ஜநிதஸொகஸம்விந்நோநஸஃ ஸமரம்
 வாபம் விஸுஜ்ய நயொபஸ்ய உபாவிஸக் ||

ഇതി ശ്രീമദ്വേദാന്താഭിപ്രായവിമുക്ത ശ്രീമദ്വേദാന്താഭിപ്രായവിമുക്ത
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു

வித்யோய்யாயம் ||

—:0:—

ஸம்ஜய உவாஹ—

தம் தயா க்ருவயாழ்விஷ்ணுமவகுணபாகுமெகக்ஷணம் |
விஷ்ணுநீதிம் வாக்யமேவாவ யோஸுடுநம் || ௧ ||

ஸ்ரீமதவாநுவாஹ—

கமதஸூக கஸுமநீதிம் விஷ்ணே ஸமேவஸூதித் |
கநாயகமேவ விஷ்ணுமபுநீதிக்காஜமேவ || ௨ ||

கெஞ்சும் சாஸு மரீ வாயக நெதத்யுமவவகித |
கசுமே ஹுதயகௌஸத்யு க்ருகூதிஷு வரந்தவ || ௩ ||

வனவமேவவிஷ்ணு வாயக கமதொயஸூதிமே ஸமேதி
தஸூக உத்யாக்ஷிபு, தரீமே விஷ்ணுமே சோகசு கவிததேவி
தம் வரதொகவிசராயந் கசூதிக்காசு கதிசுமே ஹுதய
கௌஸத்யுக்ருதம் வரிகுஜ, யுபாயொதிஷேதி ஸ்ரீமத
வாநுவாஹ ||

வமநரவி வாயக: ஸ்ரீமதகாரணம் யத்யுயதேவ
யாகுமொ மதவகூதம் ஹிததரீஜாநதிசுமேவாஹ—

சஜமேவ உவாஹ—

கயம் ஹீஷ்ணுமே ஸமேவ க்ருகூணம் உ யோஸுடுநம் |
உஷுனி: ப்ருதிபொதூதி வகுஜாமதாவரிஸுடுநம் || ௪ ||

மாரகுநககூக ஹி சிஹாநுஹாவாநு சோயொ மொ
கூம் கெகூசீஹ மொகே! ககூயகூகாரிமேவ மாரகு
நிகெகூவ ஹீய மொமாத ருயிரபுதிபூநம் || ௫ ||

நகெகூததீதி: கதாநுதா மரீயொ யதா ஜயேய யதி
வா நொ ஜயேயம்! யாநெவ ககூக ந ஜீவிஷாசி க்ருகூவஸூ
தா: ப்ருமேவ யாத்ராவா: || ௬ ||

காவண்ணிகொகொவகூககூகாவ: ப்ருகூகி கூக யதே
வகூடுவதேதா: | யகூ ப்ருகூகிதீதி: மெகூ தகூ சி
ஷ்ணுஷ்ணுமே ருயி சிவ கூக ப்ருவதூதி || ௭ ||

ஷ்டம் டெஹாதிரிதூதஜ்ஞாநநிதித் தம் யபிஷ்டம் ஹாஷ்டிராணம் வ
ரஸூரவிருஜமுணாகிதழ் உஹயொஸ்யநயொயு-காரொயொ
ஷ்டுத்யொஷ்டயொ ககஸூரதிராஷ்டொமம் வாயு-காரொக்யு,
வாஸிவாருஷ்டம் ப்ருஹஸ்திவெஷ்டிவாவா வாரிஹாஸவாக்யம்
வஷ்டிவ சூத்வாரித்யாயாத்யுததீ. ஹ்யுவாயஹதிதகஷ்ட
பொமஜ்ஞாநயொமஹித்யொமமொயம் “நகெவாஹம் ஜா
தம் நாஸ” தித்யாரஹ “சஹம் க்வாஸவ-வாபெஷொ
ரொக்யுஷ்டிஷ்டாதி ராஸுஹம்” இதெத்கஷ்டம் வவ உவாஷெ
த்யுஷ்டம் ||

||க||

ஸ்ரீஹவாநுவாஹ--

சுஸொயூரநந்ஸொவஸம் ப்ருஜ்வாஷ்டாஸு ஹாஷ்டெஸ |
மதாஸதிநமதாஸதிஸு நாமஸொவனி வஸிதாஃ ||கக||

சுஸொயூரந ப்ருத்யுநஸொவஸி | “வதனி வித
ரொ ஹெஷ்டாம் மூஷ்டவிஷ்டாஷ்டகித்யாஃ” உத்யாஷ்டிகாந
ஷெஹாஷ்டஸூஹவப்ருஜ்வாஷ்டிதவாஷ்டாஸு ஹாஷ்டெஸ | டெஹா
தஸூஹவஜ்ஞாநவதாம் நாக்ரு கிம்விஷ்டொககிதிதீஷ்டி | மதா
ஸதிந-ஷெஹாந, சுமதாஸதிந-சூத்நஸு ப்ருதி தயொஃ
ஸூஹவயாயாத்யுஷ்டொ ந ஸொவனி | சுதஸ்யி விஷ்டிஷ்டி
பிஷ்டிஷ்டி உவஷ்டுதெ-யஷ்டகாந ஹதிஷ்டாஷ்டி நஸொவ
நம், யஷ்டெஹாதிரிதூதஜ்ஞாநக்யுதம் யபிஷ்டம் ஹாஷ்டணம் |
சுதொ டெஹஸூஹாவம் வ ந ஜாநாஸி | தத்கிரிஷ்டிராஷ்டாநம் வ
நித்யம் ததீ ஹ்யுவாயஹதிதம் யஷ்டாஷ்டிம் யபிஷ்டம் | ஹம்
வ யஷ்டம் ஹாஸிஸதிராஷ்டிதிராஷ்டாயாத்யுஷ்டாஷ்டுவாய
ஹதிதம் | சூதா ஹி ந ஜநாய்நஸூதாவம், ந ராணாய்நவி
நாஸஸு | தஸ்ய ஜநாரணயொரஹாவாஸ | சுதஸ்ய ந ஸொக
ஸூநம் | டெஹஸூவெதநம் வாரிணாஷ்டஸூஹாவம் | தஸ்யாத
தி விநாஸயொமஃ ஸூஹாவிகதகி ஸொஷ்டி ந ஸொகஸூ
நித்யுஷ்டாயம் ||

||கக||

சுவ-பூயசீம் தாவதாதிநாம் ஸ்வமாவரீ ஸ்ரீண-சி-

ந செவாவஹம் ஜாதா நாவம் ந கம் நெநெ ஜநாயிவாஃ |
நநெவவ ந ஹிஷ்ராஜிஸவெடு வயசீத் வரபு || ௧௨ ||

சஹம் ஸவெடுஸ்ராவஸகி சுதம்-வத-பிரநாசு வடு
வெஷிநநாஜா காவெ ந நாவபு சவிகாவஸபு | காவ-நுவா
நெஸ்தெ ஂரஂஸிதவாஃ கெஸ்துஜா ந நாவந - சவிகா
ஸந | சஹம் வ யடுபம் வ ஸவெடு வயபு சுதம் வரபு-சவாடி
ந-தரெ காவெ நநெவவ ந ஹிஷ்ராஜி, சவிகா-ஹிஷ்ரா
ஜிவவ | யயாஹம் ஸவெடுஸ்ராவ வரபிரதா நித்ய-நி நாத்
ஸம்ஸயம் | தநெவவ ஹவநம் கெஸ்துஜா சுதாநெநாவி நி
த்யாவனவெநி சிஷ்யாஃ ||

வனவம் ஹவாதஸவெடுஸ்ராவதாதிநாம் வரவரம் வ
மெடிம் வாரபிராபிடுகதி ஹவநெவ உத்யிதி பூதீய
தெ | சஜாநநெஹிதம் பூதி தநிஷ்ரத்யெ வாரபிர
பிடுகதித்யெகாவபெஸஸித்யெ “ சஹம் கவிரெ ஸவெடு
வயபி நி வுபவெஸாசு | ஸ்வவாயிகவெஷ்வாடி ஹித்யெ
ஸுதாதாதிசெவந தநெவவெஸஸித்யெ மெடிநெடிபெஸா
ந ஸம்ஸயதெ | ஹவதாதித்யெஷ்வாஹித்யெ நி பூநாதி
வரவரம்-நிதெநா நித்யநாம் வெதநெஸ்தநாநாநெகொ வ
ஹித்யெ-நெயாவித்யாதி காவிரி” நித்யநாம் வஹித்யெ
வெதநாநாம் யவனகொ நித்யநெஸ்தநாநா காவிரித்யாதித்ய
ய-சி | சஜாநநெஸ்தநெஷ்வாவித்யாநெ வாரபிராபிடுகதி
வாரபிராபிடுகதித்யெ-நெயாவித்யாநெ நித்யநெவதநாநா
யாபாதித்யெஸாநாநாநாநிஷ்ரத்யெநாநாநாநாநாநாநாநா
நெஸ்தநெஷ்வாநெ-நாநாநெவவெஸாநெஷ்வாநாநாநாநா
ஸம்ஸயதெ | சய வாரபிராபிடுகதித்யெ-நெயாவித்யாநெ
ஸுதாதாதித்யெ-நெயாவித்யாநெ-நெயாவித்யாநெ-நெயாவித்யாநெ
வெதநாநாநாநெயாநெ-நெயாவித்யாநெ-நெயாவித்யாநெ-நெயாவித்யாநெ
நாநித்யெ-நெயாவித்யாநெ-நெயாவித்யாநெ-நெயாவித்யாநெ

சொரி நி ஸ்ரீயொஜநம்! முருகஸ்திராநம் கலிதலிதிவெசு, ஸி
ஷ்ஞகஜிஞாநயொரவி கலிதகூதடிவநிவதட்கு! கலித
கெவடி வடுவடி விரொயிகெவந நிவதட்கலிதி வெசு, தடா
வாயட்குஞாநெவடி ஸரோநலிதி தடெவ நிவதட்கு ஸவதீத்யு
வடெசாநயட்கு ரெவெதி கருதஸீலீநவாடெடிகடா
டெவெ: || ||கஉ||

டெவநெநாடவ்லிந யயா டெவெ காரோரம் யாவநம் ஜரா |
தயா டெவாநாபூஷ்யட்காலுரு ந ஸுஹிதி || ||கங||

வணகலிந டெவெ வதட்கோநஸு டெவநம் களரோரவ
லாந விவாய யாவநாடிவலாபூஷ்வாத்நம் ஸ்ரிரகவஸு
லா யயா சூதா நஷ ஐதிந சொவதி|டெவாடெவாநா
பூஷாவலி தடெவ வ்லிர சூதேதி வஸுஜிராந சொவதிசு
தசூதநாந் நிதகூதாடாநாநாந சொகலாநடி வணதாவடி
சூததட்குடி - சூதநாந் நிதாநாடெவாநாடிகடெவஸுதயா
தததடெடாவிதடெவஸஸுஷாநாந் தெதரெவ டெவெ
வட்குடிதடெய சாவீயம் ஸவணடாவிதம் யுஷாடிகடெவ
வஸஸிதவஸம் கடிட காவட்தாவிஜட்கீயதயா, ஐடிடெய
ஸிடியாயட்குஸுடாஸீதொஷாடி யுயுதவஸுவடிவடி
வவனி | தெத யாவலாஸீடகடெவஸாவி க்ஷணவாஐதி ||

கவ—ஐரீயடிபெநனாடெவாஹ—

சிராஸுடாஸு களனெய ஸீதொஷஸுவடிவடிவடி |
சுமரோவாயிதொநிதாஸுலாஹிதிக்கலு ஹாத || ||கச||

ஸவஸுடாஸுடெவாஸமநாஸுடாஸுடா ததாசூகாயட்கு
கூநாசூ ஐத்யுஷுநெ | நொசூடிலிவெஷாந் ஸுடா
ஸீதொஷஸுடிவாஸாஷாடிரவிவஸுவடிவடிவடி வவனி |
ஸீதொஷஸுடிவாஸாஷாடிரவிவஸுவடிவடிவடிவடிவடி
யுஷாடிராஸீ யகடெவஸாவி திகிஷு | தெ வாமரோவா

யிகூறெய்வதாம் கூனும் பொழார் | சுமிகுழா தெ |
 ஸந்தெய்துலகுதகடிநாசெ ஸத்யாமரீவாயிகெநாவி
 மிவதடுதெத்யுயம் || ||௧௪||

சுவ—ததார கிரெய்துதகூவம்—

யம் ஹி ந வ்யயெதெ வாரும் வாரும்ஷஷ்டம் |
 ஸதீஷம்வஸுவம் யம் ஸொஷீதகூய கூபெத || ||௧௫||

யம் வாரும்ஷம் பெய்யயுகூவிஷ்டம்யம்வம் வம்
 வவந்நாரிந்நு சுஜீதகூவாயநதயா ஸ்வனெடாவிதம் யம்
 லாஷிக்ஷாந்நலிஸம்ஹிதமும் கூவடாணம் ததந்நுதாஸு
 ஸ்வாதாஷி ஸீஷம்நாஸுடா நவ்யயனி | ஸவ்வாஷி
 தகூவாயயதி, ந கூாஷிபொ ஷ்வாஸஹிஷ்மாத்யுயம் |
 சூதநாம் நிகூகாஷிதாவதூ கதஷ்வித்யுயம் || ||௧௬||

சுவ—யதூதநாம் நிகூதம், ஷ்வாநாம் ஸ்வாஸஹிஷ்ம
 நாஸிதம் வ சுபொகநிதிகூதம் “மதாஸம்நமதாஸம்”
 ஸ நாமஸொவனி வணிகா” இதி தகூவவாஷிதார
 மதெ. —

நாஸதொ விஷ்டெ ஹாவொ நாவொவிஷ்டெ ஸதம் |
 உவ்யொரவி ஷ்டெஷ்டம்நயொஸ்தகூஷிஷ்ம் || ||௧௭||

சுவதம் - ஷ்வாஸு ஸ்வாவொ ந விஷ்டெ | ஸதார
 தநொ நாஸஹம் | உவ்யொஷ்டம்நாரும்ஷஷ்டம்
 பெய்யயெவாஷி ததஷ்விதாரதொ ஷ்டம் | நிஷ்ட
 யாததாரிஷ்டம்நிஷ்டம் ஹிஷ்டம் ஹிஷ்டம்நொஷ்டம்
 தெ | ஷ்வாஸு விஷ்டம்நொஸ்தகூஷிஷ்ம் ஸ்வாஷிஷ்டம், சூத
 நஸ்தகூஷிஷ்ம் ஸ்வாஷிஷ்டம் நிஷ்டம்நொ ஷ்டம்
 ஹிஷ்டம் | விநாஸஸ்வாவொ ஹிஷ்டம் | சவிநாஸஸ்வா
 வஸு ஸதம் | பெய்யாகம் ஹிஷ்டம் வாரும்ஷஷ்டம் “தலாந்
 விஷ்டம்நொஷ்டம் கிஷ்டம்நொஷ்டம் ஹிஷ்டம்நொஷ்டம் | ஷ்வா
 நம் பெய்யாஸதிகூஷிஷ்டம், சுநாஸீ வாரும்ஷஷ்டம்

வா ந ஹுயி: ! சுஜெநா நித்யஸூரஸ்தோத்யம் வாஸாணொ
ந ஹநுதெ ஹநுதிரோநெ ஸரீரெ || 20 ||

உகெஞ்செருவ கெஹதூவிநித்யகெநாவரிணாபிக்ஷாடா
தநொ ஜநந ரிரணாடியஸுவபுணவாவெதநகெஹயபேடா ந
ஸநீத்யுயுதெ ! ததூ 'ந ஜாயதெ த்ரியத'ஹதிவத-பிராந
தயா ஸவெ-பஷா கெஹெஷா ஸவெ-பிராநஹுயிரோநெ
ஜநநரிரெணெ க்ஷாவிடிவூதூநம் ந ஸுஸாதம் ! நாயம் ஹி
க்ஷா ஹிதா வா நஹுயி: -கயம் கஹாடுகள ஹிக்ஷா ஹுயி:
கஹாடுள வ நநஹிதா ! கெஷா ஹிதீ ஜாவதிஸுஹிதிசெ
கெஹவூமகெநாவஹிதூநம் கஹாடுள ஜநநம் கஹாடுள
ரிரணரீதூநம் ந ஸுஸாதீத்யுய: ! சுதஸுவபுடெஹமத
சூதூ சுஜ: ! சுதவ்வ நித்யம், ஸாஸாதம்-புக்ஷதிவடிவிஸடிஸத
தவரிணாடுரெவி நாஸீயதெ வாஸாண-வாஸாவி நவ:
ஸவபுடா சுபபுவபுஷநஹாஷுஹத்யுய: ! சுதஸுரீரெ ஹ
நுதிரோநெ ந ஹநுதெத்யிரோதூ || 20 ||

வெஷாவிநாஸிநம் நித்யம் பவநநிஜிவ்யயு !

கயம் ஸ வாஸாஷ: வாயு கம் வாதயதி ஹனி கபு || 21 ||

வவலிவிநாஸிகெநாஜகெநா ய்யாநஹ-கெந வ நி
த்யெநிநி-சூதூநம் ப: வாஸாஷொ வெடி, ஸ வாஸாஷொ
கெவநிநுஷுதிபு க்ஷூவாஸரீராவஸுதெஷா சூதூஸா
கலிவூதூநம் கயம் வாதயதி-கவா கயம் ஹனி-கயம்-நாஸ
யதி-கயம்-வா ததீ யொஜகொ ஹதீத்யுய: ! வனதாநாத்
நொ வாதயாரி ஹதீத்யுநஹெவந ரீதூஸூரபுவ யாயா
தூஜாநகெ-மெகெவெதூவிபூய: || 21 ||

கவ-படிவி நித்யாநாஜாதூநம் ஸரீரவிஸெஷரீதூநம்
கிபதெ, தயாவி ரணியஹெமஸாயகெஷா ஸரீரெஷா
நஸூதூ ததிபொழாடிவம் ஸொகநிதிதூஷெஷெதூதூ
ஹ—

வாலாம்பி ஜீண்பாதி யயா விஹாய நவாதி முஹாதி
நரொரவராணி | தயா ஸரீராணி விஹாய ஜீண்பாந்யந்யா
நி ஸம்பாதி நவாதி டெஹீ || 122 ||

யபியுயுயெ ஸரீரம் துஜதாம் துஜுஸரீராடியிகதா
கயூரணஸரீரமுஹணம் ஸாஸூராடியமஜித ஐதி ஜீண்பாதி
வாலாம்பி விஹாய நவாதி கயூரணாதி வாலாம்பி முஹ
தாரிவ ஹஷ்டிநிதிதெவாஹாவஹுதெ || 123 ||

கவ—வாநரவி “கவிநாஸரி து தலிவி யெந ஸவ-
பிடிம் தததி” தி வடுவெபூகூலிநாஸரிகம் ஸவமுஹணாய
வஜ்ஜயநு டுயபதி—

நெநம் விநிணி ஸஸூரணி நெநம் டிஹதி வாவகம் |
ந நெநம் கெடியக்யாவொந ஸொஷயதி ராராநம் || 124 ||
கெஹெபூராயபிஹாஹொதயபிகெஹொரொஷயவவ வ |
நித்யஸவப்தமகஜ்ஜாணாரவஹொராயம் ஸநாதநம் || 125 ||

ஸஸூரமுபிவாயவம் மெடிநடிஹநகெடிநஸொஷ
ணாதி சூதாநம் பூதி சுதபும ந ஸகூவணி | ஸவப்தமத
கூபாதிநஸவப்தகூபூவநஸூஹாவதயா ஸவெபுஹுஸுதெ
ஹுஸூபகூகூபாடிஸு தெதவபூவதநஹபகூகூ! வூரவூ சு
தபூகூபூஹு மெடிநடிஹநகெடிநஸொஷணாநாடி | சுத சூ
தா நித்யஸூரணாரவஹொராயம் ஸநாதநம்—ஸூரஸூஹாவொர
பூகூவபும் வாராதநஸூ || 126-127 ||

கவூகெராயபிவிஹொராயபிவிஹொராயபிவூதெ |
தஸூரெடிவம் விபிஹெகூநம் நாநுஸொ விதபூஹெபி || 128 ||

மெடிநாடிபொமுநாதி வஸூபிநி நெய் பூராவெணவூபு-
ஜெஹெ, தெராயபூதா ந வஜ்ஜித ஐத்யுதகூ! சுதஸொபூ
பிவிஜாதிபொரவிஜூபூ-ஸவப்தவஸூவிஜாதிபெகூந ததஸூஹ
வயபூகூதயா விஜயிதபூபி நாமபு | சுதஸூராவிகாரபூ ||

சுவ—ஸதோ பூவுஷு வடுவடாவஸூவிரொயுவஸூ
 ஞாபூவூசுமடமெந பொதூயாமொகுவஸூவரி சிநு
 வுராஜிஸுடுதெஷு ந ஸஸவதீதூஹ—

சுல்தான் ஹதாசி வுத்யூரி ஹாசு !
 சுல்தான் நாநெவ துக் கா வாரிஷெவ நா || ௨௮ ||

சீநுஷ்டாபிதாமி வனெவ டுஷ்டாணி அநுவது
 ஸ்வபாவாஸ்யாமி உவஸ்யேநுஷ்டாபிதாமி வஸ்யாமி அ
 நுவதுஸ்யா தராவஸ்யாமி ஸ்வஸ்ய ஸ்வாவஸ்ய வதுத
 உதி ந தது வரிஷெநாமிதிததி || || ௨௮ ||

கவ — ணவா ஸரீரா த்வாதேஷி நாஸ்தி சொகதிதித்
 திக்ஷுக்ஷா, ஸரீராதிரிக்ஷு குப்யபஹ்லாநாவ குத்கி பூஷ்டா
 நோதா வகா ப்ருவணாயதாததிரயபய உபாஹ இதுஹம்

சூழப்படிவத்திற் கறுத்தெநராழப்படிவத்திற் தவெய்வ
யாநற்! சூழப்படிவெனெநநிநாணொகி மூண்கூர்வெநம்
வெடிந வெய்வ கரிசு ||

ஊவரேசுவராவம் ஸ்ரீதராவரேசுவராவம் விஜயதயா
 சூரியபுஷ்பாபரிதநெடுவா ஜனுவா பிஷாசா தவஸா
 கர்ணவா உவசிதவாணா க்ருதிசுபரிதா தயாவிபா க்ருதி
 தரஸெவ வபதி ஊவம் க்ருதிசெவ பரணாதி | ப்ருகா
 வெநம் யயாவபவபரிதம் தக்ருதொ ந க்ருதிசெவ | உகாரா
 ப்ருவபவபுரொகூவபரிதம் தக்ருதொ உபாநம் தக்ருதொ
 வபநம் தக்ருதொ வணம் உபாநம் தக்ருதொ || ௨௭ ||

தெஹ் நித்ரீவயெராயம் தெஹெ வவ-வ்ஷி ஹாரத் ।
தஸ்பாத்வ-பாணி ஹு-தாநி ந க்ஷம் சொஸி-த-ஹெ-வ்ஷி ॥௩௦॥

ஸுய-ல்ஸு செவாடிசெஹிநொ செஹெ வஜுஜோநெ஽வ)
யஃ செஹீ நித்யவேய்யோ ஜெஹுஃ ! தஸுரத்வ-பாணி செவாடி
ஸாவராதாநி ஸூதாநி விஷுஜாகாராணுபு-கூத ஸுஹ

வெந ஸ்ரூரதிவதஸூரிநாநி நிதூமிவ । டெஹமதம் த-
வெஷேஜேநித்யகம் உ । ததொ டெவாஜீநி ஸவபூணி ஹ-
தாந்யுஜிஸ்ய ந ஸொநிதும்ஹிவ । ந கெவஹம் ஹீஷாஜீ
பூநி ॥ ௩௦ ॥

ஸ்யபிபிஷி வாவெக்ய ந விகஜி தும்ஹிவ ।
யஜிபாஜி யுஜா ஹேயொந்யுக் கூத்ரி யஸ்ய ந விஜிதெ ॥

சுவி உ ஹம் பூரஸ்யம் யுஜம் பூரணிராணரிவி சுஜ்
ஷோஜீயாஜிவக் ஸ்யபிபிஷெக்ய ந விகஜி தும்ஹிவ । ய
ஜிபாஜி-ந்யாயதீ ப்ரவதூஜிபாஜிந்ய ஹி கூத்ரியஸ்ய
ஹேயொ விஜிதெ । “ஸெஸ்யம் தெஜொ யுதிபிபாஜ்யம்
யுஜெ வாவெவயாயந்யு । டாநஜீஸூரஹாவஸூ கூதூம் கஜி-
ஸ்யாவஜி”நிதி ஹி வக்யதெ । சுஜ்ஷோஜீயாஜிஷு உ ந ஹி-
ஸா வஸொர-கிஹீ நதாஹாமாஜிஹேஹவரிதூமவதிவ-
கயூரணஹேஹஸ்யமபிபூவகக்யுதெஹ்மஜீவநஸ்ய ।
“நவா உவெ தந்யுந்யஸெ ந ரிஷிஸி । டெவார் ஹேஷி
வயிஹிஸ்யமெஹி । யத்ர யநி ஸாக்யதொ நாவி ஹேஷி
தம் । தத்ர கார டெவஸிவிதா டயாஸி”நிதூந்யதெ । ஹம் உ
யுஜெ பூதாநாம் கயூரணதரஹேஹாஜிபூவதூரூதா “வா
ஸாஹி ஜீணபாநி யயா விஹாய நவாநி மூஹாஜீ”தூஜி
நா । சுதஹிநிதீககஜெ சூதூரஸெவாஸ்ய ரகூணரெவாஜீ
ஷோஜீயாஜிஷு ஸம்ஜீவந்யு ॥ ௩௧ ॥

யஜுஹ்யா வொவவஹம் ஸ்யமபிபூரரிவாவூத்யு ।
ஸாஹிநம் கூத்ரி யாஃ வாய-ஹ்மஜெ யுஜிபூஸ்ய ॥ ௩௨ ॥

சுயதொவநதஜிஹம் நிரதிஸ்யஸுவொவாயஹிதம்
நிவபூஷிபூஸம் யுஜம் ஸாஹிநம்-ஹ்மஜெ கூத்ரியா
ஹ்மஜெ ॥ ௩௩ ॥

சுய வெஹம் யஜிபூஜிம் ஸம்நாரிம் ந கரிஷ்யமி ।
ததம் ஸ்யபிபிஷி கீதிபி உ ஹிவா வாவரிவாஸ்யமி ॥ ௩௪ ॥

சுய க்ஷத்ரி யஸு ஸுயதேஹதிரிஷ்ட-சூரஸ்யம் ஸம்நாஜம்
 ரோஹாடிசூநாநாந் சுரிஷ்ய ஸி மெசு, ததம்ப்ராஸஸ்ய ஸுயதே
 ஸ்யாக்ரணாஸ்யதேஹம் நிரதிஸயஸுவஸி, விஜயெந நிரதி
 ஸயாம் உ கீகீடம் ஹிக்ஷா, வாவம் நிரதிஸயஸுவஸி ||

சுசீகீடம் வாவி ஹதிகாநி சுயயிஷ்யநி தெதவ்யயாடி |
 ஸம்ஹாவிதஸு வாகீகீடேரணாடிசிரிவ்யுதெ || ௩௪ ||

ந கெவஹம் நிரதிஸயஸுவகீகீடஹாநிராக்ஷ, வா
 யெடாய்மெஹ ப்ராஸஸ்ய வதாயித ஹத்யஸ்யாம் ஸவதேஸ
 காஹ்யாவிநீகீகீடம் உ ஸயிபடாந்ய ஸயிபடாந்யவி ஸவடா
 ணி ஹதிகாநி சுயயிஷ்யநி | ததம் கிரிதி மெசு-ஸௌயடவீ
 யடவராசூரோடிஸுவஸம்ஹாவிதஸு ததிவயடயஜா ஹ
 கீகீடேரணாடிசிரிவ்யுதெ வனவம்வியாயா சுசீதெ-தேரண
 ரெவ தவ மெய ஹத்யயடம் || ௩௪ ||

சுவ--வய்மெஹாசூராரணாஹ யுஜாநிவ்யுதஸு
 ஸுதிரஸு ரோகீகீடம் சுயரோமிஷ்யதீக்யூசூஹ--

ஹயாடிணாடிவரதம் ரிந்யதெ சுயம் ரிஹாரயாம் |
 யெஷாம் உ தம் வஹுரெதொ ஹதிகா யாஸுஸி தாவவடி ||

யெஷாம்-கண்டடிபெடாயநாநீநாம் ரிஹாரயாநாநிகம்
 வதவடம் தம் ஸுதிரொ வெரீதி வஹுரெதொ ஹதிகா ஹ
 டாநீம் யுமெஹ ஸயிவஸ்யதெ நிவ்யுத்யாவாரதயா தாவவம்
 ஸம்நாஹதாம் யாஸுஸி | தெ ரிஹாரயாஸாம் ஹயாடிஸூ
 டாவரதம் ரிஸ்யதெ | ஸுதிராணாம் ஹி வெரிணாம் ஸ
 சூஹயாடிதெ வய்மெஹாடிநா யுஜாடிவரதிநெடா
 வவடிதெ || ௩௫ ||

கிம்வ

சுவாஹ்யவாடிஸம் வஹுதிகிஷ்யநி தவாஹிதாம் |
 நிரூணஸுவ ஸாஸ்யடிதம் ததொ டிவ்யதாம் நு கியு || ௩௬ ||

[illegible]

சுவ--சுதஸ்ஸுரஸ்யா தூநா வரௌஷாம் ஹநநோ துநொ
வா வரௌஹுநநஹி யிவீ ஸ்ரெயஸெ ஹதீத்யா ஹ--

ஹதொ வா பூவெ ஸுமம் ஜீதா வா மொக்ஷெ
வெ சேவீழ்தவூடாதிஷ கொனெய யங்ஙய கூதநியுயே

யஜுயுஷெ வரெஹ-தஸுதத வ்னவ வராதீதிஸு
யஸம் பூர்வாஸி | வராநு வா ஹதூ ககண்கம் ராஜ்யம் மொ
க்ஷஸெ | சுதநிஸம்ஹிதவஸுஸு யுஜாஸுஸுயஜீஸ்ஸு வர
தீதிஸு யஸொவாயதூகதஜு வராதீதிஸு யஸம் பூர்வாஸி |
தவ்ஸாஜ்யுஜாயொஷொமம் வராதீவாஸுஷாய-யக்ஷணொ
க்ஷவாயநதிகி திஸுதி ததய-பேததிஷ | சுஹீவாசுஸு
தவெததெவ யுசுதிதிஸுயாயம் || ||௩௭||

சுவ. — சேரமகேசரியூர் நாவலர் நயக்காரரேவம் —

ஸாஹஸ்யஃபெ ஸுரே க்ருதா மூலாமூலா ஜயாஜயேள |
ததொ யுஜாய யாஜுஸு நெவம் வாவசிவாவஸி ||௩௮||

வனவம் ஷெஹா திரித்து சுஹுஷ ஸரீஸு ஷெஹஸு ஹாவம்
 நித்யோத்நாநம் ஜோத்நா யுபெஷ ஹவஜ-நீயஸுஸு வாநாஹிநி
 தித் ஸுப ஷுஃவாபுதுஹாஹாஹ ஜயபராத்யெஷு சுவிசு
 தஸுஹிஃ ஸுமபுஹிமஹாஹிஸுநிரஹித் கெவகாபுஸு
 க்யா யுபஜாரஹஸு | வனவம் கும்புரணொ ந வாவயோவ
 ஹி | வாவம்ஷுஃவாபுஸம் ஸம்ஸாரம் நாவாஸுஹி | ஸம்
 ஸாரஸுநாநொக்யஸுத்யுபுஃ ||

கவ—வனவரீத்யாயாத்ஜோநயிவதிஸ்ய, ததூபி-
கம் ரொக்ஷஸாயநஹுதம் கரி-பொமம் வகூராரஹதே—

வனவா தெதவிஹி கா ஸாம்பெஷு வுபியெபாநெ கவி
ரீம்ஸுணு | வுக்ஷா யுகெதா யயா வாயு கரி-வெந்
புஹாஸ்யஸி || ௩௬ ||

ஸம்பூ-வ-கி: வுக்ஷாநயாரணியரீதததம் ஸா-
புஷி | ஜோதவசுக்ஷததெதகஜோநயயாவூபிரநியெயா
“நதெவா ஹி” உத்யாரஹ “தவா திராணி ஹதாநி ந
வ் சொலிதாநிஹி” துதெந வெஸவாநிஹிதா |
சுதஜோநவபுவகெரொக்ஷஸாயநஹுத கரி-பாநவாநெ
யொ வுபியெபாநெ வகூவு, ஸஹபொமஸெநெநாஸு
தெ | “உருரெண ஹவரம் கரி- வுபியெபாந” கிதி ஹி
வகூதெ | தரு யொநெ யா வுபிவகூவு தாரீரீநிய
யரீநாம் ஸுணு | யயா வுக்ஷா யுகெ: கரி-வெந் புஹா
ஸ்யஸி | கரி-ணாவெந்: கரி-வெந்:ஸம்ஸாரவெய உத்யு: ||

கவ—வகூராரணவூபியுகூவு கரி-ணா ரீஹாத்
ரீஹ—

நெஹாஹிசுரீநாஸொவதி பூத்யவாயொ ந விஷுதெ |
ஸுபீஷுஸ்ய யரி-ஸ்ய தூயதெ ரீஹதொ ஹபாக ||

ஹ-கரி-பொநெ நாஹிசுரீநாஸொவதி, கவிசுரீ-
சூரம் | நாஸம் ஹஸாயநஹவநாஸம் சூரஸ்யஸ்யாஸரீ
பஸ்ய விஹிநஸ்யாவி ந நிஷுதகூ | சூரஸ்யஸ்ய விஷுதெ பூ
த்யவாயொவி ந விஷுதெ | கஸ்யகரி-பொமாவஸ்ய யரி-
ஸ்யஸ்யாஸொவதி ரீஹதொ ஹபாக-ஸம்ஸாரஹபாக தூ
யதெ | சுயரி-: “வாயுநெநெஹ நாரீசு விநாஸஸு
ஸ்ய விஷுதெ” உத்யுதூசு பூவஹிஷுதெ | சுநாநி
ஹி நெளகிகாநி நெஹிகாநி வ ஸாயநாநி விஹிநாநி ந ஹ
வாய ஹஹி, பூத்யவாயொ வ ஹஹி || ௩௭ ||

ஜோதி வ ஸ்வண்ணாபுரொவிதாதி தாதி தததூதி வரி
தஜஜு ரொக்ஷஸாயநதயா திதநெநிதிதெகெருகீக்யு
யயாவஹிநாநெயாநீதி || ||சக||

சுய-சுய காஜுகரிபாயிகுதாநு நிநீதி-

யாதிரோ வுஷிதா வாவ வுஷிதவிவஸிதம் |
வெஷ்வாஷாநா வாய-நாநுஷித வாகிநம் || ௪௨ ||
காரிதாநம்ஸும-வரா ஜநகரி-மஹாபுஷா |
கிரியாவிஸெஷ்வஹுஷா ஹொமெஸ்யபுமதிம் பூதி ||
ஹொமெஸ்யபு-புஷாநா தயாவஹுததெதஸாபு |
ஸுவஸாயாதிகா ஸுஷிஸுராயா ந வியதெ || ௪௪ ||

யாதிரோ வுஷிதா - வுஷிதாநுஷாபு சுவாதாரி
ணியா'வாஷிவிவஸிதம்-சுஷிதா,ஹொமெஸ்யபுமதிம்பூதி
வதாரிநா வுஷிதா | வெஷ்வாஷாநா-வெஷ்வா பெ ஸு
ம-பாஷிவஹாஷாஷெஷா ஸதா | நாநுஷித வாகிநம்-த
தஜாதிநெகெண ஸும-பாஷிபிகம் மஹா நாநுஷித வ
தா | காரிதாநம்-காரிபுவணநிஸி, ஸும-வரா-ஸும-
வராயணம், ஸும-பாஷிவஹாஷாஷெ வுஷிதாநுஷாபு
மஹாபுஷா-கிரியாவிஸெஷ்வஹுஷா-தததூதிநாநுஷிதயா
கிரியாவிஸெஷ்வஹுஷா, தெஷா ஹொமெஸ்யபுமதிம் பூ
தி வதாரிநா யாதிரோ வாவ பெ வுஷிதா ஸ்வஸிதம் |
தெஷா ஹொமெஸ்யபு-புஷாநா தயாவா ஹொமெ
ஸ்யபு-புஷாபாயவஹுதததூதிநாநா யயாஷிதா ஸுவஸா
யாதிகா ஸுஷிஸுராயா-நிஸி ந வியதெ-நொஷிதா
ஸுராயபதெதஸிநா தததூதிநிதி ஸுராயிதம் | தெஷா
நிஸி சூதயாபுஷிதாபுஷாநாநா வுஷிதாநுஷாபு
மஹாபுஷாபுஷா ஸுஷிதா கரி-ஸும-புஷாநா ந ஸுஷி
தம் | சுதம் காரிபுவண கரி-ஸும-புஷாநா ந ஸுஷி
தம் || ||௪௨-௪௪||

கவ- வளவதித்யவமநாதி வுநடிஜெ-நீபுஷ்வாநி க்
 3-பாணி ரிகாவித்யஸஹஸெ ஷோரவி வதததரதயா சூ
 நெஜாஜீவநெ ப்ரபுதா வெடாஃ கிரியேஃ வகணி? கயம் வா வெ
 டொதிதம் த்யாஜிதயொயுத உத்யுத சூஹ-

நெஞ்முண்ணுவிஷயா டெடா நிரெஷ்முண்ணுமவாஜெ-ந
 நிக-ஃமெடா நிகுஸகஸெடா நியெடாமகெஜி சூத்யவாநு ||
 யாவாநய- உடவாநெ ஸவ-தஸு-வ-தொடிகெ ||
 தாவாநஸவெ-ஷ-வெடெஷ-வ-ராஜணஸுவிஜாநத-சக-

சூயொ முணாநெஷ்முண்ணு - ஸகாஜஜஸூபா-வரி |
 ஸத்யாஜஸூபி-பு-வ-ராஃ வ-ரா-ஷா-நெஷ்முண்ணு-ஸ-வெ-நொ
 யு-நெ | ததிஷயா டெடா | தஜி-பு-வ-ராணா- ரஜி-பு-
 வ-ராணா- ஸத்ய-வ-ராணா- உ வதததரதயெவ வரித
 சிவயொயயனி வெடா | யடெஷ-வ-ஸ-முணா-ந-மு-நெ
 ந ஸு-ம-பா-பி-ஸா-ய-ந-நெவ வரித-நாவயொயயனி, தடெடெ-
 ராஜஸூபி-பு-வ-ரா-தயா ஸா-தி-க-ம-வ-ரிகா-ஷ-வி-பா-வா- ஸா-வெ
 கதி-த-ம-வ-ஸா-ய-ந-ஜி-ந-நெ காரி-பு-வ-ண-வி-வ-ஸா- சு-ந-வா
 யெ-ஷ-ப-வ-ய-பு-ரா-ஷா- ப்ர-வி-ஷ-ப- ப்ர-ண-ஷ-ப- ஹ-வெ-ய-ம் |
 சு-த-நெஷ்முண்ணுவிஷயா வெடா | க-ம்-த- நிரெஷ்மு-
 ண்ஷா-ஹ | ஐ-டா-ஃ ஸத்ய-வ-ரா-ஸ- த-ஷ-வ-வ-ய-ய |
 ந-நெ-நா-ந-ஸ-ஃ-ந-மு-ந-சூ-ய-பு-வ-ரா-ஹ-ந-த-க-பு-
 வ-ய-ம்- வ-ய-யெ-த்ய-ய-ம் | நிக-ஃ-மெ- நிக-த-ஸ-க-ஸா-
 ஸா-ரிக-ஸ-ஹா-வ- நிகு-ஸ-க-ஸ-மு-ந-ப-ய-ஹ-ந-நிகு-பு-
 வ-ஸ-க-ஸெ-ஹ | க-ய-பி-தி- நெக, நியெ-டாமகெஜி-சூ-த்ய-
 ர-ப-வ-த-க-பு-வ-த-ப-வ-வ-ஹ-ப-த-த-நா-பி-ப-நா- யொ
 ம- ப்ர-வ-நா-உ-கெஜி- வ-ரி-க-ஜி, சூ-த்ய-வா-நு-ஹ-சூ-த்ய-
 ர-ப-வ-நெ-ஷ-ண-வ-ரொ-ஹ | சு-பு-வ-ஸு-பு-வ-பெ-டா-ம-
 ப்ர-வ-ஸு-பு- வ-ரி-க-க-ண- கெஜி | வள-வ- வ-த-பா-ந-ஸு- தெ
 ராஜஸூபி-பு-வ-ரா-தா-ந-ஸு-தி, ஸ-த- உ-வ-ப-தெ | ந-வ- வெ
 டொதிதம் ஸவ-ம் ஸவ-ஸெ-ஷா-வா-ஷெ-ய-ப-ய- ஸவ-ப-ய-ம்

வாஸ்கனோத் ஸ்வபுதஸம்வாஸ்தொதகெ உதவாநெ விவா
ஸொயபூவாநயு-யாவதெவ வாநீயம் வுயொஜநம் தாவ
தெவ தெநொவாநீயதெ, ந ஸ்வபுத | வநவம் ஸவெபுஷொவ
வெதெஷொ ஸாஹணஸ்ய விஜாநதம்-வெவதிகஸ்யுமேகெநா
யுதெவ தோகஸலாயநம் ததெவொவாநெயம் நாந்யு ||

சுவ— சுதஸுதஸுஸ்யு மேகெநாநெதாவதெவொவா
நெயநித்யாஹ—

கரீடுனெவாயிகாரஸ்தொ மே மெஷொ கதாவந |

மே கரீடுமெஷொதாஹபுதெடாநெ ஸம்மொதஸுதெடுணி ||

நிதெது நெநநிதிநெ காநெது கெநநிதிநெவிஸெஷெண
ஸம்வநித்யா ஸூநியமேஷெ கரீடுணி நித்யஸுதஸுஸ்யு மே
மேகெநாஸ்தொ கரீடுமேஷொயிகாரம் | தஸம்வநித்யாநவந
தெஷொ மெஷொ ந கதாவிதெயுயிகாரம் | மெஷொ வு
நாநெவகாஸ,மெஷொவிதெயு கெவதெயுமேஷொநாநெயு
தொகஸதெஷொதாஹபுதெடாநெ கரீடுமெஷொதாஹபுதெ
கூயாநெஷொயிதெநெவி கரீடுணி நித்யஸுதஸுஸ்யு மே
கெநாஸ்தொவாகதெடுகரீடுநெஸநெயு | மெஷொவிதெ கூ
வுதெயுதெநெ கம் மெஷொநிதெயுநெஸநெயு | ததாஹம்
மெஷொ வா ஸவெபுஸுரெயி வாநெஸநெயுநெயு
தெநெ வகஸ்தெ | வநவமேஷொநாய கரீடு காரம் | க
கரீடுணி-கநநெஷொநெ ந யொதொநீதி யத்யாநவநெ
தெ தெ ஸநெஷொஸ்தொ | உதெநெ வுதொநெயு யொதொகரீடு
நெஷொ ஸநெஷொஸ்தொயுதெ || || ச ||

சுவ— வநதெவ ஸுதெகரொதி—

யொமஸுத காரம் கரீடுணி ஸநெ துதா யநெஜ |

வித்யுவிதெயுஸதொ ஹகா ஸகம் யொந உதெ ||

நாஜெஸநெயுதெஷொ ஸநெ துதா யொதொநீதி க
கரீடுணி யொமஸுத காரம் | ததெஷொதெவிதெயுவிதெயு

[illegible]

சுவ—கிரேயுரிஜேஸ்குடி உத)த சுவ--

உருவம் கழித்துப் புகழ்பெறும்படி

[illegible]

யொழியும் பூபாநமஸுத்யாமவிஷயொழகாணாமலுவித்து
விடுகிறாஸெனவிஷயமு வுங்கியொழி : தகூதூதூதூதூ
ஊதாசு ககி ககி ரெணாவாழி : கிணகிண கியொழாதுஷா
வகஷாநாதிவம் வெவாதிவாழி உதூவாதிவாழாது ககி
நிவிவாணாவாரிககாதிவம் விநிவகதி, வரகிவாணாவாழா
ககிணம் உ ககிணம் பூவாயதி : ஊதாசுதூதூதூதூதூதூதூ
வம் வம்வாநாதி : ககி ககிணி கியொழி உதூயாம் வு
கிண பூநாதி உபூநாணம்-வாஸாதுநம் தகூதூதூதூ வு
கிண வகதிவாதுதூதூதூ : கியுணா : மகிணகிணம்-மகிணகிண
கிண ககி ககிவாணா : கியுணாவம்வாநாதிணா மகிணகிண

எப்படியாகுமோ ஜெமாதீம் உமெ ஸாக்ரதடிஷ்யுதெ !

தலூரெடு ராமாய யுஜ்யு யொமம் கரி-ஸு களசாபு ||

[illegible]

சுபுஜம் வாழியாகா உரி மனம் தருகா கீழ்விணம் ।

ஐநவநவியிதி-காஃ வடிவ மவனாநாயிடி || ॥ நக ॥

வெள்ளியொழுகார் கரீடும் வழு கரீடும்
வடகும், தலாசு.நெய்தலிநிழுகார் சுநராயம் வடமலர்
விவ்விவம் வெறுதகவடவாடுவகிவகிதழைம் ! நக !

யடா தெ ரொஹகலிம் வுபிவட்டிதரிஷ்டி |
தடா மனாவரி நிவெட்டிம் நெராத்தவஸுதாநுதஸுத || ௧௨ ||

உத்புக்ாரெண கடுணி வதட்டோநஸு தபா வுதூ
நியட்டிதகஸுதஸு தெ வுபியட்டா ரொஹகலிம் - சுத
புமவஸுதெஹகஸுதம் ரொஹகலிம் கஸுதம் வுதி
தரிஷ்டி | தடா சுஸுத இதீயொய்யாய் தபா நு
தஸு மனாவரிதீயொய்யாய்தவஸுத உ சுதெ வுபியெவ
நிவெட்டிம் மனாவரி-மரிஷ்டி || ௧௨ ||

சுவு--“யொமெகலிம் ஸுணு” இதூநிநொதஸுத
யாயாதூஜூநவடுகஸுத வுபிவிஸெஷஸுதகடு
நுஷூநஸுத கஸுதம் யொமாவும் மனாவரி--

நுதிவிபுதிவனா தெ யடா வுஸுதி நிஸுதா |
ஸூயாவனா வுபிஷூயா யொமரிவாஸுதி || ௧௩ ||

நுதி--நுநஸு, சுஸுதஸு வனெந விஸெஷதீயுதி
வனா ஸகெதாவிஸுதாதிப நிதூநிநிஸுதஸுத
ஷயா வுபியெவா வனகஸுத வுபிவஸுதகடுநுஷூ
நெந நிதூதீயுதெ நிவரி யடா நிஸுதா வுஸுதி | தடா
யொமட்டி-சுதூவனொகநிவாஸுதி | வனதடாது மவதி--
ஸூஷூநிநூதூஜூநவடுகம் கடுயொமம் வுதிபுஷூதா
வுஷூநிநிஷூயாவாதி | ஜூநிஷூயாவா வுதிபு
ஷூதா து யொமாவூரிதூவனொகநம் ஸாயயதீதி || ௧௩ ||

சுவு--வனவரிசுது வாயெட்டாஸுதகடுநுஷூநாநு
வகடுயொமவாயுவுதிபுஷூதாயா யொமவாயநமதிதா
யாஸுதம் வுதிபுஷூதாநுஷூநுஷூநுஷூதா--

சுஜூந உவா--

வுதிபுஷூதா கா வாவா வூயிஸுத கெஸவ |
வுதியீ கிம் யொஷூத கிரிஸீத வுஜெத கிபு || ௧௪ ||

ஸுலாபிஸ்யஸு வ்யிதபுஜிஸு கா லாஷா - கொவாவக
ஸஷ்டி : தஸு ஸுராபிவம் கீஷுஸாதித்யுஃ : வ்யிதபுஜிஃ கிம்
வ லாஷணாஸிகம் கருநாதி || ௫௪ ||

ஸ்ரீ ஹனுமாதபுவாஹ—

புஜஹாதி யடி காரோநு ஸவ-நாநாபு-நெநாமதாநு |

சுதந்திர வாழ்நா துஷ்டம் ஸ்திதபுஷ்டமொருதே||ருரு

[illegible]

கவ—சுமனாரம் ஜோநநிஷ்டஸு ததொதவ-பாலீநா
 டி-பிரவிபுக்ஷடாஷஸ்தாபுதெ—

உம் வெஷ்டம் அழிந்த நான் வெஷ்டம் விமுக்தன் ஐம் !

வீதநாமஹயக்ரூபம் ஸ்விதயிஷுமிரமுதே || ௩௬ ||

வியவியெழுஷாதிதும்வநிதிதெஷும் உவவியிதெஷும்
 சுநாதிதிநாம் நதும்வீவவதி | ஸுமெஷும் விமதஸ்யுஷம்
 வியெஷும் ஸுநிநிதெஷுவி விமதஸ்யுஷம் | வீதராமவய
 நொயம்-சுநாமதெஷும் ஸுஷமா-ராமம், தடினிதம் | விய
 வியெழுஷாவி யாமநெஷுதும்ஷு-நநிதிதும்வம் வயித
 டினிதம் | வியவியெழுஷாவி யாமநெஷுதும்வதெத
 நானாமதும்வெஷுதும்ஸுநெநாவிகாரம் நொயம், தடி
 னிதம் | ஸுமவவதெதா துமி-சுதூதிநநஸம் வியதயி
 தும்வதெ || || நு ||

சுவ—ததொழுவதால் நடிபா ஶ்ரோஷிதெ—

யலுவ-கு-நா-வினெ-ஹஸ்தசுப்ராவு) சமாசாமழ் |

நாமிநநதி நநெய்வி தஸு புகூ புகிவிதா || ௫௭ ||

யஸவதுத்ர வி பெஷ்டநகிஸெஹம் உதாஸீநம்-வி யஸம்
ஸெஷ்வஸெஷ்வராவம் ஸாமாஸாமம் ப்ராப்ய சுவிநந்த
தெஷ்வரஹிதீ, ஸொரவி ஸ்விதபுஜீம் || ௫௭ ||

சுவ— ததொரவடாஸீநதஸா—

யதா ஸம்ஹரதெ லாயம் சுருசெடாஜ்ஜாநீவ ஸவதுஸம் :

ஊஹி யாணீஹி யாயெதுஷ்யஸ்ய ப்ரஜீதா ப்ரதிஷீதா ||

யதெஹி யாணீஹி யாயடாந ஸீஷ்டாஸுஷ்டாநி, த
தெஷ்வ சுருசெடாஜ்ஜாநீவெஹி யாயெதுஷ்யஸ்யதுஸம் ப்ரதி
ஸம்ஹரது ந சுதந்யவஸ்யாவயதி | ஸொரவி ஸ்விதபுஜீம் |
வஸவம் உதாஸீநா ஜ்ஜாநகிஷ்டா வரவதுவரவது உத
ரொதநகிஷ்டா || ௫௮ ||

சுவ— ஊதாஸீ ஜ்ஜாநகிஷ்டாயா ஸுஸீராவதாம் ததீ
ஷ்யாவாயஸாஹம்—

விஷயா விநிவததெந் திராஹாரஸ்ய தெஹிநம் :

ரஸவஜ்டம் ரஸொரவ்யஸ்ய வரம் ஸுஷ்டா நிவததெ ||

ஊஹி யாணாரீஹாரொ விஷயாம் : திராஹாரஸ்ய வி
ஷயெஹிம் ப்ரதாஹதெஹி யஸ்ய தெஹிநொ விஷயா வி
நிவததீநா ரஸவஜ்டம் விநிவததெந் | ரஸொ ராமம், வி
ஷயாராமொ ந நிவததத ஊத்யுயம் : ராமொரவ்யாதுஸ
ராவம் விஷயெஹிம் வரம்-ஸுவதரம் ஸுஷ்டா நிவதததெ ||

யததொஹிவி க்ஷதெய வாராஷஸ்ய விவஸ்திதம் :

ஊஹி யாணி ப்ரதீயீநி ஹரணி ப்ரஸஹம் நம் || ௬௦ ||

சுததஸுதெந விநா விஷயாராமொ ந நிவதததெ |
சுநிவதெ விஷயாராமெ விவஸ்திதொ யததீநஸ்யாவி வ
ராவஸெஹி யாணி ப்ரதீயீநி வஸவணி நம் ப்ரஸஹ
ஹரணி | வஸவதிஹி யஜய சுததஸுதநாயீநம், சுததஸுதந
திஹி யஜயாயீநகிதி ஜ்ஜாநகிஷ்டா ஸுஸீராவா || ௬௦ ||

தாநி ஸவடாணி ஸம்பத்ய யாது ஸுலீத தீதரம் :

வஸெ ஹி யஸெஹி யாணி தஸ்ய ப்ரஜீதா ப்ரதிஷீதா ||

ஸவ-ஸ்ய வரிஜிஹீஷ்ட்யா விஷயாநுராமயுததயா
 ஷாஜ-யாநீ-ஹி-யாணி ஸம்யஜி வெதவஸ்யு-ஹாஸ்யவ-தி-தெ
 மி ரிநொவஸ்யாஷு, ஸரோஹித ஸூலீத | மிவரி ரிவிஷயெ
 ஸதி, மிஷ-யாஸெஷகஷுஷதயா மிஷ-யு-கதம் விஷயாநு
 ராமஸஹிதம் மிஷ ஹி-யாணி ஸுஸொமி கரொதி | ததொ
 வஸ்யு-ஹி-யம் மிஷ ஸூஷ்டி-யாநாய வுஹவதி | யதொகூம் „ய
 யாநி-ய-ஹி-தயிவ- ககூம் ஷஹதி ஸாநிதம் | தயா விதவரிதொ
 விஷயெ-யாமிநாம் ஸவ-கிஷிஷ”ரிதி | ததாஹ-வஸெ ஹி
 யஸ்யு-ஹி-யாணி தஸ்யு ப்ரஜூ ப்ரதிஷிதெதி || ௬௧ ||

ய்யாயதொ விஷயாநு-ஸம்ஸஸ்யு-ஹி-வஜாயதெ |
 ஸஜா-கூ-ஜாயதெ காரி: காரி-கூ-கூ-யொ-விஜாயதெ ||

கொயாஜவதி ஸம்ஸொஹம் ஸம்ஸொஹா-கூ-ஸ்யு-தி-விஷ ரி: |
 ஸு-தி-ஹ-ஸொஹ-ஹி-நாஸொ வு-கி-நாஸா-கூ-ணயு-தி-|| ௬௩ ||

கநிரஸ்யவிஷயாநுராமஸ்ய ஹி ரிபு-மி-வெஸி-த-மி-ஸ
 ஹி-யாணி ஸம்யஜி-வஸ்யு-த-வ்யா-வி கநாஹி-யா-வ-வா-ஸ-ந-யா
 விஷயயூ-ந-வி-ஜ-ய-ம் ஸூ-க | ய்யாயதொ விஷயாநு-ம்
 ஸம்-வ-நா-வி ஸஜொ-கூ-தி-பு-ஷ-தொ ஜாயதெ | ஸஜா-கூ-
 ஜாயதெ காரி: -காரொ நா-ரி ஸஜஸ்யு விவாகஷ-யா-வ-ஸு-
 ஷொ யாம் ஷொ-யா-வ-ஹொ விஷயாநு கஸூ-கூ-ஸூ-கூ-ம் ந-ஸ
 கொ-தி, ஸ காரி: | காரி-கூ-கூ-யொ-விஜாயதெ-காரொ-வ-த-
 ரி-நெ விஷயெ யாஸஸி-ஹி-தெ ஸஸி-ஹி-தா-நு வ-ஸு-ஷா-நு
 ப்ர-தி வ-ஸி-ஸூ-ஹி-ஷ-ம் விஹ-தி-தி கொ-யொ-ஹ-தி | கொ-
 யா-ஜ-வ-தி ஸம்ஸொஹம், ஸம்ஸொஹம் கூ-தூ-கூ-தூ-வி-வெ-க-ஸு-
 ந-யா | தயா ஸவ-ம் கரொதி | ததஸு ப்ரா-ஸெ-ஹி-ய-ஜ
 யா-ஹி-கெ ப்ர-ய-தெ ஸு-தி-ஹ-ஸொ ஹ-தி | ஸு-தி-ஹ-ஸொ-
 வு-கி-நா-ஸ-கூ-தூ-ஜா-நெ யொ வு-வ-ஸா-ய- கூ-தூ-ஸ்யு-நா
 ஸூ-க | வு-கி-நா-ஸா-த-நா-வி ஸம்ஸொ-மி-ஷொ-
 ஹி-நெ-ஷா ஹ-தி ||

|| ௬௨-௬௩ ||

தட்டுதெ | தட்டெநாழவு விவிதூத்புவணாம் பூதூதாம் உ
ரதி-விஷயபுவணாம் கரொதீத்யம் | யயாஜ்ஜலி நீயோ
நாம் நாவம் பூதிகுடுவொ வாயம் பூவஹு மராகி ||சுஎ||

தலாடிஸ் ஶீமாவோமோ நிழுவீதாநி ஸவ-ஸம் |

உள்ளி, யாண்ள்ளி, யாழை-உலுத்துப் பூசுதா புகிவந்தா ||

தலூரூத்தைப் புகாரெண் ணுமாறுயெ யி நிவிஷ
நெல்லா யெல்லுங், யாணீறி யாயெ-ஹுலு-ஹொ நிழ
ஹீதாநி தெல்லு வாத்தி பூஜா பூகிஷிதா ஹதி || சுஅ ||

சுவ—வனவம் நியதெதம் துயஸு ப்ருஸாணநஸஸிஜிபோஹ—

பா நிஸா ஸவஹுதாநாம் தஸ்யாம் ஜாமதிஃ ஸம்யதீ |

யஸ்யாம் ஜாமுதி ஊஞ்சாநி ஸா நிஸா வஸ்யுதொகிமெஃ॥

யா-சூத்ரவிஷயா வுமில்: ஸவ-ஹந்தாநாந் நிஸா-நி
 செவாபுசாஸா, சஸ்யா-சூத்ரவிஷயாயா வுமில் ஐந்நி, ய
 வஸ்யதீ ப்ரஸண்டநா ஜாமதி-சூத்ரநிவேதொகயநாஸூதக
 யு: | யஸ்யா-ஸவாபிவிஷயாயா வுமில், ஸவ-ஹந்தி
 ஹந்தாநி ஜாமதி-ப்ரஸாபாநி ஹந்தி | ஸா-ஸவாபிவிஷ
 யா வுமில் சூத்ரந் பஸ்யதொ ஸந்தெநி-செவாபுசா
 ஸா ஹந்தி ||

சூரபுரியுள்ளோணியைவழிவீழும் ஸுரோசுராவம் பூவிய
னி யதுக | ததுதாரோ யம் பூவியனி ஸுரேஷ் ஸுரானிரோ
வொதி ந காரிகோதீ || ௭௦ ||

யயா ஸ்ரீமெனவாவியுட்காண்கெராவம் ஸரீமதும்
நாடியா சுவம் பூவிசணி ! சுவாமிவாம் பூவெசெய்ய
பூவெசெய்ய ஸரீமெனா ந கும்பம் விசெஷகாவடியுதெ !
வாவம் ஸவெய் காரிம்-சுவாடியா விஷயம் யம்-ஸம்யதிநம்,
பூவிசணி-ஐந்ரியமொவர தாம் யானி, ஸ சாணிசாவெநாதி-
சுவாடியிந்ரியமொவர தாரிவெநெஷம் சுநாவெநெஷம் உ
ஸ்வாத்வெநாசுநத்யுதெஷ்ய யொ ந விகாரிசாவெநாதி ஸ
வாவ சாணிசாவெநாதித்யுதம் ! ந காரிகாரி-யஸ்வாடியிவிய-
த்யுதெ-ஸ காரிவிய ந சாணிசாவெநாதி || || ௭௦ ||

தய சீ யொ ட ஐ யா யி : ||

—:0:—

சுவ--தெவம் சிங்குஷ்மிஃ ப்ராவுதயா வெஷாநொதி
 தநிரலுநிவிதாவிஷுநாதிஷொஷமநாநவபிகாதிசயாஸபெஷு
 யகஷுராணமுணவரஸஹவாருஷொதி ப்ராவுதயாவாய
 ஹுதவெஷநொவாஸநயுநாநிஸஸ்வரவுததெஷகாநிகா
 துணிகலக்தம் வதூம் ததஜ்ஜஹுதத்ய, 'ய சூதூதவஹத
 வாபெஷ' துநாதிபுஜாவதிவாக்ஷாநிதம் ப்ராவுதயாநாநொ
 யாயாத்ஷுடசுடம் தநித்யுதாஜ்ஜாநவதிவட்காலஜ்ஜகதி
 ஷுநாஜ்ஜாநயொமலாயுதித்யு 1 ப்ராஜாவதிவாக்ஷு ஹி
 ஷுநாவாக்ஷாநிதவரவிஷுநொஷதயா ப்ராவுதயாநாநொ
 ருதிவடசுடம் 'யஜ்ஜாநாநாநிஷு' விஜாநாநி' துநா
 ஜாமரிதலுஷவலுஷுதத்யுதீதம் ப்ராவுதயாநாநொ
 ரு ப்ராதிவாக்ஷு, 'வெவநெவெஷ ஸம்புலாஷொஷுஷு
 துஷுஷாய வரம் ஜெஜாநிசுவலுஷுஷு ஜெஷுந ருதிவெ
 ணாநிதிஷுஷுத' ஹதி ஷுநாவாக்ஷுநொவலுஷுஷுத |
 சுநுதூவி 'சுயுநாநொமாயிமநெந தெவம் சிங்கு ய்ரொ
 ஹஷுடசொகொ ஜஹாநி' தெவாநிஷு தெவம் சிங்கு
 வியயிநவரவிஷுநாநொதயா 'சுயுநாநொமாயிமநெந' தி
 ப்ராவுதயாநாநொநி வியயி, "நஜாயதெ திபதெவா விவஸ்தி
 தி" துநாநா ப்ராவுதயாநாநொநி விவஸ்தி, 'சுஷுநா
 ணியா' திதூராஷு, 'சிஷுநாநி விவஸ்திதூநம் சிங்கு ய்ரொ
 ந சொவதி, நாயிதூ ப்ராவுதயாநாநொநி ஹுஷுந தெயயாந
 ஷுஷுநா நுதெந | யநெவெஷ வுணுதெதெந ஹு
 ஷுஷுஷுஷுஷு சூதூ விவஸ்துதெதெந ஹு" திதூநி
 வரலுஷுஷு, துஷுஷுஷு, உவாஸநஸு வ ஹுநாநி
 வதாம் ப்ராதிவாக்ஷு, 'விஷுநாநலாரயிபுஷு சிங்குஷு
 வானாநி | ஷொஷுஷு வாராஷொஷு திதூஷுஷு வாரி
 வட" தி வரவிஷுநொவலுஷுஷுத | சுதீ வாரி

யூயவதுஷ்யெந ஐதெவ பூவூம் பூதூமாத்தொ
உயூநம் ஸஸாயநம் பூவஹுதெ—

சுஜூந உவாஅ—

ஜூடவீ வெதுதிண்ணெஸு தீதா ஸூபீஜூநாடிந :
ததூம் சுதிணி வொரொ ிரம் தியொஜயவலி கெஸவ :க||

வூரிபெருணெவ வாகெந ஸூபீம் ஜோஹயவீவ ஜெ :
ததெகம் உத திபூதி யெந நெயொஹூயூயாபூ||௨||

யதி கதினொ ஸூபீரொவ ஜூயவீதி தெ தீதா : கி
யூம் தஹிபூ வொரொ கதிணி ிரம் தியொஜயவலி : வநதஹு
கூம் உவகீ— ஜூநநிஷூவாத்தாவதொகூஸாயபூ, கதிநி
ஷூதூ தஸூரம் திஷூரகீகா, சூதாவதொகூஸாயநஹு
தா வ ஜூநநிஷூ ஸகெநிபூயபூஸாம் பூஷூபீவீஷயபூ
வாரொவாதிநிஷூபூதூலிஹிதா : ஹிபூவாரொ
வாதிநிஷூபூதூதாவதொகூம் வெதூஷாயயிஷிதம், ஸக
கதிநிஷூதூபூபூகஜூநநிஷூயாபூதொஹம் தியொஜய
தஹு : கிபூம் வொரொ கதிணி ஸவெபூபூவார
ரூபெ சூதாவதொகூநவிராயிதி கதிணி ிரம் தியொஜ
வீதி : சுதொ திபூவாகெந ிரம் ஜோஹயவீவ பூதிஹாதி :
தயா ஹூதாவதொகூஸாயநஹுதாயா ஸவெபூபூ
வாரொவாதிபூவாயா ஜூநநிஷூயாபூபூபூபூபூ
பம் கதி ஸாயநம் ததெவ கூவிபூதி வாகூம் விரூபம் வூ
திபூதெவ : தஸூதெகதிபூபூபூபூ வாகூம் வத : யெந வா
கெநாஹூதூஷூயாரூபம் திபூதி நெயூபூயூயாபூ||

ஸ்ரீ : ஸ்ரீமத் கீதா பாஷியம்.

ஸ்ரீதெ வெடிானுராபாநுஜ லஹாடெஸிகாய நஃ ||
 ஸ்ரீதெ வாடிாகாவெவகராபாநுஜ லஹாடெஸிகாய நஃ ||
 ஸ்ரீதெ ஸ்ரீநிவாஸலஹாடெஸிகாய நஃ ||
 ஸ்ரீநாடிநாயலிவ்யுலிணி வாடிாகாஹ்யாந நஃ ||
 ஸ்ரீதெ ஸ்ரீநிவாஸராபாநுஜலஹாடெஸிகாய நஃ ||
 ஸ்ரீதெதெ மொடிாடெய நஃ ||
 ஸ்ரீகொலெடீஸெடெகாவாடிாஹ்யாந நஃ ||

ஸ்ரீமத் நாராயணனுடையது எல்லா லோகங்களும். பெரும்பாலும் அலைகளிலிருக்கிற எல்லா ஜனங்களும் பூமியிலிருக்கிற ஸுகத்தைத்தான் ஆசைப்படுகிறார்கள். பூமியில் துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகம் ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் கிடையாது. இதே மாதிரிதான் சாஸ்திரங்களில் சொல்லும் ஸுவர்க்கம் முதலான உலகங்களிலும் எவருக்கும் ஏதாவதுகுறைவுகள் இருந்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன. இந்த ஸங்கதியைத்தானாக ஒருவனாலும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. மிகுந்த பெரியவருடைய கவலையோடு கூடிய உபதேசத்தினாலே தெளிந்த ஒரு பெரியவருடைய அதே மாதிரியான உபதேசங்களாலே இந்தஅறிவு வரவேண்டியது. இப்போது படித்தவர்களோ படிக்காதவர்களோ, ஏழையோ பணக்காரனோ எவனுக்கும் இது தோன்றுவது வருத்தம். ஆனால் படித்தவர்கள் விரிவாய் சொல்லுவார்கள். அவர்களுக்குள் யாருக்கு மனதில் பட்டிருக்கிறதோ. துக்கம் கலந்த ஸுகத்தையே எவரும் அநுபவிப்பதாலே நிலையான ஸுகத்தைப்புஸ்தகங்களைக் கொண்டுதான் அறிந்துக்கொள்ளவேண்டும். யுத்திகளால் மாத்திரம் ஏற்பட்ட புஸ்தகங்களைக்கொண்டு அதையறிய முடியாது. ஏனென்றால், அதுக்கு மேலும் புத்திகள் தோன்றுமாண்புமிகு.

ஆகையால் அநாதியான (இது முதலென்றில்லாத) வேதத்தைக் கொண்டு ஏற்பட்ட மதத்தினுல்தான் அதை அறிய முடியும். அந்த வேதத்துக்கும் அநேகம் பேர்கள் அநேகவிதமாய் அர்த்தஞ்சொல்லியிருப்பதால் அதைக்கொண்டும் அறிவது முடியவில்லை. வேதத்திற்கு எந்த அர்த்தம் ஸரியென்றால், யார் சொன்ன அர்த்தத்தைக்கேட்டால் உயர்ந்த தனய, பொறுமை, ஒழிவு, வணக்கம், ஜீவன்—தெய்வம்—இவைகளைப்பற்றிய நல்ல தெளிவு, இவை முதலிய நல்ல ஸங்கதிகளுண்டாகுமோ, அதுதான் ஸரியான அர்த்தம். இப்போதும் நல்ல மதத்தின் உண்மையான ஸங்கதிகளை அறிந்தவர்களிடத்தில் கீழ்ச்சொல்லிய ஸங்கதிகளைக் காணலாம். இந்த ஸங்கதிகள் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் மதத்தையுண்மையாகத் தெரிந்தவர்களிடத்தில் இப்போதும் காணலாம். ஆகையால் வேதத்தின் கருத்தைச் சொல்லுவதற்காக ஸ்ரீ வியாஸர் என்ற மஹர்ஷியானவர் பிறும்மஸூத்திரம் செய்தார். அதற்கும் அநேகவிதமாய் அர்த்தம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பெரியோர்கள் பரம்பரையாய் சொல்லிவந்த அர்த்தங்களை ஸ்ரீ பாஷ்யம் என்கிற புஸ்தகமாக அருளிச் செய்தார். கீழ்ச் சொன்ன காரணத்தாலே அவர் சொன்ன அர்த்தம்தான் மிகவும் நல்லது. ஜனங்களால் அறியமுடியாத வேதத்தின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாய் தெரிவிப்பதற்காகப் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய் அவதரித்து ஸ்ரீ கீதையென்னும் கிரந்தம் அருளிச் செய்தார். அதற்கும் அநேகம் பேர்கள் தோன்றினபடி அர்த்தம் எழுதினார்கள். ஸூத்திரத்துக்குப் பாஷ்யம் எழுதின ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அதில் எழுதின அர்த்தம் ஸ்ரீ கீதைக்குப் பொருந்தினது என்று காட்டுவதற்காக ஸ்ரீ கீதைக்கும் அர்த்தம் எழுதியிருக்கிறார். வடமொழியில் எழுதின அந்த அர்த்தத்தை எல்லாரும் தெரிந்துகொள்வதற்காகக் கூடியவரையில் எளியதான தமிழ் நடையில் ஸ்ரீ பெருமான் முதலான ஆசாரியர்களுடைய அநுக்கிரஹம் அடியேனைக் கொண்டு எழுதுகிறது.

துக்கம் கலப்பில்லாத நிலையான ஸுகத்தை வேதத்தினாலேயே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அவ்விதமான ஸுகத்தை யொருவன் ஸ்ரீ வைகுண்டமென்றும் நித்யவழியென்றுஞ் சொல்லுகிற இடத்திற்குப்போய்

பூர்வமான நாராயணனை அநுபவித்து அடையலாமென்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேற்பட்ட ஸுகம் கிடையாது. ஏனென்றால், நாராயணன் ஸ்வரூபத்தாலும், திருமேனியாலும், ஸ்வரூபத்தின் குணங்களாலும், நகைகளாலும் ஆயுதங்களாலும், மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருப்பதாலும், விபூதியாலும், (ஸொத்தாலும்) சுறறியிருக்கும் ஜனங்களாலும், இருக்குமிடத்தாலும் மிகுந்த உயர்ந்த வஸ்து.

ஸ்வரூபம்—உலகத்தில் வஸ்துக்களுக்குப் பெரும்பாலும் குணங்களாலேதான் உயர்த்தி. கரும்பிற்குச் சாறினால் கௌரவம். சாறு போனால் அதற்குக் கௌரவமில்லை. சாப்பிடுகிற சில காய்களுக்கு வெல்லம் தேங்காய் முதலான சில பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையால் ருசி. பூவிற்கு வாஸனையாலும் கண்ணுக்குக் குளிர் த்கியாயிருப்பதாலும், மிருதுவாயிருப்பதாலு முயர்த்தி. உலர்ந்து போனால் அதற்கு உயர்த்தியில்லை. ஒரு பூவானது தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டு வாஸனையுள்ளதாயிருந்தால் அதற்கு ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் உயர்த்தி. அதுபோல பகவானுடைய ஸ்வரூபமே மிகுந்த ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. ஆகையினால் ஸ்வரூபம் உயர்ந்தது. அது ஸத்யமாயும், ஞானமாயும், அநந்தமாயும், ஆனந்தமாயும் அமலமாயுமிருக்கிறது. ஸத்யமென்றால், அதற்கு ஒருவிதமான விகாரமில்லை. அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் எப்போதும் மாறி வேறு உருவங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வேறுபேர்களை யடைகின்றன. இவ்விதமான மாறுதல் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில் கிடையாது. ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாட்டில்லாமலிருந்தாலும் அவனுடைய ஞானமென்கிற குணமானது சிலகாலத்தில் சுருங்கி வேறுகாலத்தில் விரிவை அடைகிறது. இந்த வேறுபாடும் பகவானுக்குக் கிடையாது. அவன் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் எப்போதும் ஒரேவிதமாயிருக்கும். அது ஞானம். அதாவது—எப்போதும் சுருக்கத்தை யடையாததும் ஒருவனும் கொடுக்கப்படாததுமான ஞானமென்கிற குணத்தையுடையதாயிருப்பது. அது அநந்தம். அதாவது—இத்தினுலோ காலத்தினுலோ வஸ்துவினுலோ அளவிலுடையது அது எங்குமிருக்கிறது. எப்போதுமிருக்கிறது. எல்லாவஸ்துவாயுமிருக்கிறது. அது ஆனந்தம்,

மிதூர்த ஸுகத்தைத் கொடுக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. அது அமலம். அதாவது—ஒருவிதமானதோஷத்தோடும் ஒருக்காலும்சேர்ந்ததன்று. ஸூரியனிடத்தில் எப்படி இருட்டு சேராதோ, அப்படியே பகவானுடைய ஸ்வரூபம் எல்லா தோஷங்களுக்கும் விரோதியானது. ஆகையால் ஒருக்காலும் தோஷத்தோடு சேராதது. உதாரணம்—வீதியில் பகலில் வெளிச்சமும் ராத்திரியில் இருட்டும் இருக்கிறது. அப்படி ஸூரியனோடு இருட்டி சேரமுடியாது. ஸூரியன் இருட்டுக்குச் சத்தூரு.

திருமேனி (ரூபம்)—இது பகவானுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுந்ததாயும் பகவானுக்குப் பிடித்ததாயுமிருக்கிறது. அது எப்போதும் ஒரேவிதமாயிருக்கிறது. ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருக்கும் திருமேனியிலிருந்து அநேக ரூபங்கள் உண்டானபோதிலும் அந்தத்திருமேனியானது முன்போலவேயிருக்கிறது. அந்தத்திருமேனி பளபளப்பாயும் நல்ல வாஸனையுள்ளதாயும் புஷ்பம்போல் மிருதுவாயுமிருக்கிறது. திருமேனி பொதுவாயும் அழகாயிருக்கிறது. அதின் ஒவ்வொரு அவயவமும் அழகாயிருக்கின்றது. அதில் கிழத்தனம் முதலான தோஷங்களில்லை. எப்போதும் இளமைப் பருவமுள்ளதாயிருக்கிறது. இதுபோன்ற அநேக குணங்கள் அந்தத் திருமேனியிலிருக்கின்றன. அவைகளின் உயர்வை அளவிடமுடியாது. அதை அதுபவிக்கும்போது ஒவ்வொரு நிமிஷமும் புதியதுபோல் தோன்றும். அது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

குணம்—பகவானிடத்தில் எல்லா நல்ல குணங்களுமிருக்கின்றன. உலகத்தில் ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொரு குணமிராது. பகவானிடத்திலோ எல்லா குணங்களும் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஒருகுணம் இல்லை என்பது இல்லை. உப்பளங்களிலிருந்து எல்லா விடங்களுக்கும் உப்பைக்கொண்டு போகிறார்கள். அதுபோல் பகவானுடைய குணங்களின் கோடியில் ஒருபங்கு அவன் அதுக்கீர ஹத்தாலே மற்றவர்களுக்கு வருகின்றன. அவைகள் அவன் கொடுத்த பிச்சை. மேலும், ஆற்றின் பிரவாஹத்தை ஸமுத்ரம்தான் தாங்கும், ஏரி எவ்வளவு பெரிதாயிருந்தாலும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. அப்படியே குணங்கள் எல்லாவற்றையும்

தாங்கும்படியான இடம்பகவான்தான். ஒரு குணமாயிருந்தாலும் பகவானுடைய குணமபோல அளவில்லாமலிருந்தால் எவன் அதை நிர்வஹிக்கக்கூடும். தையென்பது ஒரு நல்லகுணம். அதையுடையவன் மற்றவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கும்படி வேலை செய்வான். அந்ததையை நல்லவேளையாய் நம்மைப்போலொத்தவர்களுக்கு குடும்பத்தில் மட்டிலோ அல்லது ஊரார் மட்டிலோ அளவு பட்டிருக்கிறது. அப்படியில்லாவிட்டால் எல்லாருடைய துக்கத்தையும் போக்க ஆசைப்பட்டு முடியாமல் செத்துப்போய் விடுவோம். இந்த குணங்களில் ஆறுகுணங்களை ஷாட்ருண்யமென்று சொல்லுகிறது. அவைகளாவன—ஞானம்-பலம்-ஐசுவரியம்-வீர்யம்-சக்தி-தேஜஸ்-என்று. பகவான் இயற்கையாகவே எல்லாவஸ்துக்களையும் ஒரேகாலத்தில் எப்போதும் பிரத்தியக்ஷத்தாலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த குணத்திற்கு ஞானமென்று பெயர். அவன் எல்லாவுலகத்தையும் ஒவ்வொன்றிலும் துழைந்திருந்து அதைத் தாங்குகிறான். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் எதுவும் வஸ்துவாயிருக்கமாட்டாது. இந்த குணத்திற்குப் பலம் என்று பெயர். அவன் எல்லாருக்குமுள்ளேயிருந்து அவர்களுையேவிட அவர்களைக்கொண்டு வேலை செய்கிறான். இந்த குணத்திற்கு ஐசுவரியமென்று பெயர். இப்படி எல்லா வஸ்துக்களையும் உண்டு பண்ணியும் எப்போதும் சுமந்துகொண்டும் ஏவிக்கொண்டுமிருப்பதனாலே ஒருவிதக் களைப்பு அவனுக்கில்லை. இந்த குணத்திற்கு வீர்யம் என்று பெயர். ஒருவராலும் செய்யக்கூடாத வேலைகளை அவன் செய்கிறான். இதற்குச் சக்தியென்று பெயர். அவன் செய்ய நினைப்பதை ஒருவனும் தடுக்கமுடியாது. அவனை எவனும் அவமானப்படுத்த முடியாது. அவன் எல்லாரையும் அவமானப்படுத்துவான். இதற்குத் தேஜஸ் என்று பெயர். இந்த ஆறுகுணங்களுக்கும் சேர்ந்து (ஹம்ஸ) பகமென்று பெயர். அவைகளையுடையவன் பகவான். இந்த குணங்களால் பரத்வம் (உயர்த்தி) ஏற்படுகிறது. இந்த குணங்களைப் பார்க்கும்போது மஹாபாபிகளானநாம் பகவானிடம் போகப்பயப்படுவோம். அந்த பயத்தைத் தீர்த்து நம்மைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்வதற்காக வேறு சில குணங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவைகளாவன—வாத்ஸல்யம், ஸௌ

லப்யம், ஸௌசீல்யம், காருண்யம் முதலானவைகள். வாத்தஸல்ய மென்கிற குணத்தாலே அவன் ஜீவன்களிடத்தில் மிகுந்த ஆசையுள்ள வறையிருக்கிறான். அதனாலேயவர்கள் தன்னைக் கேட்டுக்கொண்டால் அவர்களுடைய தோஷங்களைக் கவனிக்கிறதில்லை ஸௌஸல்யம் என்கிற குணத்தாலே எவர்கள் பக்தியுடன் எப்படி ஸேவை ஸாதிக்க வேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு அப்படியே வந்து ஸேவைஸாதிக்கிறான். ஸௌசீல்யமென்கிற குணத்தாலே தன் பெருமையை நினையாமல் இடைவிடாமல் மிகுந்த தாழ்ந்தவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கிறான். காருண்யமென்பதாலே ஜீவன்களுடைய கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு ஆசைப்பட்டுப் பலவிதமாய் பாடுபடுகிறான். இவைபோன்ற நல்ல குணங்கள் கணக்கில்லாமல் அவனிடமிருக்கின்றன. அவைகள் அவனிடம் இயற்கையாகவேயுள்ளன. அவைகளின் மேன்மையை யளவிட முடியாது.

நகைகளும், ஆயுதங்களும்—பகவானுடைய நகைகளும் ஆயுதங்களும் அவன் திருமேனிக்குப் பொருத்தனாயிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒருவிதமான தோஷங்களும் கிடையாது. மிகவும் மிருதுவாயும் ஆச்சரியமாயுமிருக்கின்றன. ஆயுதங்கள் நினைக்க முடியாத சக்தியுடையதாயும், நகைகள் என்றே சொல்லலாம்படி அழகுள்ளவைகளாய் மிடுங்கின்றன.

அவருக்கு மஹாலக்ஷ்மீ பத்திரீ அவள் ஸ்வரூபத்தாலும் திருமேனியாலும் குணங்களாலும் பகவானுக்குத்தகுந்தவளாயும் அவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை யுண்டிப்பண்ணக் கூடியவளாயுமிருக்கிறாள். அவள் பகவானைப்போலிருப்பது மல்லாமல் அவனுக்கு மேற்பட்டவளென்றும் அவனைச் சொல்லலாம். எல்லா ஸம்பத்தையும் அவள் கொடுக்கிறாள். அப்படிப்பட்டவள் பகவானை ஆசைப்பட்டு ஒருபோதும் விட்டுப்பிரிய மாட்டேனென்று இருந்தால் அவன் பெருமையைச் சொல்ல வேண்டுமோ?

ஸ்ரீ வைகுண்ட மென்கிறவிடத்தில் ஆதிதேவன், கருடன், விஷ்ணுநேரர் முதலான நித்யர்களும், ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு முக்தியடைந்தவர்களும் அளவிடக்கூடாத அறிவுடன் பகவானுடைய அடிப்பாயத்தையறிந்து அவனுக்கு எல்லாவிதமான வேலைகளையும்

செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் எல்லாவிதமான போசங்களைக் கொடுக்கும் உத்தரவுகளும், போசத்தை அறுதலிக்குத் தடுத்த இடங்களும், போசத்தை உறுப்பிக்கும்போது உதவுகிற சருவியனும் நிறைந்திருக்கின்றன. டிசுக்கிவனுக்குக் கிடைக்கும் நல்ல ஆஹாரம் போசத்தை கொடுக்கும் உந்து அசைவிட்டி. லிருந்து சாப்பிடுகிறான், அது போசஸ்தானம். வாழையிலையில் வைத்துக்கொண்டு காய்ச்சிகளுடனும் ஊர்காயுடனும் சாப்பிடுகிறான், அந்தஇலையும் காய்கரியும் ஊர்காயும்போக உபகரணங்கள். அது மிகஆச்சரியமான இடம். பகவானிருக்கும்பிடமான ஸ்ரீ கை குண்டமென்பது அவனுடைய ஒருவிபுதி, அதாவது அவனாலே அளப்பபட்டது. அதில் காலத்தினாலே இவ்விடத்திலேபோல ஒருவித மாறுபாடுகள் கிடையாது. பசவானுடைய எங்கெப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி மாறுகிறது. ஒருமண்டபம் உண்டாகவேணுமென்று அவன் எண்ணினால் அது உண்டாகிறது. போகவேண்டுமென்றால் அது போகிறது. எப்போதுமிருக்கவேணுமென்றால் அது அழிவில்லாமல் ஒரேவிதமாகிருக்கிறது. ஆகையாலே அந்த விபுதியை நித்ய விபுதியென்று சொல்லுகிறது. மற்றொரு விபுதி பிரசுருதிமண்டலம். இதில் அனேகப் பிரம்மாண்டங்கள் இருக்கின்றன. பிரம்மாண்டமென்பது ஒரு பிரம்மாவின் வீடு. அதில் பதினாலிலோ கண்களிருக்கின்றன. அது பிரம்மாவுக்குப் பதினான்கு கட்டுள்ளவீடு. இவ்விதமான பிரம்மாண்டங்கள் கணக்கில்லாமலிருக்கின்றன. அவைகளை விரிஷ்டித்துக் காப்பாற்றிக் கடைசியில் அழித்து விடுகிறான். இப்படிப் பிரளயம் என்கிற காலம் கழிந்தபிறகு அவைகளையுண்டு பண்ணுகிறான். விரிஷ்டிக்குப் பிரயோஜனம் என்னவென்றால்-பிரகிருதி மண்டலத்தில் கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கும் ஜீவன்கள் தன்னைத்தெரிந்து கொண்டு தன்னிடம்வா முயற்சி செய்வதற்காக உபகத்தை யுண்டு பண்ணி அவைகளுக்கு உடம்புகளையும் கண் முதலான 1 இந்திரியங்களையும் கொடுக்கிறான். அவர்

1 இந்திரியமென்பது-ஜீவன் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்வதற்கும், ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கும் அதுகூலமான கருவி. இது மிகவும் எட்கூலமானது. ஒன்றைப் பார்ப்பதற்குக் கருவியாயிருப்பது சக்ஷஸ் என்ற இந்திரியம். சக்ஷஸ் என்றால் கண், அந்த இந்திரியமிருக்கிற

கள் உடம்பும் இந்திரியங்களும் இழுத்த வழிபோய் தாழ்ந்த ஸுகங்களை ஆசைப்பட்டு அதற்காகச் செய்யக்கூடாததைச் செய்து, செய்ய வேண்டியவைகளை விட்டுவிட்டு இருக்கும்போது ஸிருஷ்டி பண்ணுங்காலத்திலிருந்த பாபத்தையும் இப்போதிற்கும்கூட பாபங்களையும் பாரக்கும்போது, ஒன்றுக்கு கோடிபங்காக ஆகியிருந்தது. அதைப்பார்த்து, “இவன் பாபங்களைப்போக்குவதற்கன்றோ இவைகளைக் கொடுத்தோம் இப்படி வளர்த்து விட்டானே, இவைகள் இல்லாவிட்டால் பாபம் வளராமலாவது இருக்குமே” என்று எண்ணி தனையினாலே தான்கொடுத்த உடம்புகளையும் இந்திரியங்களையும் வாங்கிவிடுகிறான் இதுதான் ஸமஹாரம் இப்படி ஜகதையுண்டு பண்ணி அதைக் காப்பாற்றி அதை அழிப்பதாகிற வேலைகளைப் பகவான் விளையாட்டாகச் செய்கிறான் இதை லீலை யென்றும், இந்தப் பிரகிருதி மண்டலத்தை லீலாவிபூதி யென்றும் சொல்லுகிறது நித்ய விபூதியும் லீலாவிபூதியும் பகவானுடைய ஸொதனுக்கள்

இடத்தையும் கண் என்று சொல்லுகிறது இப்படியே சபதத்தைக் கேட்பதற்கு வேண்டிய கருவி சரோதரம்—(காது) ஒரு வஸ்துவின் ருசியைத் தெரிவிக்கும் கருவி ரஸம்—(ராகசு) ஒரு வஸ்துவின் வாஸனையைத் தெரிவிக்கும் கருவி கராணம்—(முகசு) குடும்பம், குஞ்சு, மெதுவாயிருந்ததல் முதலானவைகளைக் காட்டும் கருவி தவக்—இது ஒருவன் உடம்பில் எவ்வுயிருக்கிறது. இந்த ஐந்தும் ஞான-இந்திரியங்கள் பேசுவதற்கு வேண்டிய கருவி வாகசு. ஒரு வேலையைச் செய்யுங்கருவிகை. ஒரிடத்திலிருந்து போவதற்கும் வருவதற்கும் வேண்டியது காலம். உடம்பின் மலத்தைக்கழிக்கும் கருவி—பாயு ஆனந்தத்தையுண்டாக்கும் கருவி—உபஸ்தம் இந்த ஐந்தும் காமேந்திரியங்கள் ஐந்துஞானேந்திரியங்களையும், ஐந்து காமேந்திரியங்களையும் தனக்கு ஸாதகமாகக் கொண்டு வேலைசெய்கிற கருவி மனது வண்டியில் பூட்டின குதிரைகளுக்கு கடிவாளம்போல இந்திரியங்களுக்கு மனது இருக்கிறது. மனதுளபட பதினென்று இந்திரியங்களும் ஜீவனுடன் எப்போதும் சோந்திருக்கின்றன. மாண்காலத்தில் உடம்பைவிட்டுப் போகும்போது கூடப் போகின்றன திருமயிப் பிறக்கும்போது கூட வருகின்றன அவன் முகத்திலுண்டிருந்த காலத்தில்தான் அவனை விடுகின்றன, ஸருஷ்டி காலத்திலுண்டிருந்த பிரஸங்காலப் பிறப்பிலிருக்கின்றன;

இவ்விதமான பகவானை ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நித்யர்களும் முக்தர்களும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே நாமும் பகவானை அவ்விடம்போய் அநுபவிக்கத் தகுந்தவர்கள். நமக்குப் பாத்தியமுமுண்டு. ஆனால் நாம் அநாதிபான அக்ஞானத்தினால் (அறிவின்மையால்) நம்மையுள்ளபடி தெரிந்து கொள்ளாமல், உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணிக்கொண்டு, அதற்கும் அனைத்தச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பாடு படுகிறோம். பகவானுடைய அநுபவத்தை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பதாலே, மிகவும் தாழ்ந்த ஸுகங்களை ஆசைப்பட்டு பகவானுடைய கட்டளைகளை மீறி நடக்கிறோம். அவன் எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருப்பதாலும், ஜகத்தை வைத்து ஆளுகிறவனாகையாலும் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுக்கிறேனென்று ஒருசட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். ஆகையால் நம் கர்மத்தினால் அவன் நம்மை ஸம்ஸாரமாகிற பெருஞ்சமுலில் போடுகிறான். அதிலிருந்து நாம் மிகுந்த கஷ்டத்தை அநுபவிக்கிறோம். நாம் இதிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பகவானிடம் போவதற்கு பக்தியோகமென்று ஓர்வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—ஒவ்வொரு நாளும் ஒருகாலத்தில் பகவானை வேறு எண்ணங் கலக்காமல், இடைவிடாமல், பிரீதியுடன் நினைப்பது. இப்படிச் செய்வதற்கு ஜீவன் தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே பார்க்க வேண்டியது. அதற்காகக் கர்மயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் இரண்டு அங்கங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மிகுந்த பாக்கியத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பும் பகவானிடத்தில் ஆசையும் உண்டாகி, அவனிடம் போவதற்குத் துடிக்கிறவன் பக்தி யோகம் செய்யாமலே, பகவானைக் கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொள்ளலாம். இது பிரபத்தி. இந்த பக்தி பிரபத்தியிரண்டும் அவைகளின் அங்கங்களும் வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளை ஜனங்களுக்கு அடிக் கடி நன்றாய் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக அனேக ரிஷிகளையும், ஆழ்வார்களையும், ஆசாரியர்களையும் பகவான் இந்த லோகத்திற்கு அனுப்புகிறான். தானு மிந்த பூமியில் அவதாரம் செய்கிறான். ஏனென்றால், அவதாரம் பண்ணாமல் போனால் அவனையுள்ளபடி ஒருவராலும் அறியமுடியாமையால், ஞானத்தாலும் சக்தியாலும் உயர்ந்த பிரம்மாருத்திரன் இந்திரன் முதலானவர்களுக்குங்கூட அறியவும்

தியானஞ் செய்யவும் பூஜை செய்யவும் முடியாது. அப்படியிருக்க நமக்குக்கேட்பானேன்? ஆகையால் எல்லாரும் தன்னையறிந்து அடையதற்காக மிகுந்த தயையினால் அவனை அந்தர்த்த லோகங்களில் அந்தர்த்த ஜாதிகளில் அததற்குத் தகுந்தபடி தன் திருமேனியைப் பண்ணிக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றையும் விடாமல், வந்து பிறக்கிறான். அப்பப்போது ஜனங்கள் அவனுடைய ஆச்சரியங்களான செய்கைகளைக்கண்டு அவனைத் தெய்வமென்று தெரிந்து கொண்டு, அவனைப் பூஜித்து, தர்மம்—அர்த்தம்—காமம்—என்கிற புருஷார்த்தங்களையும், மோக்ஷமென்கிற உயர்ந்த பலனையும் பெறுகிறார்கள்.

இப்படிச் செய்த அவதாரங்களில் கிருஷ்ணாவதாரம் ஒன்று. அஸுரர்களான ராஜாக்களாகிற சமைகளைத் தாங்கமுடியாமையால் வருத்தப்பட்ட பூமிதேவியினுடைய வேண்டுகோளின்பேரில், தன்னை ஒருவழியாலும் அறியமுடியாத நம்மைப்போன்றவர்களும் தன்னை அடைவதற்காகப் பூமியில் எல்லாரும் பார்க்கும்படி பகவான் யமுனையாற்றங்கரையில் மதுரை என்கிற பட்டினத்தில் வஸுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் பிள்ளையாகவந்துபிறந்தருளினான். எல்லாருடைய மனதையும் கண்களையும் இழுக்கும்படியான வேலைகளைச் செய்தான். பூதனை, வண்டிருபமாவ அஸுரன், இரட்டையான அர்ஜுனமரம், அரிஷ்டன், பிரலம்பன், தேதுகன், காளியன்னைகி, குவலயாபிடம், சாணூரன் முதலான மல்லர்கள், கம்ஸன்—இவர்களை ஸம்ஹாரம் பண்ணினான். மிகுந்தப் பிரீதியோடுகூடிய பார்வையினாலும், அமிருதம்போன்ற பேச்சுக்களாலும் எல்லாரையும் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். தன்னுடைய மிகுந்த அழகாலும் ஸௌசீல்யம் என்கிற குணத்தாலும் அக்ரூரர், மாலைகட்டி முதலானவர்களைப் பரமபாகவதர்களாகச் செய்வித்தான். பாரத யுத்தத்தில் சண்டை போடவந்த அர்ஜுனை உத்ஸாஹப்படுத்திக் கிபயாஜத்தினால், வேதத்தில் சொன்னபக்தி யோகத்தையும், பிரபத்தியையும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லி, உலகத்துக்கு வெளியிட்டான். இதுதான் இந்த அவதாரம் செய்ததற்கு முக்கியமான பிரயோஜனம். பூபாரத்தை இறக்குவது என்பது வியாஜமாத் திரம். அது நினைவாலேயே செய்யலாம். அதற்கு அவதாரம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

இப்படி கீதையை இந்த விடத்தில், இரத காலத்தில், இந்த ஸமயத்தில் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசம் பண்ணினானென்று முதல் அத்தியாயம் சொல்லுகிறது. பாண்டவர்களுக்கும் தூர்யோதனனுக்கும் சண்டை ஆரம்பிக்கையில் பகவான் புருஷோத்தமனாயும், ஸர்வேசுவரனாயு மிருத்தபோதிலும், தன்னையடைந்தவர்களிடத்தில் ஆசையாலே அர்ஜுனனை யஜுமாநனாக ரதத்தில் வைத்து, எல்லாரும் பார்வையுடைய தான் வண்டியோட்டினான். திருதராஷ்டிரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பகவானென்றும், அவன் பாண்டவர்களிடத்தில் ஆசையுள்ளவனாயிருக்கிறானென்றும் அவன் உதவியாலே அவர்களுக்கே ஐயம் கிடைக்குமென்றும், தன் பிள்ளைகளுக்கு ஐயம் கிடைக்காதென்றும் தெரிந்திருந்தபோதிலும், வெளிக்கண் கெட்டதுபோல் பிள்ளைகளிடத்தில் ஆசையாலே உட்கண்ணும் கெட்டுப்போனவனாய், அவர்களுக்கு ஐயம் கிடைக்கமாட்டாதா என்று எண்ணத்தினாலே ஸஞ்ஜயனைக்கேட்டான். ஸஞ்ஜயன் விபாஸருடைய சிஷ்யன். அவர் ஸஞ்ஜயருக்குத் தன் அருக்கிரஹத்தினாலே தூரதேசத்தில் நடக்கும் ஸங்கதிகளைப் பார்க்கவும், தூரதேசத்தில் நடக்கும் பேச்சுக்களைக் கேட்கவும் சக்தியுண்டுபண்ணி ஹஸ்தநாபுரத்திலிருந்துகொண்டே யுத்தக்களத்தில் நடக்கும் ஸங்கதிகளைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லும்படி சொல்லியிருந்தார்.

யுதராஷ்டிர உவாச—

யத்யுக்தௌக்ருகூர்யுக்தௌ ஸரிவெதா யுயுதவஃ ।

ரோகிணி வாணவாஸஸு கிரகாபுத ஸாஜய ॥ ॥க॥

ஸாஜய உவாச—

புஷ்பா து வாணயாநீகம் வ்யூதம் உபபுயநஸுதா ।

சுவாயத்யுபஸம்மதி ராஜா வசநஸுபுலக ॥ ॥உ॥

(1) புண்ணியஞ் செய்பத்தகுந்த ருருகூட்கிரம் என்ற விடத்தில், என் பிள்ளைகளும் எந்தம்பி பாண்டவின் பிள்ளைகளும் சண்டைக்காகச் சேர்த்தார்களே. அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்.

(2) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான். தூர்யோதன் சண்டைக்காகத் தயாராயிருந்த பாண்டவர்களுடைய ஸேனையைப் பார்த்து, தன்னுடைய ஆசாரியனான துரோணாசாரியரிடம் போய் சொன்னான்.

வெஞ்சுதா வண்ணவஞ்சுரணாரிவாயத் திஹதீயதேபி |
வ்யூகிவா ஓவவடிவஞ்சுரண தவ ஸிஷெண யதீதா || ௩ ||

கஞ்சு ஸஞ்சுர திஹவ்ஷாஸா லீஜாஜுநஸா யபி |
யயயயாநொ விராடிஸு ஓவவடிவ திஹாரயா || ௪ ||

யுஷ்கெதாஸெகிதாநம் காஸீராஜஸு வ்யபுவாந |
வாராஜிதாநிஹாஜஸு செஸ்யஸு நரவாஹம் || ௫ ||

யாயாநிஸுவிநாந உத்தேஜாஜஸு வ்யபுவாந |
ஸொஹமெஹா ஹொவெடியாஸு ஸவபுஷம் திஹாரயா || ௬ ||

கஸாஹம் விஸிஷ்டா யெ தாஹிஸ்வாய திஜோததி |
நாயகா தி செஸ்யஸு ஸஞ்சுரயுதாநா ஸ்வீதிதெ ||

ஹவாந ஹிஷஸு கஞ்சுஸு க்யவஸு ஸிதிஹம் |
கஸாஜாஜி விஸுஸுஸு ஸொ திஷுதிஸுஸெவ || ௭ ||

(3) ஓ ஆசாரியனே! உமது சிஷ்யனும் துருபதமஹாராஜனின் பிள்ளையும் தெரித்தவனுமான த்ருஷ்டத்யும்நாஹ் வகுக்கப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய பெரிதான இந்த வேண்டையைப் பாரும்.

(4-5-6) இந்த வேளையில் பீமனும் அர்ஜுனனும்போல் குரர்களான, எதிரிகளை வெல்லக்கூடிய சக்தியுள்ள பெரிய வில்லாளிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களாவன—யுயுதாஸன், விராடன், மஹாரதனான த்ருபதன், த்ருஷ்டகேது, சேகிதாஸன், வீரமுள்ள காஜாஜன், புருஜித், குந்தி போஜன், மனிதச்சேஷ்டனான சைப்யன், பராக்கிரமமுள்ள யுதாமன்யு, வீரமுள்ள உத்தமௌஜன், ஸுபத்ரையின் பிள்ளையான அபிமன்யு, த்ரௌபதையின் பிள்ளைகள். இவர்களெல்லாரும் மஹாரதர்கள். (எவன் தன்னையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்கிறானோ அவன் மஹாரதன்)

(7) நம்ம ஸைன்யத்திற்குத் தலைவர்களான, மிகுந்த பலசாலிகளானவர்களையும் தெரிவதற்காகச் சொல்லுகிறேன். அதைக் கேளும்.

(8-9) நீர், பீஷ்மர், கர்ணன், சண்டையில் ஐயத்தை யடையக் கூடிய க்ருபன், அச்வத்தாமா, விகர்ணன், ஸௌமதத்தி இவர்கள் தவிர, என் விஷயத்தில் உயிரைவிடத் துணிந்தவர்களான அனேக குர

சுநெடு உ வஹவஸூரூர ஶீரெயெடு துதூஜீவிதாஃ |
 நாநாஸஸூரூரஹாணாஸவெடு யுபவிஸாராடாஃ || கூ ||
 சுபயபூராவத் தடிஸூகம் வஹம் ஶீஷாஹிரகூதித் ||
 வயபூராவத் சுவிடிசெதெஷாஃ வஹம் ஶீரஹிரகூதித் || கட ||
 சுயநெஷா உ ஸவெடுஷா யபாஹா மஶவஸூரூர |
 ஶீஷெசெவாஹிரகூதா ஹவஸூரூர வஹி || கக ||

தூர்யோதனன் பீமனால் காப்பாற்றப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய ஸேனையையும், பீஷ்மாசாரியரால் காப்பாற்றப்பட்ட தன்னுடைய ஸேனையையும் பார்த்து, தன்னை ஜயிக்கிற விஷயத்தில் அந்த ஸேனையோடுமென்றும், தான் அவர்களை ஜயிக்கிற விஷயத்தில் தன்பலம் போராடுதென்றும் ஆசாரியனிடத்தில் சொல்லி, தானாகவே (திடீரென்று) மனவருத்தப்பட்டான்.

தஸ்ய ஸஃஜநயநு ஹஷ்டம் சுரூரபூஷம் விதாஜஹம் |
 வஸிஹநாடி விநகெஜாஹெஸூரவம் டயூரூ வுதாவயாநு ||
 ததஸூரவாஸு ஹெஸூரூ வணநாநகமொஜுவா? |
 வஹஹெஸவாஸு ஹநுத ஸஸஷ்ஷூரூரெஹாஹ வசு || கக ||

பீஷ்மாசாரியர் அவனுடைய வருத்தத்தைப்பார்த்து அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டிபண்ணுவதற்காகச் சண்டையில் ர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் அனைக ஆபதமுன்னவர்களாயும் சண்டையில் கெட்டிக்காரர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

(10-11) ஆனால் பீமஸேனனால் காப்பாற்றப்பட்ட அவர்களுடைய இந்த ஸேனை நம்மை ஜயிக்கப் போதுமானது. பீஷ்மரால் காப்பாற்றப்பட்ட அந்த நம்முடைய ஸேனையானது ஜயிக்கப் போதாதது. நீங்கனெல்லாரும் அவரவர்கள் இருக்கவேண்டிய இடங்களில் இருந்து கொண்டு பீஷ்மரையே காப்பாற்றவேண்டும்.

(12) குருவம்சத்துப் பெரியவரும் தாதாவுமான பீஷ்மாசாரியர், அந்த தூர்யோதனுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டிபண்ணுவதற்காக, சிங்கம் கர்ஜிப்பதுபோல் இறைந்து களைத்து சங்கை ஊதினார்.

(13) பிறகு அனைக சங்கையையும் ஊதினார்கள். நகரங்களையும் இன்னும் அனைகவிதமான வாக்யங்களையும் உடனே அடித்தார்கள். அந்த சத்தமானது மிகவும் பெரிதாயிருந்தது.

கஷிக்காரர்கள் வழக்கமாகப் பண்ணும் ஸிம்ஹநாதத்தைப் பண்ணி சங்கையும் ஊதி, இன்னும் அனேகவித வாத்தியங்களை அடிக்கும்படி செய்து, அவைகளின் சப்தத்தைக் கேட்கும்போதே தனக்குக் கடபாயம் ஜயமுண்டாகுமென்று அவனுக்குத் தோன்றும்படி செய்தார்.

சுதம் ஸ்ரீமதெஹுயெயபபுக்ஷு ரீஹதி ஸ்ரீநெவ்விதா |
 ராயஃ வாணவஸ்யவ ஹிஸ்யா ஸஹொ வுஷ்யுதம் || கச ||
 வாணஜ்யம் ஹுஷீகெஸொ ஷெவதம் யநஃஜயம் |
 வெளஹம் ஷெய்யா ரீஹாஸம்வம் ஹீகேஷா வுகொஹம் || கரு ||
 சுதஹவீஜயம் ராஜா சுஹீவஹுத்ரா யுயிஷிரம் |
 நகௌஸஹுஷெவஸு ஸுவொஷெஸிவஹுஷெகா || கசு ||
 காஸ்யஸு வரஸெஷாஸஸிவஸீ வ ரீஹாரயம் |
 யுஷெஷுத்ரா விராடஸு ஸாத்யகிஸூவராஜிதம் || கள ||
 குவஹொ ஷெஸவஹெயாஸு ஸவதம் வுயிவீவதெ |
 வெஸாஹெஸு ரீஹாவாஹுஸூஜாநு ஷ்யும் வுயுஹுயக் ||

பிறகு எல்லா லோகத்திற்கும் ராஜாவாய் அர்ஜுனனுக்கு வண்டிக்காரனாயிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் தேராளியான அர்ஜுனனும் அந்த சப்தத்தைக்கேட்டு மூன்று லோகங்களையும் ஜபிப்பதற்கு ஸாதகமான பெரிய தேரிலேயிருந்துகொண்டு மூன்று லோ

(14) பிறகு வெள்ளைக் குதிரைகள் கட்டின பெரிய தேரிலிருந்த அர்ஜுனனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அவரவர்களுடைய உயர்த சங்குகளை ஊதினார்கள்.

(15—18) ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாஞ்சஜன்யமென்பதையும் அர்ஜுனன் தேவததமென்பதையும், சத்துருக்களுக்குப் பயத்தை யுண்டெண்ணக்கூடிய பீமஸேனன் பொண்டிரம் என்கிற பெரிய சங்கையும், குகதியின் பிள்ளையான யுதிஷ்டிரமஹாராஜன் அந்த விஜயமென்ற சங்கையும், கருவன் ஸுகோஷமென்ற சங்கையும், ஸுஹதேவன் மணிபுஷ்பகமென்ற சங்கையும், பெரிய வில்வாளியான காசீராஜாவும், மஹாரதனான சிகண்டியும், த்ருஷ்டக்யம்மனும் விராடனும், ஒருவராலும் ஜபிக்க

கமும் நடுங்கும்படி மிகவுமுயர்ந்த பாஞ்சஜந்யம், தேவதத்தம் என்ற தங்கள் தங்கள் சங்கை ஊதினார்கள். பிறகு யுதிஷ்டிரர் பீமஸேனன் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் சங்கங்களை ஊதினார்கள். வு வொவொஷா யாத்ரூரூஷ்டிராணாம் ஹுஷ்யாபி வுஜாரயஸு ! நஹஸு வ்யயிவீம் வெவ துஃஹொஹுநுநாடியநு | ௧௯ ||

அந்த சப்தமானது துர்யோதனன் முதலான உம்முடைய பிள்ளைகளுடைய நெஞ்சுகளைப்பிளந்தது. தங்களுடைய ஸேனை இப்போதே செத்ததென்றே நினைத்தார்கள். மற்றவர்களுடைய நெஞ்சுகளைப் பிளக்கவில்லை. அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்துக்குக் காரணமாயிருந்தது. இப்படித் தன் பிள்ளைகளுக்கு ஐயம்வரவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிக் கொண்டிருக்கிற த்ருதராஷ்டிரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொன்னான்.

சுய வுவுவஹிதாநு ஷுஷ்டிர யாத்ரூரூஷ்டிராநு கவிய்யஜஃ |
வ்ருவ்ருதே ஸஸ்துவஸ்வாநதே யநுநுஷுஷி வாணவஃ || ௨௦ ||
ஹுஷீகௌஸம் தஜா வாகுஷிஷிஷாஹ ஷிஹீவநதே |

சுஜகூநஃ—

வெநயொருஹயொஷ்டெய ரயம் ஸூராவய ரஜெஷுத ||
யாவதெதாஹிரீகௌஹம் யொஹுகாரிநவஹிதாநு |
கெஷ்ட்யா ஸஹ யொஹுஷிஷிஷாஹ ரணஸிஷுஷி || ௨௧ ||

முடியாத ஸாத்யமும், த்ருபதனும், த்ரௌபதியின் பிள்ளைகளும், கை பலமுள்ள ஸுபத்ரையின் பிள்ளையும் எல்லாரும் தனித்தனியாய் தங்கள் தங்கள் சங்கை ஊதினார்கள்.

(19) அத்தப் பெரிய சப்தமானது ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் ப்ரகித்வகியை யுண்டுபண்ணினபோதிலும் த்ருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளுடைய ஹ்ருத்யங்களையே பிளத்தது.

(20-21-22) பிறகு ஹநுமாரைக் கொடியாகவுடைய அர்ஜுனன் சண்டைக்கு தயாராயிருக்கிற துர்யோதகன் முதலானவர்களைப் பார்த்து, சண்டைஆரம்பித்திருக்குமபோது வில்லைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, கிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொன்னான்—இந்தச் சண்டையின் ஆரம்பத்தில் சண்டை செய்வதற்காக ஆசைப்பட்டு வந்திருக்கிறவர்களில்

யொஹோநாநகெகெஷாஹம் யவனதெதசு ஸரோமதாஃ ||
யாதசுராஸ்ட்ரஸ்ய ஓவஸுபெயபுஸெ வியலிகீஷபுவஃ ||

பிறகு சண்டைக்காகச் சேர்ந்திருக்கிற துர்யோதனன் முதலானவர்களைப்பார்த்து, லங்கையைக் கொளுத்தின ஹனுமாரைக் கொடியிலுடைய அர்ஜுனன், ஞானம் சக்தி முதலான ஆறுகுணங்களுக்கு இருப்பிடமும், நினைத்தமாத்மிரத்தில் எல்லாலோகங்களை யுண்டாக்குவது காப்பாற்றுவது அழிப்பது-இவைகளை விளையாட்டாகச் செய்பவனும், உயர்ந்தவனே மட்டமோ எல்லாருடையயும் மனதையும் மற்ற இந்நிரியங்களையும் எல்லாவிதமாய் அடக்கி ஆளுபவனும், தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில் எல்லையில்லாத ப்ரீதியினாலே இளப்பமென்று பாராமல் வண்டியோட்டுகிறவனாயிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை சண்டைபோடுவதற்காக வந்திருக்கிறவர்களை யுள்ளபடி பார்ப்பதற்காக, அப்படிப் பார்க்கத்தகுந்த இடத்தில் தேரை நிறுத்துமென்று சொன்னான்.

ஸம்ஸ்ய உவாஹ—

வாஹஸிஞ்ஜாஹுஷ்டீகெஸொ மூவாகெஸொந ஹாரத |
ஸெநயொரூஹயொஸ்ட்யெ ஸூவயிக்ஷா ரயொதீழ் ||உச||
ஃஷ்டெரூணபூஸுவதஸுபெயபுவாஃ வ ரீஹீக்ஷிதாழ் |
உவாஹ வாயு வஸெஸ்யுதாநு ஸரெவெதாநுகூரடுநிதி ||

அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் அவன் ஏனினவுடனேயே பிஷ்மாசாரியர் துரோணசாரியர் முதலான எல்லாபாஷாக்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அவன் சொன்னபடி செய்தான். உங்களைச் சேர்த்தவர்களான துர்யோதனன் முதலானவர்கள் உங்களை ஐயிடுகிறது இப்படி யிருக்கிறதென்றும் சொன்னான்.

எவர்களுடன் நான் சண்டைபோடவேண்டியதோ, அவர்களை நான் பார்க்கிறவரையில் என்னுடைய தேரை இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் நிறுத்தும்.

(23) கெட்ட புத்தியுள்ள துர்யோதனனுக்கு ஸஹாயஞ் செய்வதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறவர்களை நான் பார்க்கிறேன்—என்று.

(24-25) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்-இப்படி அர்ஜுனனால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் தேரை நிறுத்தி, “அர்ஜுனா! இந்தச் சண்டைக்காக வந்து சேர்ந்திருக்கிற கௌரவர்களைப்பார்” என்று சொன்னார்.

தஞ்சாவரிக் கவிதாநு வாயு-ஓ விதாநு விகா
 ஜகாநு | குவாயபுநு ராகுநாநு ஸாத்நு ஸாத்நு
 பொதாநு ஸவீந்திரா || ௨௬ ||

ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு
 தாநு வலீக்ய ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 க்யவயா வாயாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

சுஜகாநு—

ஐயுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 வலீக்ய ரி ரி மாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 வெவயுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

மாஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

நிதிதாநு ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

(26—27) அரண்மனை அங்கு இரண்டிலேனாகளிலும் தகப்பனார்
 கன்; பாட்டனார் கன், ஆசாரியர்கள், அம்மான் கன், கூடப்பிறந்தவர்கள்,
 பிள்ளைகள், பேரன்கள், தோழன்கள், மாமனார் கன் இன்னும் வேண்டிய
 வர்களிருப்பதைப் பார்த்தான். அவன் எல்லாபந்துக்களிப்படி யிருப்ப
 தைப் பார்த்து மிகுந்தஇரக்கமுண்டாகி வருத்தப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண
 னைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(28—29) கிருஷ்ண! சண்டைபோட ஆசைப்பட்டு இங்கே
 வந்து சேர்ந்திருக்கிற இந்த என்னுடைய பந்துக்களின் கூட்டத்தைப்
 பார்த்து என் உடம்பு வருத்தப்படுகிறது. முகமுலர்ந்து போகிறது.
 என் உடம்பில் ஒரு தேக்கமும் ஓர் மயிர்கூச்சமும்முண்டாகிறது.

(30) காண்டவம் என்கிற வில்லானது கையினின்றும் நழுவுகி
 றது. என் உடம்பின் தோலானது நெருப்பினால் கொளுத்தப் படுகி
 றதுபோலிருக்கிறது. எனக்கு நிற்கமுடியவில்லை. என் மனது சுற்றி
 கிறது.

(31) கெட்ட நிமித்தங்களை நான் பார்க்கிறேன். பந்துக்களைச்
 சண்டையில் கொன்று உண்டாகும் டேஷமம் இன்னதென்று தெரிய
 வில்லை.

ஸகாஷே விஜயம் சூஷ்ண வராஜ்யம் ஸுஹாநி வ |
 கிம்ஹாராஜேந மொவிந் கிம்ஹாஹேஜீவிதெநவா || ௩௨ ||
 ஸௌவாஸ்யேந காஸ்தீசம் மொராஜ்யம் ஸௌமாஸ்யுஹாநி வ |
 த உரெவஸ்யிதா யுஞ்சி ப்ராணாஞ்சுக்ர யுஹாநிவ || ௩௩ ||
 சூவாயுரீ விதரீ ஸுத்ராஸ்யுஹேவ வ விதாஜிஹா |
 ரிதாதுரீ ஸுமாஸ்யுரீ ஸுத்ராஸ்யுரீஸ்யுஹேவ ||
 வஸகாஸ ஹதாஸ்யுரீ ஸுத்ராஸ்யுரீ ஸுமாஸ்யுரீ ||
 சவி ஸுத்ராஸ்யுரீஸ்யுரீ ஸுத்ராஸ்யுரீ கிம்ஹா ரிஹீசுதெ ||
 நீஹச்ய யாதயுராஸ்யுரீஸ்யுரீ ஸுத்ராஸ்யுரீ ||
 வாவஸ்யுரீஸ்யுரீஸ்யுரீ ஸுத்ராஸ்யுரீஸ்யுரீ || ௩௪ ||
 தஸ்யாஸ்யுரீஸ்யுரீஸ்யுரீ ஸுத்ராஸ்யுரீஸ்யுரீ || ௩௫ ||

(32) நான் விஜயததையாவது ராஜ்யததையாவது ஸுகங்களை யாவது ஆசைப்படவில்லை நமக்கு ராஜ்யத்தினாலாவது போகங்களினாலாவது உயிரோடிருப்பதாலாவது என்ன பிரயோஜனம்.

(33—35) எவர்களுக்காக நாம் ராஜ்யததையும் போகங்களையும் ஸுகங்களையும் தேடுகிறோமோ, அவர்கள் பிராணனைகளையும் தங்கங்களையும் விட்டு விட்டுச் சண்டைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களாவன—ஆசாரியர்கள், தகப்பனர்கள், பிள்ளைகள், பாட்டனர்கள், அம்மர்கள், மாமனர்கள், பேரன்கள், மச்சன்கள், ஸம்பந்திகள் இவர்கள் எங்களைக் கொல்லுவதாயிருந்தாலும் மூன்று லோகங்களின அதிகாரம் வருவதற்காகக்கூட அவர்களை நான் கொல்ல விரும்பவில்லை. இந்த பூமிக்காக எப்படி அவர்களைக் கொல்லவேண்டும்.

(36) திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளைக்கொண்டு எவர்களுக்கு என்ன பரிதி யுண்டாகும். இந்த ஆததாயிகளைக்கொல்லுவதாலே பாபமே நம்மிடம் வரது சேரும. (நெருப்பு வைக்கிறவன், விஷம் கொடுக்கிறவன், ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்தாக்கொண்டு கொல்ல வருகிறவன், பணத்தைத் திருடியவன், பூமியை அபஹரித்தவன், பதரியை அபஹரித்தவன்—இந்த ஆறு பெயர்களும் ஆததாயிகள்)

(37) ஆகையாலே திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளையும் அவர்கள் பந்துக்களையும் கொல்லுவது நமக்குத்தகுந்ததன்று. பாதுகளைக்கொண்டு எப்படி ஸுகமுள்ளவர்களாக இருப்போம்.

யடிவெடுத்த ந வழுவி னொவ்வொவ்வதவதலம் |
 கூறுகூப்பகூதம் கொஷம் திருக்கொவெ வ வாதுகூ || ௩௮ ||
 கூயம் ந ஜெனயிஸூலி வாவாடிஸூலிவதிடது ||
 கூறுகூப்பகூதம் கொஷம் புவஸூலிஜெடநாடிடம் || || ௩௯ ||
 கூறுகூப்பெ ப்ருணஸூலி கூறுயிடிஸூலிநாதநா ||
 யஜெட நவெட கூயம் கூசுஸூலியஜெடலிவவதூத || ௪௦ ||
 கூயிடிஸூலிவயாக் கூஷ ப்ருணஸூலி கூறுகூப்ப ||
 வீஷு கூஷஸூலி வாவெடய ஜாயதெ வண்டலுங்கூ ||
 லுங்கூரொ நரகூயெய கூறுவூநாம் கூறுவூ வ |
 வதனி விதரொவெஷுஷாம் கூறுவூவிவெஷாடிக்கூய || ௪௨ ||
 கொவெஷரொதெக் கூறுவூநாம் வண்டலுங்கூரொதெக் |
 உதூடினெ ஜாதியிடி || கூறுயிடிஸூலி ஸாஸூதா || || ௪௩ ||

(38—39) இவர்கள் ராஜ்யம் வேண்டுமென்கிற ஆசையாலே புத்திகெட்டுப்போய் குலங்களை நாசம்பண்ணுவதாலே யுண்டான தோஷத்தையும், ஸ்வேஷிதர்களுக்குக் கெடுதல் பண்ணுவதாலுண்டாகும் பாபத்தையும் பார்க்காமல் போனபோதிலும், நாம் இத்தப் பாபத்திலிருந்து விலக வேண்டுமென்று எப்படித்தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கக்கூடும்.

(40) குலங்கள் நாசத்தை யடைந்தால் குலங்களின் எப்போது முள்ள தர்மங்கள் போய்விடும். தர்மம் போனால் எல்லாக் குலங்களையும் அதர்மம் வந்து பீடிக்கும்.

(41) அதர்மத்தினால் பீடிக்கப்பட்டால் குலஸ்திரீகள் கெட்டுப் போவார்கள். ஸ்திரீகள் கெட்டுப்போனால் ஜாதிகள் கலந்து விடும்.

(42) ஜாதிகளைக்கலப்பதானது குலங்களையும் குலங்களைக் கெடுத்தவர்களையும் நரகத்தில் விழும்படி செய்யும். அப்போது அவர்களுடைய பித்ருக்களுக்கு சிராத்தமும் தர்ப்பணமுமில்லாமல் அவர்கள் நரகத்தில் விழுவார்கள்.

(43) இப்படிக்குலத்தைக் கெடுத்தவர்களுடைய ஜாதிகளைக்கலக்குமபடி செய்யும் இந்த தோஷங்களாலே எப்போதுமிருக்கிற ஜாதிகளின் தர்மங்களும் குலங்களின் தர்மங்களும் கெட்டுப்போய்விடும்.

உதூஹகஸூயபிபூணாம் சிநுஷுபூணாம் ஜநாடி-ந |
 நாகெ நியதம் வாலொ ஹதீத்யநுஸுமுநாசி || சச ||
 சுஹொ வத சிஹதூவம் சுத-ம் வ்யவலிதா வய |
 யசூஜ்யஸுவனொஹெந ஹனாம் ஸுஜநசூடிதாம் || சரு ||
 பதி சாரிபூதீகாரஸிஸூம் ஸஸூவாணயி |
 யாத-ராசூ ரணெ ஹந்யூஸூநெ கெசிதாரம் ஹவெச ||

ஸம்ஜப உவாச---

வஸவஸூ தூதஜ-நஸூவெய ரயோவஸு உவாவிஸச |
 விஸூஜ்ய ஸஸாரம் வாவம் ஸொகஸம்விதூநஸம் || சஎ ||
 உதி ஸ்ரீஹமஜீதாஸூவநிஷதூ வ்யூஷ்விதூயாம்
 பொமஸாஸூ ஸ்ரீ க்யூஷ்நாஜ-நஸூவாஷெ சுஜ-ந
 வீஷாடியொமொ நாசி ஸூயொசூயாயம் ||

இப்படி துரிதபோதன் தனக்கு ஜபம் கிடைக்காமல் போகுமோவென்று வருத்தப்பட்டான். அர்ஜுனனோ பெரிதான மனதுள்ளவன். தூரபோதன் முதலானவர்கள் உறவு என்று பெயரையொழிப பெரிபசத்ருக்கள். அவர்களை ஜயித்து மூன்று

(44) இப்படிக்குலதர்மங்கள் கெட்டுப்போவதினால் மனுஷ்யர்கள் சாகத்தில் எப்போதுமிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

(45) ஐயோ! ராஜ்யத்தையும் ஸுகத்தையும் ஆசைப்பட்டுப் பத்துக்களைக்கொல்லத் தயாராயிருக்கிற காம் மிகவும் பெரியபாபத்தைச் செய்யத் துணிந்து விட்டோமே.

(46) கான் கையில் ஆயுதங்களை யெடுக்காமல் ஒன்றும் பதில் செய்யாமலிருக்கையில் திருதராவதூன் பிள்ளைகள் ஆயுதங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டுச் சண்டையில் என்னைக் கொன்றால் அது எனக்கு மிகவும் கல்லது.

(47) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்-அர்ஜுன் இப்படிச் சொல்லி வில்லையும் பாணங்களைபும் போட்டுவிட்டு மனதில் துக்கமுள்ளவனாய் யுத்தம் செய்யாமல் சத்தின் கடுவில் உட்கார்த்துகொண்டான்.

லோகங்கள் வருவதையும் த்ருணமாக நினைத்தான். மிகவும் தயையுள்ளவன். மிகுந்த சத்ருக்களுடைய துக்கத்தைக்கூடப்பொறுக்காதவன். நீடித்த உறவுள்ளவன். துர்யோதனன் அநேகவித பெரிய தொந்திரவுகளைச் செய்தாலும் அவர்களிடத்திலிவனுக்கு உறவு வளருகிறது. மிகுந்த தர்மத்தைப் பண்ணுகிறவன். ஆசாரியர்கள் ஆததாயிக்ஷியில் சேர்ந்தாலும் அவர்களை யொன்றும் செய்பக்கூடாதென்று நினைத்தவன். இப்படிப்பட்ட அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொன்ன வார்த்தைபக்கேட்டு, அவனைக் குடும்பத்தோடு அரக்குமாளிகையில் வைத்துக் கொளுத்த ஆரம்பித்தது முதலான மிகுந்த கடுமையான தொந்திரவுகளைப் பலதடவை செய்திருந்தபோதிலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உதவியால் தன்னுலிவர்கள் எல்லாரும் கட்டாயம் கொல்லப்படுவார்கள் என்று தீர்மானித்து, பந்துக்கள் என்ற ஸ்நேஹத்தாலும், உயர்ந்த தையாலும், ஆசாரியர்கள் தாதா இவர்களைக்கொன்றால் பாபமுண்டாகுமென்று பயத்தாலும் எல்லாவுடம்பும் எல்லையில்லாமல் குன்றிப்போய், யார் என்ன சொன்னாலும் சண்டைப் படமாட்டேன் என்று சொல்லி, பந்துக்கள் செத்துப்போகிறார்களே என்கிற துக்கத்தாலே மனது மிகவும் ஒடுங்கி வில்லையும் பாணத்தையும் திரும்பி எடுக்கிறதில்லைபென்று கீழேபோட்டுத் தேரின் நடுவில் உட்கார்ந்து விட்டான்.

* முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

—❖❖❖❖❖—

ஸம்ஜய உவாச—

தம் தயா க்ருபபா஽஽விஷ்டேஸ்ராவடுணா஽காமெக்ஷணஸ்ய |
விஷ்டேணஸிஹம் வாக்ஸுரீவா஽ய சியஸஸுடுஹம் || ௧ ||

ஸ்ரீ ஹமவாநுவாச—

காமதஸ்யா க்ருதஸிஹம் விஷ்டேஸுஸுரீவஸ்யுதஸ்ய |
காமாப்யுஜ்யேஷ்டேஸுமப்யுரிகீகீடகாஸிஜ்யுந || ௨ ||

தெஸ்யேஸு ரீஸுமஸிஹம் வாயுடதெதக்யுஸவஸ்யுதெ |
காமாப்யுஜ்யேஷ்டேஸுமப்யுரிகீகீடகாஸிஜ்யுந || ௩ ||

இப்படி அர்ஜுனன் உட்கார்த்தபோது, வரத்தகாத இடத்தில் இப்படிப்பட்ட வருத்தம் என்னமாய் உனக்கு வந்தது என்று வைது, இந்த வருத்தத்தை விட்டுச் சண்டைக்குக் கிளம்பு. இது இந்த காலத்திலும் இவர்கள் விஷயத்திலும் வரத்தகுந்ததன்று. இது நன்றாய் தெரியாதவர்களுக்கு வரத்தகுந்தது. வேறு உலகத்திற்குப் போவதற்கு இடஞ்சலானது. இந்த லோகத்திலும் கெட்ட பெயரை யுண்டு பண்ணும். மிகவும் இளப்பமானது. மனதின் கோழைத்தனத்தினு லுண்டானது—என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொன்னார்.

(அவதாரிகை) அர்ஜுனன் கீழண்டான ஸ்நேஹம், தயை, பபம் போகாததினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொன்னதைத் தனக்கு மிகவும் சேஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்று அறிபாமல் மறுபடியும் சொன்னான்—

கஜ்யுந உவாச—

க்யம் வீஷ்டேஹம் ஸம்வெஸ்ய டேராணம் ஸ சியஸஸுடுஹம் |
உஷ்டாஸிஹம் கிபொஹ்யாஸி வடுஜாஹடாவரிஸுடுஹம் || ௪ ||

(1, இப்படி இரக்கப்பட்டு கண்களில் தண்ணீர் தரும்பத் துக்கப்படும் அர்ஜுனனைப் பார்த்துப் பகவான் இஃத வார்த்தையைச் சொல்லுகிறார்.

முருகுமுகூர ஹி ஹோநுஹாவாநு நெய்யோ ஹோ
கூம் ஹெகூஹீஹ ஹோகோ | ஹகூரமுஹாஜோஹூ மு
முருகிஹெவ ஹஹீய ஹோநாநு முயிரமுஹிமுநாநு || 10 ||

நவெகததிகூர் சுதாநோ முய்யோ யதா ஜயெயியதீவா
நோ ஜயெயம் | யாநெவ ஹகூர ந ஜீவீஷாஹெஹ்வஹி
கார் பூசுஹெ யாதாஹிமுநாநு || 11 ||

காவமுணுஹொஹொவஹகஹ்வஹாவ | வுஹூரிகூர
யதீவஹகிஹவெகார் || யஹெயம் ஹூரஹிமுநாநு வுஹி
கஹீ ஹிஷுஹெஹ்வஹம் ஹாயி ஜோ கார் பூவஹி || 12 ||

நஹி பூவஹி ஜாதி ஜிவஹகூர ஹி ஹொகூரஹொ
ஹிஷுஹி யாணாஹி | சுவாஹி ஹிஜிவஹவஹிஜிவ ஹஜிவ
ஹஹாணாஹி வாயிவஹி || 13 ||

ஹஜிவ ஹவா -

ஹவஹிஜிவ ஹஹிஹெஹம் முஹாஹெஹம் ஹஹவம் |
நஹெஹிஜிவ ஹஹி ஹஹிஹிஜிவஹி ஹஹி ஹஹிஹவஹி || 14 ||

(6) நாம் அவர்களை ஜயிப்போமா? அல்லது அவர்கள் நம்மை
ஜயிப்பார்களா? இந்த இரண்டில் எது மிகவும் நல்லது என்று எனக்குத்
தெரியவில்லை. எந்த திருதராஷ்டரன் பிள்ளைகளைக் கொன்று நாம் உயி
ரோடிருக்க ஆசைப்படவில்லையோ, அவர்கள் முன்னால் இருக்கிறார்கள்.

(7) துக்கம் என்கிற தோஷத்தினால் என் ஸ்வபாவம் கெட்டுப்
போயிருக்கிறது. எது நர்மம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. உம்
மைக் கேட்கிறேன். எது எனக்கு நல்லதென்று உம்மால் தீர்மானிக்
கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதை எனக்குச் சொல்லும். உமக்கு நான் சிஷ்
யன். உம்முடைய திருவடியைப் பிடித்துக் கொடுக்கிக் கேட்டுக்கொள்ளு
கிறேன். நீர் என்னை “இப்படிச் செய்” என்று சொல்லும்.

(8) பூமியில் ஒருவித இடஞ்சலுமில்லாமல் நிறைந்த ராஜ்யத்தை
யும் தேவர்களுடைய அதிகாரத்தையும் அடைந்தபோதிலும் எனக்கு
உண்டாயிருக்கு மித்திரியக்களை யுலர்த்தும்படியான துக்கமானது
போசாதென்று தோன்றுகிறது. அதையெப்படிப் போக்குவேனென்று
எனக்குத் தெரியவில்லை.

மிருத மரியாதை பண்ணத்தகுநத பீஷ்மா துரோணர் முதலான ஆசாரியார்களை நான் எப்படிக்க கொல்லவேன போகங்களை அநுபவிக்க வேண்டுமென்றுமிகவும் ஆசையுள்ளவர்களைக்கொண்டு, அவர்கள் அநுபவித்த ஸுகங்களை அவர்கள் ரத்தத்தை ஊர்காயாக வைத்துக்கொண்டு அந்த இடங்களிலேயே யிருந்துகொண்டு எப்படி அநுபவிப்பேன் இது இலையில் சோற்றைப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவதற்குப் பசியுடன் உட்கார்ந்த ஒருவனை கொலைசெய்து அதேயிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அந்தச் சோற்றைச் சாப்பிடுவதுபோலிருக்கிறது. நான் அதைச் செய்யத்தகுந்தவனோ? நீ இப்படிச் சண்டையை ஆரம்பித்தது நடுவில் நின்று விட்டால், அவர்கள் உன்னைப் பலாத்காரமாய் கொலை செய்வார்களேயென்றால்-அப்படியேயாகட்டும், அதர்மமாக அவர்களைக்கொண்டு ஜயத்தை அடைவதைக் காட்டிலும் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் தெரியாத அவர்களால் கொல்லப்படுவது நமக்கு நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது-எனறிப்படிச் சொல்லி “உமமை மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் உம்மால் ஆளத்தகுந்தவன் எனக்கு எது நல்லது என்று உமக்குத் தீர்மானமாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதைச் சொல்லவேணும்” என்று மிகவும் தனித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திருவடிகளில் விழுந்தான். இப்படித் தப்பான ஸ்நேஹத்தாலும் தயையாலும் ஸ்வபாவம் மாறி சுத்ததீரியார்களுக்கு உயர்ந்த தர்மமான சண்டையைப் பாபமென்று நினைத்து தர்மத்தை யறியவேணுமென்று அர்ஜுனன் திருவடிகளில் விழுந்தவுடன், இவனுக்குண்டான தப்பு நினைவானது-ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவதாலும்,பலனில் ஆசையில்லாமல் சண்டையைச் செய்வது ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு வழியென்று அறிவுடனிலும்தான் போகும், இந்த இரண்டு அறிவும் இல்லாவிட்டால் போகாது-என்று எண்ணி, மஹாபுருஷனான பகவான் ஆத்மாவைப்பற்றின சாஸ்திரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான் அவர் இதைச் சொல்லுவதற்கு எங்கேயிடம் அகப்பட்ட போகிறதென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் அர்ஜுனனிப்படி வருத்தப்பட்டிருக்கேட்டுக் கொண்டதாலே அவர் விருட்பின் வியாஜம் அகப்பட்டது ஸ்ரீ கீதையினுடைய அபிபிராயத்தைச் சுருக்

கமாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார் தீகார்த்த ஸங்கிபஹ
மென்கிற புஸ்தகத்தில் இதேஸங்கதியை யருளிச்செய்திருக்கிறார்.

ததௌவாஹ ஹுஷீகெஸஃ ப்ரஹ்மஹிவி ஹாரத |

வெநயொரஹயொரப்யெ வீஹிநிஹி வஹ || 10 ||

இப்படி உடம்புவேறு ஆத்மாவேறு என்று தெரியாமல்
வருத்தப்பட்டு, அது தெரிந்ததுபோல் தாம்மத்தையும் பேசி, இப்
படி ஒன்றோடொன்றுசேராத இரண்டு குணங்களையுடையவனாய்,
சண்டைக்குத் தயாராயிருந்த இரண்டு ஸேனைகளின் நடுவில் ஒரு
காரணமில்லாமல் ஆரம்பித்த வேலையை அடியோடு விட்ட அர்ஜு
நனைப்பார்த்து, மஹாபுருஷன் 1 பரிஹாஸவார்த்தை சொல்வது
போல் உபதேசித்தான். ஜீவாத்மாவின் உண்மையையும், பரமாத்மா
வின் உண்மையையும், அவைகளை யடைவதற்கு உபாயமான கர்ம
மயோகத்தையும், ஞானயோகத்தையும், பக்தியோகத்தையும் இந்த
அத்தியாயம் 12-வது சுலோகம் முதல் 18-வது அத்தியாயம் 66
வது சுலோகம் வரையிலுள்ள வார்த்தைகளாலே சொன்னார் (10)

ஸ்ரீ ஹவாநஹாஹ—

சுஸொஹாநஹுஸொஹஸு ப்ரஜீதாவாஹாஹ ஹாஷஸெ ||

மதாவஹமதாவஹமஸு நாமஹொஹி வஸிதாஃ || 11 ||

பகவான் சொல்லுகிறார்— வருத்தப்படத்தகாத ஸங்கதிகளு
க்கு வருத்தப்படுகிறாய். உடம்பையும் ஆத்மாவையும் தெரிந்தவன்
போலும் பேசுகிறாய். உண்மையாக இவைகளைத் தெரிந்தவர்க
ளுக்கு 2 உடம்பைப் பற்றியும் ஆத்மாவைப் பற்றியும் கொஞ்ச
மேனும் வருத்தப்பட நியாயமில்லை. ஆதலால் நீ வருத்தப்படுவ

1. பரிஹாஸவார்த்தை யென்பதற்கு, வேதாந்தங்களாகிற காட்
டில் மறைந்திருக்கிற உயர்த்த அர்த்தங்களை வருத்தமில்லாமல் சொன்
னாரென்றும், அதைக் குழந்தைகள் கூட வசுவாய்த் தெரிந்துகொள்ளக்
கூடுமென்றும், அது வெகு ஸமூன்ன தென்றும் கருத்து.

2. மூலத்தில் 'கதாஸூத்' என்றும், 'அகதாஸூத்' என்றும் இர
ண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. 'கதாஸூத்' என்பதற்கு உயிர்போனது
என்று அர்த்தம், 'அகதாஸூத்' என்பதற்கு உயிர்போகாது என்று

தம் தர்பம் பேசுவதும் ஒன்றுக்கொன்று சேரவில்லை. ஆகையால் அழிவுள்ள உடம்பையும், அதைக்காட்டிலும் வேறான அழிவில்லாத ஆத்மாவையும், அந்த ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவதற்குச் சண்டை முதலான தர்மங்கள் உபாயம் என்பதையும் 1. அறியவில்லை. இந்தச் சண்டையை ராஜ்ஜியம் முதலான பிரபோஜனங்களை உத்தேசிக்காமல் செய்வது ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவதற்கு உபாயம். 2. ஆத்மாவுக்குப் பிறப்புமில்லை, சாவுமில்லை. இரண்டு தகடு சேர்த்தால் ஒருகுடமாகிறது. அவைகள் பிரிந்தால் குடம் அழிகிறது. அதுபோல ஆத்மாவானது சில அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதன்று. அவைகள் பிரிந்து அழிவதும். ஆகையால் எப்பொழுதும் அது இருக்கிறது. அதைப் பற்றி வருத்தப்பட நியாயமில்லை. உடம்போ அறியில்லாதது. சின்னதாயிருந்து பெரிதாகிறது. பிறகு இளைக்கிறது, அழிந்தும் போகிறது. பிறப்பும் அழிவும் அதற்கு ஸ்வபாவம். அதைப் பற்றியும் வருத்தப்பட நியாயமில்லை. ஏரி ஜலம் தேங்குகிறதே யென்றும், ஆறு ஜலம் போகிறதே யென்றும் எவனாவது வருத்தப்படுவனோ? அதற்கு அது ஸ்வபாவம். அதுபோல.

அவ—முதலில் ஆத்மாவினுடைய ஸ்வபாவத்தைக்கேள்—

நக்ஸவாஹம் ஜாதா நாவம் நகவம் நெரெஜநாயிவாஃ ।

நநெவ ந ஸ்விஷ்ணுஸுவெடு வயதிக் வாஸு ॥ ௧௨ ॥

எல்லா லோகங்களுக்கும் யஜமானனை நான் இந்த கூடணத்திற்கு முன்னாலே இதுமுதலென்றில்லாத காலத்தில் எப்போதாவது இல்லையென்கிறதில்லை. எப்போதுமிருந்தேன். என்னால் ஆளப்படுகிற நீயும் மற்ற இவர்களும் இல்லையென்பதில்லை. இருந்

அர்த்தம். இந்த விடத்தில் உடம்பையும் ஆத்மாவையும் பற்றி சொல்லுகிறதாகையால் அழிவதையே இயற்கையாயுடைய உடம்பை 'கதாஸூத்' என்றும், எப்பொழுதும் அழிவில்லாத ஆத்மாவை "அகதாஸூத்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

1. இது இந்த அத்தியாயம் 47—53 சுலோகங்களில் சொல்லுமாந்தத்தை கீனைத்து எழுதப்பட்டது.

2. இது 17—30 சுலோகங்களின் கருத்து.

கவையிருந்தீர்கள். நானும் நீயும் மற்றவர்களுமாகிய எல்லாரும் இந்த நிமிஷத்துக்குமேலே வரப்போகிற காலத்தில் முழுவதிலும் இருக்கப்போகிறதில்லைபென்பதில்லை. இருக்கத்தான் போகிறோம். 1. எல்லா லோகத்துக்கும் யஜுமாநுண நான்எப்படி அழிவில்லாத வன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லையோ, அதேமாதிரி ஜீவன்களான நீங்களும் அழிவில்லாதவர்களென்றே நினைத்துக்கொள்.

ஒரு விண்ணப்பம்—ஜீவன்களான நமக்கு மனித ஜன்மம் நேர்ந்தது உயர்ந்த பாக்கியத்தாலே. அதிலும் வேதத்தைச் சொல்லும்படியான ஜன்மம் நேர்ந்தது இன்னுமுயர்ந்த பாக்கியத்தாலே. நாமெல்லாரும் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் ஸங்கதிகளை ஏற்கனவே அறியாமையால் அவைகளை அறிவதற்கு மிகவும் பாடுபடுகிறோம். ஒருவர் ஒருவிதமாய் அர்த்தம் பண்ணினார். அதற்குப் பிறகு இன்னொருவர் அதில் சில குற்றங்களைக்காட்டி வேறு விதமாய் அர்த்தஞ் சொன்னார். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதுவதற்கு முன்னே முதல் அர்த்தத்தையே யெல்லாரும் ஸரியான அர்த்தம் என்று நினைத்தார்கள். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதின பிறகு ஒருவன் என்ன செய்யவேண்டும். இரண்டையும் பார்த்து எது ஸரியோ அதை பெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். வேதத்தின் உண்மைபான அர்த்தத்தை அறிவதற்கு ஆசையிருந்தால் விசாரிப்பதில் எப்படிச்சண்டையுண்டாகும். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதின பிறகு முதல் அர்த்தத்திலும் ஸந்தேஹம் வரக்கூடுமானபால், முதல் அர்த்தமிருக்கையில் இரண்டாவது அர்த்தத்திலும் ஸந்தேஹம் வரக்கூடுமானபால் ஒருவனும் ஒரு அர்த்தத்தைத்தன்னுடைப கண்டியென்று அபிமானம் வைக்கக்

1. அர்ஜுனன் அனைகருஷிகளின் உபதேசங்களாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எல்லாவகங்களுக்கும் யஜுமான் என்றும், அவர் எப்போதுமிருக்கிறொன்றும் தெரிந்தவன். இதை அவனுக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டிவந்திலை. ஆகையாலே அதை உதாரணமாகச் சொன்னபடி. உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாக ஆத்மாஒன்று இருக்கிறதென்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் அது உடம்போடு பிறந்து உடம்பு அழியும்போது அழியுமோவென்று ஸந்தேஹம் மாத்திரமிருந்தது. அந்த ஸந்தேஹத்தை மாத்திரம் இவ்வுபகவான் தீர்க்கிறார்.

கூடாது. இப்படி இரண்டையும் ஒத்துப் பார்க்கக்கூடிய உயர்ந்த புத்தியில்லாதவர்கள் எப்படியாவது இருக்கலாம். தகுந்த புத்திமான்கள் இந்த இரண்டையும் ஒத்துப்பார்க்காமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? வேதத்தின் அர்த்தத்தை உண்மையாய் அறியவேண்டுமென்று ஆவலில்லாமையதான். மேலும், வேதத்தின் அர்த்தம் உண்மையாய்த் தெரிந்தவனுக்குக் கோபம் கொஞ்சமேனும் வராது. கோபம் வருகிறவனுக்கு அதின் அர்த்தம் ஸரியாய் தெரியவில்லையென்றே சொல்லலாம். இப்படிக்கோபம் வராதவன் இப்போது அகப்படுவது மிகவும் அரிது. இல்லையென்றும் சொல்லமுடியாது. யாவாவது ஒருவரிருக்கலாம். ஆகையால் வேதத்தின் அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறியவேண்டுமென்று மிகவும் கவலைப்பட்டு, சண்டையைப் பெரிதாக நினைக்காமல், இரண்டு அர்த்தங்களையும் தெரிந்தவர்கள் சேர்ந்து விசாரிக்க வேண்டும். பிள்ளை பெண்டாட்டிகள்மேல் ஆசை அதிகமாயிருப்பதால், அவர்களிடத்தில் சண்டையேயுண்டாகாது. அப்படி உண்டானாலும் நிலைசிற்காது, அதுபோல அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறிவதற்கு ஆவலிருந்தால், சண்டையுண்டாகாது. உண்டானாலும் சீக்கிரம் போய்விடும். சங்கராசாரியர் என்கிற மஹானும் பௌத்தமதத்தைத் தூஷித்துத்தானே பாஷ்யமெழுதினார். அதேமாதிரி சங்கராசாரியர் எழுதிய அர்த்தங்களில் குற்றமிருப்பதாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதப்பிரவர்த்தகரான ஸ்ரீமத் ராமாநுஜாசாரியர் எழுதியிருக்கிறார். அவைகளை நாமிப்பட்டு மதக்காரர்களும் சேர்ந்து கவனிக்கவேண்டும். ஒரு மதத்தை இன்னொருவன் தூஷிக்கும்போது கடுமையாக வைவது இந்த காலத்தில் கூடாது. மஹான்கள்கள் வைவது த்வேஷத்தினாலன்று; பிரீதியினாலேதான். தகப்பன் பிள்ளைகளை வைவதுபோல.

இந்த இடத்தில் அத்வைதமதத்தில் சில குற்றங்களிருப்பதாக ஸ்ரீபாஷ்பகாரர் அருளிச்செய்கிறார். 1. அவர்கள் ஈசுவரனைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனில்லை யென்றும், ஈசுவரனை ஜீவன்களாகத்தோன்றுகிறென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர்—உண்மையாயிருக்கிற உடாதி (காரணம்) சேர்வதினாலே—அது சேர்ந்த பிரமத்தினுடைய இடம் ஜீவனாக ஆகிறது என்று

சொல்லுகிறார்கள். ஒருவன் மஞ்சளையோ கரியையோ பூசிக் கொண்டஸமயத்தில் அவன் உடம்பு பழைய உடம்பைக்காட்டிலும் வேறுகத்தோன்றுகிறது. அதுபோல பிரம்மத்தில் சில வஸ்துக்கள் சேர்வதால் பிரம்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுக ஜீவன்கள் தோன்றுகிறார்கள். வேறு சிலர் பிரம்மமே அஞ்ஞானத்தாலே (அறியாமையாலே) தன்னை ஜீவன்களாக எண்ணுகிறது என்கிறார்கள். இந்த இரண்டு கஷ்டிகளும் பிசகு. தெரியாமையால் மயங்கின அர்ஜுனனுக்கு அந்த மயக்கம் தீரவேனுமென்று உண்மையான ஸங்கதியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உபதேசிக்கிற ஸமயத்தில், நான்-நீ-இவர்கள்-நாம் எல்லோரும் என்று சொன்னபடியால் கணக்கில்லாத ஜீவன்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபாடும், அவர்களுக்கு ஈசுவரனைக்காட்டிலும் வேறுபாடும் இருப்பது உண்மையென்று ஏற்படுகிறது.

2. மேலும், முதலாவது பக்ஷத்தில் ஈசுவரனுக்கும் ஜீவன்களுக்கும் வேறுபாடு உண்மையல்ல, உபாதிபோனால் பேதம் போய்விடும். மஞ்சளையும் கரியையும் அலம்பினால், அவைகளாலே தோன்றின பேதம் போய்விடுமே, அது உண்மையல்லவே. வேதத்திலும் “அழிவில்லாதவர்களும் அறிவுள்ளவர்களுமான அனேக ஆத்மாக்களுக்கு இஷ்டங்களை அழிவில்லாதவனும் அறிவுள்ளவனுமான ஒரு ஈசுவரன் கொடுக்கிறான்” என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஜீவன்கள் அனேகம் பேர்களுள்ளும், அவர்களைக் காட்டிலும் ஈசுவரன் வேறென்றும், அவர்களுக்கு அவன் யஜ்மானென்றும் ஏற்படுகிறது.

3. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும், குற்றமுண்டு. உறாபுருஷனையும் தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையை யறிந்தவனாயும் இருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அஞ்ஞானமும், அதினாலுண்டான அனேக வஸ்துக்கள் இருப்பதாகத்தோற்றமும் இல்லையாகையால், அர்ஜுனன் என்று ஒருவனிருப்பதாகத் தோன்றி, அவனுடன் பேசுவது எப்படிச் கூடும். தெரிந்தவன் கண்ணாடியைப் பார்க்கும்போது அதில் தோன்றுகிற பிரதி பிம்பத்தோடு பேசுவதோ? குழந்தைகளன்றோ அப்படிச் செய்யும்.

4. பிறும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறென்றில்லை பென்று தெரிந்தவனுக்கும்—கொளுத்தப்பட்ட துணி சற்று நேரம் துணி போல் தோன்றுவதுபோல்—ஜீவன்களிருப்பதாகக் கொஞ்சகாலம் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் அதினால் தொந்திரவு இல்லை—என்று இப்படி அவர்கள் ஸமாதானம் சொல்லக்கூடும். அதுவும் பிசகு. ஏனென்றால்—துணியை கொளுத்தினவனுக்கு அது துணி யாகத் தோன்றினாலும், அதை உடுத்த ஆரம்பிப்பதோ? வெய்யில் வேளையில் ஒரு மைதானத்தில் ஜலம் ஓடுவதுபோல் தோன்றும், அது உண்மையில் தண்ணீரல்ல என்று அறிந்தவனுக்குத் தண்ணீர் தோன்றினாலும், அவன் அதையெடுக்கக் குடம் கொண்டு போவதோ? அதுபோல உண்மை யறிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு அர்ஜுன் என்பவன் ஒருவன் முன்னுவிருப்பதாகத் தோன்றினாலும், அவனுடன் பேச ஆரம்பிப்பது கூடுமோ?

5. மேலும், ஈசுவரன் முன்பு தன்னை யறியாதிருந்து, பிறகு சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு உண்மையை யறிந்தும், முன்போலவே அவனுக்குத் தப்பாகத் தோற்றம் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கிறது—என்று சொல்வதும் கூடாது. “அவன் எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் நன்றி யறிந்தவன்” என்று வேதத்தில் சொல்லுவதும், ‘எனக்கு எல்லாம் தெரியும்’ என்று இந்த ஸ்ரீ கீதையில் அவன்தானே சொல்லுவதும் விரோதிக்குமே.

6 மேலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், இப்போது பரம்பரையாய் சொல்லிக்கொடுக்கிற ஆசாரியர்களும்—தங்களுக்குப் பிறும்மத்தைத் தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவ மில்லையென்கிற உண்மையான எண்ணமிருக்கும்போது, எதிரில் எல்லாரும் இருப்பதாகத் தோன்றினாலும்—இந்த உண்மையான ஸங்கதியை யாருக்குச் சொல்லுகிறார்கள். கண்ணாடியில் பிரதி பிம்பம்போல் எதிரில் தோன்றுகிறவர்களுக்கு என்றால்—பிரதி பிம்பமென்று தெரிந்தவர்கள் பிரதி பிம்பத்தோடு பேசுவார்களோ? கொளுத்தின துணி சற்று நேரம் துணியாகத் தோன்றுவதுபோல், வேறு வஸ்துஇல்லை பென்று தோன்றினவனுக்கும் வேறு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதென்றும் சொல்ல முடியாது. சாஸ்திரத்தினாலே யுண்டாகிற உண்மையான அறிவு—இந்தத் தோற்றத்தையுண்டிபண்ணுகிற அஞ்ஞானத்தையும்

தொலைத்துவிட்டதே. வழியில் கிடந்த பழுதையை ஒருவன் பாம்பென்று நினைத்து, அந்த வழியில் போகப் பயந்து நின்றான். விளக்கைக் கையில் கொண்டு, அந்தப் பழுதையை மிதித்துக் கொண்டு, எதிரில்வந்த ஒருவன் அவனைப்பார்த்து 'ஏன் நிற்கறாய்' என்று கேட்ச், பாம்பிருக்கிறதென்று பயப்படுகிறேன் என்று அவன் சொன்னான். "அது பாம்பல்ல, அது பழுதை, நான் அதை மிதித்துக்கொண்டு வந்தேன், பயப்படாதே போ" என்று வந்தவன் சொன்னான். அப்போது இவனுக்கு அஜ்ஞானமும், அஜ்ஞானத்தினாலுண்டான பாம்பும், பாம்பென்கிற தோற்றமும் எல்லாம் போய்விட்டதே.

7. ஒரு ஸமயத்தில் கண்ணின் குற்றத்தால் சந்திரன் இரண்டாக ஒருவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அப்போது தெரிந்தவன் "சந்திரன் ஒன்றுதான்" என்று சொன்னான். அவன் வார்த்தையில் இவனுக்கு நம்பிக்கை யிருக்கிறது. ஆனாலும் முன்போலவே சந்திரன் இரண்டாகத் தோன்றுகிறது—என்று இப்படி ஸமாதாநம் சொல்லுவார்கள். அதுவும் பிசகு. அது கண்ணின் குற்றத்தாலே தோன்றுகிறது. அது தப்பென்று தீர்மான மிருப்பதாலே அதினால் ஒரு கெடுதியுமில்லை. அது அறிவினால் போகாது. மருந்தினுல்தான் போகும். பழுதையில் பாம்பென்கிற எண்ணத்திற்கு உண்மையான அறிவு தவிர வேறு மருந்து கிடையாது. இந்த விடத்தில் அர்ஜுநனும், அவனிருப்பதாகத் தோற்றமும், அதற்குக் காரணமான அஜ்ஞானமும் எல்லாம் பொய்யாகையால், உண்மையான அறிவினால் போய்விட்டபடியால், பிறகு அவைகள் வருவதற்கு நியாயமே இல்லை. ஆகையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் இப்போதிருக்கிற ஆசாரியர்களுக்கும் உண்மையான அறிவிருந்தால், உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள மனிதனிருப்பதாகத் தோன்றாமையாலே உபதேசங் கூடாது. அவர்களுக்கு உண்மையான அறிவில்லாமல் போனால், தெரியாமையால் உபதேசங் கூடாது.

8. மேலும், குருவுக்கு பிரும்மம் தவிர வேறு ஒன்றில்லை என்று உண்மையான அறிவு வந்தபோதே, பிரும்மத்தினுடைய அக்ஞானமும், அதினாலுண்டான உலகமும் போய்விட்டதே. அப்புறம் யாருக்கு என்னப் பிரயோஜனத்திற்காக உபதேசிக்கவே

ண்டும். ஆசாரியனும், அவனுக்கு உண்டான ஞானமும் பொய் என்றால், சிஷ்யனும் அவனுக்குண்டான ஞானமும் பொய்தானே. ஆகையால் உபதேசம் எதற்கு? இல்லை என்கிற எண்ணம் பொய் யாயிருந்தாலும், உண்டென்கிற சப்பு எண்ணத்தைப்போக்குகிற து என்று ஸ்மாதாநம் சொல்லலாம் ஆசாரியனுக்கு இல்லையென்கிற ஞானமுண்டாயிருப்பதாலே, உண்டென்கிற எண்ணம் போய் விட்டதே. உபதேசம் எதற்கு?

இந்தமாதிரி வார்த்தைகள் நன்றாயில்லை யென்பதைப்பற்றி ஸ்ரீதரபாஷியத்தில் விரிவாய் சொல்லியிருக்கிறது. [12]

அவ— ஆத்மா அழிவில்லாதவனு யிருந்தால், 'பிறந்தான்— செத்தான்' என்கிற தோற்றமும், அந்தச் சொல்லும் எப்படியென்றால், உதாரணத்தைக் கொண்டு பதில் சொல்லுகிறார்—

ஐஹிநொஹ்நியயா ஐஹெ கௌரோம் யௌவநம் ஜரா |
கயா ஐஹாஹ்ரவ்யாவ்யீ-ஹ்ரவ்யா ந ஹ்நி || 12 ||

ஒரு பருவம் போய் வேறு பருவம் வருகிறதுபோல, ஒரு உடம்பு போய் வேறு உடம்பு வருகிறது. ஒருபருவம்போய் வேறு பருவம்வரும்போது அவன் அழியாததுபோல, ஒரு உடம்பு போய் வேறு உடம்பு வரும்போதும் அவன் அழியாமலிருக்கிறான். பிறந்தான் என்பதற்கு ஒரு உடம்பை அடைந்தான் என்று தான் பொருள். செத்தான் என்பதற்கு அந்த உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தானென்றுபொருள். விட்டில் ஒரு மனிதன் குடியிருப்பதுபோல், உடம்பில் அழிவில்லாத ஆத்மாவென்று ஒன்று இருக்கிறது. ஒரு உடம்பில் அதிருக்கும்போது, குழந்தைத்தனம்போய் யௌவநம் வருகிறது. யௌவநம்போய் கிழந்தனம்வருகிறது. அதாவது அந்த உடம்புபல விதமாய் மாறுகிறது. குழந்தைத்தனம் போனதற்கு அவனும் அவன் பந்துக்களும் துக்கப்படவில்லை. அதுபோலத்தான் அந்த உடம்பு போய் இன்னொரு உடம்பு வருகிறது. பருவம் போன ஸமயத்தில் உடம்பு அடியோடு போகாததால் துக்கப்படுகிறதில்லை. உடம்புபோன ஸமயத்தில் அது அடியோடு போனபடியாலும், வேறு உடம்பு வருவது தெரியாததாலும், துக்கப்படுகிறார்கள். வேறு உடம்பு வருவது தெரியாத போனபோதிலும், சாஸ்திரி

ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதை நம்பினவன் துக்கப்பட்டு நியாயமில்லை.

ஆனால் ஒன்று செய்யவேண்டியது—ஜீவன்கள் அழிவில்லாத வர்களாயிருந்தபோதிலும், 1 நெடுநாளாய் கர்மங்கள் செய்து, அந்தந்தக் கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவிக்கத்தகுந்த உடம்புகளை அடைந்து, தொந்திரவு படுகிறார்கள். அந்தத் தொந்திரவு போவதற்காக, அந்த உடம்புகளைக் கொண்டே தங்களுடைய 2 ஜாதிக்கும் ஆகிரமத்துக்கும் 3 சாஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட சண்டை முதலான கர்மங்களை 4 அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில் லாமல் செய்யவேண்டும். அப்போது இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத் தொடும்போது, குளிரினாலும் சூட்டினாலும்; ஸுகமும் துக்கமும் உண்டாகும். அவைகளை விலக்கமுடியாது. சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்கள் முடியும்வரையில் அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

[13]

1. ஜீவன்கள் இயற்கையாகவே ஒரு தோஷமில்லாதவர்கள். அவர்கள் இது முதலென்றில்லாமல் வெருகாலமாய் தங்கையுள்ளபடி அறியாமல், பலப் பிரயோஜனங்களை ஆசைப்பட்டுப் பல கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். அந்த பலன்களை அனுபவிப்பதற்காக அடிக்கடி பிறந்து அந்த பலன்களை அனுபவிக்கத்தகுந்த உடம்புகளை அடைகிறார்கள்.

2. பிராமணன்—சூத்திரியன்—வைசியன்—சூத்திரன்—என்று நான்கு ஜாதிகள். பிரம்மசாரி (வேதம்படிக்கிறவன்). கிருஹஸ்தன் (கலியாணம் செய்து கொண்டு வீட்டிலிருக்கிறவன்.) வாகப்பிரஸ்தன் (வீட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போனவன்). ஸங்கிராஸி (எல்லாப் பற்றையும் விட்டவன்) என்று நாலு ஆகிரமத்திலிருப்பவர்கள்.

3. கர்மங்களினாலுண்டாகும் தொந்திரவைப் பகவான் தான் ஸந்தோஷப்பட்டுப் போக்கவேண்டும். அதற்காக அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். அந்த வேலைகள் இப்படிப்பட்டனவென்று நமக்கு இப்போது தெரியாது. அவைகளைச் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டே அறிந்து அவைகளைச் செய்ய வேண்டியது. இந்த ஸங்கதி 16-வது அத்தியாயம் 26-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

4. இது இந்த அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

அவ — இந்த அர்த்தத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார்—

கோத்ராஹஸ்யாஸு கௌதெய ஸீதொஷஸுவஹைஷாஃ |
சூமகோவாயிநொழித்ராஸாஹிதிஶ்ஸு ஹாஸத || ||கச||

சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்யும்போது இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத் தொடுவதால் ஸுகமும் துக்கமும் உண்டாகும். அந்தக் கர்மங்கள் முடிகிறவரையில் தைரியத்துடன் அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள். அவைகள் நிலையில்லாமல் வந்து போகிறபடியால் தைரியமுள்ளவன் 1 பொறுத்துக்கொள்ளலாம். வெள்ளம்போல் ஒன்றின் பின்னாலே ஒன்று வந்து கொண்டிருப்பதும் கர்மங்களினால். கர்மங்கள் போனால், வந்துபோகிறதென்பது மிடுக்காது. அவைகள் அடியோடு போய்விடும். [14]

அவ — ஸுகதுக்கங்களை எதற்காகப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறது என்றால், சொல்லுகிறார்—

யம் ஹி ந வ்யயபஞ்ஞதெ வுராஹம் வுராஹஷடஹ |
ஸஹைஷஸுவம் யிரா ஸ்வாஜீதகூய கஹுதெ || ||கரு||

எவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவதற்காகத் தன் ஜாதிக் குத்தகுந்த சண்டை முதலான கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல் செய்து, செய்யும்போது அவைகளால், அவசியம் வரும் துக்கத்தையும் ஸுகம்போல் நினைத்து, அவைகளை விட வில்லையோ, அவனே 1 நிலையான நல்ல கதியையடைவான் 2. [15]

1. துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வதென்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். ஸுகத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வது என்பது என்ன? ஸுகத்தை யதுபவிக்கும்போது கர்வப்படக்கூடாதென்பது அதின் பொருள். ஏழைக்கு நாலுகாச வந்தால், அவன் கெட்டவனாயிருந்தால், அவன் படுத்துகிற பாட்டுக்கு எல்லையிராது.

1. சுலோகத்தில் 'அமிருதத்வாய கல்பதே' என்று வடமொழிச் சொல்லிருக்கிறது. அதற்கு மாணயில்லாமையை யடைவதற்குத் தகுந்தவன் என்று பொருள். ஜீவன்கள் செய்கிற கருமங்களின் பலன்களை அதுபவிப்பதற்காக அடிக்கடி பிறக்கிறார்கள். மறுபடியும் கர்மங்கள் செய்து அவைகளின் பலன்களை அதுபவிப்பதற்காக மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள்.

அவ— ஆத்மாவுக்கு அழியாமையே யியற்கை, உடம்புக்கு அழிவதே யியற்கை என்று இந்த அத்தியாயத்தில் 11-வது சுலோகத்தில் சொல்லியதை விரிவாய் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—
நாலாவதொ விஹுதெ ஹாவொ நாலாவொ விஹுதெ ஸதஃ ।
உஹயொரவி ஹுஷெநாஹுஷெநயொஸுதஃபரிபுஷி ॥ ॥கச॥

உடம்பு 1 நிலைபாயிராது. ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. உடம்பின் அழிவை யாரும் பார்க்கிறோம். ஆத்மா அழியாதென்பதை சாஸ்திரத்தாலும் யுக்திகளாலும் தெரிந்தவர்கள் அறிகிறார்கள்.[16]

அவ— ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லையென்பதை எதைக்கொண்டு அறியலாம் என்றால், சொல்லுகிறார்—

இப்படிப் பிறப்பும் இறப்பும் ஆற்றின் சுழல்போலத் திரும்பித் திரும்பி வருகின்றன. இதற்கு ஸம்ஸாரம் என்று பெயர். இதை “பந்தம்” என்றும் சொல்லுகிறது. பந்தமென்றால் கட்டுப்பட்டிருப்பது. இந்தக் கட்டுப்போவதை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிறது. கட்டினவனும், அவிழ்க்கிறவனும் ஈசுவரன் தான். மோக்ஷமென்றால் அவிழ்க்கிறது. கர்மங்கலினாலே ஜீவன் தன்னிஷ்டப்படியிருக்கமுடியாமல் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவது தான் மோக்ஷம். ஸம்ஸாரம் போய் கர்மத்தின் கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறவனுக்குப் பகவானுடைய அநுபவம் தானாகவேவரும். இதைத்தான் “நிலையான நல்ல கதியை யடைவன்” என்று பாஷிபத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

2. 12-வது சுலோகம் முதல் நான்கு சுலோகங்களாலே ஆத்மாவின் உண்மையான இருப்பும், உடம்பின் சேர்க்கை போவதற்கு வழியும், அது செய்வதனால் வாக்கூடிய நல்ல பலனும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன. இவைகளைத் தத்வம் என்னும், ஹிதமென்றும், புருஷார்த்தமென்றும் வடமொழியில் சொல்லுகிறது. தத்வம் என்றால் உலகத்தின் உண்மையான இருப்பு. ஹிதம் என்றால் நாம் செய்யவேண்டிய வேலை. புருஷார்த்தமென்றால் நாம் அடையவேண்டிய நிலையான பலன். தத்வத்தையும் ஹிதத்தையும் மேலே விரிவாய் சொல்லுகிறார்.

1. மூலத்திலுள்ள “அஸத்” என்கிற சொல்லுக்கு இவ்வேயென்று பொருளன்று, நிலையில்லாதது என்றுதான் பொருள். ஆகையால் அந்தச் சொல் உடம்பைத்தான் சொல்லுகிறது “ஸத்” என்கிற சொல்லுக்கு ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலில்லாமல் ஒரேவிதமாக யிருக்கிறவன் என்று பொருள், ஆகையால் அந்தச் சொல் ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

சுவிநாபரி து துவிவி யெப ஸாபுதிஃ ௦ துபு |

விபாஸிவ்யயஸ்யாஸ்ய ந சுஸிதததததததததி || ௧௭ ||

ஆத்மா அறிவுள்ளதாய், அறிவில்லாத எல்லா உடம்புக்குள்ளே நுழைய சக்தியுள்ளதாயிருப்பதாலே, அது அவைகளைக் காட்டிலும் மிகவும் ஸடுக்ஷ்மமானது (சின்னது). ஆகையாலே அது எதினாலும் அழிக்கத்தகுந்ததன்று உலகத்தில் கத்தி, தண்ணீர், நெருப்பு, காற்று முதலான வஸ்துக்கள் ஒரு வஸ்துவில் நுழைந்து அதையழிக்கிறது. உலக்கையால் ஒரு வஸ்துவை யழிக்கும்போது உலக்கை அதில் நுழையாத போனாலும், அதினாலுண்டாகும் காற்று அதிலுபுகுந்து அதையழிக்கிறது. கத்தி முதலானவைகளைக் காட்டிலும் ஆத்மா சிறியதாயிருப்பதாலே, அவைகள் அதிலு நுழைந்து 1 அதையழிக்கமுடியாது. [1௭]

அவ- உடம்புக்கு அழிவதே ஸ்வபாவமென்று சொல்லுகிறார்—

சுகவஞ ஊடு ஷெஹா நித்யஸ்யோகூஸாஸீரிணம் |

சுநாஸிநொதபுரெயஸ்ய தஸ்யாடிபுயஸ்ய ஹாரத || ௧௮ ||

உடம்பு அனேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து பெருத்திருக்கிறபடியால் அழிகிறது. உலகத்தில் குடம் முதலானவைகள் அனேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து பெருத்திருக்கிறபடியால் உடைந்துபோகின்றன. மேலும் கர்மங்களின் பலன்களான ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும் ஜீவன் அதுபவிப்பதற்காக உடம்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. கர்மம் போனால் உடனே உடம்பு அழிந்துபோய்விடும. கூஷணமகூட நிறகாது. ஒருவருஷம் ஜெயிவில் போடப்பட்டவனை கெடுவானவுடன், அவன் இருக்கிறேனென்று சொன்னாலும், ஒரு நிமிஷம்கூட அங்கு வைப்பார்களா?

1. ஆத்மா மிகவும் சின்னது. ஒரு மயிரின் நுனியை நூறுபங்காக்கி, அதில் ஒரு பங்கை நூறுபங்காக்கினால், அதிலொருபங்கு ஆத்மாவின் அளவு. இப்படி வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. கண்ணுக்குத் தெரியாத சின்னப் புழுதியைக் கத்தியால் வெட்ட முடியாது. அது கத்திக்கு அகப்படாது. அப்படியே ஆத்மாவையும் ஒரு விதத்தாலும் அழிக்க முடியாது.

ஆத்மாவோ அறிவுள்ளதானதால் அதற்கு அழிவில்லை. உலகத்தில் அறியப்படும் வஸ்துக்களிலேகான் அழிவைப் பார்க்கிறோம். ஆத்மா அறியப்படும் வஸ்துவல்ல. அறிகிறவஸ்து. எப்போதும் “நான் இதை அறிகிறேன்” என்றே தோன்றுகிறது. நான் என்பது அறிகிறவன். இதை யென்பது அறியப்படும் பொருள். இது 13-வது அத்தியாயத்தில் 1-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும்.

ஆத்மாவென்பது அனேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதாகத் தெரியவில்லை. “எனக்குக்காவில் வலிக்கிறது” “தலையில் ஸுகமாயிருக்கிறது” என்று துக்கத்துக்கும் ஸுகத்துக்குமிருப்பிடமாக உடம்பின் அவயவங்களைப் பேசுகிறோம். அப்படி ஆத்மாவுக்கு அவயவங்களிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆத்மா அறிவுள்ளதாயிருப்பதாலே, அது அவயவங்களின் சேர்க்கையாயிருந்தால், அந்த அவயவங்களுக்கும் அறிவு இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்போது ஒரு அவயவத்துக்கும் மற்றொரு அவயவத்துக்கும் சண்டை நேரிடும். அப்படிச் சண்டையிருப்பதாய் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடியால், ஆத்மா அவயவங்களின் சேர்க்கையன்று. ஆகையால் ஆத்மா மறுதலன்றியில் ஒரேருமாயிருக்கிறது. அனேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதன்று ஒன்றையறிகிற வஸ்துவாகவும் மிகவும் சிரிய வஸ்துக்களிலும் நுழையத் தகுந்ததாயிருக்கிறது ஆகையால் அதற்கு அழிவில்லை. உடம்போ அனேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறபடியாலும், ஜீவன்கள் கர்மபலலை யறுபவிப்பதற்காக உண்டாயிருப்பதாலும், எப்போதும் ஒரேமாதிரியாயில்லாமையாலும், ஆத்மானினால் நுழையக்கூடியதாயிருப்பதாலும், அதற்கு 1. அழிவுண்டு. ஆகை

1. உடம்பு அழிவுள்ளது என்று எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அதற்கு யுக்கி சொல்லுவானேனென்றால், அதினால் எட்டுவிதப் பிரயோஜனங்களிருக்கின்றன—1. ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காக உடம்பின் அழிவைக் காட்டினபடி. அதாவது—எந்தக் காரணங்களால் உடம்பு அழிகிறதோ, அந்தக் காரணங்கள் ஆத்மவுக்கு இல்லையென்று காட்டுதல். 2. உடம்புக்கும் ஆத்மவுக்கும் ஒன்றுக்கு அழியும் தன்மையுண்டென்றும், ஒன்றுக்கு அழியும் தன்மையில்லையென்றும் காட்டுவதினால், அது வேறு இது வேறு என்று காட்டுதல்

யால அழிவே இயற்கையான உடம்பையும் எப்போதும் அழி வில்லாத ஆத்மாவையும் பற்றி நீ துககப்படாதே நீ நல்ல சதியை யடைவதற்காக விதிக்கப்பட்ட சண்டை முதலான காமங்களில் உனக்கும் பிறருக்கும் வரும் தொந்தரவுகளை தைரியத்தினால் பொறுத்துக்கொண்டு பலன்களில் ஆசையிலலாமல் சண்டையை ஆரம்பி [18]

ய வனநம் வெதி ஹனாரம் யஸெநம் சிந்யுதெ ஹத்யு |

உலொள தெள ந விஜாநீதொ நாயம் ஹனி ந ஹந்யுதெ ||

இப்படி அழிவில்லை யென்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவை கததி முதலானது அழித்தது என்று எண்ணுகிறவனும், அவை களில் ஏதாவ தொன்றால் ஆத்மா கொல்லப்பட்டது என்று எண்ணுகிறவனும் - இந்த இரண்டுபேர்களும் அறியாதவர்கள். சீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லையா கையால், கததி முதலானது அவனைக் கொல்லுவதில்லை. அவன் கொ லப்படுவதில்லை லோகத்தில் “ஒருவன் ஒருவனைக் கொன் றான” என்று சொல்லுவதற்கு உடம்பைவிட்டு ஆத்மாவைப் பிரித்தானென்று பொருள் “பிராணிகளைக் கொலை பண்ணக்

3 நீ லக்ஷம் ஜாககிரதை பண்ணினாலும், உடம்பு நிலையாயிராது என்று காட்டுதல். 4 உடம்பு பல காரணங்களால் கட்டாயம் அழிந்துவிடு மென்று தோன்றப்பண்ணி, அதில் வெறுப்பை யுண்டுபண்ணுதல். 5. தைவத்தின் ஒத்தாசையிலலாமல் ஒருவனை ஒருவன் கொல்ல முடி யாது உங்களை அரககு மாளிகையில் வைத்துக் கொளுத்த ஆரம்பித் தார்களே, முடிந்ததோ’ இப்போது தூயேரத்தன் முதலானவர்களைக் கொல்ல நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். அதை உன்னால் தடுக்கமுடி யுமோ? ஆகையால் தைவமில்லாமல் ஒருவனால் மட்டும் ஒரு வேலை செ ய்ய முடியாதென்று காட்டுகை 6 ஒருவனை தவறாமல் தளிகை பண் ணுவதும் சாப்பிடுவதும் இதேமாதிரி ஓயாமல் நடத்தும்போது, “அப்பா! இந்தப் பசியை எப்போது அடியோடு துலைப்போம்” என்று நல்ல அறி வுள்ளவனுக்கு தோன்றுவதுபோல, அடிக்கடி அழியக்கூடிய இந்த உட ம்பு ஒருக்காலும் நமக்கு இல்லாமல் பண்ணுவதற்கு வழி யென்ன என்று தோன்றி, நல்ல காமங்கள் செய்து, இந்த உடம்பையே வராமல் பண்ணலாமென்று தோன்றப்பண்ணுகை 7 கட்டாயம் அழியக்கூடிய உடம்பின் அழிவைப்பற்றி வருத்தப்படலாமோ என்று காட்டுகை. 8 ஒருவன் மோகத்ததை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனத்தைச் சீக்கிரம் தேடவேண்டுமென்று காட்டுகை.

கூடாது” “பிராம்மணனைக் கொல்லக்கூடாது” என்று சொல்லு
கிற சாஸ்திரங்களுக்கு “கொல்லவேணும்” என்று சொல்லப்
பட்ட இடங்கள் தவிர மற்ற இடங்களில் உடம்பை விட்டு ஆத்மா
வைப் பிரிக்கக்கூடாதென்று பொருள். [19]

ந ஜாயதெ ியதெ வா கஷாலிஹாயம் ஹிக்ஷா ஹி
தா வா ந ஹியஃ | கஜோ நித்யஃ ஸாஸ்தோதயம் வுரா
ணோ ந ஹந்யதெ ஹந்யோநெ ஸரீரெ || || ௨௦ ||

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை.
ஆகையாலே அது பெருக்கிறதும்வில்லை. இளைக்கிறதும்வில்லை. ஒரு
வித மாறுதலையுமடைவதில்லை. பிறப்பு இறப்பு முதலான அறி
வில்லாத உடம்பினுடைய எல்லா ஸங்கதிகளும் ஆத்மாவுக்கு
ஒரு காலத்திலுமில்லை. 1 கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் பிறும்மா
முதலானவர்கள் உண்டாகிறார்களென்றும், கல்பத்தின் முடிவில்
அவர்கள் போய்விடுகிறார்களென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட
பிறப்பும் சாவும் அவர்கள் உடம்புக்கே தவிர ஆத்மாவுக்கில்லை.
ஆகையால் எல்லாவுடம்புகளிலும் இருக்கும் ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பு
மில்லை அழிவுமில்லை. பிரளயகாலத்திலும் 2 பிரகிருதி ஒருவிதமாக

1. மனிதர்களுக்கு ஒரு வர்ஷம் தேவர்களுக்கு ஓர் நாள். அப்
படிப்பட்ட 360 நாள் கொண்டது ஒரு தேவவர்ஷம். பன்னீராயிரம்
தேவவர்ஷம் கூடியது ஒரு சதாயுகம் (நாலாயுகங்கள்). கலியுகத்துக்கு
(432000) நான்கு லக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் வர்ஷம். இதற்கு இரண்டு
பங்கு கொண்டது த்வாபாயுகம், மூன்றுபங்கு கொண்டது த்ரேதாயுகம்.
நான்கு பங்கு கொண்டது க்ருதயுகம். ஆக நாலாயுகங்களுக்கும் 4320000
நாற்பத்த மூன்று லக்ஷத்து இருபதினாயிரம் வர்ஷம். ஆயிரம் சதாயுகம்
கூடியது பிறும்மாவுக்கு ஓர்பசல், இதற்குக் கல்பம் என்று பெயர்.

2. பிரகிருதி யென்பது ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற மூன்று
குணமுள்ளவஸ்து. விரூஷ்டி காலத்தில் அது மாறி வேறு பெயர்களை
அடைகிறது. பிரளயகாலத்திலும் அதற்கு ஒரேவிதமான மாறுபாடு
இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அப்போது அதற்குப் பிரகிருதி யென்
றே பெயர். வேறு பெயர் இடமுடியாது. உதாரணம்—ஒரு பெரிய
குளத்தில் பெருங்காற்று அடிக்கும்போது தண்ணீரைப்புரட்டிக்கொண்டு
வருகிறது. அந்தத் தண்ணீருக்கு அலையென்று பெயர். காற்று மெது

மாறுவதுபோல் மாறுகிறதுமில்லை. அது எப்போதும் அறுப
வீர்தாலும், ஒவ்வொரு சுண்ணத்திலும் புதிதுபோல் இன்பமாயிருக்
கிறது. ஆகையால் உடம்பு அழியும்போது ஆத்மாவுக்கு அழி
வில்லை. [20]

வெஹாவிநாஸிநம் சித்யம் ய வநநஜிஜிவ்யயமு |

சுயம் ஸ வுரூபஹி வாபுசு சு வாதயதி ஹணி சுமு || ௨௧ ||

இப்படிப் பிறப்பும் இறப்பும் உருவத்தில் மாறுபாடும் இல்லா
மையால் ஆத்மா, நிலையாயிருக்கிறதென்று எவன் அறிந்தானோ,
அவன் பலவித உடம்புகளிலிருக்கும் ஆத்மாவைத் தானாகவோ
பிறரைக்கொண்டோ அழிப்பதாக எப்படி நினைத்து 1 வருத்தப்
படுவன். ஆகையால் ஆத்மாவைக் கொன்றேன் என்றும், கொல்
லுவித்தேன் என்றும் துக்கப்படுவது ஆத்மாவை உள்ளபடி அறி
யாமையாலேயே. [21]

அவ— தேவரீர் சொன்னபடி ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை,
சாவு என்பது ஆத்மாவை உடம்பை விட்டுப் பிரிப்பதுதான். மிக
வும் உயர்ந்த ராஜ உடம்பு போய்விடுகிறதே. அதைப்பற்றி வரு
த்தம் வராதோ என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

வாலாஹி ஜீண்டாதி யயா விஹாய நவாதி மூஹாதி
ஹரோராவராணி | தயா ஸரீரானி விஹாய ஜீண்டாநுநூ
தி ஸஃபாதி நவாதி ஷேஹீ || ௨௨ ||

சாஸ்திரப்படி செய்யப்படுகிற சண்டையில் சாகிறவனுக்கு
ராஜ உடம்பைக்காட்டிலும் கோடிபங்கு அதிகமான அழகுள்ள
உடம்பு வருகிறதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. ஒருகாசு
கூடப்பொராத கிழிந்த அழுக்குத் துணியை உடுத்திக்கொண்டி

வாய் அடிக்கும்போது தண்ணீர் அசங்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது.
அதற்கு அலையென்று பெயரில்லை. அதுபோல ஆத்மாவுக்கு வேறு
பெயரிடமுடியாத வேறுபாடும் கிடையாது.

1. உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான அழிவில்லாத ஆத்மாவொன்று
இருப்பதாக நாமும் சொல்லுகிறோமேயொழிய நமக்கு மனதில் பட
வில்லை. நாமும் அர்ஜுனனைப்போலவே தானிருக்கிறோம். இது மன
தில் பட்டதாக நினைக்கிறோம். ஆனால் மனதில் படவில்லை. இதைக்கவ
னிக்கவேண்டும்.

ருக்கிறவன் தூறுருபாய் பொருமானமுள்ள மிகவும் அழகான புதுத்துணியை உடுத்திக்கொள்ள வருத்தப்படுவனோ. ஸந்தோஷப்படமாட்டானோ. [22]

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மாவின் அழிவில்லாமை மனதில் நன்றாய் படுவதற்காக மறுபடியும் விரிவாய்ச்சொல்லி ஸ்திரப் படுத்துகிறார்—

மெமநம் உநிந்நி ஸஸூரணி மெமநம் உஹதி வாவகஃ |
ந மெமநம் க்ஷேடியஞ்ஞாவொ ந சொஷயதி ரோருஃ || ௨௩ ||
கஷுஷெரூராயிஷாஹெரூராயிஷெஷெரூரஸோஷ்ய வஸவ உ ||
நித்யஃ ஸவபுமதஃ ஸ்ராணரூபவொரூயம் ஸநாதநஃ || ௨௪ ||

ஆத்மாவைக்கத்தியால் வெட்டவும், நெருப்பினால் கொளுத்தவும், ஜலத்தினால் நனைக்கவும், காற்றினால் உலர்த்தவும் முடியாது. ஆத்மா அவைகளுக்குள்ளே புருமேயொழிய, ஆத்மாவுக்குள் அவைகளால் நுழையமுடியாது. கீழ்ச்சொன்ன வெட்டுவது முதலான ஸங்கதிகள் நுழைந்து தான் ஆகவேண்டும். நுழையாமல் முடியாது. ஆகையால் ஆத்மா அழிவில்லாதது. அழிக்கத் தகுந்ததல்ல. அழிக்கும் வஸ்துவுக்கு அகப்படாதது. இது முதலென்று இல்லாமலிருக்கிறது. [23-24]

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதிகளுக்கு விரோதமான அநுபவமுமில்லை, யுக்தியுமில்லை என்று காட்டி முடிக்கிறார்—

கஷுஷெரூராயிஷிஷெரூராயிஷிஷாபெரூராயிஷெஷெஷெ |
தஷுஷெஷெஷெ விஷிஷெஷெஷெ நூநூஸொஷிஷெஷெஷெஷெஷெ ||

வெட்டுவது முதலான வேலைகளுக்குத் தகுந்த வஸ்துக்களை கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறிகிறோம். அப்படி அவைகளால் ஆத்மாவை அறியமுடியாது. ஆகையால் ஆத்மா அந்த ஜாதியல்ல. ஒருக்கால் அதுபோலிருக்கலாமோவென்று எண்ணவும் முடியாது. ஆகையால் ஒருவிதமான வேறுபாடுக்கும் தகுந்ததல்ல. இந்த ஸங்கதி உன்மனதில் பட்டால் வருத்தமுண்டாகாது. [25]

கூட மெய்நம் நிசுஜாதம் நித்யம் வா உநுலெ ஸு-உஃ |
கயாவி கூம் லெஹாவொஹொ மெநம் மொஹித-ஹெஹி ||

பிறப்பையும் சாவையும் இயற்கையாகவுடைய உடம்பு தவிர வேறு ஆத்மா இல்லையென்று நீ நினைத்தாலும், இப்படி அதிகமாக வருத்தப்பட நியாயமில்லை. அழியக்கூடிய உடம்பு அழியா திருக்குமோ. [26]

ஜாதவ்ய ஹி யூவொ ஸு-த்யூ-யூ-ஹம் ஜந் ஸு-தவ்ய வ |
கவ்யாஹரிஹாயெ-ஹெ-ஹெ-ஹம் மொஹித-ஹெஹி ||

உண்டான எல்லா வஸ்துக்களும் தவராமல் அழிவதைப் பார்க்கிறோம். அப்படியே அழிந்ததும் கட்டாயம் உண்டாகும். ஆகையால் கட்டாயம் அழியக்கூடிய உடம்பை ஆத்மாவாகநினைத் தவன் அதின் அழிவுக்கு அழுவனோ? ஆற்றங்கரையிலுட்கார்த்து கொண்டு ஜலத்துக்கு கிழக்கே போகிறதே ஸ்வபாவம் என்று தெரிந்தவன் அதற்கு அழுவனோ?

அழிந்தது உண்டாகுமோ? அது எப்படி என்றால்—சேணி யன் துணி நெய்கிறனே. அந்தத்துணி முன் இருந்ததா? இல்லா ததா? சேர்ந்த நூல்கள் தவிர துணியென்று வேறு வஸ்து கண் ணுக்குத் தெரிகிறதோ. சேர்ந்தால் துணி. பிரிந்தால் நூல். இது தானே. ஆகையால் “உண்டாகிறது, அழிகிறது” என்பதிரண்டும் ஒரு வஸ்துவின் ஒரு விதமான இருப்பின் மாறுதல். அழிந்த காலத்திலும் வஸ்து இருக்கிறது. அழிந்தது உண்டாகலாம். புதிதாகத் துணியென்று முன் இல்லாத ஒன்று உண்டாகிற தென்று சொல்லுகிற தர்க்க சாஸ்திரகாரர்களுக்கும் கண்ணுக் குப்படுவது சேர்ந்த-நூல்தானே. புதிதாய் முன்பில்லாத துணி யென்று ஒன்று உண்டாகிறதென்பது கட்டுப்பாடுதானே. சேர்ந்த நூல் பிரியும்போது துணி கிழிந்தது என்று சொல்லுகிறது. துணி கிழிந்தது நூலின் பிரிவுதான். நூலாயிருந்த வஸ்துவிற்கு துணியாயிருப்பு அழிவு. அதுதானே துணிக்குப் பிறப்பு. ஆகை யால் நூல் துணியாகும். துணி நூலாகும். இந்த மாறுதல் நிற்காது [27]

சுவாக்ரதீகி ஹந்தாதி வுகூயோகி லாரத ।

சுவாக்ரதிகாநாநேவ தத்ரு கா வரிஷேவநா ॥ ௨௮ ॥

வஸ்துக்களுடைய முன் இருப்புபோய், வேறு இருப்பு வரும் போது, வந்தது கெடுதல என்று தெரிந்தால், துக்கப்படலாம். ஒரு நல்ல மாம்பழத்தை இரண்டு நாள் பார்க்காமலிருந்து அது அழுகிப்போனால், அதைப்பற்றி வருத்தப்படுகிறோம். ஒரு மனிதன் இறந்துபோன பிறகு இன்னமாயிருக்கிறானென்று தெரியுமா? அது கெடுதல என்று பார்த்தால்? எப்படி அறிய முடியும் வருத்தப்படுகிறது. இப்போது இருப்பதைக் காட்டிலும் வரப்போகிற இருப்பு நல்லதாயிருந்தால், வந்தோஷப்பட வேண்டாமா? குழந்தை பிறந்தவுடன் ஒருவன் ஸந்தோஷப்படுகிறானே. அதனுடைய முன் இருப்பு அவனுக்குத் தெரியுமா? அது கெடுதலாயிருந்ததா? ஆகையால் முன் இருந்ததும் தெரியவில்லை பின்பு வரப்போகிறதும் தெரியவில்லை. ஆகையால் கெடுதி தெரியாமையால் ஒரு வஸ்து அழிவதை நினைத்து வருத்தப்பட நியாயமில்லை.

[28]

அவ— உடம்பையே ஆத்மாவாக நினைத்தாலும், வருத்தப்பட நியாயமில்லையென்று சொன்னேன். உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாய், ஆத்மாவென்று ஒரு வஸ்து இருக்கிறது. அது மிகவும் ஆசசரியமானது. அதைப் பார்ப்பதும், சொல்லுவதும், கேட்பதும், கேட்டு அசின் உண்மையை யறிவதும் மிகவும் அரிது என்று சொல்லுகிறார்—

சூசுயபூவதூஸூதி சுஸிஷேநஜாஸூபபூவபூதி ததெயேவ வாந்யஃ । சூசுயபூவதெஷேநஜேந்யஃ ஸூனோதி ஸூக்யாவதெஷேநம் வெஷ ந வெஷ சுஸிஷ ॥ ௨௯ ॥

ஒருவன் உயர்ந்த தபஸ்ஸைப்பண்ணி, பாபத்தைப் போக்கி, புண்ணியத்தைஸம் பாதித்து, உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாயும், தன்னைத்தவிர மற்ற அறிவில்லாத எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாயும், அதனாலே ஆசசரியமாயும் இருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஒருவன் மற்றொருவனுக்குச் சொல்லுகிறான். இதையாரோ ஒருவன் கேட்கிறான்.

அப்படிக்கேட்டும் ஒருவனும் அதை யுள்ளபடி 1 அறியவில்லை.

ஷெஹீ தித்யைப்யோதயம் ஷெஹே ஸவபுஸ்ய ஹாரத |
தஸ்யா தவபூணி ஹிதாமி ந க்ஷம் ஸோவிதாஹேஹி ||

தேவ உருவம், மனித உருவம், மிருக உருவம், மர உருவம்-
இவைகளில் ஜாதி, குணம், தேசம், காலம் முதலானவைகளால்
வேறுபாடுகளும், அவைகளிலிருக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு 2 ஸுகத்
திலும் துக்கத்திலும் வேறுபாடுகளும் இருந்தாலும், அழிவில்லை
பென்கிற விஷயத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரேமாதிரி. சில
உடம்புகளில் ஆத்மா அழிகிறதென்றும், சில உடம்புகளில் ஆத்
மா அழிகிறதில்லை பென்றுமில்லை. வேறுபாடுகளும் அழிவும்
உடம்புகளில்தானிருக்கின்றன ஆகையால் ஒரு ஆத்மாவைப்
பற்றியும் நீ வருத்தப்படாதே. இவ்வளவு தூரம் சொன்னது
பிஷ்மரும் துரோணரும் மாத்ரிம சாகவில்லை பென்பதில்லை.
ஒரு ஆத்மாவுக்கும் சாவு இல்லை என்று காட்டுவதற்காக [30.]

அவ— துர்யோதனன் முதலானவர்கள் விஷயத்தில் ஸ்நே
ஹத்தாலும் தயையாலும் வந்த கலக்கத்தைத் தீர்த்தார். துரோ
ணசாரியர் முதலானவர்களைக் கொல்லுவது பாபம் என்கிற
எண்ணத்தைப் போக்குகிறார்—

ஸுயபிபுஷி வாவெக்ஷு ந விக்ஷிபிதாஹேஹி |

யபிபுஷி யாவெக்ஷிபெயாதநுக்ஷிபஸ்ய ந விக்ஷெ ||௩௧||

1. உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவனே
அரிது. அதையுள்ளபடி பார்க்கிறவன் அரிது என்று சொல்லவேணு
மோ? இப்படிப்பட்டவர்களிருந்தாலும், அதைச் சொல்லுகிறவனே அரிது.
அதினுடைய எல்லா ஸங்கதிகளையும் சொல்லுகிறவன் அரிது என்று
சொல்லவேணுமோ? இப்படி சொல்லுகிறவர்களிருந்தாலும், கேட்கிற
வனே அரிது. சிஷ்யனுக்கு வேண்டியஎல்லா குணங்களோடுகூடி, அதை
யுள்ளபடி யிருப்பதைக் கேட்பவன் அரிதென்று சொல்லவேணுமோ?

2. உடம்புகளில் மாறுபாடு இருப்பது எல்லாருக்கும் தெரியும்.
ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் வேறுபாடுகளிருப்பதாலே, ஆத்மாக்களுக்
குள்ளும் வேறுபாடுகளிருக்கிறதோ என்று உண்டாகும் ஸந்தேஹம்
இந்த சுவோகத்தில் தீர்க்கப்படுகிறது.

இப்போது ஆரம்பித்திருக்கிற சண்டை பிராணிகளைக் கொல்லுவதாயிருந்தாலும், யகருத்தில் ஆட்டைக் கொல்வதைப்போல, அதைத் தாமமென்று நினைக்கலங்காதே நியாயமாக ஏற்பட்ட சண்டையைக் காட்டிலும், ஆதமாவுக்குக் க்ஷேமத்தைக்கொடுக்கிற வேறு நல்லவேலைக் க்ஷத்திரியனுக்குக் கிடைப்பது க்ஷத்திரியனுக்குச் சண்டைசெய்வது தொழிலென்று, அநந்த ஜாதிகுத் தொழில்களைச் சொல்லுமிடத்தில் (18-வது அத்தியாயம் 43-வது சுலோகம்) சொல்லப்போகிறார்.

யாகத்தில் ஆடு கொல்லப்பட்டாலும், அதற்கு மிகவும் இளம்பமான ஆட்டுருவம் போய், மிகவும் உயர்ந்ததான தேவ உருவம் வருகிறதென்று வேதம் சொல்கிறது சிரங்கைக் கத்தியால் அறுத்து, வைத்தியன் செய்கிறவேலை, அந்த வேளையில் தொந்திரவைக் கொடுத்தாலும், பிறகு மிகுந்த ஸௌக்கியத்தைக்கொடுக்கிறது அப்படியே யகருத்தில் ஆட்டைக்கொல்வது. அப்போது அதற்குத் தொந்திரவாயிருந்தாலும், பிறகு ஸுகத்தைக் கொடுப்பதால், தோஷமன்று சண்டையில் சாகிறவர்கள் தேவர்களாகிறார்கள் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது [31]

யஜுர்வியா வொவவஹம் ஸுமுகாரிவாவ்யுத்யு |
ஸுவிநஃ க்ஷத்ரியாஃ வாஸுமுகனெ யுகிஷ்யஸு || ௩௨ ||

பிரபதநமில்லாமல் வந்ததும், மிகவுயர்ந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதும், ஒருவிதமான தடங்கலிலாததுமான இவ்விதமான சண்டை மிகுந்த புண்ணியம் பண்ணின க்ஷத்திரியர்களுக்கு வருகிறது [32]

சுய வெகூரீஸிம் யஜிஷம் ஸத்ராஸிம் ந காரிஷ்யஸி |
ததஃ ஸுயஜிஷம் கிதிஷம் வஹிசு வாஸிவாஸ்யஸி || ௩௩ ||

க்ஷத்திரியனுக்குக் கட்டாயம் செய்ய வேண்டிய தென்று சாஸ்திரத்தால் சொல்லப்படுகிற, இப்போது நேர்த்திருக்கிற, இந்தச் சண்டையை, இதின் உண்மையை யறியாமல், நீ விட்டு விட்டால், தாமதத்தைச் செய்யாததினால் வேறு லோகத்தில் வரும் ஸுகத்தையும், இந்த லோகத்தில் வரும் கீர்த்தியையும் இழந்து, மிகுந்த பாபத்தையும் அடைவாய் [33]

சுகீதிடும் வாவி ஹுதாமி கயயிஷுணி தெதவ்யயாடி |
ஸம்ஹாவிதவ்ய வாசீதிடிபாணாஹிரிஷுதெ || ॥௩௪॥

ஸுகத்தையும் கீர்த்தியையும் இழப்பது யாத்நிமன்று,
“அர்ஜுநன் சண்டை ஆரம்பித்தவுடன் பயந்து ஒடிப்போய்
விட்டானும்” என்ற கெட்ட பெயரை எல்லா விடங்களிலும் எப்
போதும் யாரும் சொல்லுவார்கள். அதிலுல் என்னவென்றால்,
நல்ல பெயர்பெற்ற ஒருவனுக்கு கெட்டபெயர் வருவதைக்காட்டி
லும் சாவே மிகவும் நல்லது. [34]

அவ— நான் பந்துக்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தாலும் தபையபா
லும் அன்றே சண்டைப்படாமலிருக்கிறேன். பயந்து ஒடுகிறான்
என்று கெட்டபெயர் எப்படிவரும் என்றால், பதில்சொல்லுகிறார்—
வ்யாடிணாஹுவாதம் பிஷ்யுதெ க்வாஃ பிஷாடியாடி |
பெஷாஃ வ க்வம் வஹுபிதெ ஹுதா யாஸ்யுவி லாவவ்யு ||

தருந்த கெட்டிக்காரர்களோடு சண்டை நேரும்போது, தரு
ந்த கெட்டிக்காரனென்று எதிரிகளால் கொண்டாடப்பட்ட ஒரு
வன் பயமில்லாவிட்டால், ஸ்நேஹத்தாலும் தபையினாலும் ஒதுங்
குவது வழக்கமில்லை. ஒதுங்கவும் மாட்டான். காரணம் முத
லானவர்கள் பயத்தாலே நீ ஒடினாய் என்று தான் நினைப்பார்கள்.

சவாஸ்யு வாடிஹு வஹுபிதெ நஹிஷுணி தவாவிதாடி |
மிந்நவ்வ வஸாடியுடி தெதா ஹிஷாஹு நஹு கிடி ||௩௫॥

அதுவும் தவிர, “சூரர்களான எங்கள் முன்னிலையில் இந்த
அர்ஜுநன் ஒரு கூதனம் நிற்க முடியுமா? வேறு இடத்தில்தான்
இவன் ஸாமர்த்தியம் செல்லும்” என்று உன்னைப் பலவிதமாக
தூயோதான் முதலான சத்ருக்கள் எல்லாரும் தூஷிப்பார்கள்.
அதைக்காட்டிலும் பெரிதான துக்கம் உனக்கு எது? இப்படி
அவர்கள் சொல்லக் கேட்கும்போது, அதைக்கேட்பதைக்காட்டி
லும் சாவதே மேலென்று நீயே நினைப்பாய். [36]

அவ— ஆகையால் நீயாவது அவர்களைக் கொல்லுவது,
அல்லது அவர்கள் உன்னை கொல்லுவது—இந்த இரண்டும் மிகவும்
நல்லது என்று சொல்லுகிறார்—

ஹதொ வா ப்ராஹ்மஸ்ய ஸ்ரமஃ சிவா வா ஹோ
க்ஷஸ்ய சிவீழ் | தவ்ஸாஹ்மதிஸுக்ஷெய யுஜாய க்ருத
கிரஸ்யம் || ||௩௭||

தர்மமான சண்டையில் நீ பிறர்களால் கொல்லப்பட்டால், அதினாலேயே உயர்ந்த ஸுகத்தையடைவாய். நீ அவர்களைக் கொன்றால், ஒருவிதத் தொந்தரவுமில்லாத ராஜ்ஜியத்தை அதுபவிப்பாய். இந்த சண்டையைச் சாஸ்திரம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகையால், மோக்ஷத்தையும் அடைவாய். சண்டைப்படுவது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்று நினைத்து, சண்டைக்குக் கிளம்புவதுதான் என் அத்தை சூந்தியின் பிள்ளையான உனக்குத் தகுந்தது. [37]

அவ— மோக்ஷத்திற்காகச் சண்டை செய்கிற விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

ஸுவஹ்மெவ ஸடுக்ஷுக்ஷா ஸாஹாஸாஹோ ஜயாஜயேள |
ததொயுஜாய யுஜ்யஸு நெவம் வாவஸீவாஸ்யஸி ||௩௮||

உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாய், உடம்பிலுள்ள ஒருவித கெடுதியும் அழிவும் இல்லாத ஆத்மாவையறிந்து, சண்டையில் நேரிடும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும், லாபத்தையும் நஷ்டத்தையும், ஜயத்தையும் தோல்வியையும் ஸமமாக எண்ணி, அதாவது அவைகளால் மனது கலங்காமல், ஸுவர்க்கம் முதலான பிரயோஜனங்களை விரும்பாமல், இந்தச் சண்டையைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டியதென்று நினைத்துச் சண்டையைச் செய். இப்படிச் செய்தால், இப்போதிருக்கிற ஸம்ஸாரம் போய்விடும். இனிமேல் ஸம்ஸாரமும் வராது. [38]

அவ— இப்படி ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிவித்து, இந்த அறிவடன் செய்யவேண்டிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமான கர்மபோகத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

வனஷா தெஜஸிஹிதா ஸாஹ்மெவ வுஜ்யெயோமெ ச்வி
ரோ ஸ்யணா | வுஜ்யா யுக்ஷா யயா வாயு க்ருஷ்யஃ
ப்ராஹ்மஸ்யஸி || ||௩௯||

ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவதற்குச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொன்னேன இந்த அறிவுடன் மோக்ஷத்திற்காகக் கர்மம் செய்யும்போது, என்ன நினைவு வேணுமோ அதைச் சொல்லுகிறேன் அந்த நினைவு இல்லாவிட்டால், அந்தக் கர்மத்தினால் ஸமஸாரம் போகாது தாம்பிரம் முதலானவைகளைச் சுத்திசெய்யாமல் பஸ்மம் (மருந்து) பண்ணினால், அதனால் குணமுண்டாகாது அது போல்.

[39]

அவ— சொல்லப்போகிற நினைவுடன் செய்கிற கர்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார்—

நெஹாலிக்ரஹேநாஸொஹி ப்ரஹ்மவாயொ ந விஜ்ஞேத ।

ஹ்மஹிஹ்மஹி யஜ்ஞஹி த்ராபதே ஹேதொ ஹ்யாக் || ௪௦ ||

நான் சொல்லப்போகிற நினைவுடன் செய்ய வேண்டிய கர்மத்தை ஆரம்பித்தது நடுவில் விட்டு விட்டாலும், செய்யப்பட்டது வீணாய்போகாது தோஷமுமில்லை. தைவவசத்தால் நடுவில் நின்றாலும், கொஞ்சம்செய்ததும் பெரிய பயத்தை யுண்டிபண்ணக்கூடிய ஸமஸாரத்தைப்போகும் இந்த ஸங்கதி 6-வது அத்தியாயம் 40-வது சுலோகத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்படும். உலகத்தில் ஒருவன் நூத்துவிட்டு, மேலே செய்யவேண்டிய வேலைகளைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால், அவனுக்கு ஒன்றும் அகப்படாது விதைக்காமல் போனால், அந்த விதையைக் குத்திச் சாப்பிடலாம். அதையும் இழந்தான் நிறைந்த வெள்ளமுள்ள ஆற்றைத்தாண்டி, அக்கரை போக நினைத்தவன், அதிலிரங்கி கொஞ்ச நூரம் நீர்த் தி நடுவாற்றில் நீரகாமல் இருந்தால், அதுவரையில் நீர்தினதும் வீண. ஆற்றோடே போய்விடுவான் ஸுவாககத்திற்காக யாகம் செய்ய ஆரம்பித்தவன் நடுவில் அதை விட்டு விட்டால், செய்ததும் வீண், தோஷமுமுண்டு அவன் பிறும்மரக்ஷஸ்ஸாகவும் ஆய்விடுவான் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது

[40]

அவ— மற்ற பிரயோஜனத்திற்காக கர்மங்கள் செய்யும்போது இருக்கும் நினைவைக்காட்டிலும், மோக்ஷத்திற்காக கர்மங்களையும் போது இருக்கும் நினைவின பெருமையைச் சொல்லுகிறார்—

வ்யவஸாயாதிக்கா ஸுவிஸேகஹ கௌசநுந |

ஸஹஸாவா ஹ்யநாஸு ஸுஹ்யொதயௌ ஸாயிநஃ || ௪ ||

1. ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிந்து, மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, கர்மங்களைச் செய்பவனுக்கு தன்னால் செய்யப்படும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவு தானிருக்கிறது. ஏனென்றால்—அந்தக் கர்மங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அவனுக்கு மோக்ஷமொன்றே பலன். அப்படியே அவன் எல்

1. ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்களுக்காகக் கர்மங்கள் செய்கிறவனுக்கு, உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான அழிவில்லாத ஆத்மாவென்று ஒருவஸ்து இருக்கிறது என்கிற அறிவுமாதிரம் போதும். உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று அறிவுமாதிரம் போதாது. அது உடம்போடு பிறந்து உடம்போடு அழியும் என்கிற தப்பெண்ணமிருந்தால், வேறு லோகத்தில் அதுபவிக்கக்கூடிய பலன்களை ஆசைப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யமாட்டான். ஆனால் ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசம் (தானே தோன்றுகிறது) என்றும், அதில்இயற்கையாக ஒருவித தோஷம் கிடையாதென்றும், அது மிகவும் இன்பமானதென்றும், பகவானுக்கு உடம்பென்றும் அவன் அறியவேண்டியதில்லை. இந்த அறிவில்லாமலே ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்களை ஆசைப்படவும், அவைகளுக்கு வேண்டிய ஸாதகங்களைச் செய்யவும், அந்தப்பலன்களை அதுபவிக்கவும் கூடும். ஸுவர்க்கம் ஸுகமென்று சாஸ்திரத்தாலே தெரிந்தால், தானே அதில் ஆசையுண்டாகும். அதனுடைய ஸாதகங்களைச் செய்வதற்குத் தகுந்த உடம்பு முதலான கருவிகள் இருப்பதாலும், பலனை யதுபவிக்கும்காலத்தில்தானிருப்பதாக நிச்சயமிருப்பதாலேயும், அறிவில்லாத குடியானவன் டெல்லுக்காக வயலையுழுவுதலோல், அதின் ஸாதகங்களை அவன் செய்வான். ஸாதகங்கள் ஸரியாயிருந்தால், பலன் கட்டாயமுண்டாகும். அதுபவத்திற்காகவே அவன் பிறந்திருப்பதாலே, பலனையதுபவிக்கவும் கூடும். அப்போது அவனுக்கு ஆத்மாவின் உள்ளபடி அறிவு வேண்டியதில்லை. ஸுவர்க்கத்தை ஆசைப்பட்டவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்துதான் யாகங்களைச் செய்ய வேணுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லவில்லை. ஆத்மாவை உள்ளபடி தெரியாதவனே ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்களை அதுபவிக்கிறனென்றும், புகை முதலான வழியால் அவன் ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறனென்றும் சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. உடுத்த சுலோகத்திலும் ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறியாதவன் ஸுவர்க்கத்திற்காகப் பாடுபடுகிறனென்று சொல்லுகிறது.

லாக் கர்மங்களையும் மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனுக்காகச் செய்ய வேண்டியதென்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது ஆகையாலே அவன் செய்யும் கர்மங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், வெவ்வேறு விதிகளைக்கொண்டு செய்யப்பட்டாலும், மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனை அவைகளால் அடைய வேண்டியது. அந்த விதிகளால் லாம் அவனுக்கு ஒரே விதியாயிருக்கின்றன ஆகையாலே அவனுக்கு எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவுதான் இருக்கிறது உதாரணம்—தர்சம் என்றும், பூர்ணமாஸமென்றும் சொல்லப்பட்ட யக்ஞங்களில் ஆறு 1 யாகங்களைச் செய்யும்படி யிருந்து விதிகளிருக்கின்றன. அந்த யாகங்கள் பலன் கொடுப்பதற்கு உதவியாக, பதினென்று யாகங்கள் வேறு விதிகளால் தனித்தனி விதிக் கப்படுகின்றன இவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஸுவாக்கமொன்றே பலன் ஆகையால் இந்தக் கர்மங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், ஒரே பலனைக் கொடுக்கிறதாயினால், அவைகளைப்பற்றின நினைவு ஒன்றுதான் இதுபோல மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவனுக்கு அவன் செய்யும் எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவுதானிருக்கிறது ஸுவாக்கம்-பிஸினை-பசு-சோறு, முதலான பலன்களை ஆசைப்பட்டவன் செய்யும் கர்மங்களில் இருக்கும் நினைவுகள் கணக்கில்லாதவைகளாயிருக்கின்றன ஏனென்றால் — அவன் ஆசைப்படுகிற பலன்களுக்குக் கணக்கில்லை ஸுவாக்கம் என்ற ஒரே பலனுக்காக வேதம் சொல்லுகிற தர்சமென்றும், பூர்ணமா

1. யாகமென்பது ஒரு தேவதைக்கு ஒரு பொருளை கொடுப்பது அமாவாஸைக்கு அடுத்த பிரதமையில் மூன்று யாகங்கள் செய்ய வேண்டியது. அவைகளுக்குத் தாசமென்று பெயர். பெளணமாவிக் கு அடுத்தப் பிரதமையில் மூன்று யாகங்கள் செய்ய வேண்டியது. அவைகளுக்கு பூர்ணமாஸம் என்று பெயர் தாசமும் பூர்ணமாஸமும் சோடது ஸுவாக்கம் என்கிற பலனைக்கொடுக்கின்றன இவைகள் பிரதாநயாகங்கள். இவைகளுக்கு உதவிசெய்கிற யாகங்கள் பதினென்று. அவையாவன— ஐந்து பிரயாஜங்கள் இரண்டு ஆஜ்யபாகங்கள் இவைகளை பிரதாநயாகங்களுக்கு முன்னாலே செய்ய வேண்டியது ஸவிஷ்டக்ருத் மூன்று அதுயாஜங்கள் இவைகளைப் பிரதான யாகங்களுக்குப் பின்னாலே செய்யவேண்டியது, இவைகளுக்குத் தனியான பலன் கிடையாது.

ஸமென்றும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யும்போது, நடுவில் ஸு-வர்க்கத்தோடு அனேக 1 சின்ன பலன்களை ஆசைப்பட்டு, அவைகளுக்காகச் சில கர்மங்கள் செய்யப்படுவதால், ஒரே நினைவில் பல பிரிவுகளிருக்கின்றன.

2 இதனால் மோஷும் வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாவது— 3 நித்யமென்றும், நைமித்திகமென்றும் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களினால் சில முக்கியமான பலன்களும், நடுவில் சின்னபலன்களும் வருமென்று வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த பலன்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு,

1. சின்ன பலன்கள்—உதாரணம் - தர்சமும் பூர்ணமாஸமும் செய்யும்போது, வருத்த அரிசிமாவை உண்டையாகப் பிடிப்பதற்காக ஒரு மர அகலில் ஜலத்தை யெடுத்து ஆஹவனீய அக்ரிக்கு வடபுறம் வைக்க வேண்டியது. இந்த ஜலத்திற்குப் பிரணீதா என்று பெயர். யஜுமாக னுக்குப் பசுவில் ஆசையிருந்தால், மர அகலுக்குப் பதிலாக மாடு கறக்கிற பாத்திரத்தில் இந்த ஜலத்தை வைக்கவேண்டியது. அப்படிச் செய்தால், ஸு-வர்க்கம் என்கிற முக்கியமான பலனுடன், பசு என்கிற சின்ன பலனும் வருகிறது.

2. பலன்களை ஆசைப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்கு அனேக நினைவுகளும், ஒவ்வொரு நினைவில் அனேகப் பிரிவுகளும் இருப்பதால், அவன் எாது பக்கத்திலும் இழுக்கப்படுகிறான். அதனால் மனது கலங்கி, ஒரு கர்மத்தையும் நன்றாய் செய்ய முடியாது. மோஷத்திற்காகக் கருமங்கள் செய்கிறவனுக்கு ஒரே நினைவு இருக்கிறபடியால், மனதில் கலக்கமில்லை. அவனுடைய சக்தி முழுவதையும் அந்தக் கர்மங்களில் செலுத்தி அவைகளை நன்றாய் செய்யலாம்.

3. நித்யகர்மம் என்றால், எந்தக் கர்மங்களைச் செய்யாமல் போனால், தண்டனை யுண்டென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறதோ, அவைகள். ஸத்தியாவர்த்தம் முதலியவைகள். ஒருகாரணம் நேர்த்திபோது செய்யவேண்டிய கர்மங்களை கைமித்திக கர்மங்கள் என்று சொல்லுகிறது. கிரஹணம் வந்தால், தர்ப்பணம் செய்வது கைமித்திக கர்மம். இவைகளையும் செய்யாவிட்டால் தண்டனையுண்டு. இவைகளை ஒரு காலத்தில் செய்ய வேண்டியது. நித்யகர்மங்களை உயிரோடிருக்கும் வரையில் செய்ய வேண்டியது.

அவைகளுக்கு எல்லாம் மோக்ஷமொன்றே பலனென்று, அவைகள் வெவ்வேறு சாஸ்திரங்களால் விதிகப்பட்டாலும், எல்லா விதியும் ஒரே விதியென்றும் எண்ணி, அவைகளைச் செய்யவேண்டியது பலனாகாகவே ஏற்பட்ட (காமிய) கர்மங்களிலும், தன்னுடைய ஜாதிகும ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்த கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையை விட்டு, அவைகளுக்கு மோக்ஷம் ஒன்றே பலனென்று எண்ணி, நித்யம் நைமித்திகம் என்ற காமங்களுடன் 2 சோதனையாகத் தன சகதிக்குத் தகுந்தபடி செய்ய வேண்டியது [41]

அவ— ஸுவர்க்கம் முதலான பிரயோஜனங்களுக்காகக் கர்மம் செய்கிறவர்களைத் தூஷிக்கிறா—

யாரிஹம் வுஷ்டி கர்ம வாவம் ப்ரவக்ஷ்யவிவஸ்தித் |

வெடிவாடிதாம் வாயு நான்யுஷஸ்தி வாதிந் || ||சஉ||

காரிதாம் ஸ்ரமவரா ஜந்யுஷஸ்திவ்ரவக்ஷ்ய |

கியாவிஸெஷவஹுமாம் ஹொமெஸ்யபுமதி ப்ரதி ||சந||

ஹொமெஸ்யபுபுஸ்தாநாம் தயாதவஹுதவெதஸ்ய |

வ்யவஸாயாதிகா வுஷி ஸரிஸ்யா ந விய்யதெ || ||சச||

1 நித்ய காமங்களைச் செய்வதனாலே பாபம் போகுமென்று சொல்லவில்லையா? மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனென்று சொல்லக்கூடுமா? பதில—நித்ய கர்மங்களை பாபத்தை நாசம் செய்து, மனதின கலங்கத்தைப் போக்கி, மோக்ஷத்திற்கு உதவி செய்கின்றன. ஆதலால் அவைகளுக்கும் மோக்ஷமே பலன்.

2 இதன் கருத்து—முழகூவுக்கு காமியகாமங்களில் அங்கங்கள குறைந்தபோதிலும், நித்யகாமங்களிலும் நைமித்திகங்களிலும் போல தோஷம் வராது பிரதானமான தாசத்திலும் பூர்ணமானதிலும் விட்டுப்போகது உண்டானால் தோஷமுண்டு அவைகளுக்கு அங்கமான பிரயோஜம் முதலான யாகங்களை, தேசமும் காலமும் ஒத்துக் கொள்ளாததாலே, விட்டபோதிலும் தோஷமில்லை. அப்படியே நித்ய காமங்களும், நைமித்திக காமங்களும், காமியகர்மங்களும் காமயோகத்தாகத் அவகமாயிருப்பதாலே, ஒருக்கால் அவைகள் செய்ய முடியாமலின்றுபோய விட்டாலும் குறாமில்லை பிரதானமான காமயோகம் இன்றால்தான் குறம்.

சிலர் நல்ல அறிவு இல்லாமல், சில கர்மங்களாலே சில பலன்கள் வருமென்று வேதத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தைகளில் மனது படிநடி, அநதப் பிரயோஜனங்களில் ஆசையை வைத்து, அவை கருக்குள் ஸுவர்கத்தைதே உயர்ந்தபிரயோஜனமாக எண்ணி, அதைக்காட்டி உழயர்ந்த ஸுகம கிடையாது என்று விஷயாநு பவத்தைப் பற்றியும், நாலு ஐந்ததை யடக்கி ஆளுகிற அதிகாரத்தைப்பற்றியும், சில பேச்சுகளைப் பேசுகிறார்கள். அநதப்பேச்சுகள், பின்னால் பழத்தைக் கொடுக்காத புஷ்பம்போல், கேட்கும் போது ஸுகமாயிருந்தாலும், முடிவில் ஸுகத்தைக் கொடுப்பதன்று அவர்கள் சொல்லுங்கர்மங்களில் ஆதமாவின் உண்மையான அறிவு இல்லை. வேலைபாடுகளே அதிகமாயிருக்கின்றன. அவைகள் ஸுவர்கத்தில் அநுபவம் முடிந்தவுடன், முன்போல் பிறப்பைக் கொடுத்தது, ஸுவர்க்கம் முதலான பிரயோஜனங்களுக்காக மறுபடியும் கர்மங்களைச் செய்யும்படி செய்யும். இநதக் கர்மங்களைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பதால், அவர்கள் மனது விஷயாநுபவத்திலும் அதிகாரத்திலும் படிநதிருக்கிறது ஆதமாவின் நினைவில் இல்லை. ஆகையால் ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிந்து, மோக்ஷத்திற்காகக் கர்மங்கள் செய்யவேண்டுமென்று அவர்கள் மனதில் தோன்றாது ஆகையால் ஸுவர்க்கம் முதலான பிரயோஜனங்களை மோக்ஷத்தை விருப்புகிறவன் கொஞ்சங்கூட ஆசைப்படக்கூடாது.

[42-44]

அவ— நல்ல தாய் தகப்பனகளைக்காட்டிலும் ஆயிரம் பங்கு அதிகமான பிரீதியுள்ள வேதமானது, ஜீவனங்களுக்கு உயர்ந்த ஸுகத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஏற்பட்டது அது மிகவும் கொஞ்சமாயும் நிலையில்லாததுமான பிரயோஜனங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களை ஏன் சொல்லுகிறது? மேலும், வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டாமென்றுதான் சொல்லலாமோ என்பால், இரண்டு சுலோகங்களாலே பதில் சொல்லுகிறார்—

கெத்ரு மூணுவிஷயா வெஷா நிஷெஷு மூணே ஸா லவா ஜகாந | நிபுஷ்நோ நித்யஸு தஸ்யோ நியெபா மகேஷி சுத்ய வாநு ||

||சுடு||

பாவாந்ய-உடிவாநெ ஸவ-தஃ ஸஃஷு-தொடிசெ ||
தாவாநுநெ-ஷு வெநெஷு ஸ்ராஹணஸ்ய விஜாநதஃ ||

உலகத்தில் ஜநங்கள் பலவிதமாயிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலரிடம் ஸத்வமென்கிற குணம் மேலிட்டிருக்கிறது. சிலரிடத்தில் ரஜோகுணம். சிலரிடத்தில் தமோகுணம். ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களுக்காக மோக்ஷத்திற்கு வேண்டிய கர்மங்களை வேதம் எப்படிக் காட்டுகிறதோ, அப்படியே ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மேலிட்டவர்களுக்கும் பிடித்த பலன்களை கொடுக்கத் தகுந்த கர்மங்களை வேதம் சொல்லுகிறது. அது அவைகளைச் சொல்லாவிட்டால், அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பலன்களை அடைய வழிதெரியாமல், தப்பு வழிகளில் போய் கெட்டுப் போவார்கள். கும்பகோணம் முதலான பெரிய ஸ்தலங்களில் கூலிவேலை செய்கிறவர்களுக்காக கள்ளுக்கடைகள் இருக்கவேண்டியது. அப்படியில்லாவிட்டால், கள்ளு இல்லாவிட்டால் தாங்க முடியாதவர்கள் கள்ளுக்கடையிருக்கும் ஊர்களுக்குபோய், கும்பகோணத்தில்தான் தொழில் அகப்படாமல், உதவகாலத்தில் ஆராவமுதனை கருடவாகனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணுகிற பாக்கியத்தையும், அதினுண்டாகும் புண்ணியத்தையும் இழந்து போவார்கள். ஆகையாலே வேதமானது பிரீதியினாலேயே அவ்வார்களுக்கு வேண்டிய பலன்களுக்கு ஸாதனங்களைக் காட்டுகிறது.

பலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களை இப்படி அர்ஜுனனிடத்தில் தூஷிக்கக் கூடுமோ, என்று ஸந்தேஹமுண்டாகலாம். அர்ஜுனன் “உமக்கு நான் கிஷ்யன், எனக்கு நல்ல ஸங்கதியைச் சொல்லவேணும்” என்று கேட்டுக்கொண்டபடியால், அவனிடத்தில் ஸத்வகுணம் மேலிட்டிருக்கிற தென்றும், அவன் மற்ற இரண்டு குணங்களையும் தலையெடுக்கவொட்டாமல் செய்ய வேண்டியது என்றும் நினைத்து பகவான் அருளிச் செய்கிறார். பிறவியிலேயே ஸத்வகுணம் மேலிட்ட அந்த குணத்தையே வளர்ப்பண்ணு. கெட்ட பலன்களை கொடுக்கக்கூடிய புண்ணியங்களிலும், பாபங்களிலும் ஆசையில்லாதவனாய், ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சேராத ஸத்வகுணத்தில் இரு. இது எப்படி வருமென்றால், சொல்லுகிறேன். ஆத்மாவின் உள்ளபடி அறிவையும், அந்த

கொடுக்கக்கூடியவைகளையும் தேடி, அவைகளைக்காப்பாற்று, மற்றதைத்தேடாதே. இருப்பதையும் விட்டுவிடு. இப்படிச்செய்தால், ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் தன்னடையாய் போய்விடும். ஸத்வகுணம் வளரும்.

வேதத்தில் சொல்லிய எல்லா வேலைகளையும் எல்லாரும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. எல்லாருக்காகவும், எல்லாப்பிரயோஜனங்களுக்காகவும் ஏற்பட்டு தண்ணீர் நிறைந்திருக்கிற ஒரு குளத்தில் தாஹமெடுத்தவன் தாஹம்தனிய எவ்வளவு வேணுமோ, அவ்வளவுதான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். 1. தண்ணீர் முழுவதையும் குடித்துவிடுகிறானே? அப்படியே வேதத்திலும், வேதத்தைப்படித்து, ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, இதை விட வேண்டியது, இதையெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது என்று தெரிந்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணும், பகவானிடம் போகவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறவன் அதற்காக வேண்டிய ஸங்கதிகளை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்ளவேணும் [46]

அவ— ஆகையால் ஸத்வமுணமுள்ளவனாய் மோகூத்ததை ஆசைப்படுகிற நீ, மேலே சொல்லப்போகிற ஸங்கதியைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேணு மென்கிறார்—

கூபுரெனயுவாயிகாராஸூரோ மஹெவாஷு கஷாவந |

ரோ கூபுரெனயுவெதாஸூரோ தெ ஸஹோஷுகூபுரணி ||

சித்யம், நைமித்திகம், காய்யம் என்று பிரிவுள்ள கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட 2 பலன்களில் ஆசையை வைக்காமல், கர்மங்களை

1. துணி தோய்க்கப்போனவன் ஸ்நாகம் பண்ணுகிறானே ஸ்நாகம் பண்ணப்போனவன் மீன் பிடிப்பானே. மீன் பிடிக்கப்போனவன் ஒருவேளை ஸ்நாகஞ்செய்யலாம். அவன் ஸ்நாகம் பண்ணுவதற்காகத்தான் மீன் குளத்தில் கொண்டுவந்து விடப்பட்டிருக்கிறது.

2. ஒருவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி தெரிந்தால்தான், பலன்களில் ஆசையை விடுவான். "தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்று தெரிந்தால், உடம்பையும் அதைச் சேர்த்தவைகளையும் தன்னுடையதென்று எண்ணமாட்டான். அந்த எண்ணமில்லாவிட்டால், அவைகளுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைத் தேடவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாகாது, ஆகையி

மாத்திரம் நீ 1. செய்யவேண்டியது. மோக்ஷமென்பது இப்போதிருக்கும் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான கட்டைவிடுவது. மற்ற ஞல்பலனில் ஆசையைவிடுவதற்காக-தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், அதுவும் அதைச் சோதனைகளும் தன்னது அன்று என்றும், அறியவேணும் இது இந்த அத்தியாயம் 71-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும் மேலும், இந்தக் காமங்களை சுலோகத்தில் சொல்லியபடி செய்யும்போது, இரண்டு நினைவுகள் வேண்டியது. இந்தக் காமங்களே எனக்குப் பிரயோஜனம் என்பது ஒரு நினைவு “தான் பகவானுக்கு வேலைக்காரன், வேலைசெய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது” என்று தன்னுடைய ஸவ்ருபத்தைத்தெரிந்தால், “என காமங்களால் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறேன், ஆகையால் அவைகளே எனக்குப் பிரயோஜனம். அவைகளால் வேறு பிரயோஜனத்தை நான் வேண்டேன்” என்று எண்ணமுடியும் இரண்டாவது நினைவு-நான்கர்மங்களைச் செய்யவில்லை யென்று அதாவது-இந்த வேலைகளைச் செய்வது என ஸவ்ருபத்துக்கு இயற்கையன்று உடம்போடு கூடியிருப்பதாலே நான் அவைகளைச் செய்கிறேன் என்று நினைக்கவேண்டியது. அதாவது-ஆதமாவைக்கு அடியோடே கர்மமேயாயவிட்டால், அதாவது மோக்ஷம் வந்தால்-இமமாதிரி! வேலை இல்லை இதுதவிர நான் பகவானுக்கு உட்பட்டவன், அவன் ஏவியபடி நான் வேலைசெய்கிறேன் என்றும் நினைக்க வேண்டும் ஆகையாலே இதற்காகவும் தன் ஸவ்ருபத்தை நினைக்க வேண்டும் அதாவது-தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், பகவானுக்காக ஏற்பட்டவனென்றும், பகவானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும். ஆகையாலேதான் ஸ்ரீ பாஷியகாரர் “ஆதமாவையுள்ளபடி அறிந்து கர்மயோகத்தைச் செய்ய வேண்டியது” என்று அடிக்கடி அருளிச் செய்கிறார்.

1 இந்த சுலோகத்தில், சாஸ்திரம் சொல்லுகிற வேலைகளை ஒருவன் எப்படிச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்படுகிறது. அவைகளில் மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவன் தன்னாலே செய்யமுடியுமான காமத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, ஆதமாவைப் பார்க்கிறவரையில் விடாமல்கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்துவர வேண்டியது. இதுதான் காமயோகம். மற்ற காமங்கள் அதற்கு அங்கங்கள் அதாவது-காமயோகத்தினாலே ஆதமாவைப் பாப்பதற்கு ஒவ்வொருநாளும் உண்டாகும் இடஞ்சல்களைப்போக்கி உதவி செய்கின்றன. இந்தக் கர்மங்களினாலே பகவானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகவேண்டியதாகையால் சாஸ்திரம் சொல்லும் காமத்தையே காமயோகமாகச் செய்யவேண்டியது சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதவைகளும், சாஸ்திரம் செய்யக்கூடாதென்று சொன்னவைகளும் பலன்களில் ஆசையை விட்டபோதிலும் காமயோகமாகமாட்டாது.

பலன்களை விரும்பினால் கட்டுத்தானே வரும். ஆகையாலே பலன் களில் ஆசை வைக்கக்கூடாது. கர்மங்களையே பிரயோஜனமாக எண்ண வேண்டியது. ஏனென்றால், அவைகளால் எனக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. நான் ஸந்தோஷப்பட்டு கட்டை விடுவிப்பேன். வேறு ஒருவராலும் விடுவிக்கமுடியாது. மற்ற பலன்களை விரும்பும்வர்களைக்கண்டால் எனக்குப்பிடிக்கவில்லை. மேலும், அந்தக்கர்மங்களைச் செய்கிறபோது, நீ அவைகளைச் செய்கிறேனென்று நினைக்காதே. சாப்பாடு முதலிய வேலைகளால் பசிப்போவது முதலிய பலன்கள் வந்து அதுபவிக்கும்போதும், நான் அந்த பலன்களை உண்டுபண்ணினேன்—என்று நினைக்காதே. நீ சாப்பிடுகிறதும், அதினால் பசிபோவதும் உன்னுடைய ஸத்வம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி உண்டாகிறது. பேணுவைக்கொண்டு ஒருவன் எழுதுவதுபோல், பகவானும், ஸத்வம் முதலிய உன் குணங்களும் உன்னைக் கொண்டு வேலைசெய்கின்றன என்று நினை. இந்த ஸங்கதி மேலே சொல்லப்போகிறது. இப்படி நினைத்துக்கொண்டு வேலைகளைச் செய். “சண்டைபோடமாட்டேன்” என்று நீசொன்னாய். அப்படி வேலைசெய்யாமலிருப்பதைத் துளிக் கூட மனதில் வைக்காதே. நான் சொன்னபடி சண்டை முதலான கர்மங்களிலேயே உன் மனது இருக்க வேண்டியது. [47]

அவ— சொன்னதையே தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்—

யொமஸூர் கௌரவ கரீடாணி ஸூர க்ருகா யநஃஜய ।

விபுலவிபெஜார் ஸபொ ஹகூர ஸபிஷம் யொம உயும்த் ॥

ராஜ்யம், பந்துக்கள் முதலானவைகளில் ஆசையை விட்டு, சண்டை முதலான கர்மங்களை யோகத்திலிருந்து செய். அதாவது அவைகளில் வருகிற ஜயத்தையும், தோல்வியையும் ஒரே மாதிரியாக நினைத்துச் சண்டையைச் செய். இப்படி இரண்டையும் ஒரே மாதிரியாக நினைப்பதை யோகம் என்று சொல்லுகிறது. [48]

அவ— “நினைவுவேண்டும்” “நினைவுவேண்டும்” என்று என் பலதடவை சொல்லுகிறீர் என்றால், சொல்லுகிறார்—

உரொண ஹுபரம் கரீட வுஹியொமகநஃஜய ।

வுஹிஷம் ஸபிஷம் க்ருகா மஹம்தம் ॥ ॥சக॥

ஒரு கர்மத்தினுடைய முக்கியமான பலனை வேண்டாமலும், நடுவில் நேருகிற லாபநஷ்டங்களை ஒரேமாதிரியாக நினைததும், செய்கிற கர்மங்கள் மிகவுழப்பந்தன. பலன்களை நினைத்தாலுமேயும் கர்மங்கள் மிகவும் தாழ்ந்தன ஏனென்றால், முதலில் சொன்ன கர்மமானது ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் எல்லா வருத்தங்களையும் போக்கி, அளவில்லாத ஸுகமான மோகத்தையகொடுக்கும். இரண்டாவது சொன்னது இப்போது ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற வருத்தத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான வருத்தத்தை யுண்டாக்கும். நினைவுடன்செர்ந்த செய்கையால்தான் ஸுகம் வரும். நினைவு இல்லாவிட்டால் செய்கைக்கு பலன் இல்லை அதற்காகத்தான் நினைவை அடிக்கடி சொல்லுகிறது. ஆகையால் கர்மஞ்செய்யும்போது இந்த எண்ணம் உனக்குக்கட்டாயம் வேண்டியபது [49]

ஸூரியாக்ஷா ஜஹாதீஹ உஹஸுக்யதஹவக்ஷ்யதே |

தவ்யாஜோமாய யுஜ்யஸு யொமஃ கரீடஸு கௌஸாயு ||

கீழ்ச்சொன்ன நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்தால். அதனால் பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு, வெகுகாலமாய் வந்துகொண்டிருக்கிற பலவித தொந்திரவுகளைக் கொடுக்கும்படியான, கணக்கில்லாத 1 புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் போக்குகிறான். ஆகையால் மிகவும் யோசனை பண்ணி, இந்த நினைவை ஸம்பாதித்துக்கொள் அது நல்ல கெட்டிக்காரனுக்குத்தான் வரும். [50]

கரீடஜம் ஸூரியாக்ஷா ஹி ஹம் த்யக்ஷா பீந்ஷிணஃ |

ஜந்யஸூவி கரீடூதாஃ வஹம் மஹந்யூநாயிய ||

||ருக||

1. புண்ணியமென்பது ஸுவர்க்கம் முதலான நல்லபலன்களை கொடுக்கும் கர்மங்கள். பாபம்என்றால் நரகம் முதலான துக்கங்களை கொடுக்கும் கர்மங்கள். மோகத்தை வேண்டுகிறவனுக்கு இந்தஇரண்டும் இடஞ்சல்கள். இஷ்டப்படி போகவேணுமென்பவனுக்குத் தவறாத தினால் செய்த விலங்கு போட்டாவென்ன! இரும்பினால் செய்த விலங்கு போட்டாவென்ன! இரண்டும் இடஞ்சல்தானே. ஆகையால் புண்ணியங்களையும் சிலவிடங்களில் பாபமென்கிற சொல்லாலே சொல்லுகிறது.

கர்மங்களின் பலன்களை வேண்டாமென்று வெறுத்து, கர்மங்
களைக்கீழ்ச்சொன்ன நினைவுகளுடன் செய்தால், பிறவிஎன்கிற பெ
ரிய 1 வருத்தம்போய், ஒரு தொந்திரவுமில்லாத அளவில்லாத 2
ஸுகமான பதம் வரும். இது உபநிஷத்துக்களில் பிரஸித்தம். [51]

யதா தெ தொஹகஸிவம் வஸிஷ்யுதி கரிஷ்யுதி |

ததா மஹாவீ. நிவெஷ்யம் பெராத்யஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய வ ||

நான் சொன்ன நினைவுகளுடன் நீ கர்மங்களைச் செய்தால்,
அதனால் உன் பாபங்கள்போய், புத்தி தெளிந்து, நான் இதுவரை
யில் நீ விடவேண்டியதென்று சொன்னதும், இனிமேல்சொல்லப்
போகிறதும் ஆன சின்ன பிரயோஜனங்களில் அலுப்புவரும். அப்
போது “நான் முன்னே மிகுந்த கெடுதல்களைச் செய்தேன், நல்ல
ஸங்கதிகளைச் செய்யவில்லை” என்று நினைத்து நீ நீயே வருத்தப்
படுவாய். [52]

அவ— ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, கீழ்ச்சொன்ன நினைவு
களுடன் கர்மங்களைச் செய்வதாலே வரும் பலனைச் சொல்லுகிறார்—
ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவஹ்ர தெ யதா ஸ்யாஸ்யுதி கரிஷ்யா |
ஸரீரபாவவநா வஸிஷ்யதா யொமஸிவாஸ்யுதி || ௫௩ ||

என்னிடமிருந்து கேட்டதனால், ஆத்மா மற்ற வஸ்துக்களைக்காட்
டிலும் வேறு ஜாதியென்றும், அழியில்லாதது என்றும், மிகவும்

1. முன் சுலோகத்தில் புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் விடுவ
ன் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் அதிபலஹை
கட்டுப்போவதும் மோக்ஷத்தையடைவதும் சொல்லப்படுகிறது.

2. மூலத்தில் “பதம்” என்று சொல் இருக்கிறது. அதற்கு அ
டையப்படுகிறது என்று பொருள். அது பகவான். மோக்ஷத்தை யடை
யும் போது, ஒருவனுடைய மறைந்திருந்த ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகையால்,
அதவும் அடையவேண்டியதுதான் அதையும் பதமென்று சொல்ல
லாம். யைதன்—மென்கிற இ—த்துக்குப் போய் பகவானை அடைய
வேண்டியதாகையால், அதையும் பதமென்று சொல்லலாம்

3. நீயே—நான் சொல்லாமலே. இன்னது வி—வண்டியது
இன்னது எடுத்துக்கொண்டேவண்டியது என்று உன்கீடு தெரியும்

சின்னதெனறும் அறிந்திருப்பாய் இந்த அறிவு அடிக்கடி நினைப்பதால் ஸ்திரபபட்டு, காமயோகத்தைச் செய்வதால் தெளிந்த உன் மனதில் கெட்டயுக்திகளால் கலங்காமல் எப்போது நிலையாயிருக்குமோ, அப்போது யோகத்தை அடைவாய். அதாவது ஆத்மாவைப் பார்ப்பாய் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது— சாஸ்திரத்தில் ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, காமயோகத்தைச் செய்தால், அந்த அறிவு நிலையாய் நிற்கும் இதற்கு ஸ்திதபாக் ஞாதெயென்று பெயர். அதனால் யோகமென்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மாவின் பாவையுண்டாகும் [53]

அவ— கீழ்சொன்ன ஸ்திதபாக் ஞாதெயென்பது என்ன? அது உள்வன என்ன வேலைகளைச் செய்வன? என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான்—

சுஜகம் உவாசு—

வ்ருத்தபூஞ்ஞஸு கா லாஷா ஸரோயிஸ்யஸு கௌஸ |
வ்ருத்தம் கிம் ப்ரஹ்மேஷத கிரோவீத யுஜேத கிழ || 104 ||

மனதை வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்மாவை நிலையாய் அறி கிறவனுடைய ஸ்வரூபம் என்ன? அவன் பேசச் முதலான வேலை கள் எப்படியிருக்கும். [54]

அவ— வேலைகளைச் சொன்னால் ஸ்வரூபமும் சொன்னதாக ஆகுமென்று எண்ணி, பகவான் சொல்லுகிறார்—

ப்ரஜஹாதி யதா காரோத்ராபாநாம லேநாம தாந |
சூதந்ருவாந்நா துஷ்டஃ வ்ருத்தபூஞ்ஞஸுஷோயுத || 105 ||

தெளிந்த மனதால் எவன் ஆத்மாவை எப்பொழுதும் உள்ளபடி நினைத்துக்கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, அதனால் உலக ஸங்கதிகள் எல்லாவற்றையும் நன்றாய் விட்டுவிட்டானோ, அப்போது

1. ஆத்மாவின் அறிவில் மூன்று பழகளிருக்கின்றன 1 சாஸ்திரத்தாலே அறையறிவது 2. அதையே இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது 3. இதற்குத் தியாகமென்றும், உபாஸகமென்றும் பெயர் 3. ஆத்மாவைப் பார்ப்பது காமயோகம் செய்து, மனது தெளிந்த பிறகு இரண்டாவது பகுதியான இரண்டாவது படியால் மூன்றாவது படி வருகிறது.

போது அவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறது. இதுநாலுபடிகள் உள்ள ஞானநிஷ்டையில் உயர்ந்த படி. நன்றாய் விட்டுவிட்டானென்றால், பிறகு ஒருக்காலும் நினைப்பதில்லை யென்று பொருள். [55]

அவ— இதற்கு அடுத்த கீழ்ப்படி (மூன்றாவது) சொல்லப் படுகிறது—

ஓம்ஹெஷு நமசிஹிதாஃ ஸுஹெஷு ॥ விமதஸ்யஹஃ |
வீதரா மஹயக்ரோயஃ ஸ்விதர்பிஹிதாஃ ॥ 56 ॥

இஷ்டமான வஸ்துக்களின் பிரிவு முதலானவைகள் வந்த போது வருத்தப்படான். மிகவும் பிடித்த வஸ்துக்கள் கிட்ட வந்தாலும் ஸந்தோஷமடைகிறதில்லை ஆசையும் பயமும் கோபமும் போனவன். இப்படியிருந்து ஆத்மாவை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு 1 நிலையாயிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது ஆசையென்றால் பிடிக்கும் வஸ்துக்கள் வரப்போகிறதென்று ஸந்தோஷம். பயமென்பது இஷ்டமான வஸ்துக்களின் பிரிவுகளுக்கும், பிடிக்காத வஸ்துக்களின் வரவுக்கும் காரணமாகிப்பார்த்து உண்டாகும் வருத்தம். கோபமென்றால் இஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பிரித்தும், தொந்தரவைக் கொடுக்கும் வஸ்துக்களைச் சேர்த்தும், வருத்தத்தையுண்டு பண்ணுகிற ஒரு மனிதனுக்குத் தொந்தரவை யுண்டிபண்ணக் கூடிய மனதின் கலககம் [56]

யஃ ஸவபுத்ராநஹிஸெஹஸ்ய துப்ராவ்ய ஸம்ஹாஸம்வ்யஃ |
நாஸிநநுதி ந பிஹிதாஃ ॥ 57 ॥

1. அரஜுனன், ஒருவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருப்பதற்கு அடையாளமென்ன என்று கேட்டான். அதற்குப் பகவான் இரண்டு சுலோகங்களாலே பதில சொன்னார். ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாயிருக்கிறவர்கள் இருவர். ஒருவன் உலகங்களிலுள்ள வஸ்துக்களைக் கண் முதலான இரத்திரியங்களால அறிகிறதேயில்லை. மற்றொருவன் இவைகளை அறிந்தாலும், வருத்தமும் ஸந்தோஷமும்மடைகிறதில்லை. இந்த இரண்டு படிகளையும் இந்த அத்தியாயம் கடைசியில் 69—70 வது சுலோகங்களில் ஸதோத்ரம் பண்ணுகிறார்.

இஷ்டமான வஸ்துகளைக்கண்டபோது ஸந்தோஷப்பட்டு ஒன்றும் செய்கிறதில்லை பிடிக்காத வஸ்துகளைக்கண்டு வருத்தப் பட்டு ஒன்றுஞ் செய்கிறதில்லை 1 எந்தவஸ்துவைக் கண்டாலும், நமக்கு இததால் என்னப் பிரயோஜனம் என்று இருக்கிறன.

அவ் இதற்குப் கீழ்படி (முதல்வதுபடி) பைச சொல்லு கிறா—

யதா ஸஹாதே வாயம் கூடுரெபாஹாநீவ ஸவ்யஸி |

ஊர்யாஹிஃப்ரியாமெபுஸ்யஸ்ய ப்ரஜா ஸ்ரீதிஷ்டிதா ||

இஷ்டமான வஸ்துக்கள கண்ணுக்குப் படும்போது, பார்க் கக்கூடாதென்று நினைத்து, கண்ணையும் மனதையும் அதிலிருந்து இழுத்து, ஆத்மாவில் நிறுத்துகிறான் ஒரு குளத்திலிருக்கிற ஆமையானது மனிதனைக்கண்டவுடன், நீடின கால்களைச் சுருக கிக்கெண்டு மறைந்து விடுகிறது. அதுபோல, கீழ்ப்படிகளால் மேலபடிகள் உண்டாகின்றன. 2.

[58]

1. பாஷ்யத்தில் “எந்த வஸ்து” என்றிருந்தாலும், பிடித்தவஸ்துக் கள் என்று பொருள் பிடிக்காத வஸ்துகளில் ஆசைபுண்டாகவே இடமில்லை. பிரியமான வஸ்துகளைக் கண்டால், அதனால் ஸந்தோஷ முண்டாகும் ஆனால் அது விஷயமாக ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. பிடிக்காத வஸ்துக்களைக் கண்டால், வருத்தமுண்டாகும். ஆனால் அதை விலக்குவதற்காக ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. இதைப்படியில் விஷ யங்களிலிருக்கும் ஆசைகளில் சில ஆசைகள் ஜபிக்கப்பட்டு போயவிட் டன. சில ஆசைகள் இருக்கின்றன. அவைகளையும் போக்குவதற்குப் பிரயத்தனப்படுகிறான். பிடிக்கும் வஸ்துக்கள் வருவதற்கு தானாக வேலை செய்கிறதில்லை பிடித்த வஸ்துக்கள் தானாக வரத்தோராதும், போன போதும், ஸந்தோஷத்தாலும் வருத்தத்தாலும் ஒரு வேலையும் செய்கிற தில்லை

2. 55-வது முதல் நான்கு சுலோகங்களில் காலுபடிகள் சொல் லப்பட்டன. இந்த காலுபடிகளுக்கு விததிமாஸம் என்னவென்றால்- முதற்படியில் ஒருவன் விஷயங்கள் தன்னை யிழுத்தென்று பபரது, அசைகளிலலாத இடத்தில் போவான். விஷயங்கள் என்றால் இந்திரி யங்களால் அதுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துகள். இதற்கு அடுத்த

அ-1 கீழ்ச்சொல்லிய உயாநதபடி வருவது மிகவும் அரிது என்றும், அது ஒருவதற்கு ஒழியவும் சொல்லுகிறா—
விஷயா விநிவத-ஹெ நிராஹாரஸ்ய ஷெஹிநஃ ।
ரஸவஜ-ஹெ ரஸோ஽ப்யஸ்ய வரஹ் ஷுபா நிவத-ஹெ ॥

இந்திரியங்களுக்கு ஆஹாரங்கள் விஷயங்கள் அவைகளை விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கினவனுக்கு விஷயங்கள் தோன்றாது ஆனால் அவைகளிலிருக்குமாசை ஒழியாது விஷயங்களைக் காட்டிலும் உயாநத ஸுகமான ஆதாரவைப் பாசதாலதான ஆசையொழியும் நாம் பராகக்கூடாது என்று எண்ணி சில வஸதுகளைப் பார்க்காமலிருக்கிறோம் ஆனால் அவைகளில் ஆசை யொழியவில்லை இதை யோஜிததால தெரியும் [59]

மேற்படியில் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு ஈனமை கிடைத்தால், அதனுண்டாகும் ஸந்தோஷத்தின் வேலையையும், துக்கத்தைக் கொடுக்கும் தீமை வந்தால், அதனுண்டாகும் ஒரு தத்தின் வேலையும் பிரயதநப் பட்டுத் தடுப்பன இகரகந்தத் மேற்படியில் ஈனமையும் தீமையும் வந்தால், ஸந்தோஷமும் துக்கமும் உண்டாகாது ஒன்றிலும் ஆசையிலாமையால் ஆசைப்பட்ட உஸது கிடைக்காமல் போகுமோ என்று பயமுமுண்டாகாது அது வருவதை எவ்வாறு தடுத்தாலும், அவனிடம் கோபமுமுண்டாகாது இந்தப் படியில் விஷயங்கள் கண்ணில் படும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான படியில் விஷயங்களே கண்ணில் படாது உதாரணம்-முதல் படியில் ஒருவன் ஒரு அழகான ஸ்திரீ கண்ணில் பட்டால், அவளைப் பராகக்கூடாது என்று கண்ணைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறான் அதற்கு அடுத்த மேற்படியில் அவளைப் பார்த்தால் ஸந்தோஷமுண்டாகிறது ஆனால் மேலே ஒருவேலையும் செய்கிறதில்லை இதற்கு அடுத்த மேற்படியில் ஸந்தோஷமே உண்டாகிறதில்லை உயாநதபடியில் ஸ்திரீயைப் பாப்பதேயில்லை இப்போது நாமோ ஸ்திரீகளிருக்கிற இடத்தைவிட்டுப் போகாமல், அவர்களிருக்குமிடத்தைத் தேடிப்போகிறோம்

2 இந்த ஸங்கதியை எது காகச சொல்லுகிறா என்றால், ஞான யோகத்தைச் சொன்னவுடன் அதை அஹங்குன செய்கிறேனென்று சொல்லுவதெனென்று பயந்தது, அவனுக்கு அந்த எண்ணம் உண்டாகாமலிருப்பதற்காக இதைச் சொன்னாரென்று தோன்றுகிறது.

அவ- இப்படி ஆத்மாவைப்பார்க்காவிட்டால் விஷயங்களில் ஆசைபோகாது என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. இப்போது விஷயங்களில் ஆசைபோகாமல் போனால், இந்திரியங்களை ஜயிக்க முடியாதென்று சொல்லுகிறார்-

புகதொ ஹ்வி கொனெய வுரூஷஸ்ய விவஸ்திக் :
ஹ்வி யாணி பூரீயீகி ஹாணி ப்ரஸஹம் கீநக் || ॥சு॥

விஷயங்களில் ஆசைபோகாதபோனால், ஒருவன் சாஸ்திரத் தைக்கொண்டு நல்ல ஸங்கதிகளைத் தெரிந்து, நல்ல வேலைகளில் டிரயத்தினம் பண்ணினாலும், 1. வலிமையுள்ள இந்திரியங்கள் அவனைக்கலக்கி பலாத்காரமாய் அவன் மனதை இழுத்துக்கொண்டு போய்விடும். ஆகையால் ஆத்மாவைப்பார்க்காததான் இந்திரியங்களை ஜயிக்கலாம். இந்திரியங்களை ஜயித்தால்தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். ஆகையால் உயர்ந்தபடி வருவது மிகுந்த வருத்தம். காசி ஸவடாணி ஸம்யஜ் யுக்த ஸலீத கீதூக் :
வஸ ஹி யஸ்யோஹ்வி யாணி தஸ்ய ப்ரஜா ப்ரதிஷ்திகா || சுக் ||

கீழ்ச்சொன்னபடி ஒன்றுக்கொன்று துணையாயிருப்பதால், உயர்ந்தபடியை அடையமுடியாத கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதற்காக, விஷயங்களில் ஆசையிருப்பதாலே ஜயிக்கமுடியாத 2 இந்திரியங்களை அடக்கி, 3 மிகவும் இன்பமாயும், எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதும் ஆன என்னுடைய திருமேனியில் உன் மனதை நிறுத்தி, ஜாக்கிரதையாய் என்னையே நினைத்துக்கொண்டிரு. இடை

1. இந்திரியங்களுக்கு வலிமை விஷயங்களில் ஆசை.

2. இவ்விடத்தில் இந்திரியங்களை அடக்குவதாவது விஷயங்களைத் தொடாமல்மாதிரிம்செய்வது. முழுவதும்இப்போது அடக்கமுடியாது.

3. இது சலோகத்தில் உள்ள “மத்பா:” என்கிற சொல்லின் கருத்து. அதின் பொருள்—என்னையே நினைத்துக்கொண்டவனாய் என்று. ஆகையாலே கிருஷ்ணபகவானுடைய திருமேனியை நினைவென்று சொல்லப்பட்டது. எதற்காக அவருடைய திருமேனியை நினைப்பது என்றால், அந்தத்திருமேனியில் இரண்டு குணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது அது மிகவும் இன்பமானது. ஆகையால் அதில் மனதை நிறுத்தலாம். மிகவும் அழகான வஸ்துக்களைப் பார்த்தால், அவைகளை

விடாமல் என் திருமேனியை நீ நினைததால், உன்னுடைய 1 எல் லாப்பாபங்களும் போய்விடும். அதனால் மனது 2 தெளிந்தது, ஆசையையொழித்தது, இந்திரியங்களை உன் வசப்படுத்திக் கொள் வாய். அப்போது ஆதமாவைப்பார்க்க முடியும் இதையே சுலோ கத்தின பின்பாதி சொல்லுகிறது. ‘காறறோடு கூடிய நெருப்பு வைக்கோல் போரைக கொளுத்தவதுபோல, யோகிகளுடைய மனதிலிருக்கும் விஷ்ணு அவாகளுடைய எல்லாப் பாபங்களையும் கொளுத்திவிடுவான்’ என்று பூர்வீஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. [61]

யுராயதொ விஷயாஹுஸஃ ஸஹஜெஷ்டிவஜாயதெ |
ஸஹாதஹஜாயதெ காசிஃ காரிசுகுரோயொஹிஜாயதெ ||

கெராயாஹவதி ஸஹோஹஃ ஸஹோஹாஹஸுதீவிஸுஃ |
ஸுதீவிஸுஹாஹஸுதீவிநாஸொ வுஹிநாஸாஹீணஸுதி || சுந ||

யே நினைப்பது மனதிறகு வழக்கம். அளவில்லாத ஸுகமுள்ள பகவா னுடைய திருமேனியில் மனது நிலையாய் நிறகுமென்று சொல்லவேண டுமோ. பிருமமா முதலானவாகளுடைய உடம்பை நினைக்கலாம். ஆனால் அவைகளை நினைத்தவனுக்குப் பாபங்கள் போகாது. பகவானு டைய திருமேனியை நினைப்பவனுக்கு அவைகள் போய்விடும். பாபங களைப் போக்குவது அதற்கு ஸவபாஹ நெருப்புக்கு வைக்கோல் போரை கொளுத்தவதுபோல. இது பகவானுடைய திருமேனிக்கு இரண்டாவது குணம்.

1. இங்கே ‘எல்லாப் பாபம்’ எனப்பதற்கு, ஆதமாவைப் பாப் பதற்கு விரோதியான பாபங்கள் என்றுபொருள்.

2 மனது தெளிந்து என்றால் ரஜஸ்ஸும தமஸ்ஸும குறை ததுஎன்று பொருள் அதனால்தான் விஷயங்களில் ஆசைபோகிறது ஆத மாவை விடாமல் நினைப்பதற்கு இடஞ்சலானது இந்திரியங்களை அடங் காமம். அதற்குக் காரணம் விஷயங்களில் ஆசையிருப்பது. அதற்கும காரணம் ரஜஸ்ஸும தமஸ்ஸும ஆகிற குணங்களை மேலிட்டிருப்பது. இதைத் தடுப்பதற்கு ஸாததம் சுலோகத்தில் சொன்னபடி பகவானு டைய திருமேனியில் மனதை வைத்து அடீனயே நினைத்துக்கொண்டி ருப்பது.

தானுக்வே ஆசையொழியாமலும், என் உருவத்தில் மனதை வைக்காமலும், தன்னுடைய பிரயத்தினத்தால் இந்திரியங்களை அடக்கவேண்டுமென்று ஆரம்பித்தால், நெடுநாளாய் வந்த கெட்ட பழக்கத்தாலே வரும் விஷயங்களுடைய நினைவைத் தள்ளமுடியாது. விஷயங்களை நினைத்ததே ஆசை வளருந். ஆசை வளர்ந்தால் காமமுண்டாகும். காமமாவது ஆசையின் கடுமையான நிலை. அதாவது—எந்த ஸமயத்தில் விஷயங்களை யறுபவிக்காத போனால் தாங்கமுடியாதோ, அப்படிப்பட்ட ஆசை. காமத்தால் கோபமுண்டாகும். அந்தக்காமம் இருக்கும்போது அறுபவிக்க வேண்டிய விஷயம் கிட்டாதபோனால், “இவர்கள் தான் இந்த விஷயங்களை கிட்டவொட்டாமல் செய்தார்கள்” என்று அருகில் இருக்கிறவர்களிடம் கோபமுண்டாகிறது. கோபம் வந்தால், இன்னது செய்யலாம், இன்னது செய்யக்கூடாது என்கிற அறிவு போய்விடும். அப்போது எதை வேணுமோ, அதைச் செய்வன். தாய்தகப்பனையும் கொலைபண்ணுவன். அப்போது “இந்திரியங்களை அடக்கவேண்டுமென்று ஆரம்பித்தோம்” என்கிற நினைவு போய்விடும். அதுபோனால் ஆத்மாவை அறியவேணுமென்கிற தீர்மானம் போய்விடும். அது போய்விட்டால், மறுபடியும் 1 ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தி விடுவன். பிறப்பு சாவு முதலிய தொந்தரவுகள் நிற்காது. [62-63] நாம உஷ்ணியுமெதேஷு விஷயாகிஞ்ஞியெஸூராவ | ஸூத்ரவெஸ்யுவிஷ்யோக்யா ப்ரஸாடிபிமஹதி || ॥ ॥ ॥

61-வது சுலோகத்தில் சொல்லியபடி எல்லா உலகங்களுக்கும் ராஜாவான என்னுடைய திருமேனியில் மனதைப்பதித்து, எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி, அதனால் ஆசையும் த்வேஷமும் ஆகிற வலிமைபோன இந்திரியங்களைத்தன் வசமாக்கி, விஷயங்கள்

1. சுலோகத்தில் “ப்ரணச்யதி” என்று சொல் இருக்கிறது. அதற்கு மிகவும் அழிந்து போவன் என்று பொருள். ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லாமையாலே அந்தச் சொல்லுக்கு இல்லாதது போலாகிறான் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். இல்லாதது என்றது தன்னையுள்படி அறியாமை. அதற்குக்காரணம் உடம்பையே ஆத்மாவாக எண்ணுவது. அதற்கும் காரணம் கர்மத்தின் ஸம்பந்தம்,

எதிரில் இருந்தாலும், அவைகளை லக்ஷிபம் பண்ணாமலிருக்கிறவனு
ககு மனது அடங்கி தெளிவையடைகிறது [64]

புலாஷெ ஸுபுஷெவாநாஹாமிரஸ்யாவஜாயதே ।
புலஸ்தெவதஸோ ஹாஸாபெஸித்வபுஷத்ஷதெஃ ॥ ௬௫ ॥

மனது தெளிந்தால், உடம்புடன் சேர்க்கையால் வருகிற
எல்லா துக்கங்களும் போய்விடுகின்றன. ஏனென்றால், ஆத்மா
வைப் பார்ப்பதற்கு விசேஷதியான தோஷம்போன மனதுள்ளவ
னுக்கு அப்போதே ஆத்மாவின் அறிவு நிலைத்து நிற்கும். ஆகை
யால் மனது தெளிந்தால், ஒரு துக்கம் இராதென்று சொல்லலாம்.
நாவூ வுபிரயாக்ஸு ந வாயுக்ஸு ஹாவநா ।
ந வாவாயகம் ஸானிரஸானஸு கூதம் ஸுவபு ॥ ௬௬ ॥

என திருமேனியில் மனதை நிறுத்தாமல், தன் பிரயத்னத்
தால் இரதிரிபங்களை அடக்கவேண்டுமென்று ஆரம்பித்தவனுக்கு,
ஒருநாளும், அதாவது வெகுநாளும் பிரயத்தப்பட்டும், உடம்பைக்
காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவின் அறிவு நிலைபாய் நிற்காது. எப்
போது அது இல்லையோ, அப்போது ஆத்மாவை நீடித்து நினைக்க
முடியாது ஆத்மாவை நீடித்து நினைக்காதவனுக்கு விஷயங்க
ளில் ஆசை ஒழிவது இல்லை ஆசைப்பாழிபாதவனுக்கு நிலை
யான அனவிலாத ஸுகம எப்படிக்கிடைக்கும். 1. [66]

கீழ்ச்சொல்லியபடி இரதிரிபங்களை அடக்காதவனுக்கு வரும்
தொந்திரவை மறுபடியும் சொல்லுகிறார்—

1. இந்த சுலோகத்தில் யோகத்திற்கு அவகங்களான பிரத்யா
ஹாரம் முதலான மூன்று அவகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. “ஆத்மா
வின் அறிவு நிலையாய் நிற்காது” என்பதனால் விஷயங்களிலிருந்து
மனதையீழ்த்து, ஆத்மாவில் அதை வைக்கவில்லையென்று ஏற்படுகிறது.
விஷயங்களிலிருந்து மனதை இழுப்பதற்குப் பிரத்யாஹாரம் என்று பெயர்.
மனதை ஆத்மாவில் நிறுத்தவதற்குத் தாரணை என்று பெயர். பிரத்யா
ஹாரம் முதலில் ஏற்பட்டுப் பிறகு தாரணை வரவேண்டியது. பிரத்யா
ஹாரமில்லாவிட்டால் தாரணை முடியாது. ஆத்மாவை நீடித்து நினைப்
பது என்பது தியானம். தாரணையில்லாவிட்டால் தியானம் முடியாது.
தியானமில்லாவிட்டால் ஆத்மாவைப் பார்க்க முடியாது. ஆத்மாவைப்

உஞ்ஞியாணாம் ஹி லாபதாம் யஜ்ஞோ஽நாம் வித்யதே |

தஹ்ய ஹாதி ப்ராஜ்ஞாம் வாயுநடாவதிவாஹஸி || 65 ||

விஷயங்களிலேயே நோக்காயிருக்கிற இந்திரியங்களின் பின்னால் எவன் மனதை விடுகிறானோ, அந்த மனதானது அவனுடைய ஆத்மாவின் அறிவை வாரிக்கொண்டு போய்விடுகிறது. அதாவது ஆத்மாவை விட்டு விஷயங்களையே நினைக்கும்படி பண்ணுகிறது. ஸமுத்திரத்தில் கிழக்கே போகவேண்டிய கப்பலை கசிமையான கீழ்க்காற்று மேற்கே கொண்டு போவதுபோல. [67]

தஸ்யாஹ்ய ஹி லாபதாம் யஜ்ஞோ஽நாம் வித்யதே |

உஞ்ஞியாணாம் ஹி லாபதாம் யஜ்ஞோ஽நாம் வித்யதே ||

ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி பாபங்களைப் போக்கக்கூடிய மிகவும் இன்பமான என் திருமேனியில் மனதைப்பதித்து, இந்திரியங்களை விஷயங்களில் போகாமல் எவன் தடுக்கிறானோ, அவனுக்குத்தான் ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும். [68]

அவ- இப்படி இந்திரியங்களை அடக்கி, அதனால் மனது தெளிந்தவனுக்கு வரும்பலனைச் சொல்லுகிறார்-

யா திஸா ஸவபுஹுதாநாம் தஸ்யாம் ஜாமதி ஸம்யஜீ |

யஸ்யாம் ஜாமதி ஹுதாநி ஸா திஸா பஸ்யதொ ஸுமே||

உலகத்தில் பெரும்பாலும் ஜனங்களுக்கு ஆத்மாவின் அறிவானது கொஞ்சமேனும் வெளிச்சமில்லாத மழைகாலத்திய இருட்டிலிருக்கும் பண்டங்கள்போல் இருக்கிறது. இந்திரியங்களை அடக்கி மனது தெளிந்தவனுக்கு, அதே ஆத்மா நல்ல வெளிச்சத்தில் கண்ணால் பார்ப்பவனுக்கு பதார்த்தங்கள் தோன்றுவது

பார்க்காவிட்டால் விஷயங்களில் ஆசை போகாது. விஷயங்களில் ஆசை போவதை சுலோகத்தில் 'சாந்தி' என்கிற சொல்லாலே சொல்லியிருக்கிறது. அந்த சாந்தியில்லாவிட்டால், மோஷமென்கிற நிலையான அளவில்லாத ஸுகம் வராது. அதைச் சுலோகத்தில் "ஸுகம்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி பிரத்யாஹாரம்-தாரண-தியாகம்-ஆத்மநர்சகம்-சாந்தி-ஸுகம் இவைகள் சங்கிலிபோல் ஒன்றோடொன்று சேர்த்து ஒன்றினால் ஒன்று வருகிறது.

போல் தோன்றுகிறது. அதாவது—அவன் ஆத்மாவையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அறிவில்லாத ஜனங்களுக்கு எப்போதும் தோன்றுகிற பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகள் மனது தெளிந்தவனுக்கு, இருட்டிலிருக்கும் பண்டம்போலிருக்கின்றன. அதாவது அவைகள் அவனுக்குத் துளியேனும் தோன்றுகிறதில்லை. 1. [69]

சூவாயுபோணவையுபூதிஷ்டம் ஸுபுபூபோவஃ ப்ருவிஸ
நி யயசு 1 தயுதூபா யம் ப்ருவிஸணி ஸவெபு ஸ ஸாணிபா
வெரதி ந காரிகாரீ || ||௭௦||

மழைகாலத்தில் ஆறுகள் போய் விழுவதினாலே ஸமுத்திரம் பெருகவில்லை. கோடைகாலத்தில் ஆறுகள் வற்றிப்போகும் போது அது வடிபவில்லை. அது எப்போதும் ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறது. அதுபோல எவன் ஆத்மாவையே எப்போதும் நினைத்து மஹாஸந்தோஷமடைந்து, பிடிக்காததோ பிடித்ததோ, எது கிட்டினாலும் எது கிட்டாவிட்டாலும் ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறானோ, அவன்தான் ஸுகந்தையடைவான். எவன் விஷயங்களால் கலங்குகிறானோ, அவனுக்கு ஒருபோதும், அதாவது—ஆசைபோகிறவரையில், ஸுகம் கிடையாது. [70]

விஹாய காரிநு யத ஸவபுரநுபூபோஸுரதி கிஷ்ஸுரஹி 1
நிபுபொ நிரஹபூரஃ ஸ ஸாணிபிமஹதி || ||௭௧||

எவன் உடம்பை ஆத்மாவாக நினைக்காமலும், உடம்பைச் சேர்ந்த பண்டங்களைத் தன்னது என்று நினைக்காமலும், அவை

1. இந்த சுலோகத்தாலே, இந்த அத்தியாயம் 55-வது சுலோகத்தில் சொன்ன உயர்த்தபடி சொல்லப்படுகிறது. அடுத்த சுலோகத்தில் 56-வது சுலோகத்தில் சொன்ன இரண்டாவதுபடி சொல்லப்படுகிறது. இவைகளும் மற்ற இரண்டு பதிகளும் கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கு வரும் பலன்கள். இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்கிறவராய், கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கு வந்து நிலையாய் நிற்கும் ஆத்மாவின் அறிவை இந்த இரண்டு சுலோகங்களிலும், அதற்குக் காரணமான கர்மயோகத்தை 71-வது சுலோகத்திலும், இவைகளை ஒருவன் மறந்து போகாமலிருப்பதற்காக மறுபடியும் அருளிச் செய்கிறார்.

கனோ அடைய வேணுமென்று எண்ணமில்லாமலும், 1 எல்லா விஷயங்களையும் விடுகிறானே, அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்த்து எல்லா துக்கங்களும் நீங்கி, உயாராத ஸுகததை அடைகிறான். [71]

வனஷா ஸ்ராஹீ ஸ்ரீதிம் வாயுடு மெநாஹ் ஸ்ராவ்ய வி
ஜஹுதி | ஸ்ரீகூர்ஸ்யாஜிக்ஷாநெஷி ஸ்ரஹ நிவடாண
ஜஹுதி ||

||எஉ||

உதி ஸ்ரீஜஹ வஜீதாஸாடுவநிஷுதீஹ் ஸாஹ் பௌ மொ

நாஜி திதீயோர்யாயம் ||

ஸ்ரீகூர்ஸ்யாவாஸஹ்நெஷி நஜி ||

அழிவிலலாத ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து, பலன்களை விருமபாமல், நான் செய்யவில்லை என்கிற நினைவுடன் காமங்களைச் செய்தால, ஆத்மாவின் அறிவு நிலைத்து ஆத்மாவைப்பார்க்கலாம். பிறகு ஸமஸாதத்தை அடையமாட்டான் இளவயதில் நல்ல வேலைகளைச் செய்தாமல் கெட்ட வேலைகளைச் செய்து அலைதவ னும், நல்லவர்களுடன் சேர்க்கை முதலான காரணங்களாலே “இப்படி கெட்டுப்போய்விட்டேனே” என்று கிழத்தனத்தில் வருத்தி கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகத்தையே செபதாலும், அளவில்லாத ஸுகமான ஆத்மாவை அடையலாம் இளவயது முதல் இதைச் செய்கிறவனுக்கு ஸுகம வருமென்று சொல்லவேணும்.

இந்த அத்தியாயத்தில் சொன்ன ஸங்கதிகளாவன— 1 ஆத்மாவின் உண்மையை உண்மையான அறிவு 2 சில நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது என்கிற கர்மயோகத்தின் விதம். 3

1. இந்த சுலோகத்தில் காமயோகம் சொல்லப்படுகிறது. “எல்லா விஷயங்களையும் விடுகிறானே” என்பதாலே காமங்களுடைய பலன்களில் ஆசையை விடுவது சொல்லப்பட்டது. ஆசைகளுக்குக் காரணம் பலன்கள் தன்னது என்கிற எண்ணம் அதற்கும் காரணம் உடம்பை ஆத்மா என்கிற எண்ணம். இந்த எண்ணம் போனால் உடம்பைச் சேராதவைகளைத் தன்னது என்று எண்ணமாட்டான். அந்த எண்ணமில்லாவிட்டால்

இதனால் ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும் என்பது. 4 அதனால் ஆத்மாவைப் பார்ப்பது. இவைகளை அர்ஜுனனுக்கு உண்டான தப்பு எண்ணத்தைப் போக்குவதற்காக பகவான் அருளிச் செய்து, கடைசியில் ஞானயோகத்தைச் செய்து, அர்ஜுனன் கஷ்டப்படவேண்டாம் என்று அதைச் செய்வதிலிருக்கும் கஷ்டத்தைத் தெளிவாகக் காட்டினார்.

நல்ல ஆசாரியர்களுடைய அருக்கிரஹத்தாலே (கவலையாலே) ஒருவன் ஆத்மாவைத் தெரிந்து கர்மயோகத்தைச் செய்து ஆத்மாவைப் பார்க்க வேண்டியது.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஹவயதெ ஹாஷ்யகாராய ஶஹாஜெஹிகாய நமஃ ||

டால், பலன்களில் ஆசையை விட்டுவிடுவன். இந்த ஸங்கதி இந்த அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தின் 1-வது குறிப்பில் சொல்லியிருக்கிறது. அதைப் பார்க்க.

முன்றாவது அத்தியாயம்

அவ்-வேதாந்தங்களில் ஒருகுறாமுமில்லாத எல்லா நல்ல குணங்களோடு கூடிய பரம்பித பாராடு என்று சொல்லப்படுகிற பகவானை ஒருவன் அடைந்தால், தூதராக கல்பில்லாத அளவில்லாத ஸுகதை அடையலாமென்று, அதை ஆசைப்படுகிறவன் அதற்காக பகவானைத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்றும், அப்படித் தியானம் பண்ணுமபோது, ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி பார்த்துத்தான் பண்ணவேண்டுமென்றும், ஜீவாத்மாவைப் பார்ப்பது தியானத்திற்கு அங்கமென்றும், சொல்லியிருக்கிறது கீழ் அத்யாயத்தில் ஜீவாத்மா உடம்பனபக்காட்டிலும் வேறு என்றும், அழிவில்லாத வஸ்துவென்றும் சொல்லி, இந்த அறிவுடன் கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையிலலாமல் செய்ய வேண்டுமென்றும், அதினாலே ஞானயோகமுண்டாகி, அந்த ஞான யோகத்தினாலே ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கலாமென்றும் சொல்லப்பட்டது. முன்றாவது அத்தியாயம் முதல நாலு அத்தியாயங்களால் கீழ்ச்சொன்ன ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதையும், அதினுடைய ஸாதனைத்தையும் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறா.

சுஜகூட உராவ—

ஜ்யாயவீ ஹேஜீபுணஸூ பிதா வுஜிஜகூடகூட |
ததிம் கூபுணி வொரோ ராம் நியொஜயலி கெஸவ || ||க||
வ்யாபிபெறெணெவ வாகெயூத வுஜிம் ரோஹயவீவ ரெ |
தகெகூ வடி நியூக்யு யெந பெறயொதஹிர வுயாபூ || ||உ||

ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு கர்மத்தைக்காட்டிலும், ஆத்மாவை நினைப்பது உயர்ந்த ஸாதனம் என்று உமகருத்தோன்றினால், பல தொந்திரவுகளுடன் கூடிய கர்மத்தை ஏன என்னைப்பண்ணச் சொல்லுகிறீர்?

காமத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவை நினைப்பது உயர்ந்த ஸாதனம் என்று எவ்விடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது? 2-வது

அத்தியாயத்தில் 49வது சுலோகத்தில் சில நினைவுகளோடு செய்த கர்மங்களே உயர்ந்ததென்று சொல்ல விலையா? உயர்ந்ததென்றால் எந்த விஷயத்தில்? உயர்ந்ததாய் இருந்தாலும், காமத்தை ஏன் செய்யக்கூடாது? அது செய்வதில் என்னதொந்திரவுகள் இருக்கின்றன? என்று கேள்விகள் உண்டாகும். அதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அரண்மனையை அபிப்பிராயத்தை விவரமாக அருளிச் செய்கிறார்

கர்மங்களைச் சொன்னபடி செய்தால், ஆதமாவின் நினைவு நிலையாய் வரும். அதனால் ஆதமாவைப் பார்க்கலாம். ஆகையினாலே ஆதமாவின் நிலையான நினைவு ஆதமாவைப் பார்ப்பதற்கு கிட்டின உதவி. மேலும், ஆதமாவின் நினைவு நிலையாய் நிற்குநகாலத்தில், ஆதமாவைத் தவிர வேறு ஒரு விஷயமும் தோன்றாது ஒரு விஷயமும் தோன்றாமலிருந்தால்தான் ஆதமாவைப் பார்க்கமுடியும். எல்லா விஷயங்களையும் கவனித்தால்தான் கர்மங்களைச் செய்யமுடியும். ஒரு விஷயத்தையும் கவனிக்காமலிருக்கும்போது வருகிற ஆதமாவின் பார்வைக்குக் கர்மங்களைச் செய்வது எப்படி உதவும். ஆகையினாலே, ஆதமாவைப் பார்ப்பதற்கு ஆதமாவின் நினைவுதான் உயர்ந்த லாதநம் என்று நீர் சொல்லியிருக்கையாலே, எல்லாக் கர்மங்களையும் விட்டு ஆதமாவை நினைக்கும்படி எனனை ஏவவேண்டியது எதற்காக எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் வேலை கொடுக்கிற கர்மங்களைச் செய்யும்படி சொல்லுகிறீர். அவைகள் ஆதமாவைப் பார்ப்பதற்கு இடஞ்சலாக இருக்கும்மல்லவா

ஆகையால், உம்முடைய சொல்லினாலே எனக்கு கலக்கமுண்டாகிறது. இரக்கமுள்ள தேவரீர் எனனை அப்படிச் செய்யமாட்டார் இரண்டையும் கலந்து பேசி, எனனை நீர் கலக்குகிறீர்போல என்னுடைய புத்திக்குறைவினால் எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனக்கு ஸந்தேஹமில்லாமல் தெளிவு வரும்படி ஒரேவிதமாய்ச் சொல்லும் எந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, இதுதான் நான் செய்ய வேண்டியதென்று தீர்மானித்து, அதைச் செய்து நான் சேஷமத்தை யடைவேனோ

ஸ்ரீஹவாநுஹ—

தொகெவ்வுநு திவியா நிஷ்டா வுரா ப்ரோகூரீயாநவ |
ஜோநயொமெந ஸாஜ்ஜாநாந கரீட்யொமெந யொமிநி ||

வடுவெடூதும் ந ஸஜ்ஜமவ்யுதம் க்யபா | வுரா ஹு
லிநு தொகெ-விவித்ராபிகாரிஸம்வடுணெடு, திவியா நி
ஷ்டா-ஜோநகரீடீவிஷயா யயாபிகாரஸிஸம்கீணெடுவ ரியொ
கூரீ | ந ஹி லவெடூ மௌகிக் வுரூஷஸ்யஜோகரோக்ஷாஹி
தாஷஸ்யஜோநயொமாயிகாரொ ப்ரஹவதி | சுவிதூ
சுநஹிஸம்ஹிதவமெந கெவவவரஸிவுரூஷாராயநவெ
ஷெணாநுஷ்டிதெந கரீடூணா விபூஸஸ்யூரூந்தரீதொரவ்யூகூ
மெடுபொ ஜோநநிஷ்டாயாபிகாரொகி | “யகீப்ரவ்யுதீ
ஹடுதாநாந யெந ஸகரீடீந் தத்ய | ஸகரீடீணா தரிஷு
வபு லிவிம் விடகி ரோநவம்” ஐதி வரஸிவுரூஷாராய
மெநகவெஷ்டா கரீடீணா வக்ஷுதெ | ஐஹாவி “கரீடீ
ணெவாயிகாரஸ்து” ஐத்யாபிநா சுநஹிஸம்ஹிதவமும் கரீடீ
நுஷ்டயம் விபாய, தெந விஷயவ ரூகூவதாரூவவரோ
ஹாஷுதீண-வூமெஃ “ப்ரஹ்மாதிரீயா காரோந” ஐத்யா
பிநா ஜோநயொம உபிதம் | சுதஸ்யூரூநாநெவ ஜோநயொ
மெந ஸ்ரீதிரூகூரீ | யொமிநாந் தூ கரீடீயொமெந | ஸம்
வ்யூ-வூமிஃ ததீயூகூஸ்யூரூவ ரூம் | சூரெ-சூகவிஷயயா
வூகூரூ ஸம்வயிநஸ்யூரூவ ரூம் | சுதஹூரூம் கரீடீயொமாயி
காரிணொ யொமிநம் | விஷயவ ரூகூவவூமியூகூநாந்
கரீடீயொமெயிகாரஸி, சவ ரூகூவவூமிநாந் தூ ஜோந
யொமெயிகார உகூஐதி ந கீர்ஷிஹ விரூகம் வ்யூபித்ரஸி
ஹித்ய ||

||௩||

பகவான் சொல்லுகிறார்:— நான் முன்னாலே சொன்னதை
நீ நன்றாய் கவனிக்கவில்லை. இந்த உலகத்தில் எல்லாரும் ஒரே
விதமான சக்தியுள்ளவர்களன்று. எல்லாருக்கும் மோகும் வேறு

மென்று ஆசை பிறந்த உடனேயே ஞானயோகம் செய்ய முடியாது. கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல்; பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று செய்தால், பகவான் ஸந்தோஷத்தை யடைந்து, மனதிலுள்ள ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற ரூணங்களைப் போக்கி, இந்திரியங்களை மற்ற விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கி, ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் நிற்கும்படி செய்வன். ஆகையினால், இப்படி மனது அடங்கின பிறகுதான் ஆத்மாவை நினைக்கமுடியும். அதற்கு முன்பு எல்லாரும் கர்மயோகத்தை யேதான் செய்ய வேண்டியது. ஆகையால், 1 இந்திரியங்கள் அடங்கினவர்களுக்கு ஞானயோகம், இந்திரியங்கள் அடங்காதவர்களுக்குக் கர்மயோகம் என்று பிரித்தே முன்னாலே சொன்னேன். இந்திரியங்களை அடக்குவதற்கும் அவைகள் உதவிதான். இடஞ்சலன்று. நீ கர்மங்களைச் செய்யாவிட்டால், உன் மனது அடங்காது. இப்போது ஞானயோகம் செய்யஉன்னால் முடியாது. நான் ஸந்தேஹம் வரும்படி சொல்லவில்லை.

பலன்களில் ஆசையில்லாமல், பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று எண்ணி, கர்மங்களைச் செய்தால், பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு கர்மங்கள் செய்கிறவனுடைய மனதின் கலக்கத்தை போக்குவர் என்று 18-வது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதையே 2-வது அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தில் “கர்மங்களைப்பே ரீ செய்ய வேண்டியது. பலன்களை ரீ ஆசைப்படக்கூடாது” என்று சொல்லி, இப்படிச் கர்மங்களைச் செய்தால் புத்தியின் கலக்கம் நீரும். அப்போது அந்த அத்தியா

1. கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல், பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று எண்ணிச் செய்ய வேண்டியது. இதற்கு கர்மயோகமென்று பெயர். அப்போது இந்த கர்மங்களை நான் செய்யவில்லை என்று எண்ண வேண்டியது. இந்த எண்ணமானது கர்மயோகத்திற்கு அங்கம். அதாவது கர்மயோகம் பலனைக் கொடுப்பதற்கு உதவியாயிருக்கிறது. அந்த எண்ணம் இல்லாமல் போனால், கர்மயோகத்தினால் பலன் வராது. இந்த அங்கத்தோடுகூடி கர்மம் செய்வதைக் கர்மயோகம் என்றும், ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதை ஞானயோகமென்றும் சொல்லுகிறது.

யம் 55-வது சுலோகம் முதல் நானு சுலோகங்களில் சொல்லப் பட்ட ஆத்மாவை நினைப்பது ஆகிய ஞானயோகத்தைச் செய்யலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. [3]

க. 1 - ஸவதுஸ்ய ஷெகஸிகஸ்ய வுரூஷஸ்ய ரோக்ஷே
பூயாம் ஜாதாயம் ஸஹஸெவ ஜோநபொமொ டுஷா
ஐத்யாஹ—

ம் கசிணாமிநாரஹாநெஷ்டிஷ்டம் வுரூஷொஸுதொ
ந வ ஸஹஸ்யநாஷெவ ஸிஜிம் ஸசிபிமஹதி || ॥ச॥

ந ஸாவஸ்தியாணாம் கசிணாமிநாரஹாஷெவ வுரூ
ஷொநெஷ்டிஷ்டம்-ஜோநசிஷ்டாம் பூரொஷொதி | நவாரஸு
ஸ்ய ஸாவஸ்தியஸ்ய த்யாமாஸ | யதொநஸிஸஹிதஹஸ்ய
வரூஷொஸுதொஷாராயநவெஷ்டிஷ்டம் கசிணஸிஜிஸ்யாஸ | சுத
வெந விநா தாம் ந பூரொஷொதி | சுநஸிஸஹிதஹஸெஃ
கசிஷிரநாராயிதமொவிநெஷ்டிஷ்டம் நவாநாஸிகாஸுபுஷுதா
ம்-தவாவஸஹஸெயரஸ்யாஸுதொஸ்யதாவொவிஷ்டா சு
தசிஷ்டா டுஷஹ்வாஷா || ॥ச॥

அவ— உலகத்தில் இருக்கிறவனுக்கு மோகமும் வேறுமெ
ன்று ஆசை உண்டான உடனே, கர்மயோகம் செய்யாமல் ஞான
யோகத்தைப் பண்ண முடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்யாமலும், ஆரம்
பித்த கர்மங்களை நிறுத்தியும், ஞானயோகம் செய்ய முடியாது.
ஏனென்றால், பகவானுடைய பிரீதியை மாத்திரம் உத்தேசித்து
கர்மங்களைச் செய்து, கோவிந்தனான பகவானை ஸந்தோஷப் படுத்
தாவிட்டால், நெடுநாளாய் வந்த கணக்கில்லாத பாபங்கள் போ
காது. பாபங்கள் போனாலொழிய ஆத்மாவின் நினைவு வராது.
ஆகையினால் கர்மயோகம் செய்யாவிட்டால், மனது தெளியாது.
ஞானயோகமும் பண்ணமுடியாது. [4]

சுவ—ஊதஷெவொவவாடியதி—

ந ஹி சுழிதணவி ஜாதா திஷ்டுதிகுதிசுசு !
காயுதெ ஹுவஸு கடு ஸவடு ப்ருக்யுகிநெஜமடூடுணெஃ ||

நஹுவிநு ஹொகெ வதடுதாநடு வாராஷு சுழிதீதா
விடிவி கடுதாசுவடூணவ்விஷ்டுகி | ந கிஹிதூரொதீதிவுவலி
தொடவி ஸவடு வாராஷு ப்ருக்யுகிஸஹெவஸதூரஜஸு
தொலி ப்ராஹ்மகடுதாநுமாணம் ப்ருவடுதெஜமடூடுணெஃ
ஹொலிதம் கடு ப்ருதூவஸம் காயுதெ-ப்ருவதூடுதெ ! சுத
உகூகடுணெந கடுபொமெந ப்ராஹ்ம வாவஸஹபம் நா
ஸயிகூ மாணாஹு ஸகூதீநு உஸக்யகூ திரிதூஹாந்தகூ
ணெந ஸஹவாஷூ ஜாதாநயொமஃ || ||௫||

அவ— இதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

இந்த லோகத்தில் இருப்பவன் ஒருவனும் ஒரு காலத்திலும்
ஒரு சுண்ணமும் ஒரு வேலையைப் செய்யாமல் இருக்க முடியாது.
எவனும் தூங்குகிற காலம் தவிர, எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒரு
வேலையைச் செய்துகொண்டே யிருப்பன். ஏனென்றால், ஒரு காரி
யமும் செய்கிறதில்லை பென்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்
திறவனையும், முன் பண்ணின கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி உடம்பில்
வளர்ந்து வரும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்கள் இவனை
இழுத்துக் கொண்டேயோய், தம் தம் வேலைகளைச் செய்யும்படி செய்
யும். இவன் அவைகளுக்கு உட்பட்டு விடுவான். ஆகையினால்
கீழ்ச் சொல்லியபடி கர்மங்களைச் செய்து, நெடுகாவாய் வருகிற
பாபங்களைப் போக்கி. ஸத்வம் முதலான குணங்களை வசப்படுத்திக்
கொண்டு, மனது தெளிந்தவனுக்குத்தான் ஞானயோகம்
செய்ய முடியும். [5]

சுவ—சுந யூ ஜாதாநயொமாய ப்ருவடுதொ திஷ்டுதா
வாரொ ஸவதீதூஹ—

கடுடுஹ்யாணி ஸஹயி ய சுஹு திஷ்டா ஸுநாநு |
ஹெய்யாடூதிரிதூரொதீதிவுவஸம் ஸ உவடுதெ || ||௬||

சுவிநஷ்வாவதயா சுஜிதவாஹாந்தகூரணம் சுத
ஜாதாநய ப்ருவடுதொ விஷ்டுப்யுணதயா சுதூதி விஹிசுசு

தேநாஃ விஷயாமெவ ஸ்ராவய ச்ருஷு, சுந்யா ஸங்குஷ்ரா
ந்யா ஹதீதி ஸ லியோஹா உஷுதே । சூத்யஜாநாபொ
ஶுனொ விவரீதொ விநவெஷா ஹதீத்யுஃ || ॥௬॥

அவ— கர்மயோகத்தைச் செய்யாமல், ஞானயோகம் செய்ய
வேண்டுமென்று ஆரம்பித்தவன் அந்த எண்ணத்திற்குத் தப்பாக
நடக்கிறானென்று சொல்லுகிறார்—

கர்மயோகம் செய்யாவிட்டால் பாபங்கள் போகாது. பாபங்
கள் போகாவிட்டால் இந்திரியங்கள் அடங்காது. இந்திரியங்கள்
விஷயங்களிலே போகும். ஆகையால் அப்படிப்பட்டவன் ஆத்
மாவை நினைக்க ஆரம்பித்தால், மனது நெடுநொடாய் விஷயங்களிலே
யே அழுந்தி யிருக்கிறபடியால், ஆத்மாவில் செல்லாமல் விஷயங்
களையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பன். ஆத்மாவை நினைக்க
ஆரம்பித்து விஷயங்களை நினைக்கிறபடியால், எண்ணத்திற்கு
விரோதமாக நடக்கிறானென்று சொல்லப்படுகிறான் அவன் நினை
த்தது ஒன்று செய்கிறது ஒன்று. இப்படியிருக்கிறோமென்று
அப்போது அவனுக்குத் தெரியாது ஆத்மாவை அறிவதற்கு
ஆரம்பித்து அதற்கு இடஞ்சலான வேலையைச் செய்கிறபடியால்,
இவன் ஆசைப்பட்ட பிரயோஜனத்தை அடையமாட்டான் [6]

யஷ்ஹிஹ்யாணி தேஸா நியஜோரஹதேஜ-ஃ || ॥௭॥

கஜெஹ்யெஃ கஜெஹ்யாமஜைஃ ஸ விஸிஷ்யதே || ॥௭॥

கஜஃ வஹ-ஃ ஹஸ்யவிஷயஸஜாதீயே ஸாஹ்யெ கஜே
ணி ஹ்யாணா தவனொகநவ்வதேந தேஸா நியஜே
ஹெஹ்யதவநவ கஜேஹ்யவெணாரிஹ்யெரஹம்வஹ-ஃ
கஜெஹ்யாமஜோரஹத-லொஸம்ஹவ்யோரஹ்யோரஹகெ
ந ஜோநவிஷ்ணுவி வஹ-ஃ விஸிஷ்யதே || ॥௭॥

இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களில் போவதேவழக்கம் அதைத்
தவிரென்று நிறுத்த முடியாது அவைகள் இயற்கையாகவே
வேலைகளில் புகுந்திருக்கின்றன. அவைகளை, முன் செய்து பழ
கின வேலைகள் போன்ற சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களில்

ஷாஸமெனெவ ஸரீரயாரணம் காயபூ | .. சூஹாஸம்
 கௌ ஸக்யஸாஸிஸு தஸாஸௌ புஸாவா ஸுபுதி” ஐதூ
 ஐபுஸாஸே | .. ஸேக்யவம் ஹம்ஜதெ வாவா யெவவனூ
 தூகாரணாக” ஐதி வாக்யதெ | சுதொ ஜோநநிஷஸூரவி
 கபீடாகவாஸதொ ஷேஹயாத்ராவி ந ஸெஷ்ரதி | யதொ
 ஜோநநிஷஸூரவி யுயயிராணஸரீரஸு யாவத்யாநஸூரவி
 ஷீஹயஜோதிநிதெ நெநிதிகம் கபீடாவஸம் கதபுவபூ | யத
 ஸுநபீடயொமெவபூதூதொகதபூக்யஹாவயா சூத்யா
 யாத்ராமுஸம்யாநதேஹபூதூ | யதஸு ப்ருக்யகிஸம்ஸு
 ஷேஸு கபீடயொமெ ஸாஸகொடபூரூபு | சுதொ ஜோந
 நிஷாபொமபூஸூரவி ஜோநயொமாதூடயொமொ ஜூயாந |
 தஸூக்யம் கபீடயொமெவ காவீடதூவிபூயஃ || ||அ||

அவ— முதலில் ஞானபோகம் செய்யமுடியாது. கர்மயோ
 கம்தான் செய்யமுடியும் என்றும், கர்மயோகத்தில் கெடுதி கிடை
 யாது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்போது ஞானயோகம்
 செய்யத் தகுந்தவனும் கர்மயோகம் செய்வது லகுவாயிருப்பதா
 லும், கெடுதியில்லாமையாலும் அவனுக்குக் கர்மங்களை விடமுடியா
 தாகையாலும், கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டுமென்று சொல்
 லுகிறார்

உடம்போடு கூடியிருக்கிறவனுக்கு வேலைசெய்து வழக்கம்.
 பந்தடித்தாலென்ன? யாகம் செய்தால் என்ன? இரண்டும் இந்திரி
 யங்களின் வேலைதானே. அதை லகுவாகச் செய்யக்கூடும். அது
 நிற்காமல் நடக்கும். தியானமானால் பழக்கமில்லாத்தினால், அதை
 முதலில் செய்வது வருத்தம். அது முழுக்க நடக்காது ஆகையால்
 தியானத்தைக் காட்டிலும் கர்மம் உயர்ந்தது. கர்மத்தையே நீ
 செய் கர்மங்களைச் செய்யும்போது ஆத்மாலை உள்ளபடி அறிந்து
 செய்ப வேண்டியதால், நான் செய்பவிலை என்கிற எண்ணம்
 இருக்கவேண்டுமென்று மேலே சொல்லப்படுகிறது. அதாவது
 ஸம்ஸாரிகளின் வேலைகளை செய்வது ஆத்மாவுக்கு சுபாவமன்று.
 உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதினாலேதான் அவைகளை ஒருவன் செய்

கிறான். இப்படி நினைப்பதினாலே ஆத்மாவின்நினைவும் கர்மத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. இந்த காரணத்தினாலேயும் கர்மயோகமே உயர்ந்தது. இதற்கு இன்னொரு காரணமுமிருக்கிறது. உடம்பை வைத்துக்கொண்டு தானே ஞானயோகம் செய்ய வேண்டும், சாப்பிட்டால்தானோ உடம்பு நிற்கும். 1 ஃபீந்து மஹாயக்ஞங்கள் முதலானவைகளைப் பண்ணி, மிகுதியிருக்கும் ஆஹாரத்தைச் சாப்பிட வேண்டும். ஆஹாரம் கெட்டுப்போனால் மனது கெட்டுப் போகும். மனது கெட்டால் நல்ல நினைவு வராது. மஹாயக்ஞங்களைப் பண்ணாமல் சாப்பிட்டால், பாபத்தையே ஒருவன் சாப்பிடுகிறானென்று மேலே சொல்லுகிறது. ஆகையால், ஞானயோகம் செய்கிறவனுக்கும் கர்மங்களை விடமுடியாது. ஆகையால், ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனும், கீழ்ச்சொன்ன பல காரணங்களாலே கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டும் [8]

சுவ.—வனவம் தவிர்த்து ஒருபுறம் நோக்கி கட்டுண்ணாமை
காரணமாக நோக்கி வனவம் கட்டுகின்றது. அது கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது.
கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது.
கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது.
கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது. கட்டுகின்றது.

யதிகூடயுகாதிபுணாந்ருதி னொகொயம் கதிபுந்ருநி ।
தடியுடம் கதிபு கௌனெய சிபுதலாதி ஸரிவா || ॥கா॥

யஜ்ஞாழிஸவ்யீ கடுசெஷஹநிதாஜ்வாஜநாடுஃ சு
 உடுண்ணாந்யூதாஜீயபுயொஜநஸெஷஹநிதெ கடுணிகிய
 ரிண்ணையம் ஸொகஃ கடுவ்யெயநொஹதி. சுதஸம் யஜ்ஞாயுடம்

1. கல்வியாணம் செய்துகொண்டு மனைவியுடன் இல்லாழ்க்கையில் இருக்கிற ஒவ்வொருவனும், ஆஷாடம் தயாரானபிறகு அதைக்கொண்டு தேவதைகளையும், பித்ருக்களையும், வீட்டிற்குவரும் அதிதிகளையும், மற்றைய எல்லாப் பிராணிகளையும் திருப்தி பண்ணவேண்டியது. இவைகளை முறையே தேவயக்ஞமென்றும், பித்ருயக்ஞமென்றும், மனுஷ்ய யக்ஞமென்றும், பூதயக்ஞமென்றும் சொல்லுகிறது. படித்த வேதத்தை தினம் சொல்லுவதை பிரம்ம யக்ஞமென்று சொல்லுகிறது. இந்த ஐக்கையம் ஐந்து மஹாயக்ஞங்கள் என்று சொல்லுகிறது.

சூர்யாஜி-நாடிகம் கசி-ஸலோவா| தசூராதீவ்யுயொஜநஸாயந
தபா யஸுமம் தஸூராதம்மாநு-தூ-ததீலோவா| வநவம் சி-தஸம்
மெந யஜோஹ்ய-தபா கசி-ணிக்ரியோணெ யஜோஹி-கசி-
விராராயி-தம் வரலிபு-ரு-ஷொ-வ ராநாடிகாஹ்யு-தக
சி-வாஸநாசி-ஹி-ராவ ராகு-ராதூ-வொகூ-நம் டி-தா-தீ-த
ய-ஃ ||

||க||

அவ- கர்மங்களைச் செய்ய வேணுமானால், பணம் ஸம்பாதிப்
பது முதலான வேலைகளைச் செய்யவேணுமே. அப்போது, “நான்
கெட்டிக்காரன், பணம் என்னுடையது” என்பது முதலான
கெட்ட எண்ணங்கள் வருமே. அதனால் மனது கலங்குமே. மோ
கூதம் வேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கும் கர்மங்களுடைய
1 வாஸனையினாலே மேன்மேலும் ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்து வருமே.
முன்னனுண்டான வாஸனை ஒழிப்பதில்லையே. இப்போது செய்
கிற வேலையினாலே அது வலுப்படுமே என்றால், பதில் சொல்லு
கிறார்—

யக்கும் முதலான சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களுக்காக
பணம் சம்பாதிப்பது முதலான வேலைகளைச் செய்தால், புதுவாஸனை
உண்டாகாது. 2 முன் வாஸனையும் வலுப்படாது. உன்னுடைய

1. வாஸனை என்பது பழக்கத்தினால் ஒட்டிக்கொள்வது. ஒருவன்
சாப்பிடும்போது நன்றாக செய்யப்பட்ட பருப்புக் குழம்பை கையால்
சாப்பிட்டு, சாப்பிட்ட பிறகு கையைத் தேய்த்து அலம்பிவிட்டாலும்,
கையை மோத்த பார்த்தால் பருப்புக்குழம்பு வாவிக்கிறது. குழம்பிற்
கும், கைக்கும் கால் நாழிகைகூட சேர்க்கையில்லை. அப்படி யிருக்கச்
செய்தே தேய்த்து அலம்பியும் போகிறதில்லை. அப்படியிருக்க நெடு
நாளாக பின்னை, பெண்டாட்டி, பணம், முதலானவைகளில் ஆசை
கோபம், பொருமை, முதலிய ஸங்கதிகளும், அவைகளினால் ஏற்படும்
வேலைகளும் வந்திருப்பதால், அந்தப்பழக்கம் போவது மிகவும் வருத்தம்.
அந்தப் பழக்கத்தினால் வந்த ஒட்டுதலை வாஸனை என்று சொல்லுகிறது.

2 ஒருவனுக்கு ஒருவேலை கெடுதியைக் கொடுக்கிறதென்றாயில்லை.
ஒருவேலை ஸுகத்தைக்கொடுக்கிறதென்றாயில்லை. ஒருவேலை பகவானு
க்கு வருத்தத்தை உண்டெண்ணுகிறது. அதனால் அவன் இவனுக்குத்

வதிஸங்ஷஃ ஸவெ-புஸாரம் விஸுஸ்ய ஸு ஷ்டாரம் விஸூதூநம்
 வராயணம் நாராயணஜாஹ | ஸாரா-ஸம-காடுஸ ஸ ஹவா
 நு ப்ரஜாவகிஃ சுநாஸிகாஸுபுஸுதூநித்-ஸம-கவிஸுரா உவ
 ஸம்ஹு-கநாஜிர-புவலிஸாமாஃ ஸுஸிநு ப்ரதீநாஸுசுஸுபுஸா
 ஷாய-பூநஹ-பூஸுதநெதரகஸூர் ப்ரஜாஸுஜீக்ஷு வரஸிகா
 ருணிகஸூஷ-ஜீவயிஷயா ஸுராயநஹ-பூசயஜகூதிஸு-பூதயெ
 யஜெகூஸுஹ தாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டா
 விஷுய்ய-சூதூநொ வுபிம் காரூய்ய | வஸஷ ஷொ யஜகூஃ வ
 ரஸிஸுபுஸாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டாஸுஷ்டா
 ணாநாம் உ காஜாநாம் புவபிரயிதா ஹதூ || ॥௧௦॥

அவ— எந்தப் புருஷார்த்தத்தை விரும்புகிறவனும்
 மஹா யக்ஞங்களைச் செய்து மிகுந்த ஆஹாரத்தையேதான் சாப்
 பிடவேணும். அப்படிச் செய்யாமல் சாப்பிட்டு உடம்பை வளர்க்
 கிறவனுக்கு தோஷம்தான் உண்டு என்று சொல்லுகிறார்—

பகவான் ஒரு காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் துலைத்து
 விடுகிறான். அப்போது அசேதந வஸ்துக்களில் பிரகிருதி என்
 பது மாத்திரமும், ஜீவன்களும் தான் இருக்கின்றன. அதைப் பிரா
 கிருத—பிரளயமென்று சொல்லுகிறது. அக்காலத்தில் ஜீவன்
 கள் உருவமும், பெயருமில்லாமல், நெடுநாளாய் வந்திருக்கிற பிர
 கிருதியினுடைய ஸம்பந்தத்தாலே அதற்கு உட்பட்டவர்களாய்,
 உடம்பும் இந்திரியங்களும் இல்லாத்தினாலே, தங்களுக்கு 1 அறிவு
 என்கிற குணம் இயற்கையாகவே தீருந்தபோதிலும், அந்த அறி
 வினால் ஒரு ஸங்கதியையும் அறியமுடியாமலும், ஒரு புருஷார்த்
 தத்தையும் அடைய முடியாமலும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப்
 போல் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்து பகவான் மிகவும் இரக்கப்பட்டு, அவர்

1. ஜீவன்களுக்கு கர்மம் அடியோடு போகிறவரையில், அறிவானது
 இந்திரியங்கள் வழியாகச் சென்று வஸ்துக்களை அறியவேண்டியது.
 மேகும் உத்தபிறகு, அறிவு இந்திரியங்களில்லாமலே எல்லா லிஷயங்
 களிலும் பரவுகிறது.

களுக்கு ஸுகங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, உலகங்களை மறுபடியும் உண்பெண்ணி அவர்களுக்கு உடம்புகளையும், இந்திரியங்களையும் கொடுத்து, அவர்கள் தன்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக 1 யக்ஞங்களையும் ஏற்படுத்தி, அவர்களைப் பார்த்து “இந்தக் கருமங்களால் நீங்கள் கேசுமத்தை யடையுங்கள். இந்த யக்ஞங்கள் உங்களுக்கு மோகூதத்தையும் அதற்கு உதவியான வஸ்துக்களையும் வேண்டியபடி கொடுக்கும்” என்று சொன்னார்.

சுவ—கூயு —

ஹேவாநா உயதாநெந தெ ஹேவா ஹாவயனா வஃ ।

வரவரம் ஹாவயதஃ ப்ரையஃ வாஜோவ்யு ॥ ||கக||

சுநெந ஹேவாநா உயதாநெந தெ ஹேவாநா—ஹேவாநா
தாநா ஜோகூநா சூராயபத் । ॥ சுவ—கூயு —

1. யக்ஞம் என்கிற வடமொழிச் சொல்லிற்கு ஒரு தேவதைக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் வேலை யென்று பொருள். தேவதத்தில் பல பல தேவதைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்பெண்ணி அவர்களிடமிருந்து பிரயோஜனங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்காக அநேக யக்ஞங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை ஸ்வர்க்கம் முதலான தாழ்ந்த பலன்களை ஆசைப்பட்டவர்களும், மோகூதமென்கிற உயர்ந்த பலனை ஆசைப்பட்டவர்களும் செய்ய வேண்டியது. ஆனால் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை விரும்புகிறவர்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளை மாத்திரம் ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள். மோகூதத்தை விரும்புகிறவன் இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவாய், அவர்களுக்குள்ளேயிருந்து அவர்களை ஏவுகிற பகவானுடைய ஸந்தோஷத்தை வேண்டி கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். 7-வது அத்தியாயத்தில் 20-வது சுலோகம் முதல் நானூறு சுலோகங்களாலே பகவானே எல்லா தேவதைகளுக்கும் உள்ளிருந்து அவர்களை ஏவுகிறனென்றும், அவன் ஆத்மாவென்றும், அவர்கள் அவனுக்கு உடம்புகள் என்றும் தேவதைகளுக்கு செய்யும் கர்மங்களினாலே அவன் தான் ஸந்தோஷப்படுவதாகவும், அவனே அந்தக் கர்மங்களுக்கு பலன் கொடுப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் மோகூதம் வேண்டுமென்கிறவனைப் பற்றியே பேசுவதால், அதற்குத் தகுந்தபடியே இந்த சுலோகங்களுக்கு அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறார்.

ஹோக்ஷாவ ப்ரஹ்மரொயவ ' ஐதி ஹி கக்ஷு தெ | யஜேக்ஷுநா
 ராயிதாஸ்தெ ஷெவா ஷீஷாந்ஸுக்ஷுநாஸ்தெவக்ஷிதாஸ்வா
 நாஸ்திகெய-புஷ்டாநு வுஷ்டாநு | வனவம் வரஸுரம் ஹாவய
 னஃ வரம் நெருயொ நொக்ஷாவுஷ்டாவ்ய || ||கக||

அவ— 1 யகளும எனபது அநியி (நெருப்பி) ல் மந்தி
 ரங்களைச் சொல்லி நெய் முதலானவைகளைச் சேர்ப்பது.
 அதுசெய்த உடனே போய்விடுமே. அவைகள் வேறு காலத்தில்
 பலனை எப்படிக்கொடுக்கும் அப்போது அது இல்லையே 2 ஞா
 னத்தாலேதான் மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று சொல்லியிருக்
 கிறதே ஸ்வர்க்கங்களைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட யகளுங்
 கள் எப்படி மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்? 3 மோக்ஷத்தைக் காட்
 டிலும் வேறான, பலவிதமான, ஸம்ஸாரிகள் வேண்டுகிற பலன
 கள் மோக்ஷத்திற்கு எப்படி உதவும்? அவைகளை அதற்கு இடஞ்
 சல்கள் என்றுகூடச் சொல்லலாமே. இப்படி உண்டாகும் சில
 ஸந்தேஹங்களுக்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார்—

எனக்கு உடம்பான தேவதைகளே இந்த யகளுங்களினாலே
 ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள் யகளுக்களினாலே ஸந்தோஷமடைந்த
 தேவர்கள் தாங்கள் மறுபடியும் ஸந்தோஷப்படுவதற்கு வேண்டிய

1. யகளுங்கள் பலனைக் கொடுக்கவில்லை. அவைகள் தேவதை
 களுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றன தேவதைகள் ஸந்
 தோஷமடைந்து பலன்களைக் கொடுக்கிறார்கள் இதனாலே முதல்
 கேள்விக்கு பதில் சொல்லப்பட்டது.

2-வது கேள்விக்குப் பதில்-ஞானத்தினாலே (தியாகத்தாலே) பக
 வான ஸந்தோஷத்தை அடைந்துமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான். அந்த
 ஞானத்திற்குக் காமங்கள் உதவியாயிருக்கின்றன ஆகையினால் அது
 மோக்ஷத்திற்கு உதவியாகச் சொல்லப்பட்டது.

3-வது கேள்விக்கு பதில்.— ஸந்தோஷமடைந்த தேவதைகளோ,
 பகவானோ அவரவர்கள் வேண்டின வஸ்துக்களைக் கொடுக்கிறார்கள்.
 மோக்ஷத்தை வேண்டாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரிகள் கோருகிற பலனைக்
 கொடுக்கிறார்கள் மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவர்களுக்கு அவர்கள் செய்
 யும் காமங்களுக்கு வேண்டின வஸ்துக்களைக் கொடுக்கிறார்கள்.

எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குக் கொடுப்பார்களா இப்படி ஒரு வருகுகொருவர் செய்து கொண்டு மோகூழ்மெனகிற உயராத கேழ்மததை அடையுங்கள். [11]

உஷாநொ மாநுணி வெர டெவா ஞாஸ்யுனெ யஜ்ஞாவி
தாஃ । நெதெடிதாநபு ஞாபெயெஸூா யொஹ்நெக்ஷெ ஸ்ரூ
ந வநவ ஸஃ ॥

யஜ்ஞலாவிதா யஜ்ஞநாராயிதா ஃ ஷோக்ஷாஷ்வாஃ ஹஷ்டா
நு ஹொமாநு ஹொ ஞாஸ்யுனே உதூதீவாருஷாயுஷக்ஷண
ஹொக்ஷம் ஸாயயதாம் பெ ஹஷ்டா ஹொமாஃ தாநு ஹொமாநு
வடுவடுவடுவடுயஜ்ஞலாவிதா ஷேவா ஞாஸ்யுனே । உதூரொ
தூராராயநாவெக்ஷிதாநு ஸவடாநுஹெ மாநு ஹொ ஞாஸ்யுனே
ஹத்யஸூஃ । ஸாராயநாயுத்யா நெதடிதூநு ஹெ மாநு
தெஹொரபுராய யொ ஹுனே ஹொரவஸஸஃ । வெஸயடும்
ஹி நாடீசுநுஜீயே தசுபுரபொஜநாயெய வரிக்ஷநவெ வ
ஸூநி ஸூக்ஸிதாஸூஃ க்ஸூக்ஸா தெந ஸூதூதீவொஷணு ।
சுதொதஸ்யு ந வரதீவாருஷாயுஷாநுஹுதாரோத்ரஸு, சுவி
தா நிரயமாரிக்ஷம் ஹ ஹவிஷுதீதூவிஸூயஃ ॥ ॥கஉ॥

யகளுங்களால் ஸநதோஷப் பதித்தப்பட்ட என்னுடைய உடம்பான தேவதைகள், தங்களை மேன மேல ஸநதோஷப் படுத்திவதற்கு வேண்டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் உங்களுக்குக் கொடுப்பார்கள் இப்படி அவர்கள் கொடுக்கும் திரவியங்களை நீங்கள் அவாங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது. அப்படிக்கொடுக்காமல் நீங்களே சாப்பிட்டால், திருடர்கள் ஆவீர்கள். திருடு எனப்பது எது என்றால், ஒருவனுடையதுமாய், அவனுடைய ஸுகத்திற்காக ஏற்பட்டதுமான வஸ்துவை யாதொரு ஸம்பந்தமில்லாத இன்னொருவன் தன்னுடையது என்று எண்ணி, அதைத் தான் உபயோகப் படுத்திக் கொள்வது ஆகையால் தேவதைகளைக் கீழே சொன்னபடி ஸநதோஷப் படுத்தாவிட்டால் மோகூழ் கிடைக்காது-என்பது மாத் திரமல்ல, நரகமும் வரும்.

சுவ—தஷேவ விவ்யுணோதி —

யக்ஞஸிஷ்டாஸிநம் ஸனொ ஜெயுஷெ ஸவட்கிஷ்டெஷெஃ ।

தெ சுவம் ஹம்ஜதெ வாவா யெ வவஞ்ஞாத்காரணாஸு ॥

ஹம்ஜாஜா தநாஹ்வி தவரபெஹ்மஸுஷாராயநாயகத்
யெவ ஶ்ரீயுணுஹாராய விவயு தெயய்யாஹ்விதம்
வரபெஹ்மஸுஷாராய தஹிஷ்டாஸநெந யெ ஸஸீரயா
த்ராஃ கூவட்தெ । தெதம் சுநாஹிகாஹ்வாஜிப்தெஃ கி
ஷ்டெஷாராத்யாத் த்ராஹ்வாகநவிராயிஷ்டெஷெஷ்டெ
யுஷெ । யெ தம் வரபெஹ்மஸுஷெணம்ஜாஜா தநா
ஹாராயநாய தநாநாநாயகதபாவாஹாய விவயுஸுந்தி
தெ வாவாத்ராஹ்வமேவ ஹம்ஜதெ । சுவவரிணாஸிக்ஷா
ஹ்வித்யுஷுஷெ । த்நாஹ்வாகநவிரேஹம் நரகாமெயவ
வவதெ ॥

॥கந॥

அவ— இதையே விவரமாகச் சொல்லுகிறா—

இநதிரன முதலானவர்களுக்கு ஆதமாவாக இருக்கிற பக
வானை ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்காகவே தீரவியங்களை அடைந்து,
அவைகளைச் சமைத்து, சாப்பாட்டிற்குத் தகுதியாகப் பண்ணி,
அவைகளைப் பகவானுக்குக் கொடுத்து, அவர் சாப்பிட்ட மிகுதி
யைச் சாப்பிட்டு, எவர்கள் உடம்பை வளர்க்கிறார்களோ அவர்
களுக்கு நெடுநாளாய்ச் செயப்பட்டு, ஆதமாவை உள்ளபடி பார்ப்
பதற்கு இடஞ்சலகளான எல்லா பாபங்களும் தானே போய்
விடும எவர்கள் பகவானுடைய தன்னை ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்
காகக் கொடுத்த வஸ்துக்களைத் தங்கள் ஸுகத்திற்காக என்று
எண்ணி, சமைத்துச் சாப்பிடுகிறார்களோ, அவர்களைப் பாப
மென்றே சொல்லலாம் அவர்கள் பாபத்தைத்தான் சாப்பிடுகி
றார்கள் அந்த சொறு பாபத்தை உண்பெண்ணுகிற படியால்,
அது பாபமென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆதமாவின்னுடைய
உண்மையை அறியவேணுமென்று யாராவது சொன்னாலும், அவ
ரிடத்தில் கோபிததுக் கொளவார்கள். இப்படி நாகம் போவ
தற்காகவே இருக்கிறார்கள்.

[13]

கவ-வாநாவி தொகவுஷ்டா ஸாஸ்திரவுஷ்டா உ
ஸய-ஸ்ய யஜுஜி-முகம் உஸ-யிகா, யஜுநாநுவத-நஸ்யா
வஸ்யகாய-தாழ் சுநநுவத-நெ றொஷம் வாஹ-

சுநாஜ்வனி ஹதாநி வஜ-ந்யாஜநஸம்ஸம் |

யஜுஜ்வனி வஜ-ந்யா யஜு: கடுஸஜிஜ்வம் || ||கச||

கடு ஸ்ர-ஹோஜ்வம் விவி ஸ ஹாநக்ஷரஸஜிஜ்வம் ||

தஸ்யாத்வ-மதம் ஸஹ நித்யம் யஜு ப்ர-திஷ்டித்யம் || ||கரு||

வணவம் ப்ரவதி-தம் வக்ரம் நாநுவத-யதீஹ யம் |

கவாயா-ரிஷி யாராநொ நொவம் வாய-ஸ ஜீவதி || ||கசு||

சுநாஜ்வ-பாணி ஹதாநி ஹனி | வஜ-ந்யாஜநஸம்
ஸயஜி ஸவ-தொகஸாக்ஷிக்ய | யஜுநாஜ-நெந்யா உவதீதி
உ ஸாஸ்திர-ணாவமஜிதெ - “சுமௌப்ராஸாஹ-திஸ்யஜிமாநி
த்யஜி-வதஷ்டெ | சுகித்யாஜ்யயதெவ-ஷ்டி” த்யாநிநா | ய
ஜுஸு ஸ்வாஜ-நாநிகத-ய-வாநாந-வகடுஸஜிஜ்வ-
வம் | கடு-ய ஸ்ர-ஹோஜ்வம் | சு-ய ஸஹஸ-நிஷி-ஷ்டம் ப்ர-
க்ய-திவரிணாநி-வ-ஸரீரம் | “தஸ்யாநெ-த-ஹ-நாநி-
வ-நி-வஜ்ய-யதெ” உதி ஹி ஸஹஸ-நெ-ந ப்ர-க்ய-திநி-ஷி-
ஷ்டா | உஹாவி “ஜி யொநி-ஷி-ஷ்ட-நெ-தி” வக்ய-தெ | சு
தம் “கடு ஸ்ர-ஹோஜ்வ-தி” ப்ர-க்ய-திவரிணாநி-வ-ஸரீ-
ரொஜ்வம் கடு-த-த்ய-க-வதி | ஸஹாநக்ஷரஸஜிஜ்வ-தி
ந்ராநக்ஷரஸ-நிஷி-ஷ்ட-ஜீவ-தா | சுநவா-நாநி-நா த்ய-
நா-யிஷி-தம் ஸரீரம் கடு-நெ-ப்ர-வதீதி, கடு-ஸாய-ந-
தம் ஸரீர-நி-நக்ஷர ஸஜிஜ்வம் | தஸ்யாத்வ-மதம் ஸஹ-ஸவ-
யிகாரி-மதம் ஸரீரம்-நித்யம் யஜு ப்ர-திஷ்டி-தம்-யஜுஜி-
த்ய-ய-த- | வணவம் வாரி-வா-நெ-ஷண ப்ர-வதி-த-தி-
த-சு-சுநாசு ஹத-ஸ-நிஷி-ஷ்ட-நி ஸஜீவ-நி ஸரீர-
வஜ-ந்யாஜநஸ்ய, யஜுநாஜ-நெ-ந்யா. யஜுஸு சு-
த-ய-வா-ந-வ-த-ஷ்டம், கடு-ய ஸஜீவ-ஸரீர-
ஸ, ஸஜீவம் ஸரீரம்

வா நரபுஷாஸி-ஐதி சுநெந்ரந்ருகாயுக்ருகாரணமாவெந வக்ரு
வத்ருநிவத-ஓநாந்ருஐஹ ஸாயநெ வத-ஓநாநெ ய-கருபெயொ
மாயிகாரீ ஜ்ஞாநயொமாயிகாரீ வா-நாநம்-தத்யதி-நவ்ருவ
தத்யதியஜ்ஞஸிஷ்டெந ஷெஹயாரணகெவ-ஓநெஸாநவாயொ
ஹவகி| சுவாரணமாவெநயஸ்யாயொநவவரண-கம் வொஹ
யாநிவம் வா ஸொநவாயொ|| சுஷ்ணெ-ஓந்ருயாராரொ ஸவ
தி நாந்ருநாநி-ஓந்ருயாநெயொவொஸ்யாந்ருநாநி ஹவகி|
சுயஜ்ஞஸிஷ்டெயி-ஓதஷெஹந்ருஸெநெந்ருந்ருஜ்ஞஸிஷ்ட சு-ந்ரு
வொகாநநவீ-ஓவதயா விஷயமொநெநெகருகிஹ-ஓதி| சுநெ
ந்ருநயொமாவெந யதொநெந்ருவி நிஷ்ருவ்யததயா நொ
வம் வாய-ஓ ஸ ஜீவதி ||

||சு||

அவ- மறுபடியும் லோக அனுபவத்தாலும் சாஸ்திரத்தா
லும், எல்லாம் யக்ருங்களாலேயே வருகின்றன என்பதைக் காண்
பித்துக் கொண்டு, யக்ருங்களைக் கட்டாயம் பண்ணவேண்டு மென்
றும், பண்ணாதபோனால் கெடுத்திடுவென்றும் சொல்லுகிறார்-

உலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் ஆஹாரத்தினாலேதான்
வளர்கின்றன. ஆஹாரம் மழையினாலேதான் உண்டாகிறது.
இந்த இரண்டு ஸங்கதிகளையும் எல்லாரும் கண்ணிலே பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறோம், யக்ருங்களால் மழை உண்டாகிறதென்பதை
சாஸ்திரத்தினால் அறிகிறோம். யக்ருங்கள், பனம் ஸம்பாதிப்பது
முதலான வேலையால் உண்டாகிறது. அந்த வேலை உடம்பால்
உண்டாகிறது. உடம்பு இல்லாமற்போனால் வேலையை என்னவித
மாய்ச் செய்யமுடியும். அந்த உடம்பு, ஜீவன் உடம்பிலிருந்து
சோறைச் சாப்பிட்டு, தண்ணீரைக் குடிப்பதினால் வேலைக்கு உத
வுகிறது. ஆகையினால், எல்லாருடைய உடம்புகளும் யக்ருங்க
ளாலேதான் உண்டாகின்றன. இப்படி, பகவானால் ஏற்படுத்தி
நடத்தப்பட்டு, ஒன்றினால் ஒன்று உண்டாகி, சக்கிரம்போல் ஓயா
மல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற இந்த வரிசையைக்கர்மபோகம் செய்
கிறவனோ, ஞானயோகம் செய்கிறவனோ, யார் நடத்தவில்லையோ,
அவன் பாபத்தினாலே பிறந்து, பாபம் செய்வதற்காகவே இருக்க

கிறான். ஆகையால், இந்திரியங்களைக் கொண்டு அவன் ஸுகப் படுவனே யொழிப ஆத்மாவைப் பார்த்து ஸுகப்படமாட்டான். சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஆஹாரத்தைக் கொண்டு உடம்பை வளர்க்காதபடியால், ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் மேலிட்டி, ஆத்மாவைப் பற்றின பேச்சில் அலுப்பு உண்டாகி, விஷயங்களி னுடைய அனுபவத்தினாலேதான் ஸந்தோஷப்படுவன். ஆகையால் ஞானசீயாகம் முதலியவைகளை ஆரம்பித்தாலும், முறைப்படி செய்யாமையால், அவன் பிரயத்தினம் வீணுப்ப் போய்விடும். அவன் இருந்தும் பிரயோஜனமில்லை. 1 [14-16]

சுய-சுலபாயநாயதூதூஷுடாநவஸு ॥ 14 ॥
 ஹாயஜூஷுடாநவஸு ॥ 15 ॥
 யஜூதூஷுடாநவஸு ॥ 16 ॥
 சூதூஷுடாநவஸு ॥ 17 ॥
 நவஸு ॥ 18 ॥
 நவஸு ॥ 19 ॥
 நவஸு ॥ 20 ॥
 நவஸு ॥ 21 ॥
 நவஸு ॥ 22 ॥
 நவஸு ॥ 23 ॥
 நவஸு ॥ 24 ॥
 நவஸு ॥ 25 ॥
 நவஸு ॥ 26 ॥
 நவஸு ॥ 27 ॥
 நவஸு ॥ 28 ॥
 நவஸு ॥ 29 ॥
 நவஸு ॥ 30 ॥
 நவஸு ॥ 31 ॥
 நவஸு ॥ 32 ॥
 நவஸு ॥ 33 ॥
 நவஸு ॥ 34 ॥
 நவஸு ॥ 35 ॥
 நவஸு ॥ 36 ॥
 நவஸு ॥ 37 ॥
 நவஸு ॥ 38 ॥
 நவஸு ॥ 39 ॥
 நவஸு ॥ 40 ॥
 நவஸு ॥ 41 ॥
 நவஸு ॥ 42 ॥
 நவஸு ॥ 43 ॥
 நவஸு ॥ 44 ॥
 நவஸு ॥ 45 ॥
 நவஸு ॥ 46 ॥
 நவஸு ॥ 47 ॥
 நவஸு ॥ 48 ॥
 நவஸு ॥ 49 ॥
 நவஸு ॥ 50 ॥
 நவஸு ॥ 51 ॥
 நவஸு ॥ 52 ॥
 நவஸு ॥ 53 ॥
 நவஸு ॥ 54 ॥
 நவஸு ॥ 55 ॥
 நவஸு ॥ 56 ॥
 நவஸு ॥ 57 ॥
 நவஸு ॥ 58 ॥
 நவஸு ॥ 59 ॥
 நவஸு ॥ 60 ॥
 நவஸு ॥ 61 ॥
 நவஸு ॥ 62 ॥
 நவஸு ॥ 63 ॥
 நவஸு ॥ 64 ॥
 நவஸு ॥ 65 ॥
 நவஸு ॥ 66 ॥
 நவஸு ॥ 67 ॥
 நவஸு ॥ 68 ॥
 நவஸு ॥ 69 ॥
 நவஸு ॥ 70 ॥
 நவஸு ॥ 71 ॥
 நவஸு ॥ 72 ॥
 நவஸு ॥ 73 ॥
 நவஸு ॥ 74 ॥
 நவஸு ॥ 75 ॥
 நவஸு ॥ 76 ॥
 நவஸு ॥ 77 ॥
 நவஸு ॥ 78 ॥
 நவஸு ॥ 79 ॥
 நவஸு ॥ 80 ॥
 நவஸு ॥ 81 ॥
 நவஸு ॥ 82 ॥
 நவஸு ॥ 83 ॥
 நவஸு ॥ 84 ॥
 நவஸு ॥ 85 ॥
 நவஸு ॥ 86 ॥
 நவஸு ॥ 87 ॥
 நவஸு ॥ 88 ॥
 நவஸு ॥ 89 ॥
 நவஸு ॥ 90 ॥
 நவஸு ॥ 91 ॥
 நவஸு ॥ 92 ॥
 நவஸு ॥ 93 ॥
 நவஸு ॥ 94 ॥
 நவஸு ॥ 95 ॥
 நவஸு ॥ 96 ॥
 நவஸு ॥ 97 ॥
 நவஸு ॥ 98 ॥
 நவஸு ॥ 99 ॥
 நவஸு ॥ 100 ॥

1. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் யக்கும் என்கிற சொல்லுக்கு வைச்வதேவம் பஞ்சமஹாயக்கும் என்றே அர்த்தம் சொல்லுகிறார். வைச்வதேவத்திற் கு உபயோகப்படாத ஆஹாரம் மோகூதத்தைக் கொடுக்காததுமன்னி யில், நாகத்தைக் கொடுக்குமென்றும் சொல்லுகிறார். இது பக்தியோகம் செய்கிறவனுக்கும், ப்ரபக்தி செய்கிறவனுக்கும், இரண்டும் செய்யாத வனுக்கும் பொதுதான். இதை வைஷ்ணவர்களான காம் சொல்லுகி றேமே யொழிய, பெருப்பாலும் செய்கிறதில்லை. செய்யாவிட்டாலும், செய்ய வேண்டியதுதான் செய்ய வில்லை என்று சொல்வது மிகவும் கல்வது. இவைகள் பிரபஞ்சனுக்குச் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று சொல்லி, அவைகளை விடுவது ஆசாரங்களுடைய திருவுள்ளத்திற்கும், பகவானுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் மிகவும் வருத்தத்தை உண்டிபண்ணும். மன்னிக்கவும்.

வாநாதிவிநாதுஷு திரிபெக்து: சூக்தெந்ய உ ஸந்தொஷ்டா
 நொடிநாஸ்து க்ஷமந்தந்தாதிதூநயதோஷொ | யாரணவொ
 வண்ணொழாழிகம் ஸஸ-டோஷெத்வ யஸ்ய சஸ்யாத்தூஸ-டநா
 ய கத-டாஸம் ந விடினெத், ஸுதவந வ ஸஸ-டொ ஐஷ்டா-தஸு
 ராடுவகாஸ | ஸதவந வ சஸ்யாத்தூஸ-டநாய க்ஷுதெந தத்
 யநெந நாடி-டந கிண்டி யொஜநய | ஸக்யதெநா-தூஸ-ட
 நஸாயநெந ந கஸிடிநடி-டகஸாயநாயதூ-தூஸ-ட நகாஸ |
 ஸுதவந வ-டா-தூவ திரிபெக்துஸகூலாவிதஸு-விசுவஸ்யாஸ்ய ஸ
 வெ-டஷு ப்ரக்யதிவரிணாவிவிசெஷெஷ்டாகாஸாதிவ திதெ
 ஷு ஸகாபெ-டஷு-ட கஸிடி-யொஜநதயா ஐவாநாய-
 ய-தஸு-விசுவ-காணாய ஸாயநாரணம் | ஸஹி-சுவஸந வ |
 யஸ்யா-ஸாயநாயதூ-தூஸ-டநெஸ்யவ ஸாயநா-புவ்யதி: |
 யஸ்யா-ஸாயநெ-ப்ர-ய-பூ-தஸ்யாவிஸு-ஸககாடி-பூ-தா-
 தம-டதா-தூயா-தூ-யா-நஸு-யா-நகா-ஸு ஜோ-யொ-மி-நொ-
 விசா-சூ-யா கசி-டா-நு-யு-தூ-வெ-ககா-ஸு கசி-டொ-ம வஸா
 தூஸ-ட-நி-பு-டெ-தூ-பெ-யா-நு, தஸ்யா-டி-ஸ-ம-வ-டு-வ-கம்
 காய-டு-தி-தூ-வ-ஸ-த-க-யா-டி-தூ-பூ-வ-தி-க-டு-வ-ஸ-ர-யா-
 ஸஸ்து: கார-ய-தி-வ-க-யா-ணா-க-தூ-க-யா-ந-ஸ-யா-ந-வ-டு
 வ-கம் உ கசி-டா-யா-நு-வ-ரா-ஸ-டி: கசி-டொ-யொ-மெ-நெ-வ-வா
 ர-வெ-நா-தி-சூ-தூ-ம-பூ-வெ-நா-தி-தூ-ய-டி: ||

||கக||

அவ— எவன் ஸம்ஸாரம் அடியோடேபோய் ஆத்மாவை
 எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, அவன்தான் பிராம
 ணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிரம்மசாரி முதலான ஆச்ரமங்க
 ளுக்கும் ஏற்பட்ட மஹா யக்ஞம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யாம
 ளிருக்கலாம். மற்ற யாரும் அவைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று
 சொல்லுகிறார்—

எவன் மோகத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய வேலைகள்ச்
 செய்து, எல்லா கர்மங்களும்போய், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதிலேயே
 ஆசையுள்ளவனாய், சோறு, தண்ணீரில் அபேகையில்லாமல் ஆத்

மாலைக் கொண்டே ஸந்தோஷமடைந்து, சந்தனம், புஷ்பம், பாட்டு, கூத்து முதலானவைகளால் ஸந்தோஷமடையவில்லையோ, அவனுக்குக் கர்மயோகம் முதலானவை ஒன்றும் செய்யவேண்டிய தில்லை ஏனென்றால், அவன் எப்போதும் இயற்கையாகவே ஆத்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு ஆத்மாவே சோறு. அதுவேதான் தண்ணீர். அதுவேதான் சந்தனம்-புஷ்பம் முதலானவைகள். 1

[17]

எப்போதும் இயற்கையாகவே அவன் ஆத்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையால், அவனுக்குக் கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்வதினால் ஒருவித பிரயோஜனமுமில்லை. செய்யாததினால் நஷ்டமுமில்லை. அவனுக்கு விஷயங்களின் பார்வையிருந்தாலன்றோ, அது போவதற்காக கர்மயோகம் முதலானது செய்ய வேண்டும். 2

[18]

2. ஆகையால், நீகாடங்களின்பலன்களை ஆசைப்படாமல், ஆத்

1 இந்த சுலோகமும் அடுத்த 18-வது சுலோகமும், ஞானயோகம் செய்கிறவனைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால், ஞானயோகம் செய்யத் தடுத்தவனும் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று 8-வது சுலோகம் முதல் 18-வது சுலோகம் வரையில் சொல்லப்பட்டது. 19-வது சுலோகம் இதையே சொல்லுகிறது இவைகளுக்கு நெயிலிருக்கிற இந்த இரண்டு சுலோகமும் ஸம்ஸாரம்போய் மோக்ஷத்தை அடைந்தவனைக் குறித்து பேசுகிறதென்றே தீர்மானிக்க வேண்டும். பிராமணன் முதலான ஜாதியும், பிரம்மசாரி முதலான ஆசிரமம் எவனுக்கு இருக்கிறதோ, அவன்தான் அந்த ஜாதிக்கும் அந்த ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டியது. மோக்ஷத்தை யடைந்தவனுக்குக் கர்மத்தினாலே ஏற்பட்ட உடம்பு போய்விட்டபடியால் ஜாதியுமில்லை, ஆசிரமமில்லை.

2. ஆகையால்—கீழ் சுலோகங்களில் சொன்ன காரணங்களினாலே, அந்த காரணங்களாவன:— 1. மோக்ஷத்தை யடைந்தவன்தான் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை (சுலோகம் 17—18). 2. கர்மயோகமானது ஸுகமாகச் செய்யலாம். நிற்காமல் நடக்கும். (சுலோகம் 5—7). 3. கர்மயோகத்திலேயே ஆத்மாவின் அறிவு இருக்கிறது. (சுலோகம், 27—30). 4. ஞானயோகம் செய்கிறவனும் ஒருவாறு கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது. விடமுடியாது. (சுலோகம் 8-16). ஆகையினாலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகம் உயர்ந்தது.

நுதிஷ்டி, தஹம்யுக்தவெவாக்ஷுஜீவிவ்யாகொநுதிஷ்டி ।
 சுதொ வொகாஷாய்யம் ஸிஷ்டசயா வ்யயிதெந மெருஷ்ட
 ந ஸ்வண்பாபுரோலிதம் கபி ஸுசுமம் ஸவடிதாநுஷ்டயி ।
 சுந்யா வொகநாஸநஜிதம் வாவம் ஜோநயொமாடிஷ்ட
 நம் ப்ரவ்யாவயேசு ॥

॥உக॥

அவ— மோகூத்தை யடைய வேண்டுமென்று ஆசையுண்
 டான உடனே, ஞானபோகம் செய்ய முடியாது. அவன கர்ம
 யோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்று முதலில் பகவான்
 சொன்னார். பிறகு, ஞானபோகம் செய்ய சகதியுள்ளவனும் கர்ம
 யோகத்தைத்தான் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு கர்மயோகத்தை
 ஸுகமாகச் செய்யலாமென்பது முதலான சில காரணங்களை
 அருளிச் செய்தார். இப்போது, இன்னொரு காரணம் சொல்
 லுகிறார். அதாவது நாலுபேர்களால் பெரியவன் என்று கொண்
 டாடப்பட்டவன் கர்மயோகத்தையேதான் செய்ய வேண்டுமென்று.

உலகத்தில் எல்லா சாஸ்திரங்களும் தெரிந்தவன் என்றும்,
 தெரிந்தபடியே நடக்கிறவனென்றும் எவன் பேர்பெற்றிருக்கி
 றானோ, அவன் எந்தெந்த வேலைகளை எப்படிச் செய்கிறானோ, அந்
 தந்த வேலைகளைத்தான், அவன் செய்கிறபடியேதான், தெரியாத
 ஜனங்கள் செய்வார்கள் ஆகையால் தெரியாத ஜனங்கள் கெட்
 டிப்போகாமல் ஸௌக்கியத்தை யடைவதற்காக விபாபகனுவன்
 தன் ஜாதிக்கும், ஆசாமத்திற்கும் ஏறபட்ட எல்லா கர்மங்களையும்
 ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில், எப்போதும் செய்து கொண்டு
 வரவேணும். அவன் இப்படிச் செய்யாமல் ஞானயோகத்தைச்
 செய்ய ஆரம்பித்தால், அவனைப்பார்த்து கர்மங்களைக்கூட செய்யத்
 தெரியாத ஜனங்களும் ஞானயோகத்தையே செய்ய ஆரம்பிப்பார்
 கள். அது அவர்களால் செய்ய முடியாது. கெட்டுப்போய் விடு
 வார்கள். அவர்களைக் கெடுத்த தோஷம் அந்த விபாபகனுக்கு
 வந்து சேரும். அதனால், அவனும் கெட்டுப் போய்விடுவன்.
 அதாவது அவன் செய்ய ஆரம்பித்த ஞானயோகமும் நிறை
 வேறுது.

ந ரெ வாயுடாஸ்தி சுதத்யம் ச்ரீஷு நொகெஷு கிணந !
நாநவாஸ்திவாஸ்த்யம் வதத வாவ வ கடுணி || 22 ||

ந ரெ-ஸவெட ஸ்ரஸ்யாவாஸஸுஷுகாஸெஸு ஸவதத
ஸஸத்யஸங்கஸ்ய ச்ரீஷு நொகெஷு டெஷிநெஷுஷி
ரூபெவண ஸுஸந்தெஷா வத-போநஸு கிண்டிஷி சுதத்ய
ஸிஸி ! யதெதாநவாஸு கடுணாநவாஸ்யம் ந கிண்டிஷிஸ்யி,
சுயாவி நொகரகூடெபெ கடுணெஸவ வதத || 22 ||

நான் எல்லா லோகங்களுக்கும் யஜமானன் எனக்கு நினைத
தால அகப்படாத வஸது ஒன்றுமில்லை நான் எல்லாவற்றையும்
அறிந்தவன் மூன்று லோகங்களிலும் எந்தெந்த உருவத்தோடு
அவதாரம் பண்ணினாலும், என்னிஷ்டப்படா நடக்கிறேன் நான்
இந்த லோகத்தில் எந்தக் சாமததைச் செய்து எந்த வஸதுவை
அடைய வேண்டியது ? அப்படியிருக்கச் செய்கையும், உலகங்
களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, ஒரு காமததையும் விடாமல் ! நான்
செய்துகொண்டு வருகிறேன் [22]

யதி ஹுஸம் ந வதத்யம் ஜாதம் கடுணுதம்ஜிதம் !
ஸி வதத்யநுஷததெஸுஷுஷி வாயு ஸவதத || 23 ||
உதீஷெயுரிநெ நொகா ந சுயுடாம் கடு வெஷிஸு !
ஸஜ்ரஸு வ சுததா ஸுரஸுஸவநுரூபிஸி ஸுஜி || 24 ||

சுஹம் ஸவெட ஸ்ரஸுஸத்யஸங்கஸு ஸுஸங்கஸுதஜம
ஷுஷயவிஸவயயீஸுஸந்தெ ஜமஷுவகூசிஸெஷுடா ஜா
தெதாஸி ஸுஷெஷுஷு ஸிஷு ஜநாஸுஸுஸவஸுஷெவயு
ஷெஷவதீண்டுஸுததெஷிஸெ கடுணுதம்ஜி தஸவததா

1. நானே இப்படி காமங்களைச் செய்தால், நீ செய்ய வேண்டாமா ?
எனக்குக் காமங்களினால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை உலகம் கெட்
டுப்போனால் எனக்கு ஒரு தோஷமும் வராது உனக்கோ ஆகவேண்
டிய வேலைகள் ஏராளமாய் இருக்கின்றன உன்னால் உலகம் கெட்டுப்
போனால், உனக்குத் தோஷம் உண்டு ஆகையினால் நீ காமயோகத்தை
யேசெய்ய வேண்டுமே.

யழி ந உதெய்யு, 23 சரிஷஜநாமெ ஸாரவஸுஷெவஸு
 நொவடதல் சுசுஜ்ஜிவிஷிஷ்டாஸுஷெவஸு காரண சயபெய
 24 உதநு நுவதல் நெதவ ஸுசுதல்விராநநுஷாநெநச
 காரண ப்ரத்யவாயெந வாசுநநெஷா கிரயமாநிநொ ஹவெ
 யுஃ ! சுஹம் கூஹொவிதம் கஜெ நநெவத்யுய்யு, வஸெவெ
 ஸெவெ சரிஷெஹொகா 25 ஷாஹாராயத்யுய்யு கிரயமாஃ சுகாரணா
 ஷெஹொஷெஷெயுஃ நஷாஹவெயுஃ ! ஸாஸ்யியாஹாராநநுவா
 யநாஸுதெவெஷொம் சரிஷெகூஹாநாம் ஸுக்ரஸு உ சுதயா
 ஸுய்யா சுதவனவ உஜாஃ ப்ரஜாஃ உவஹந்யா ! வஸவெவ கஜி
 வி சரிஷஜநாமெ ஸாரவாஸுதநயொய்யிஷ்டிராநுஷொ
 ஜுநஸுநு யஜிஜாநகிஷாபாபிகரொஷி, ததஸுஷாஹாரா
 நுவதிநெநாசுஜ்ஜிவிஷிஷ்டா 26 27 28 29 30 ஸாயிகாராஜிஜாந
 ஹஃ கஜெகிஷாபாம் நாயிகுவெஷொ விநஸுய்யுஃ ! சுதொ
 ஷெவெஷெஷெந விஷொஷா கஜெஷெவ சுதய்யு ॥ ॥ 25 ॥

நான் எல்லா லோகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவன். நினைத்
 ததை முடிக்கச்சக்தியுள்ளவன். வினையாட்டாக நினைத்த மாத்தி
 ரத்தில் எல்லா லோகங்களையும் உண்டு பண்ணி, காப்பாற்றி, அழி
 த்துக் கொண்டிருக்கிறவன். லோகங்களுக்கு உபகாரம் செய்வ
 தற்காக வேணுமென்று மனுஷியனாகப் பிறந்திருக்கிறேன். பொ
 ம்மையை ஆட்கிறதுபோல் உலகத்தை ஆட்கவேன். அதனால்
 அவைகளுக்கு நல்ல அறிவு முதலானது உண்டாகி ஸௌக்கியம்
 உண்டாகாது. அதற்காக அவைகளுக்கு அறிவைக் கொடுத்து,
 நலனது கெட்டது என்று என்னால் ஏற்படுத்தப் பட்டவைகளை
 அறிந்து, அந்தப்படி செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்து, அவை
 கள் சேஷமத்தை அடையும்படி செய்கிறேன். ஆகையால் நான்
 நினைத்தபடியே இருக்கக் கூடியவனாக இருந்தாலும், கர்மங்க
 ளைப் செய்கிறேன். ஏனென்றால் மனுஷியர்களுக்குள் மிகவும்
 பெரியவரென்று பேர்ப்பற்ற வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாக நான்
 பிறந்திருக்கிறேன். ஆகையினாலே, என்னைப் பார்த்து ஜனங்கள்
 நான் செய்தபடி கர்மங்களைச் செய்வார்கள். அந்தக் குலத்திற்

குத்தகுந்த கர்மங்களைச் சோம்பவில்லாமல் நான் எப்போதும் செய்
யவேணும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், தெரியாத ஜனங்கள்
நான் செய்யும் கர்மங்கள்தான் தர்மமென்று நினைத்து, அவை
களையே செய்வார்கள். அவைகள் அவர்களுக்குத் தகாதவைகளா
யிருந்தால், செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்யாததினாலே பாபத்
தையடைந்து, ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியாமல் நரகத்தை அடை
வார்கள். அப்படியானால் என்னாலேதானே அவர்கள் கெட்டுப்
போவார்கள். எவர் எவர்கள் எந்தெந்த கர்மங்கள் செய்யவேணு
மென்று ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த ஏற்பாட்டை நான் அழித்த
வனாக ஆய்விடுவேன். இதனாலேயே அந்த ஜனங்களைக் கெடுத்த
வனாக ஆவேன். ஆகையினாலே, எந்தக்காரியங்கள் அவர்களுக்கு
ஸௌக்கியத்தை உண்டிபண்ணுமோ, அவைகளைத்தான் செய்கி
றேன். அதனால் எனக்கு ஒரு பிரயோஜனமில்லை. செய்யா
விட்டால் கெடுத்தியுமில்லை. அதுபோல மிகவும் பெரியவர் என்று
பெயர்பெற்ற பாண்டவின் பிள்ளையாயும், யுதிஷ்டிரருக்கு (தர்ம
புத்திரருக்கு)த் தம்பியாயும் இருக்கிற நீ ஞானயோகத்தைச் செய்
தால், உன்னைப் பார்த்து, நடத்தவேண்டியது தெரியாத ஜனங்
களும் “இவரைப்போலேதான் நாமும் செய்யவேணும்” என்று
நினைத்து, தங்கள் சக்தியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், ஞானயோ
கத்தையே செய்வார்கள். அது அவர்களால் செய்ய முடியாது.
கெட்டுப்போய் விடுவார்கள். ஆகையால் விபாபகனாயிருக்கிற நீ
கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டும். [23-24]

ஸகூஃ கரிஷ்ணவிதாஸௌ யயா கௌடகி ஹாரத |
கௌடகிவிதாஸௌயாஸகூஸிஷ்டௌ-கௌடகஸௌ-ஹாரத ||
ந ஸௌகிஷெஹ-ஜநயெஹிஜாநா கரிஷ்ணவிதாஸ |
ஜெஹெயெஸஸகூஸிஷ்டௌ விதாஸௌ-கூஃ ஸரிஹாரத || ௨௩ ||

சகவிதாஸௌ-சூதநுகூஸிஷ்டௌ-கரிஷ்ண ஸகூஃ-கரிஷ்ண
வஜ்ஜீயஸௌ-யயா-சூதநுகூஸிஷ்டௌ-தயா தயா-ஸௌ-ஹாரத
ஜெஹெயெ-நயுகூதாஃ கரிஷ்ணவிதாஸ-கரிஷ்ண
முஹெய யயா சூதநுகூஸிஷ்டௌ-கௌடகி | தயா சூதநுகூ

வீதித்தா கடுக்குண்டுலகொ ஜோநயொமாயிகாரயொமொழா
வி வுவுபெடிஸுஸுபெடி கொகராக்காய்டு ஸ்ராவாரொண ஸி
ஷுஷொகாநாநா யடுதிஸுயம் விசீஷ்டம் கடுக்யொமடுவ
கயடாசு | கஜோநாஜாதநுகுஷீவித்யா ஜோநயொமொவா
டாநாஸகாநாநா சிசிசுபுணா கடுகஸுமிநாநிநாடிசுடிவா
ஸநயா கடுகணைவ மியதகெந கடுக்யொமாயிகாரிணா
கடுக்யொமடிநுகாநாவொகநலாயநிவீதி ந வுபிஷெ
டி ஜயபெசு | க்ஷெஹிடு சுததி குஷீவித்யா ஜோநயொமஸ
தொடி வடுவெடாநாநிதா கடுக்யொமவனவ ஜோநயொமதி
ராவெசுசுதாவொகநலாயநிதி வுபு யுக் கடுகடு
வாஅநு ஸவடகடுகஸு கசுஷீவிதா வுதி ஜயபெசு ||

உலகத்தில் இருக்கும் ஜனங்கள் பெரும்பாலும் ஆத்மாவின்
உண்மையை நன்றாய் அறியாதவர்கள். அவர்கள் உடம்பாடுசேர்
ந்திருப்பதினாலே கர்மங்களைவிட முடியாதவர்கள். ஆத்மாவைஅறி
யாத்தினாலே, ஆத்மாவையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பதான ஞான
யோகத்தைச் செய்ய முடியாதவர்கள். கர்மங்களை விட முடியா
மையினாலே, கர்மயோகத்தையே செய்யத் தகுந்தவர்கள். இப்படிப்
பட்டவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்காகக் கர்மயோகத்தையே
எப்படிப் பண்ணுவார்களோ, அப்படியே ஆத்மாவின் உண்மை
யை நன்றாய்த் தெரிந்து, கர்மங்களில் பற்றில்லாமல் இருந்து,
ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனாயும், வியாபகனாயுமிருக்கிறவன்
கர்மயோகம்தான் ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு ஸாதநமென்று அவர்
களுக்கு நிச்சயம் உண்டாகும்படி, தான் கருமயோகத்தையே
செய்ய வேண்டியது. ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு கர்மயோகத்
தைத் தவிர வேறு வழி ஒன்று இருக்கிறதென்கிற எண்ணத்தை
அவர்களுக்கு உண்டு பண்ணவே கூடாது. ஞானயோகமில்லா
மல் கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாமென்று நினை
த்துக்கொண்டு, அதையே செய்து, நன்றாகத் தெரியாத ஜனங்க
ளுக்கு எல்லாக்கருமங்களிலும் ஆசைபை உண்டுபண்ணவேண்டும்.

கவ—கடுக்யொமடிநுகுஷீவிதா விஷுஷொடிஷுஷு

ராணாம்பரபிஃ ஸ்ரீஹஸ்யாஃ தஃஸெஷ்வதா மாரஃ வரபிஃ வ ஷெஷ்வத்யு, வதிக் விஸ்யஸ்யு, வதிக்வதீநாஸ்யு” ஐத்யாஹிஸ்ருதிலிங்கம்
 வரிஸவெஷ்ஸராஃஸ்யு வஸ்யுஸெஷிக்ஸம் வஃ ஸராஸ்யராஃஸ்யு கியம் த்யு
 க்யு! ஸெஷிக்ஸம் வதிக்யு || ॥௩௦॥

அவ—நம்முடைய உடம்பு நம்முடைய ஏவுதலில்லாமல் ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. அதுபோல பகவானுக்கு உடம்புக்ளான ஜீவன்களும் எப்போதும் அவனாலே ஏவப்பட்டுத்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார்கள். இந்த உண்மையை அறிந்து, ஸத்வம் முதலான குணங்களாலே தான் வேலைசெய்வதும் பகவான் அதினமென்று நினைத்து, கர்மங்களைப்பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்—

எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனாய், எல்லாருக்கும் உள்ளேயிருந்து நடத்துகிறவனான என்னாலேதான் எல்லா வேலைகளும் நடக்கின்றன என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இப்படிச்சொல்லப்பட்ட தெய்வத்தைப்பற்றிய உண்மையான அறிவுடனே கர்மங்களினாலே எனக்குப் பிரீதி உண்டாகவேண்டுமென்று நினைத்து, அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையில்லாமல், இந்தக் காரணத்தினாலேயே அந்த வேலைகளை உன்னுடையதென்று நினையாமல், விசாரப்படாமல் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய சண்டை முதலான எல்லா கர்மங்களையும் செய். “நெடுநாளாக கணக்கில்லாத பாபங்களை ஸந்தோஷமாகச் செய்தேன். இன்னும் செய்து கொண்டிருக்கிறேனே. எனக்கு எப்படி ஸுகம் வரும்” என்றுவருத்தப்படாமல், பகவான் என்னுடைய வேலைகளாகிற ஒரு விபாகத்தாலே ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, என் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவான் என்று தேறி, கர்மயோகத்தையே செய். எல்லா வேலைகளையும் தெய்வமே நடத்துகிறதென்று நினை— “எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், எல்லா உலகங்களையும் ஸொத்தாக உடையவனுமான பகவான் தன்னதான என்னைக் கொண்டு, தன்னுடையதான என்னுடைய இந்திரியங்களாலே தன்னுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகவே தானே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறான்” என்று நினை. ஒரு வண்டிக்காரன் தன்னதான மாட்டை நடத்திக்

கொண்டுபோய், தன பிரயோஜனத்தை எப்படி அடைகிறானோ, அப்படியே பகவானும் தன்னதான நமமைக கொண்டு தனக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்வித்து, நம்மை ஸுகப்படுத்தி, தான் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான். [30]

சுவ— சுயரேப ஸாக்ஷாஹுவ நிஷ தாரஹுதொய்யு-
ஐத்யாஹ—

யெ ரே உததிஹ் நித்யுநுதிஷ்ணி ராநவாஃ |
புரஹ்வனொஹஸுநியனொ ருஷ்யனொ தெஹி கரேஹி ||

யெ ராநவாஸுரஹ்நாயிகாரிணொஹ்யரேப ஸாஸுரஹ்நு-
ஐத்யுதநே உதம் நித்யுத்யுநுதிஷ்ணி, யெஹாநுநு-
திஷ்ணொஹ்நுஸுரஹ்நு ஸாஸுரஹ்நு புரஹ்வநா ஹவந்தி, யெஹா-
புரஹ்வநா சுவி வநம் ஸாஸுரஹ்நுநா ந ஸம்ஹந்தி நா-
ஹஸுநியனி-சுவிநு உஹாமனெ ஸாஸுரஹ்நு ஷொஷ-
உநாவிஷ்வஹ்வனொ ஹவந்தியுஹி | தெ ஸவெஹ் வய-
ஹெதுஹிநாநாஹிகாஹாஸெஸுஹெஹி கரேஹிநு-
தெ | „தெஹிகரேஹி” ரித்யுவிஸஹ்நாஷெஹாம் வ்யுத்காணம் |
ஐஹாநீநுநுதிஷ்ணொஹ்நுஸுரஹ்நு புரஹ்வநா ஹவந்தி-
சுஹஸுநியநு புரஹ்வநா ஹஸுநியநு க்ஷணவாவா ச-
ஹிரெணெஹெஹ் ஸாஸுரஹ்நுநுஷ்ய ருஷ்யனொ ஐத்யுஹி ||

அவ— கர்மயோகத்தைததான் செய்யவேணும், அதனாலே
யே ஞானயோகம் இல்லாமலே மோக்ஷம் கிடைக்கும். இதுதான்
உபநிஷத்துக்களுக்கு மிகவும் முக்கியமான அர்த்தமென்று சொல்-
லுகிறார்—

சாஸ்திரத்தின்படி நடக்கத்தகுந்த மனிதர்களில், எவர் “இது
தான் பகவானுடைய ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சாஸ்திரத்தின்கருத்து”
என்று தீர்மானித்து, இதைச் செய்கிறார்களோ—எவர்கள் இதைச்
செய்யா விட்டாலும், இதைச் செய்ய வேண்டுமென்று ஆசைப்படு-
கிறார்களோ—ஆசைப் பட்டா விட்டாலும், இந்த விஷயம் பிச-
கென்று எவர்கள் நினைக்காமலும், சொல்லாமலும் இருக்கிறார்

அவ—உடம்புடன் சேர்ந்த ஜீவனுக்கு உடம்பினுடைய ஸத்
வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்களில் ஒவ்வொரு காலத்திலு
ஒவ்வொன்று மேலிடுவதால், வெவ்வேறு வேலைகள் ஏற்படுகின்
றன. அவைகளும் பகவானுலேதான் உண்டாகின்றன என்று நினை
த்து, கர்மயோகம் செய்யக் கூடியவனும், ஞானயோகம் செய்யக்

கடியவனும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியது. இந்திரியங்களுக்கு வேலைசெய்தே பழக்கம் இருப்பதால், அதை ஸுகமாகச் செய்யலாம். ஆகையாலே, அது நிற்காமல் நடக்கும். அது செய்யும்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி நினைத்துக்கொண்டே செய்கிறபடியால், ஞானயோகத்தின் தேவையில்லை. ஞானயோகமென்பது இந்திரியங்களை அடக்கி ஆகவேண்டியதாய்கையால் செய்வது வருத்தம். நடுவில் நின்றுவிடும். அதற்கு உடம்பைப் போஷிப்பதற்காக கர்மயோகத்தின் தேவை உண்டு. ஆகையால், ஞானயோகத்தை விட்டு கர்மயோகத்தையே ஒருவன் செய்யவேண்டியது. வியாபகனாயிருக்கிறவன் கட்டாயம் அதையே செய்யவேண்டியது. இப்படி கீழே சொல்லப்பட்டது. இதற்கு மேல், மிகுதி அத்தியாயத்தினால், ஞானயோகம் செய்வது வருத்தமென்றும், நடுவில் நின்று போய்விடுமென்றும் சொல்லுகிறது.

ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு. அது எப்போதும் பகவானுக்காகவே இருக்கிறது. அதைத்தான் எப்போதும் நினைக்கவேண்டும் என்று 1 சாஸ்திரம் முறையிடுகிறது—என்று ஒருவன் அறிந்தாலும், அவனுடைய வாஸனை (பழைய பழக்கத்து) க்குத்தகுந்தபடி பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளையே பார்ப்பதும், நினைப்பதுமாயிருக்கிறான். ஏனென்றால், ஜீவன்களுக்கு உடம்புடன் சேர்ந்திருப்பதால், நெடுநாளாய் உண்டான வாஸனை வலுவாயிருக்கிறது. ஆகையாலே அது பெரிய வெள்ளம்போலே அவனை இழுத்துக்கொண்டு போகிறது. அவனைச் சாஸ்திரமும் சாஸ்திரத்தைத் தெரிந்தவரும் அடக்கமுடியாது. வாஸனையானது உடம்பே ஆத்மாவென்கிற எண்ணத்தினாலே உண்டாகி, இதுவரையில் செய்துவந்த கர்மங்களினாலே வலுப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்திரத்தினாலே உண்டான அறிவு இப்போதுதான் உண்டா

1. கம்மைப்போன்றவர்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் இன்னது சொல்லியிருக்கிற தென்றே தெரியவில்லை. நாம் வாயாலே [சொல்லுகிறோமே] யொழிய மனதில் படவில்லை. மனதில் படவில்லையென்றும் படவில்லை. அப்படிப்பட்டாலும் செய்யமுடியாது என்று இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

யிருக்கிறது. அதற்குவலிமையில்லை. அது எப்படி வாஸனையைத் தடுக்கும். 1

சுவ—புகழ்த்) நம்பாயிவைபுக: நாரோஹ—

உஷ்டியெஷ்டியஸ்யாபெத் நாமகெசெஷுள வுஷ்டிதென !
தயொநத் வஸகாமகெதென ஹுஸ்ய வரிவயிதென ||

பொருத்தாதிஜோநெய்யியஸ்யாபெயு ஸஷாஷௌ, வாமா
 ஷிகுஷெய்யஸ்ய வாரஸு வயநாஷௌ, பூரவீநவாஸநாஜதி
 தகடிநுஸுஹரிஷாரூபொ ராமொ஽ஹஜுநீயொபு
 ஷிதம் ! தடிநுஸுவெ பூதிஹதெ வாஹஜுநீயொ தெ
 ஷொபுஷிதம் ! தாபெவம் ஜோநயொமாய யதஜோநம் நிய
 திதஸவெய்யம் ஸுபஸெ சுஷா பூஸஹு ஸுகாபெயு
 ஷுஸ்யொஜயதம் ! தத்பூயயோதஸுரூபொநுஸவவிசு
 பொ விநஷொ ஹதி ! ஜோநயொ஽ரூபொஷெண ராமதெஷ
 வஸோமஜி ந விநஸெஷ ! தெனா ராமதெஷொ ஹுஸு
 ஷுஜுயொஸுதூ ஜோநஸுரஸா வாரயதம் ||

அவ— வாஸனை மனதை இழுத்துக்கொண்டு போகிற விதத்
தைச் சொல்லுகிறார்—

காது முதலான ஞான இந்திரியங்களுக்கு டெடுகளாய் சப்
தம் முதலானவைகளைக் கேட்பது வழக்கம். வாய் முதலான கம்
இந்திரியங்களுக்குச் சொல்லிச் சொல்வது முதலானவைகளில் வழ
க்கம். அதினாலே நல்லதோ, பொல்லாததோ ஒரு வஸ்து நோர்ந்த

1. இந்த சுலோகத்தை 2—வது அத்தியாயம் 60-வது சுலோகத் துடன் சேர்த்துப்பார்க்கவேண்டும். அதில் சாஸ்திரத்தினாலே உடம் பைக்காட்டிலும் ஆத்மாவேறு என்று தெளிந்து, அதைப் பார்ப்பதற் காக முயற்சி செய்கிறவனையும், இத்திரியங்கள் விஷயங்களில் இழுத் துக் கொண்டு போகின்றன—என்று சொல்லுகிறது. இந்த சுவாகம் வாஸனை இழுத்துக்கொண்டு போவதாகச் சொல்லுகிறது. வாஸனையி னாலே விஷயங்களில் ஆசையுண்டாகிறது. அந்த ஆசை இத்திரியங் களுக்கு ஒருவலுமையைக் கொடுக்கிறது. அந்த இத்திரியங்கள் மனதுடன் சேர்ந்து, இவனை விஷயங்களில் இழுத்துக் கொண்டுபோகின்றன.

போது உடனே அதை அதுபவிக்க வேண்டுமென்று தடுக்க முடியாத ஆசை உண்டாகிறது. அதனை அதுபவத்தை யாராவது தடுத்தால், அவர்களிடத்தில் தடுக்கமுடியாத துவேஷம் உண்டாகிறது. ஆத்மாவை நினைப்பதற்காக ஆரம்பித்து எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கிக் கொண்டு இருக்கிறவனை அந்த ஆசையும், துவேஷமும் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டு, பலாத்காரமாய் விஷயங்களை அனுபவிப்பதும், பேசுவதும் முதலான கங்கள் வேலைகளில் ஏவுகின்றன. ஆகையினாலே, அவன் ஆத்மாவை பார்க்க வேண்டுமென்கிற நினைவுபோய் கெட்டுப் போகிறான். ஆகையால் ஒருவன் ஞானபோகம் செய்ப ஆரம்பித்து, ஆசைக்கும் துஷஷத்திற்கும் உட்பட்டிக் கெட்டுப் போகக்கூடாது. அவைகள் அவனுக்கு ஜயிக்கமுடியாத சத்துருக்கள். அவனை ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டிருக்கவொட்டாமல் பண்ணும். ஆகையால் அதை ஆரம்பிக்கக் கூடாது.

[34]

பெறுபாநு ஸுபபெரிடா விமணம் வரயபெரிடா ஸுநுஷிதாசு |
ஸுபபெரிடா கிபநம் பெறுபெரிடா வரபபெரிடா ஸபாவஹம் || ॥௩௫॥

சுகஸுஸகதயா ஸுபபெரிடா கெடுபொமொ விமணொ
ஸொநாவுபுரோஹமபெரிடா ஸுநுஷிதாஸுநுஷிதா ஸுநுஷிதா
யா வரயபெரிடா கிபநம் ஜொநயொமரதமணாஹி கஹி
தூலி நுஷிதா ஸுபபெரிடா ஸுபபெரிடா ஸுபபெரிடா
தூம் யொமரதயா ஸுபபெரிடா கெடுபொமொ வதபெரி
நஸெஸுகஸுநு ஜெநுபுரோஹமதயா கியநபெரி பெறுபெரி
சுநொராயஹ ததபாநுஜெநுபுரோஹமகடுபொமா
ரஹஸாஹவாசு | ஸுநுஷிதாஸுநுஷிதா ஸுபபெரிடா
ஹதூஸுகஸுநுபா வரயபெரிடா கிபநம் ஜொநயொமர
புரோஹமதயா ஸபாவஹம் || ॥௩௫॥

காம்யோகமானது ஸுகமாகச் செய்பக் கூடியதாகையால், அது ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட தர்மம். ஞானபோகம் செய்வது வருத்தமாகையால் முழுக்க நடக்கக் கூடியதன்று. ஆகையினாலே அது அபலாருடைய தர்மம். ஞானபோகத்தை நன்றாகச் செய்

தாலும், கொஞ்ச காலத்தில் விட்டுப்போருமாயை யால், அதைக் காட்டிலும் கர்மயோகம்-மனது கலக்கத்தோடே கூடியிருப்பத னாலே குறைவுள்ளதாயிருந்தாலும்-நல்லது. கர்மயோகம் செய் கிறவனுக்கு ஒரே ஜன்மத்தில் பலன் வராமல் போய் விட்டாலும் அதிலே நல்லது. அடுத்த ஜன்மத்தில் குறைவன்னியில் அதைச் செய்ய ஆரம்பித்து, ஒரு தடங்கலுமில்லாமல் அதை முடிக்கக் கூடும். ஞானயோகமானது நடுவில் நின்றுவிடக் கூடியதாகையால், அதை நினைக்கும்போது பயப்படவேண்டும். இந்திரியங் கள் அடங்காத்தினால் கர்மயோகம் ஸரியாக நடக்கவில்லையே யொழிய, அதின் ஸ்வரூபம் போகிறதில்லை. இந்திரியங்கள் அடங்கா தவனுக்கு ஞானயோகத்தின் ஸ்வரூபமே போய்விடும். மேல் ஜன்மத்திலும் அது வருவதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால் ஞான யோகத்தை நினைத்து பயப்பட வேண்டும். உதாரணம்:— அதிக வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டு சொக்கம் கொடுக்கல் வாங்கல் பண்ணுகிறவனுக்கு முதலே போய்விடும். நிலத்தில் பணத்தைப் போட்டவனுக்கு வரும்படி கொஞ்சமாயிருந்தாலும், முதலுக்கு மோசமில்லை. அதுபோல

சஜ-ஃ-ந உவாஹ—

சுய கௌ ப்ரயுதோயம் வாவம் உரதி வுரூஷஃ ।
சுமிஹவி ராவெஷ்ய வவாஹி நிபொஜிதஃ ॥ ௩௬ ॥

சுயாயம் ஜ்ஞானயோகாய ப்ரஹ்மஃ வுரூஷஃ ப்ரயம் வி ஷ்யாதநமஹவிதாமிஹவி கௌ ப்ரயுதோ விஷயாநம ஹவாஹிவம் வாவம் வவாஹிபொஜிதஹ வரதி ॥ ௩௬ ॥

அவ—வாஸனை ஒருவனை இழுக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. அது ஆசையை யுண்பண்ணித்தானே யிழுக்கும். வேண்டாமென்றிருக்கிறவனை எப்படி இழுக்கும்—என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான்—

எப்போதும் ஆத்மாவையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டி மென்று ஆரம்பித்தவன், விஷயங்களை அனுபவிக்க வேண்டாமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஒருவனாலே

பலமாக இழுக்கப்பட்டவனபோல, எப்படி விஷயங்களை அனுபவிக்கிறான்? தண்ணீரோடு போக்ககூடாது, கரைக்கு வரவேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், எப்படி ஒருவன் வெள்ளத்தினாலே இழுக்கப்படுகிறானோ, அப்படியே இவன் விஷயானுபவத்தில் இழுக்கப்படுகிறானே வெள்ளஸ்தானத்திலிருந்து இவனை இழுப்பது எது? [36]

ஸ்ரீ ஹமா நமஃ ||

காசி வனஷ் க்ரோய வனஷ் ரஜோமுண வஸுஜ்வலம் |
 உமாஸுமொ உமாவாபு விஜெநநிஹ வெரிணஸ் || ௩௭ ||

சுமெஸ்யாஜ்வாலிஹரூபெண வத்யோநமுணயிபூ
 க்யதிவஸுஷ்ய ஜோநாயாரஸ்யுரஜோமுணஸுஜ்வ
 லம் ப்ராஹ்மவாஸநாஜநிதம் ஸவாழிவிஷயம் க ரோ உமா
 ஸம் ஸத்ரும் விஷயெஷ்வெநகாஷ்டதிவனஷ்வனவ பூதி
 ஹதமதி பூதிஹதிஹதாஹதி கதெதநாநு பூதி க்ரோ
 யரூபெண வரிணதொ உமாவாபா-வரஹிஸவாழிஷு
 பூவத்யதி | வனம் ரஜோமுணஸுஜ்வலம் வஹஜம் ஜோ
 நயொமவிரோயிதம் வெரிணம் விசி || ௩௭ ||

ஜீவன் மூன்று குணமுள்ள உடம்போடு சேர்ந்திருக்கிறான். ஒரு காலத்தில் ஒரு குணம் மற்ற இரண்டு குணங்களையும் அடக்கி மேலிடுகிறது இப்படி மேலிடுகிற ஈஜஸ் என்கிற குணத்தினாலும், பழய வாஸனையினாலும், வஸ்துக்களைப் பார்க்கவேணும், சப்தங்களைக் கேட்கவேணும் என்று அடங்காத ஆசையுண்டாகிறது இதுதான் ஞானயோகம் பண்ண ஆரம்பித்தவனுக்கு பெரிய சத்துருவாயிருந்து, அவனை விஷயங்களில் இழுகிறது. வாஸனையினால் ஆத்மாவில் ஆசை முளைக்கிறது. முளைக்குத தண்ணீர் பாய்ச்சுவதுபோல், உடம்பிலிருக்கிற ரஜோகுணம் ஆசையை விருத்தி பண்ணுகிறது. பெருத்த பசியுள்ளவனுக்கு இன்னின்னதைத்தான் சாப்பிடுகிறதென்று கட்டுப்பாடில்லே. மனிதனைக்கடப்பிடுகிக் காப்பிடுவன். அதுபோலவே ஆசைபெருத்தால் எதை வேண்டுமோ செய்து விடுவன். இந்த ஆசையின்படி அனுபவிக்கத்

த்யுயெரிணாக்ஷுத்ஸி டிஃஷ்டுரெண-பூவத்ஸுநஹுவிஷ்
யெண ! சுநநெநஹு-வபு-விரஹிதெந || ௩௯ ||

எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் இயற்கையாக அறிவு என்கிற குணம் இருந்தாலும், ஆசையானது அவர்களை ஆத்மாவைப் பற்றி நினைக்கவொட்டாமல் கெடுக்கிறது. அந்த ஆசையானது மயக்கத்தை உண்டு பண்ணி, ஆத்மாவினுடைய நிலையான ஸுகத் திறகு எப்போதும் இடஞ்சலையே செய்கிறது. அவர்களுக்கும் தகாததும், எட்டாததுமான விஷயங்களைப்பற்றி பாடுபடுமபடி செய்கிறது. அவர்களுக்குத் தருத்தாய அகப்படக்கூடிய விஷயங்களிலும், போதுமென்கிற எண்ணத்தை உண்டு பண்ணுகிறதிலை. எத்தனைபைக கொளுத்தினாலும் அடங்காத நெருப்பைப்போல் இருக்கிறது [39]

சுவ—கெசுராவகரணெரபம் காசி சூத்ராநயிதிஷ்டீ
த்யுத்ராஹ—

ஐம்ஜியாணி ஶெநா வுபிரஸ்யாயிஷ்டாநமூயுதெ !
வனதெவிடூரொஹயதெதுஷ ஜூநரோவூத்யு ஷெஹிநஸு || ௪௦ ||

சுபிதிஷ்டெதுவிரபம் காசி சூத்ராநயிதீம்ஜியாணி ஶெநா
வுபிரஸ்யாயிஷ்டாநஸு ! வனதெவரிம்ஜியபிநெநாவுபிவிஃ கா
ராயிஷ்டாநஹுரெதெவிடூஷயபூவநெனெஷெஹிநம் பூக்ருதி
ஸம்ஸ்யஷ்டம் ஜூநரோவூத்யு விரொஹயதி-விவிபம்ரொஹயதி,
சூத்ஜூநவியேஹம் விஷயாநஹவவரம் கரொகீத்யுபுடஃ ||

அவ— எந்த உதவிகளைக் கொண்டு ஆசை ஆத்மாவிற்கு
தொந்திரவு செய்கிற தென்று சொல்லுகிறார்.

கண் முதலான இந்திரியங்கள், மனது, பிரயோஜனமாகாததை பிரயோஜனம் என்று நினைப்பது—இவைகளைக் கொண்டு ஆசையானது, உடம்போடு சேர்ந்த ஜீவனை ஆத்மாவை நினைப்பதில் அலுப்பை உண்டுபண்ணி, விஷயங்களை அலுப்பிக்கும்படி செய்கிறது. [40]

தலூதூதிஷி யாணூரென நியபி ஹாதஷ்டம் !

வாஷாநம் ப்ரஜஹி ஹெநம் ஜோநவிஜோநநாஸநம் ||சக||

யஷாந்வெ-ஹி யவூராவாரொவாநிரபுவெ ஜோந
யொமெ ப்ரவூதஸூராயம் காரிரபுவஸூதம்: விஷயாஹி-
வூகாநெநாதூதி வெவெஹி காரொதி | தலூதூ ப்ரகூதி
ஸம்ஸுஷ்டயா ஹி யவூராவாரபுவணஸூரென ரொகூ
வாயாரஹஸிபவண ஹி யவூராவாரபுவெ கஹி யொமெ
ஹி யாணி நியபெபிநம் ஜோநவிஜோநநாஸநம்: - சூதூ
ரபுவவிஷயஸூ ஜோநஸூ. திவெகவிஷயஸூ நாஸநம்,
வாஷாநம் காரிரபுவம் வெவரிணம் ப்ரஜஹி-நாஸநம் ||சக||

எல்லா இந்திரியங்களுடைய வேலைகளையும் நிறுத்திச் செய்யவே
ண்டிய ஞான யோகத்தில் இறங்கினவனுக்கு இந்த ஆசையானது
பெரிய சத்துருவாயிருந்து, ஆத்மாவை நினைக்க வொட்டாமல்
செய்து, விஷயங்களையே கட்டாயம் கவனிக்கும்படி செய்யும்.
ஆகையால், உடம்போடு கூடியிருப்பதினாலே இந்திரியங்களுடைய
வேலையில் படிந்திருக்கிற நீ மோகூத்திற்காக வேலை செய்யத்
தொடங்கும்போதே, இந்திரியங்களின் வேலையான கர்மயோகத்
தில் அனைவகளைச் செலுத்தி, இந்த ஆசை என்கிற சத்துருவைத் தலை.
இந்த ஆசையானது ஆத்மாவென்று ஒன்று இருக்கிறதென்கிற
ஒருபொதுவான எண்ணத்தைக் கெடுக்கும். அதனுடைய உயர்
ந்த ஸங்கதிகளைக் கவனிக்கவொட்டாமலும் செய்யும். ஆத்மாவை
நினைப்பதையும், ஆத்மாவைப்பற்றிச் சொல்லுகிற சாஸ்திரங்களை
ப்பார்ப்பதையும் கெடுக்கும். [41]

சுவ—ஜோநவிரொயிஷு ப்ரயாநரோஹ—

ஹி யாணி வராரணூரஹுநிஹி யெஸூம் வரம் பிநம் !

பிநஸஹு வரார வுஹி யெ-ஹ வுஹெ: வராதஹு ஸம் ||

ஜோநவிரொயெ ப்ரயாநாஹி யாணூரஹம், யதஹ
யெஸு விஷயவூராவூதெஷு சூதூநி ஜோநம் ந ப்ரயாத
தெ | ஹி யெஸூம் வரம் பிநம், ஹி யெஷு-வராதெஷு

உதவி விஷயபுவனெ ஸூத்ரஜ்ஞாநம் ந ஸம்ஹயதி | உதஸஸூ-
 வரா ஸுஹி, உதஸி ஸூத்ரஜ்ஞாநவிசுமெ விவரீதாயுலவா
 யபுவதெள ஸத்யாந் ஜ்ஞாநம் ந புவத-உதெ | ஸவெ-ஷு-
 ஸுஹிவய-உதெஷு-உவரதெஷுவி ஐவாவய-புரபு காரொ ரு
 ஜஸு-உவொ வத-உதெவெஷு-ஸவநவெ. தா-நீ-பு-யா-நீ-நு-வி
 ஸுவிஷயெ வத-பு-யி-கா ஸூத்ரஜ்ஞாநம் நிர-ண- | ததி-
 உதெ-பொ ஸு-கெ: வர-தஸு-ஸ உ-தி ஸு-கெ-ர-வி ய:
 வரஸு கா-உத-பு- ||

||சஉ||

அவ— அறிவைக் கெடுப்பதில் இன்னது முக்கியமென்று
 சொல்லுகிறார்—

கிந்து இந்திரியங்கள்தான் ஆத்மாவைநினைக்க வொட்டாமல்
 செய்கின்றன. அவைகள் விஷயங்களில்போனால் ஆத்மாவை நினை
 க்கமுடியாது. அந்த இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனது பெரிது.
 இந்திரியங்களை அடக்கினாலும், மனது விஷயங்களில் படிந்திருந்
 தால், ஆத்மாவை நினைக்கமுடியாது. அந்த மனதைக்காட்டிலும்,
 புத்தி பெரிது. அதாவது—கெட்ட காரியத்தைக் கட்டாயம் செய்
 யவேணுமென்றோ, கெட்ட பிரயோஜனத்தைக் கட்டாயம் அடை
 யவேணுமென்றோவருகிற ஒரு எண்ணம். அந்த எண்ணம் இருந்
 தால் மனதால் நல்லதை அறிய முடியாது. எண்ணமுள்பட எல்
 லாம் அடங்கினாலும், ஆசைபென்சிற ரஜோகுணத்தினாலுண்டான
 காமம் இருந்ததேயானால், இந்திரியம் முதலான எல்லாவற்றை
 யும் தன் வசமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, ஆத்மாவை நினைக்க வொ
 ட்டாமல் செய்யும். ஆகையினால், இது எல்லாவற்றைக் காட்டி
 லும் பெரிது. [42]

ஸவம் ஸு-கெ: வரம் ஸு-ஹி ஸம்ஹய-ஜ்ஞாநரீ-தநா |
 ஜஸி ஸ-த்யா-உவாவா-உவொ காரி-ர-பவம் ஐ-ர-ஸ-ஷு ||

உ-தி ஸ்ரீ-ஹவ-தீ-தா-ஸ-ப-வி-ஷ-சு- ஸ-ஷு-வி-ஷ-யா-
 யொ-ம-ஸா-ஷு- ஸ்ரீ-கூ-ஷா-ஜ-ப-ஸ-வா-ஷ- க-ரி-
 யொ-மொ-நா-தி-தூ-தீ-யொ-ய-ப- ||

ஸ்ரீ-கூ-ஷா-ய-வா-ஸ-ஹ-ஷ-ந-ரி: ||

வனவம் ஸுமெரோவி வரம் காரி ஜோடியொழிவிராயி
நம் வெளிணம் ஸும்கூ, நுகூநம்-ஜநீ, நுகூநா-ஸும்கூ க
ஜெயொமெநவஸூவா, வனம் காரிநடுவம் டுநாவடிம் ஸ
தூம் ஜஹி நாமாய ஐதி ||

ஐதி ஸ்ரீஸ் மஹாபிராசாந்-ஜவிஸுந்தெ ஸ்ரீதீதாநாஷெ
கூதீயொய்யாயம் ||

கீழ்ச்சொல்லியபடி காமம் என்பது இந்திரியங்கள், மனது, எண்ணம்-இவைகளைக்காட்டி லும் ஞானயோகத்திற்கு பெரியசத்து ரு என்று நினைத்து, கர்மயோகமே மிகவும் உயர்ந்ததென்கிற எண்ணத்தினாலே மனதைக் கர்மயோகத்தில் நிறுத்தி, ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத காமம் என்கிற சத்துருவைத் துலை. நீ கர்மயோகத்தைப்பண்ணு. அதனாலே, பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு உனக்கு விஷயங்களில் இருக்கும் ஆசையைப் போக்கிவிடும்.

மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேபகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம:

ஸ ஶஹதா காக்ஷெந ததஹோத்ஸவாஶீரோஜாஸுவிநஷ்டஸூ
யொ஽ஹுரிஸு | ஸவனவாயஸீஸுவித ஸ்ஸுரூபஃ வாராதிநா
யொமஃ ஸவெநாநாதிரோத்ஸவாஸுபாஸுரோவெஸுபவஹாயதெ ஶ
யாஸூத்-ஸவாரிகுரஸுவிதஸுரோத்ஸவாஸுபாஸு உத்யுதஃ | ஶீடெநுந
கெநாவி ஜோதாஃ வஸுதாஃ வாராஸுபாஸு, யதஉதாஃ வஸுதாஃ
தொஶிதஸுபாஸு ரஹஸுபாஸு ஜோதாஸுபாஸு ||

|| ௩ ||

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவனு
க்கு, நேற்றுவரையில் கெட்ட பழக்கங்கள் இருந்தபடியால், ஞான
யோகத்தை 'உடனே செய்ய' முடியாதென்றும், அவன் கர்மயோ
கத்தையே செய்ய வேணுமென்றும், ஞானயோகம் செய்யத்த
குந்தவனுக்கும் 'நான் இந்த வேலையைச் செய்யவில்லை' என்கிற
எண்ணத்துடன் கர்ம யோகத்தையே செய்வது நல்லது என்றும்,
அநேக காரணங்களைக் கொண்டு மூன்றாவது அத்தியாயத்தில்
சொல்லப்பட்டது. அவன் வியாபகனாயிருந்தால் கட்டாயம் கர்ம
யோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்றும் சொல்லப்பட்டது.
இந்த நாலாவது அத்தியாயத்தில் எல்லா லோகங்களும் கேசுமத்
தையடைய வேண்டியதற்காக, இந்தக் கர்ம யோகத்தையே இந்த
மன்வந்தரம் துடங்குகிற காலத்தில் பகவானால் உபதேசிக்கப்
பட்டதென்று சொல்லி, கர்மயோகத்தைச் செய்வதை உறுதிப்
படுத்தி, அதில் ஆத்மாவின் அறிவு சேர்ந்திருக்கிறபடியால், அது
வே ஞானயோகம்போல் இருக்கிற தென்றும் காண்பித்து, கர்ம
யோகம் இன்னதென்பதையும், அதனுடைய பிரிவுகளையும், அதில்
அறிவுதான் முக்கியமான ஸங்கதி யென்பதையும் சொல்லுகிறது.
பகவான் பூமியிலே பண்ணுகிற அவதாரத்தின் பிரஸ்தாவம் வந்த
படியால், அதன் உண்மையும் சொல்லப்படுகிறது.

நான் சொன்ன கர்மயோகமானது உன்னைச் சண்டையில்
மூட்டுவதற்காக இப்போதுதான் சொல்லப்பட்டது என்று நினை
யாதே. இதை இந்த மன்வந்தரத்தினுடைய ஆதியிலேயே எல்
லா உலகங்களும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, மோகத்தை யடைவ
தற்காக நானே விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன். அவன் அதை
மனு என்பவனுக்குச் சொன்னான். மனு இக்ஷ்வாகுவுக்குச் சொன்

னான். இப்படி வரிசையாக உபதேசித்து வந்த இதை முன்னிருந்த ராஜரிஷிகள் அறிந்து செய்தார்கள். வெகுநாள் ஆய்விட்டதினாலேயும், கேட்கிறவர்களுடைய புத்திக் குறைவாலேயும், இப்பொழுது அது போய்விட்டதென்றே சொல்லலாம். வியாஸர், பீஷ்மாசாரியர் முதலான சிலரிடத்தில் தான் அது இருக்கிறது. நீ எனக்குத் தோழனாக இருப்பதினாலேயும், என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தி பண்ணுகிறபடியாலும், என்னை நீ கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டபடியாலும், உனக்கு நான் அதே கர்மமேயாகத்தான் கொஞ்சமும் விடாமல், எல்லா அங்கங்களுடன் விரிவாகச் சொன்னேன். என்னைத்தவிர, இன்னொருவரால் அறியவும், தெளிவாகச் சொல்லவும் முடியாது. ஏனென்றால், இது உபநிஷத்துக்களில் மறைந்து ஒருவராலும் அறியப் படாமல் இருக்கிற ஸங்கதிகளுக்குள்ளே மிகவும் உயர்ந்தது.

[1-3]

சுவ—சுஷிநு ப்ரஸம்மெ ஹவதீவ தாரயாயாதீயம் ய
யாவஸி ஜ்ஞாதாநிஜ்ஞாந உவாஹ—

சுஜ்ஞாந உவாஹ —

சுவ ॥ ஹவதொ ஜந வரம் ஜந் விவஸ்யதஃ ।

க்யதேதவிஜாநீயாம் கூரோஷெள ப்ரோகூவாமிதி ॥ ॥ச॥

காதுஸம்வ்யயா சுவரம் சுஸஜ்ஞாநஸிகாஹம் ஹி ஹவதொ
ஜந் । விவஸ்யதஸு ஜந் காதுஸம்வ்யயா வ. ॥—சஷ்டாவிம்ஸகீவ
தயபுமஸம்வ்யாது । கூரோஷெள ப்ரோகூவாமிதி க்யதே
தசு சுஸம்ஹாவநீயம் யயோயபும ஜாநீயாபு ।

நநு ஜ்ஞாநகௌணரவி வகூஸம் ஸக்யபு । ஜ்ஞாநாநு
தஸு கீஹதாஸம் ஸுபுநிஸு யபஜ்யத உதி நாக்ர கஸிநி
பொயயி । நவாஸெள வகூரோநெம் வஸுமெவதநயம் ஸ
வெபுஸ்யரம் ந ஜாநாதி । யதவஸவம் வகூஸி “வரம் ஸ்ரஹ்வ
ரம் யபிவவித்ரம் வரபிம்ஹாநு । வபுரம்ஷம் ஸாஸூதஸிவ
பிாபிஷெவபிஜம் விஹம்பு ॥ சூஹரஹ்லாபீஷபஸ்யவெபு ஷெவ
விபுநதாராஷஸ்யா । சுஷிமொ ஷெவதொ வ்யாஸிஸ்யபம்

வெவ னுவீஷி ரெ” உதி யுயிஷிராஜஸூரியாதிஷு
 ஷீஷாதிஷு சுலக்யஹுதம் “கூஷ்ணவ ஹி லொகாநா
 ருபுத்திராவி வாபுயம்” கூஷ்ண ஹி க்ருதெ ஹிதரி
 ஷம் விஸம் வராவரஸு” உதேஷிராதிஷு | கூஷ்ண ஹி க்ரு
 தெ உதி கூஷ்ணு செஷ்ணுதரிஷம் கூஷ்ண ஜமதிஷுயுடம் |
 சுக்ரோயுதெ-ஜாநாகெவாயம் ஹவணம் வஸுஷெவஸூ
 நம் வாயுடம் | ஜாநதொடபுஜாநதஹ வுஹதொயிரா
 ஸய:-நிஷிவஹெயபுத்யுக்ருக்யூரெண்ககாநஸு ஸவெ-
 ஸாஸு ஸவ-ஜேஸு ஸத்யஸ்குபுஸு சவாபவஸிஸகாரிஸு
 கரிபுராவஸுஷெவநுஷாதி ஸஜாதீயம் ஜந் கிரிஷுஜாநா
 திவநியூ-உத ஸத்யு? ஸத்யுஷெவ சுயம் ஜந்நகாரம்? கி
 ரிதகொடயம் ஷெஹம்? சுரு ஜந்நெதா? சுடாவு ஜந் கிரி
 யுடம் ஜந்? உதி வரிஹாஸபுகாரெண ப்ரஸூயெ-
 விஜூயதெ ||

||ச||

அவ— இரதப் பிரஸ்தாவத்தில், ராமன், கிருஷ்ணன் முத
 லான பகவானுடைய அவதாரங்களின் உண்மையை உள்ளபடி
 அறிவுதற்காக அர்ஜுநன் கேட்கிறான்.

“நான் விவஸ்வானுக்கு இதைச்சொன்னேன்” என்று சொன்
 னீரே. நீர் என்னோடு பிறந்திருக்கிறவர் விவஸ்வானோ இருபத்
 தெட்டு சதுர்யுகத்திற்கு முன் பிறந்தவன். ஆகையினாலே அவ்
 னுக்கு நீர் சொன்னது எனபது நடந்திருக்க முடியாததுபோல்
 தோன்றுகிறதே அதை நான் எப்படி உண்மையென்று எண்ணு
 கிறது.

இரத இடத்தில் ஒரு கேள்வி—ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வேறு ஜன்
 மத்தில் விவஸ்வானுக்குச் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? பெரியோர்
 களுக்கு முன் ஜன்மங்களில நடந்த ஸந்திகளின் நினைவு இருந்
 துமே. அர்ஜுநனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தெய்வமென்று தெரி
 யுமே. பத்தாவது அத்தியாயம் 12-வது சுலோகத்தில் அவரைத்
 தெய்வமென்று தான் அறிந்ததாகச் சொல்லப்போகிறானே. தர்ம
 புத்திரர் ராஜஸூரியாகப் பண்ணினபேர்தம், மற்றகாலங்களிலும்

பிஷ்மர் முதலானவர்களிடமிருந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பெருமையைக் கேட்டும் இருக்கிறானே. ஆகையினாலே அவனுக்கு இந்த ஸந்தேஹம் எப்படி வரக்கூடும்?—என்று.

இதற்குப்பதில்:— ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தெய்வமென்று அர்ஜுநனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அப்படியிருந்தும், தெரியாதவன் போல் கேட்பதின் கருத்து என்ன வென்றால்—ஒரு குற்றமில்லாமல், எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், எல்லாம் தெரிந்தவனும், நினைத்தபடி நடத்துகிறவனும், அடைய வேண்டியது ஒன்றுமில்லாதவனுமான தேவரீர், கர்மத்தில் அகப்பட்டு கஷ்டப்படுகிற மனிதர்களுக்கும், தேவர்களையும் போல் பிறக்கிறீர் (1) இது இந்திர ஜாலம் செய்கிறவன் ஜாலம் போல் பொய்யா? அல்லது உண்மையா? (2) உண்மையாயிருந்தாலும், தேவரீர் பிறக்கும் போது, தேவரீருடைய சுபாவம் போய் விடுகிறதா? அல்லது சுபாவத்தில் ஒன்றும் குறையாமல் வருகிறீரா? (3) உம்முடைய திருமேனி ஸத்வம் முதலான மூன்று குணமுள்ள 'பிரகிருதி' என்கிற திரவியத்தினாலே செய்யப்பட்டதா? அல்லது, ரஜஸ்ஸும், தமஸ்ஸும் கலக்காத, ஸத்வ குணமாத் திரமுள்ள திரவியத்தினால் உண்டானதா? (4) தேவரீர் பிறப்பதற்குக் காரணம் என்ன? அது கர்மமா? அல்லது தேவரீருடைய நினைவுமாத் திரமா? (5) எப்போது பிறக்கிறீர்? (6) எதற்காகப் பிறக்கிறீர்? இதை ஸங்கதிகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வதற்காக அர்ஜுநன் கேட்டான். இதுதான் அவன் கருத்தென்று பகவான் சொன்னபதிலினாலே ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீ ஹவாநுவாஹ—

ஹவாஹி ஓ ஜே ஷுக்ரீதாநி ஜந்நாநி தவ வாக்ஜீகாந |

தாநுஹம் வெஷ ஸவாஹ்நி ந க்ஷம் வெஷ வாக்ஜை || 10 ||

சுநெந ஜந்நஸ்துக்ஷுபுக்ஷு | ஹவாஹி ஓ ஜே ஷுக்ரீதாநி ஜந்நாநி வாக்ஜை, தவ வெதி ஷுஷுபாந்ததயொவாக்ஜாநாஹ ||

பகவான் சொல்லுகிறார்—நீயும், நானும், எத்தனையோ தடவை பிறந்துபோயிருக்கிறோம். எனக்கு உன்னுடைய பிறப்புகளும், என்னுடைய பிறப்புகளும் எல்லாம் தெரியும். உனக்கு ஒன்றும்

தெரியாது. இந்த வார்த்தையில் “எத்தனையோ” என்றும், “போயிருக்கிறோம்” என்றும் “பிறப்பு” என்றும் சொன்னதினாலே, பகவானுடைய பிறப்புகள் உண்மையென்று ஏற்படுகிறது. அர்ஜுனன் பிறப்பு உண்மையென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அதைச் சொன்னது உதாரணமாகச் சொன்னது. [5]

சுப-சுவதாரபுக்ாரம் டெஹயாபாத்தூ-ஜஹ்ஹத-வாஹ-
சுஜொரவி ஸஹய்யாதூ ஹ-தாநாஜீஸுரொரவி ஸநு ।
புக்ருகிம் ஸூரபிஷ்டாய ஸஹவாஜோத்திராயயா ॥ ॥சு॥

சுஜகாவ்யபுக்ஸவெபுஸூரகூபி ஸவ-ஓ வாரஜேஸூரம்
புக்ராரஜஹ்ஹெஹ ஸூரம் புக்ருகிபிஷ்டாய சூத்ராயயா ஸஹ
வாஜி। புக்ருகிம்-ஸூஹாவம் । ஸூரெவ ஸூஹாவபிஷ்டாய ஸூரெநெ
வ ரபிவெண ஸூஹயா ஸஹவாஜீத்யய-ஓ । ஸூஸூரபிவம்
ஹி ‘சூபித்யவண-ஓ தரிஸ- வரஸூரக, க்யகூலிஸூ ரஜஸம்
வராகெ, யவநெஷாந்நராபிகெ ஹிரண்யம் வாரூஷம்,
தவ்யந்யம் வாரூஷொ ரிநொயம் சுஜீதொ ஹிரண்யம்,
ஸவெபு கிரெஷா ஜஜீரொ விஜு-தம் வாரூஷாபி, ஹ
ரபிவஸூத்யஸ-ஓ சூகாஸா-தா ஸவபுகி-ஓ ஸவபுகாஸி
வபுமயஸூவபுரஸ-ஓ, ரோஹாஸஜநம் வாவம்” இத்யாபிஸூ-திஸி
கிம்। சூத்ராயயா-சூத்ரீயயா ராயயா: ராயாவயம்-ஜகாநி” தி
ஜகாநவயபுரயொ-சூ ராயாஸவம் । தயாவாஹிய-சூபுரொ
ம- ராயயாஸவத-ஓ வெ-தி பூரணிநாம் வஸ-ஹாஸ-ஹ’ரிதி।
சூத்ரீயெந்ஜகாநெந் சூத்ரஸ-ஓஸெநெத்யய-ஓ। சுதொவஹ
தவாவகூபிஸிஸூகத்யூரண-ஓணா-த்யூககம் ஸவபுகெஸூ
ஸூஹாவஜஹ்ஹ ஸூரெவ ரபிவம் டெஹபிந-ஷூபிஸஜீதீய
ஸஹாநம் க-ஓ-ந்நா-த்யூஸ-ஓஸெநெ டெஹாபி-வஸ-ஹ
வாஜி। தபி-ஓ-ஹ- சுஜாயிரெநொ வஹயா விஜாயத” இதி
ஸூ-தி: இதரவாரூஷவாயாரண-ஓ ஜகாக-ஓ-ஹ டெஹாபி
ரபிவெண ஸூஸ-ஓஸெநொ-த்யூ-தி-யயா ஜாயத-த்யய-ஓ ।
“வஹ-ஓ-நி ரெ-ஓ-தா-நி ஜகாநி தவ வாக-ஓ-நா தாந-ஓ-ஹ

வெடி ஸவ-பூணி, தஜா-தூநம் ஸுஜாஜ்யஹம், ஜஹ் கரீ-வ ரெ
 டிவ்யரெவம் பொ வெதி சு-ததரீ' ஐதி வ-பூவ-பூவராவிநொ
 யாது 1

|| ௬ ||

அவ—கீழ் சுலோகத்தில் முதல் கேள்விக்குப் பதில் சொல்
 லப்பட்டது. அடுத்த சுலோகத்தில் அடுத்த மூன்று கேள்வி
 களுக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்.

நான் பிறக்கும்போது என்னுடைய தெய்வத் தன்மையில்
 ஒன்றையும் விடாமலே, ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருக்கும் என்னு
 டைய திருமேனியில் ஒரு பாகத்தை மனிதர்கள் முதலானவர்
 கள் உடம்புபோல் செய்து கொண்டு, என்னுடைய எண்ணத்தி
 னாலேயே பிறக்கிறேன். என்னுடைய உடம்பு பிரகிருதியினால்
 உண்டானதன்று. உலகத்தில் ஒருவன் ஒரு ஜன்மத்தில் மிகவும்
 கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான். அடுத்த ஜன்மத்தில் கர்மத்தி
 னாலே அந்த கெட்டிக்காரத்தனம் போய், மிகவும் முட்டாளாக
 ஆய்விடுகிறான். அப்படி எனக்கு ஒரு பிறப்பிலும் என் சுபா
 வங்களில் ஒரு குறையும் வருகிறதில்லை. ஆனால் சில வேளைக
 ளில் அறியாதவன் போலவும், அக்கப்படுகிறவன் போலவும் ஒரு
 காரியத்திற்காகக் காட்டுகிறேன். உன்னைப்போல புண்ணியம்
 பாபம் என்கிற கர்மத்தினால் நான் பிறக்கவில்லை. 1

இந்த சுலோகத்தில் 'பிரகிருதி' என்றும், 'மாயை' என்றும் இர
 ண்டு வடமொழிச் சொற்கள் இருக்கின்றன. 'பிரகிருதி' என்கிற
 சொல்லிற்கு உடம்பு என்று பொருள். என்னுடைய பிரகிருதி-
 என்னுடைய உடம்பு. அதாவது ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருக்கும்
 என்னுடைய உடம்பு. அதில் ரஜஸும், தமஸும் கலக்காத
 ஸத்வகுணம் மாத்திரம் உண்டு. மாயை என்கிற சொல்லிற்கு
 நினைவு என்று பொருள். அந்த சொல்லிற்கு 'நினைவு' பொருள்
 என்று நிகண்டுடன் சொல்லுகின்றன. அந்தப் பொருளிலேயே
 அந்தச்சொல்லை அநேகம் பெரியவர்கள் உபயயோகப் படுத்தி
 யிருக்கிறார்கள்.

(6)

1 ஆறாவது சுலோகத்தின் முன் பாதிக்குப் பொழிப்புரை:—பிறப்
 பில்லாத வனாயும், ஒரு குறைவில்லாதவனாயும் எல்லாரையும் அடக்கு
 கிறவனுயிருந்து கொண்டு என்று.

சு வ-- ஜநகரயரேஹ--

பொ பொ ஹி யி-ஸ்வ ஸ்ராகிஸ்வதி ஹராத |
 ஸஹ பஸாநிபி-ஸ்வ தப'zzதாநம் ஸ்ரஜாஜிஹ்ய || ௪௪ ||

ந் காலத்தியொருவனும் வரவில்லை. யோ யோ ஹி யெ-
 லா வெவொத்தியா வாதுவட்டினை யாதுராபுரத்திலுள்ள
 யாவவொத்தியா கதவ்வா னாதினவதி. யோ யோவத்தி
 வயவ்வாபுரத்திலுள்ளவாது. தோவ்வெவ வவவ
 வெந உகெந வகாரெணாதுநம் வவ்வாதி. || ௪ ||

அவ — பகவானுடைய பிறப்பிற்குக்காலம் சொல்லுகிறார்.

நான் இன்னகாலத்தில் பிறக்கிறேன் என்று ஒரு கட்டுப்பாடு கிடையாது. பிராமணன் முதலான நாலு ஜாதிகளுக்கும், பிறுமம் சாரி முதலான நாலு ஆச்ரமங்களில் இருக்கிறவர்களுக்கும், இன்னார், இன்னார், இன்ன இன்ன வேலைகளைச் செய்ய வேண்டிய தென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் எப்போது ஸரி யாய் நடக்கவில்லையோ, அல்லது அடியோடு போய்விடுகிறதோ, எப்போது செய்யக் கூடாதென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் உண்டாகிறதோ, அப்போது அவைகளைப்பொறுக் காமல் நானே கீழ்ச்சொன்னபடி பிறக்கிறேன். (7)

சுவ— ஜநநஃ பூயொஜநகோஹ—

வரிஞாணய ஸாயுநாம் விநாஸாய வ ஐஷ்வராய !
யஜிஸம்ஸ்வநாஸூய ஸாஹவாரி யமெ யமெ ॥ ॥அ॥

ஸாயய உகுகுணயிடுலீர வெவ்வாடு ஸாரா தே
 ராபுபெண பூபுதா தீநாகேடுலுரடுவாணா வாஜ்நலா
 மொவா தயா ஜேஸ்டு நாஜுதெ ஸாதயாண வெவ்வாடி
 கடுவாநாநா கணநா குகாண கபு ஸவஸு மகோநா பூபி
 யிவவவ-பூமாதா வவெய-பூரி தீநாடுவவெவ்வி தாவனா
 கநாநாவாடிதாநெந தெஷா வாரிதாணாய, தவிவரீதா
 நா வநாஸாயய, கணினஸு வெவ்விவஸு யஜேஸு ஜோராய

நராவஸ்ய சூராயுஷ்யராவஸ்யபுஷ்யநெந வ்யாவநாயவ,
 ஷேஷநுஷ்யாஹராவெண யுமெயுமெ ஸம்ஹவாஜி க்யுத
 தெ, தாஜி யுமவிஸெஷநியஜொவி நாவ்யுத்யு-ஃ || ॥ ॥

அவ—கடைசிகளேள்விகுப பதில் சொல்லுகிறார்.

ஸாதுககளைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்களுக்கு இடஞ்
 சல் பண்ணுகிறவர்களைத் துலைப்பதற்காகவும், குறைந்தும் அழிந்
 தும்போன தர்மங்களை உளபடி நிலைநிறுத்துவதற்காகவும்
 எல்லா யுகங்களிலும் பிறக்கிறேன் ‘ஸாதுககா’ எனபவர்கள்
 எனனுடைய பிரீதிககாக எல்லா வேலைகளையும் செய்து, என்னி
 டத்தில் மிகவும் பிரீதியுள்ளவர்களாய், என்னை அடைவதற்குப்
 பிரயத்னப்படவர்கள் எனனுடைய ஸ்வரூபமும், நான் செய
 யும்வேலைகளும் அவர்களுடைய மனதுக்கும், வாக்குக்கும் எட்ட
 வில்லை எனனைப்பார்ப்பதையே சோறாகவும், தண்ணீராகவும்,
 சந்தனம், புஷ்பம், வெற்றிலைகளாகவும் எண்ணுகிறார்கள்
 எனனைப்பார்க்கா விட்டால் ஒரு வினாடி எத்தனையோ கோடியுக்
 காக அவர்களுக்குத் தோன்றி, அவர்கள் உடம்பு முதலான
 வைகள் தளர்ந்து போகின்றன. ஆகையினால் அவர்களுக்கு என
 ஸ்வரூபத்தையும், என வேலைகளையும் காட்டி, அவர்களுடன் பேசி
 அவர்களைக்காப்பாற்றுகிறேன். இதுதான் என அவதாரத்திற்கு
 முக்கியமான பிரயோஜனம். ஸாதுககளுக்கு விரோதிகளை அவ
 தாரம் செய்யாமல், என நினைவினாலேயே துலைத்துவிடலாம்.
 ஸாதுவைக்கீழ் சொன்னபடி ரக்ஷிப்பதை நான் பிறக்காமல்
 செய்ய முடியாது இடஞ்சல பண்ணுகிறவர்களைத் துலைப்பது
 எனபது—கெட்ட காரியங்களுக்கு உதவுகிற உடம்புகளையும்,
 கெட்ட எண்ணங்களையும் போக்குவதுதான் ஒருவன் வேலைக்
 காகக்கொடுத்த கத்தியைக் கொண்டு எல்லாரையும் வெட்டினால்,
 அந்தக் கத்தியை அவனிடமிருந்து பிடுகுவதுபோல [8]

ஜந் கரீ வ ரெ லி யுரெவம் யொ வெதி தகூதஃ |

துகூ ஷேஷம் வுநஜ்ஜுநெ தெதி ராரெதி வெரஜ்ஜுந ||

வா.உ. கருகேடுமெய்தி மூணபுகு சீவம்வடம
ராடுவ ஜந்ரூஹிதஸ்ய ஸவெபுஸாஸவாவஜ்ஜு ஸத்யஸங்க
வக்யாஹிஸிஸுகயூணமணொவெதஸ்ய ஸாயுபாரிதா
ணஜிதோபுயபெணகய்யொஜநம் ஹிஸுபு-சுபூக்யகம் ஜிஷா
யாரணம் ஜி ஜந்ரூ வெஷிதம்வ தக்தொயொ வெதி ஸவத
ஜாநம் ஜெஹம் வாரிதஜ்ஜு வுநஜ-கந்ர நெதி. ஜீயஹிஜந்ர
வெஷிதயாயாத்ஜிவிஜ்ஜாநெந வியுஸஸிஸுகதோபுயணவி
ரொயிவாவொஷிநெவ ஜந்ரூ யயொஹிதயுகாரொண ஜிஜா
பிதஜ் ஜிஜெகய்யொ ஜிஜெகவிதொ ஜிஜெவ பூவெஷிதி

நீங்கள் கர்மத்தினாலே இளப்பமான மூன்று குணங்களுள்ள
உடம்பை அடைவது ஆகிய பிறப்பு உள்ளவர்கள். அப்படி நான்
பிறந்தவனல்ல. எல்லா உலகங்களையும் ஆளுகிறவன். எல்லா
வற்றையும் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவன். நினைத்த
படி நடத்துகிறவன். இது முதலான உயர்ந்த எல்லா குணங்களும்
உடையவன். ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்கள்
என்னை அறிந்து அடைவதற்காகவும் நான் பிறக்கிறேன். என்னைத்
தவிர, இன்னொருவரால் இவ்விதமாக பிறக்க முடியாது. எவன்
இவ்விதமான என் பிறப்பையும் என் வேலைகளையும் உள்ளபடி
அறிகிறானோ, அவன் இப்போதிருக்கிற உடம்பினுடைய முடி
விலேயே என்னிடத்திலேயே வந்து சேருவான். அவனுக்கு மறு
பிறப்பில்லை.

என்னுடைய ஆச்சரியமான பிறப்பையும், வேலைகளையும்
அறிவதினாலே, என்னை அடைவதற்கு விரோதியான எல்லா
பாபங்களும் போய், இந்தப் பிறப்பிலேயே சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய
படி 1 பக்தியோகத்தைப்போ, சரணாகதியைப்போ செய்து, என்னைத்

1-பக்தியோகம் பண்ணுகிறவன் அநேக ஜன்மங்களில் அதைச்
செய்து, பகவானிடம் போக வேண்டுமென்று அளவில்லாத ஆசை
ப்பட்டு, பகவான் தன்னைக் கூப்பிட்டுக்கொள்ளாமற் போனால், ஆனை
யிட்டு அழும்போது, பகவான் அவனைத் தன்னிடம் அழைத்துப்போவான்
என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வளவு ஆசை ஒரே ஜன்மத்தில் உண்
டாகாது. ஆனால் கீழ்ச்சொல்லியபடி பகவானுடைய பிறப்புகளையும்,
வேலைகளையும் நன்றாய் தியானம் செய்தால், ஒரே ஜன்மத்தில் அந்த
ஆசை வந்து விடும்.

தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவிலும் பிரீதியில்லாமல், என்னையே எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு, என்னிடம் வந்து சேருவன். 1 [9]

சுவ-- ததாஹ--

வீதாராமஹயக்யோயா உநுபா ரோஹ்வாபுரிதாஃ ।

வஹவொ ஜ்ஞாநத்வஸா வஞ்சா ஜ்ஞாநோமுதாஃ ॥ ௧௦ ॥

ஜீயஜநுகரீததஜ்ஞாநாவெந தவஸா வஞ்சா
வஹவ வஹம் ஸம்வ்யூதாஃ ததாஹமுதி “தஸ்யுயாரா வ
ரிஜாநஞி பொமிடி” உதியாரா-யந்தோஜெஸாரா வஹம் த
ஸ்யுஜநுகாரம் ஜாநஞீத்யுடி ॥ ௧௦ ॥

அவ—இதையே அடுத்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2 என்னுடைய பிறப்புகளுடையவும், வேலைகளுடையவும், உண்மையை அறிவது என்கிற தபஸினாலே பரிசுத்தர்களாய் அநேகம் பேர்கள் இப்படி ஆளுர்கள். [10]

1 நாம் அவதார ஸங்கதியை எவ்வளவு சொன்னாலும், சொல்லே யொழிய மனதில் படுவது கஷ்டம். நாம் சொல்லுவதில் கோடியில் ஒரு பங்கு நம் மனதில் பட்டால், உடனே பகவானிடம் போய் விடலாம். ஆனால் இந்தச் சொல்லும் வீணாகப்போகாது.

2 இந்த சுலோகத்திற்குப் பொழிப்புரை:—“ஆசையும், பயமும், கோபமும் போய், என்னையே நினைத்துக்கொண்டு, என்னையே அடைந்து, அநேகம் பேர்கள் இந்த அறிவாகிய தபஸினாலே பரிசுத்தர்களாய், என்னுடைய தன்மையை அடைந்தார்கள்” (என் மாதிரி ஆளுர்கள்).

பகவானிடத்திலே மாத்திரம் அவர்களுக்குப் பிரீதி இருப்பதினாலே, அவர்களுக்கு மற்றவைகளில் ஆசையில்லை. ஆசையினாலே தானே கோபம் உண்டாகிறது. ஆசையின்லாத்தினாலே கோபமும் கிடையாது. விஷயங்கள் கிடைப்பதினாலே ஸத்தோஷமும், அவைகள் கிடைக்காத்தினாலே வருத்தமும் இல்லாமையாலே அவர்களுக்கு பயமில்லை. இப்படி ஆசையும், பயமும் கோபமும் இல்லாததை “என்னைத்தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவிலும் பிரீதி யில்லாமல்” என்று கீழ் சுலோகத்தின் வியாக் கியாகத்தில் சொல்லப்பட்டது. என்னை அடைந்து என்பதின் பொருளை “சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பக்தியோகத்தையோ சரணாகதியையோ பண்ணி” என்று சொல்லப்பட்டது. தபஸாலே பரிசுத்தர்களாய் என்பதின் பொருளை “எல்லா பாபங்களும் போய்” என்பதினால் சொல்லப்பட்டது.

பெய்யுறா ரீம் புவபுஷ்ஞெதே தாண்டியெவ ஹஜாஜிஷ்டு |
 ரீபி வத்ஷுடாநுவதூண்டெதே ரீநுவஷ்ஜாஃ வாயு வவபுஸஃ ||

நகெவனம் ஷெஷரீநுவஷ்ஜாஜிரூபெணாவதீபு ரீதரீ
 ரூபணாவெகூணாம் உரிதூணம் கரோஜி | கவி து பெ
 ரீதரீரூபணாவெகூணாம், யயூ-பெநபுக்ரொண-ஸூவெகூ
 நாரூபம் ரீம் ஸங்குஷ்ஞெபுஷ்ஞெதே-ஸாரூபம்தே தாநு
 பூதி தயெவ தநீஷ்ஜிதபுக்ரொண ஹஜாஜி-ரீம்ஷெ
 யாஜி | கிரீது வஹுநா, ஸவெபு ரீநுவஷ்ஜாஃ ரீநுவதூ
 நெகூரீநாரயா ரீபி வத்ஷு ரீஷ்ஹாவம் வவபும் யொமிநாம்
 வாகூநஸாநொவரபிவி ஸூயெபுக்ரொணரூபிகரணெஷ்வபு
 ஸஃ ஸூவெகூதிநெதவவபுக்ரொணரூபம்தே கநுவ
 தூண்டெதே||

என்னை அடைய வேணுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களை நான்
 தேவனாகவும், மனிதனாகவும் பிறந்து காப்பாற்றுகிறேன் என்பது
 மாத்திரமில்லை. பின்னையென்ன வென்றால்—ஒருவன் எந்த உரு
 வத்தோடு என்னைப்பார்க்கவேணுமென்று விரும்புகிறானோ, 1. அந்த
 உருவத்தோடு வந்து என்னை அவனுக்குக் காட்டுகிறேன்.

பல வார்த்தைகள் சொல்லி யென்ன? எவனாயிருக்கட்டும்,
 என்னை அடையவேணும், என்னைப்பார்க்கவேணும் என்று நினைத்
 தால், பிறும்மா முதலானவர்களாலேயும் அறிய முடியாத என்னு
 டைய எல்லா ஸங்கதிகளையும், அவனுடைய கண் முதலான இந்திரி
 யங்களாலேயே வேண்டியபடி அறியும்படியாகக் காண்பிப்பேன்.
 அவன் அவைகளை அறிந்து ஸந்தோஷப்படுவான். [11]

சுவ.— ஐஷானீம் பூவஸம்மிகம் வாரிஸராவூ, பூக்ரூத
 ஸூ கரீயெயாமஸூ ஜோநாகாரதாபுக்ரூபம் வகூபம் தயாவி

1. ஸ்ரீகிருஷ்ணனான என்னைக்குழந்தையாய்த் தொட்டிலில்படுத்துக்
 கொண்டிருந்தபடி பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டால், நான் அப்ப
 டியே அவனுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கிறேன். வீடுகளிலும், ஒரு பிம்பத்தைச்
 செய்து அதில் நீர் இருக்கவேணுமென்று கேட்டால், அதிலும்வந்திருந்து
 நான் அவனைக்காப்பாற்றுவேன்,

யுகஜெயெபா மாயிக்ரபிணொ ஞுமுகுலகவோஹ. --

காஜீக்ஷும்கு கஜெணாம் வியிம் யஜஜெஹம ஜெவதாஃ ।

கஜிஷு ஹி ஜோநுஜெஷு ஜொகெ வியிவபுவி கஜெஜா ||கஉ||

ஸவபுஷ்வ வுரூஷாஃ கஜெணாம் ஹம கஜீக்ஷோ
ணாஃ ஹஜாஜிஜெவதாஜோத்ரம் யஜஜெ-சுராயயனி, நதூ க
ஸிஜநவிலஸஹிதஹம் ஹஜாஜிஜெவதாஜோத்ரம் ஸவபு
ஜோநாம் ஜொகூராம் ஜோ யஜஜெ ||கூதவநதஸு யதஃ கஜிஷு
ஜெயெநவ ஜோநுஜெஷு ஜொகெ கஜெஜா வுத்ருவஸுநாஜி
வியிவபுவி ஜோநுஜெஷுஜொகஸஸுஷுமபூஜிநாஜிவி பூஜஸு
நாயபுஃ | ஸவபுஷ்வ ஜொகிகாஃ வுரூஷா சுக்ஷீணாநாஜி
காஜிஷுஜோநுத வாவஸுய தயா சுவிவெகிநு கஜிஷு
ஜொகஜீக்ஷிணஃ வுத்ருவஸுஷுநாஜிஷுமபூஜிபூதயா ஸவபூ
ணி கஜெணா ஹஜாஜிஜெவதாராயநஜோத்ராணி கூவபுதெ |
நதூ கஸிஜநவிலஸரொஜிஷுஷுஜெயொ ஜோகூரூஷுஷு
ணம் கஜெயொம ஜோராயநஹுதஜோரஹதஜுயபுஃ ||கஉ||

அவ—பிரஸ்தாவத்தில் வந்த ஸங்கதியை முடித்து, கர்மயோ
கம் என்பது வெறும் வேலையல்ல, உயர்ந்த அறிவுடன் செய்யப்படு
வதால், உயர்ந்த அறிவுதான் என்று சொல்லுவதற்காக, அப்படிப்
பட்ட அறிவுடன் கர்மயோகத்தை செய்கிறவர்கள் அகப்படுவது
1 வருத்த மென்று சொல்லுகிறார்.

1. ஆத்மாவை உள்ளபடி முதலில் அறியவேண்டும். கர்மங்களின்
பலன்களில் ஆசையைவிட்டு, பகவானுடைய பிரீதிக்காகவே அவைகளைச்
செய்யவேண்டும். நடுவில் வரும் பணம் முதலானவைகளையும், ஸுவர்க்
ம் முதலானவைகளையும் விரும்பாமல், பகவானையே அடைவதுதான்
பிரயோஜனமென்று எண்ண வேண்டியது. எந்த வேலை செய்தாலும்,
வண்டிக்காரனிடம் அகப்பட்ட வண்டிமாடுபோல், நாம் பகவானிடம்
அகப்பட்டு அவனாலே வேலைகளைச் செய்விக்கப்படுகிறோம் என்றும்
நினைக்கவேண்டியது. இப்படிச் செய்வது கர்மயோகம். இவைகளை
வாயால் சொல்வதே கூடிடம். நினைவு எப்படி வரும். செய்வது எங்கு
இருக்கிறது.

எல்லாரும்இந்த உலகத்தில் பணம் காசமுதலானஸுகங்களை யும்,ஸுவர்க்கலோகத்திய ஸுகங்களையும் ஆசைப்பட்டு,இந்திரன் முதலான தேவதைகளை மாத்திரம் பூஜித்து,அவர்களைஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள் ஒருவனாவது அந்த பலன்களை ஆசைப்படாமல், இந்திரன் முதலான எல்லா தேவதைகளுக்கும் நான் தான் ஆதமாவாயிருக்கிறேனென்றும், எல்லா யகளுகளினாலும் நான் தான் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறேனென்றும் என்னை அறிந்து, பூஜித்து, ஸந்தோஷப் படுத்துகிறதில்லை ஏனென்றால், இந்திரன் முதலானவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தினால், அவர்கள் பிள்ளை பெண் டாட்டி, சோறு,தண்ணீர்,முதலான பலன்களை உடனே கொடுக்கிறார்கள் ஜீவன்கள் இது முதல் என்று இல்லாமல் நெடுநாளாய கணக்கில்லாத பாபங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதனாலே “உடம்பு வேறு ஆதமா வேறு உடம்பும் அதைச்சேர்ந்தவைகளும் அழிவுள்ளவைகள் மிகவும் தாமதத்தைகள். அவைகளால் ஆதமாவுக்கு ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை ஆதமா என்பது அழிவில்லாதது மிகவுமுபந்தது. பகவானை அடைய வேண்டிய வஸது, அதற்காகத்தான் வேலைகளைச் செய்பவேண்டியது” இது முதலான ஸங்கதிகளை அறிய முடியவில்லை. சீக்கிரம் உண்டாகி பிள்ளை பெண்டாட்டி, மாடு கன்று முதலான பலன்களைத் தேடுகிறார்களா. ஒருவனும் ஸமஸாரத்தில் வெறுப்புண்டாகி மோகத்தை ஆசைப்பட்டு எனக்கு ஸந்தோஷத்தையுண்டு பண்ணுமபடி கர்மயோகத்தைச் செய்ப ஆரம்பிக்கிறதில்லை. [12]

சுவ— யதொகூகூபெயொமாஸஹவிரொபிவாவகூப ஹெதூரஹ —

வாதுவகுணுபெயா ஸுஷு மூணகடுவிஹாமஸஃ ।

தஸு கதாராவி ரிஃ விஜுகதாராபுயபு ॥ ॥கந॥

வாதுவகுணுபெயா ஸுஷு ஸுஹாஹிஜலஹவயபுணு க்ருதஃ ஜமஸு ஸுதாஹிமூணவிஹமெந கடிமூமூணஸாஹி

1. இந்திரன் முதலான தேவதைகளிடம் பலன்களை வேண்டுவது ஒருவன் ஒரு பணக்காரனிடம்போய அவனை ததாழ்மாறாய்த் தேரத்திரம் பண்ணி, அவனிடமிருந்து இரண்டரை பெற்று ஸந்தோஷப்படுவது போல இருக்கிறது

கடு-விவாழெத வ விவதம் யோ ஸுஷ்டி | ஸுஷ்டிமுஹம்
 ப்ரஹ்மநாயுஷி | கெபெவ ராக்ஷதெ, கெபெவ வொவஸம்
 ஹியதெ | தஸு விவித்ருஸுஷ்டி ருஷே | கதடாரவி
 சகதடாரம் ரீம் விவி ||

||கந||

அவ—பாபத்தினாலே அறிவு கெட்டு, கர்மயோகத்தை
 ஆரம்பிக்கிறதில்லை யென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த பாபம்
 போவதற்கு வழியைச் சொல்லுகிறார்.

பிராமணன் முதலான நாலு ஜாதிகளையும், பிரம்மா முதல்
 புழுவரையிலுள்ள எல்லா ஜந்துக்களையும் நான் உண்டெண்ணி,
 காப்பாற்றி, அழிக்கிறேன். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்கிற குண
 ங்களில் சிலருக்கு சில குணங்கள் அதிகமாயும், சிலருக்கு குறை
 வாகவும் இருக்கும்படி செய்கிறேன். அந்த குணங்களுக்குத்
 தகுந்தபடி, தொழில்களையும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன், ஆகை
 யினாலே உலகத்தில் ஒருவனைப்போல் ஒருவன் இருக்கவில்லை.
 ஒருவன் பெரிய பணக்காரன், மற்றொருவன் மிகவும் ஏழை. ஒரு
 வன் மஹா புத்திமான். இன்னொருவன் அடியோடு முட்டாள்தான்.
 இப்படி உலகத்தைப் பலவிதமாகப் பண்ணியிருக்கிறேன். ஆனால்
 அப்படி நான் பண்ணியிருந்தபோதிலும், நான் பண்ணவில்லை
 யென்று நினை.

[13]

சுவ—கயசித்ருதாஹ—

ந ரீம் கடுடாணி மிவணி ந கெ கடு-ஹெ வுஷா ||
 உதி ரீம் யொஹிஜாநாதி கடுடாநு வ வயுதெ ||

யதஜாநி விவித்ருஸுஷ்டி ருஷீதி கடுடாணி ரீம் ந மி
 வணி-ந ரீம் ஸம்வயுதி | ந கீயீ யுகாநி தாநி கெவகீநு
 ஷாஹிவெவித்ருஷாணி, ஸுஜீரநாம் ஸுணுவாவரூப
 கடுவிஸெஷ்யயுகாநீதுயு | சுதம் ப்ராஷ்ரப்ராஷ்வி
 வெகெந விவித்ருஸுஷ்டி ருஷே-நடாஹம் சுதடா | யதஸு ஸு
 ஷா க்ஷேத்ருஜா ஸுஷ்டிவஸுக்ரணகவெவராரி ஸுஷ்டி
 ஸ்ம் ஹொமுஜாதம் மஹஸம்மாஹி ஹதஸுக்ரீ-பாநுமாணம்
 ஹம்ஜதெ | ஸுஷ்டி ருஷீகடு-ஹெ வ தெஷாஹெவ ஸு-ஹெ

தி ந செ ஸ்ய ஹா தயாஹ வஸுத்ருகாராஃ... வெஷ்யுநெ
 வ்யுநெஸ்ர ந வாவெக்ஷ்வா" லிதி | தயாவ ஹவாந வரா
 ஸாஃ... திரிதரோத்ரதெயம் வ்யஜ்ஞாநாம் வஸுக்ஷிபணி | ப்ர
 யாநகாரணஹிதா யதெநா வெ வ்யஜ்ஞஸூக்யம் || திரிதரோ
 த்ரம் சூக்தேஷம் நாந்யுத்ரீஷிஷெக்ஷதெ | நீயதெ தவகா
 நெஷு வ்யஸூத்ரா வஸூ வஸுதாரி" லி | வ்யஜ்ஞாநம் ஷெ
 வாஹீநாம் கெக்ஷுஜ்ஞாநாம் வ்யஷ்டம் காரணரோத்ரதெயம்
 வாரிவாஸுஷம் | ஷெவாஹிவெவிநெஸ்ர து ப்ரயாநகார
 ணம் வ்யஜ்ஞஹிதகெக்ஷுஜ்ஞாநாம் ப்ராஜீநகரீஸூக்ய வஷ
 கதெநா திரிதரோத்ரம் சூக்தா வ்யஷ்டம் கதாராம் வாரிவா
 ஸுஷம் சூக்தா ஜஃ கெக்ஷுஜ்ஞவஸூ ஷெவாஹிவிநித்ரவாவெ
 நாந்யுஷெக்ஷதெ, வஸுதயப்ராஜீநகரீஸூக்ய வஷி ஷெவா
 ஹிவஸுஹாஃ நீயகதத்யயுஷி | வஷசூக்தேந ப்ரகாரண
 வ்யஷ்டாஷெஃ கதாரிஷி ககதாராம் வ்யஷ்டாஹிஷிஷெ
 வஸுமாவணிதம் வ யெர சிஷிஷிஷாநாதி, வ கரீஸூக்யமாவ
 விநெயயிஷி வஸுஸுமாவிஷெகததயிஷி ப்ராஜீநகரீஸூக்ய
 வஸுஷ்யுதெ-சூக்யுததத்யயுஷி ||

||கசா

அவ—ஒரே வேலையை 'நான் செய்தேன்' 'நான் செய்பதி
 ஸ்லீ' என்பது எப்படி ஒட்டும்? என்றால் சொல்லுகிறார்—

ஒருவன் தேவனாகவும், மற்றொருவன் மனிதனாகவும் பிறந்
 திருக்கிறான். இது மாதிரி பேதங்கள் என்னால் ஏற்படவில்லை.
 ஜீவன்களுடைய புண்ணியத்தாலும், பாபத்தாலும் ஏற்பட்ட
 வைகள். உதாரணம் ஒரு கொல்லையில் ஒருவன் வெவ்வேறு
 விதைகளை விதைக்கிறான். அவைகள் பலவிதமாய் முளைக்கின்
 றன. விதைத்தவன் ஒருவன். பூமி ஒன்று, தண்ணீரும் ஒரே
 கிணற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. எருவும் ஒன்று. எல்லாம்
 ஒன்றாயிருந்தாலும் விதைகளின் வெவ்வேறு சக்திகளாலே வெவ்
 வேறு முளைகள் உண்டாகின்றன. அதுபோல. என்னுடில் உண்டு
 பண்ணப்பட்ட ஜீவன்கள் அவாவர்களுக்குப் பிடித்த பண்டங்
 களை அவாவர்கள் கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி அனுபவிக்க வேண்டும்

டியது. அதற்காக அதற்குத்தகுந்த உடம்புகளையும், இந்திரியங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

உடம்புகளும், இந்திரியங்களும், உண்டாவதற்கு நான் பொதுவான காரணம். அவைகள் வெவ்வேறுபிரிப்புப்பதற்கு அவரவர்கள் கர்மங்களே காரணம். ஆகையினாலே பலவித பேதங்களை நான் உண்டு பண்ணினாலும், 'நான் உண்டு பண்ணவில்லை' என்று சொன்னேன். மேலும், எனக்கு ஒரு பிரயோஜனத்திலாசையினால், இப்படி பலவிதமான பேதங்களை நான் உண்டு பண்ணவில்லை. உலகத்தில் சில அதிகாரிகள் அவனவனுக்கு யோக்கியதைக்குத்தகுந்தபடி சில வேலைகளைக் கொடுக்கிறார்கள். அதை அவர்கள் தங்கள் பிரயோஜனத்திற்காகச் செய்யவில்லை. வேறு சிலர்கள் வேலை பண்ணிக் கொடுத்து லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். நான் அப்படி ஒரு பிரயோஜனத்தை ஆசைப்பட்டு, பலவித பேதங்களை செய்ப் பில்லை. இப்படி யார் என்னை நினைக்கிறானோ, அவனுக்குக் கர்மயோகம் செய்வதற்கு இடஞ்சலான பாபங்கள் போய் விடும். அதாவது பகவான் எல்லாருக்கும் எல்லாவித உறவாயிருக்கிறான். எல்லாரும் ஸௌக்கியத்தை அடையவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு பலவிதமாய்ப் பாடுபடுகிறான். அவனுக்கு ஒருவனிடத்திலும் த்வேஷமில்லை. ஆனால் அவன் அவரவர்களுடைய பாபத்துக்கும் புண்ணியத்திற்கும் தகுந்தபடி ஒருவனை உயர்த்தியாயும், ஒருவனைத் தாழ்த்தியாகவும் வைக்கிறான். இதை அறிந்தால் அவரவர்கள் தங்கள் பாபத்தை அறிந்து, அதைப்போக்கும் வழிபைத் தேடுவார்கள். உலகத்திலும் இதைப்பார்க்கலாம். திருடனை ராஜாதண்டிக்கிறான். பள்ளிக்கூடத்தில் நன்றாய்ப் படித்த பையனுக்கு இனம் கொடுக்கிறான். ராஜா அவனவனுடைய வேலைக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுக்கிறான். தண்டிக்கப்பட்டவன் தன்னுடைய குற்றத்தினாலேதான் தண்டனை வந்ததென்று நினைத்தால், திருட்டை சிறுத்தி விடுவான். அப்படியே பகவான், நம்முடைய பாபங்களுக்கு பலன் கொடுக்கிறானென்று எண்ணினால், நாமும் நம்மடைய பாபங்களை நிறுத்த முயற்சி செய்வோம். தெய்வத்திற்குக்கண் இல்லை பென்று

பசுவாஸை வையமாட்டுடா 1

வனவம் ஜோக்ஷா க்ரூகம் கரீடு வடு வெடுரவி லோகக்ஷாஹி |
கூரூ கடுகெடுவ தஸூகூ வடுவெடு வடுவடுதரம்
க்ரூதபு || கடு ||

வனவம் லோ ஜோக்ஷா விசூகூவாவெவ் வடுவெடுரவி
லோகக்ஷாஹி ரூகூகூகூகூகூ கரீடு க்ரூதபு | தஸூகூகூகூகூ
ரூகூகூகூகூகூகூகூகூகூகூ வடுவெடு வடுவடுதரம்
ஹி க்ரூகூ வடுவடுதரம் வடுரூதரம் க்ரூகூகூகூகூகூகூ
வகூகூலோணாகாரம் கடுகெடுவ கூரூ || கடு ||

இப்படி என்னைத்தெரிந்து கொண்டு, எல்லாப் பாபங்களையும்
போக்கி, ஸமஸாரத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட
முன்னிருந்த பெரியோர்கள் கர்மயோகத்தைச் செய்தார்கள் நியு
ம அதே மாதிரி என்னை நினைத்து. பாபத்தைப் போக்கி, முன்னி
ருந்த விவஸவான், மனு முதலான பெரியோர்களுக்கு அப்போ
தே என்னுல சொல்லப்பட்டு, அவர்களால் செய்யப்பட்டு, நெடு
நாளாய் வந்த காம யோகத்தையே கீழ்ச்சொல்லியபடியும், மேல்
சொல்லப்போகிறபடியும் செய் (15)

கவ—வகூலோணவூ கரீடுனோ டூஜூகூநதாரோஹ—
கிம் கரீடு கிகெடுகூ கவயொவூகூ ரோஹிதாஃ |
ததெத் கரீடு வூவகூலோரி யஜூகூகூ ரோகூலெஸஸூஹாஃ ||

லோகக்ஷாணாகூகூகூகூகூ கரீடு கிம் ரூடுவூ? ககூடுவ
கிம்? ககூடுகூ ககூடுரூகூகூகூ யாடூகூ ஜூகூகூகூகூகூ
கூகூகூகூ கரீடு தகூகூகூகூ ஜூகூகூ வ கிம்ரூடுவூகூ
உஹயூ கவயொ விசூலோவூ ரோஹிதாஃ யடூவூ

1. உலகத்தில் படித்தவரோ படிக்காதவரோ யாருக்கும் இது
பாபம் என்றும், நாம் பாபத்தைப் பண்ணினோம், பண்ணுகிறோம் என
றும் தோன்றுகிறதே இல்லை இதைத்தானாகவும், பிறர் சொன்மனது
கவனிக்கிறதில்லை. நான் பாபி என்று மனதார நினைப்பதை மோகத்
திறகு ஆரம்பமென்று ஸ்ரீ தேசிகன அருளிச் செய்திருக்கிறார்,

ஜாநந்தி! வஸவஸ்தமபுஜஜாநம் யதூஜிதே ப்ரஹ்மஸூத்ரி
யசு ஜோக்யாநஸூய கஸாஹாஸு ஸம்ஸாரஸ்யோநோக்ஷு
வெ! கசுபுவ குஜிஜோநம் ஹுநஸூநஹஸு || ௧௬ ||

அவ— நான் சொல்லப்போகிற கர்மத்தை அறிவது மிகவும்
வருத்தமென்று சொல்லுகிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டவன்
செய்யவேண்டிய கர்மம் இன்னது, அது செய்யும்போது நினைக்க
வேண்டிய நினைவு இன்னது (அதாவது இன்ன வேலையை இன்
ன நினைவுடன் செய்யவேண்டும்) என்கிற இந்த இரண்டு த்விஷய
தில் மிகவும் தெரிந்தவர்களும் மயங்குகிறார்கள். அந்த அறிவேடு
கூடிய கர்மத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அதை அறிந்
து நீ 1. செய்தால், உனக்கு ஸம்ஸாரம் போய்விடும். (16)

சுவ—குகுதாஃஸு டுஜிதாநதெதுதூஹ—

கசுபுணா ஹுவி ஸொஹும ஸொஹும வ விகுபுணஃ |
கசுபுணஸு ஸொஹும மஹா கசுபுணா மதிஃ || ௧௭ ||

யஸுநோக்ஷஸாயநஹதெ கசுபுஸாராவெ ஸொஹு
வபுஷி | விகுபுணி வ மிகுநெநிதிக்காரிபுராவெண த
தூயநபுஸாஜிநாபுராகாரெண வ விவியதாராவதம் கசுபு
விகுபு | கசுபுணி-ஜோநெ வ ஸொஹுபுஷி | மஹா
டுஜிதாநா ருபுகுதாஃ கசுபுணா மதிஃ | விகுபுணி ஸொ
ஹும மிகுநெநிதிக்காரிபுராவாஜிநாபுரெண கசுபுணி
ஸஹுஷுபுதம் வெவியும வாரிதுஜி ரோகெக்ஷஸமதயா
ஸகஸாஸுதாயகூநாஸ்யோநாநு | ததெகசு “ஸுஸஸாயா
திக்காஸுபுரெகா” உதுநெநொகூதிதி நெஹ ஸுஸ
வதெ || || ௧௭ ||

அவ— அந்த ஸங்கதியை அறிவது ஏன் இவ்வளவு வருத்த
ம் என்றால், சொல்லுகிறார்—

1 ஒரு ஸங்கதியை அறிவதனால் மரத்தினம் பிரயோஜனமில்லை.
அதைச் செய்தால்தான் பிரயோஜனம் உண்டு. நமக்கு அறிவதே கஷ்
டமாயிருக்கிறது. எப்போது செய்யப்போகிறோம்.

வன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நினைப்பதினாலே, கர்மத் தில அறிவு இருக்கிறதென்றும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ள படி நினைக்கிறவன் காமத்தைச் செய்கிறபடியால், அறிவில் கர்மம் இருக்கிறதென்றும் எவன் பார்க்கிறானோ, அவன் கெட்டிக் காரன். அதாவது ஆத்மாவின் நினைவுசேர்ந்ததுதான் கர்மம். காம த்துடன் சேர்ந்ததுதான் ஆத்மாவின் நினைவு ஆகையால் கர்மமே நினைவு நினைவுதான் காமம் காமமும், ஆத்மாவின் நினைவும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று இராது ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து, கர்மத்தைச் செய்கிறவனுக்கு இரண்டும் ரொம்பிவிடுகிறது. இப்ப டி எவன் கர்மத்தை ஆத்மாவின் நினைவுடன் சேர்ந்ததென்று பார்க்கிறானோ, அவன் சாஸ்திரத்தை உள்ளபடி அறிந்தவன் மனி தர்களுகளுளே அவனதான் ஸமஸாரத்தைப் போக்கக்கூடிய வன் அவன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய எல்லா கர்மங்களையும் செய்கிறவன் 1.

(18)

சுவ— ப்ரஹ்மக்ஷண க்ரியபோஷஸ்ய கரீடுணொ ஜோநா கார தா க்யபிவபஷ்யத ஐத்யுத்ராஹ--

யஸ்ய ஸவெடு ஸபிராஹ் காரீஸங்கஹ்வஜி-தாஃ ||

ஜோநாநிஷ்டஹ்மகரீடுணொ தபிரஹ்மஃ பணிகம் ஸுயாஃ ||கக||

யஸ்ய பிஹ்மக்ஷாஃ ஸவெடு ப்ரஹ்மஜ-நாநிஷ்டகிகக ரி-பவ-க கித்யுநெநிதிக்காரீரபகரீடுஸபிராஹ் காரீவஜி-தாஃ மஹஸம்மஹிதாஃ ஸங்கஹ்வஜி-தாஸு | ப்ரஹ் த்யா தஹ்மெனெஸூதாநநெகீக்யுத்யாநஸுயாநம் ஸங்கஹ், ப்ரஹ்நிவிபகூதாநஸுயாநபாநஸுயாநஸுயாநஸுயாந தபிர ஹிதாஃ | தநெகீடு கரீடு கஹ்மகரீடுணொ பணிகம் கரீடு-தம-தா

1. நாம் இப்போது கமமைப்பிராமணனாக நினைத்துக்கொள்ளவுமில்லை, பிராமணன் இன்ன வேலை செய்யவேண்டுமென்பதையும் அறியவில்லை. சிலர் அதைச் செய்யவேண்டுமென்று வாயால் சொல்லுகிறார்களேயொழிய, மனதில் படவில்லை. செய்யவேண்டுமென்று ஆசையுமில்லை. சிலவேளைகளில் ஏதோ மிகவும் சொற்பமான ஆசையால் செய்தாலும், ஆத்மாவின் நினைவுடன் செய்வது அரிது,

நான்காவது அத்தியாயம்.

தயாயா துஜோநாழிநா டுஹுபுரலீநகபுராணம் சூஹம் தகவ
ஜோம் | சுதம் கபுரெணா ஜோநாகாரகபுரவபுரெதெ || கக ||

அவ— செய்யப்படுகிற கர்மம் வேறு ஆத்மாவின் நினைவு
வேறு இப்படியே பார்க்கிறோம் எப்படி கர்மம் நினைவாயிருக்கு
ம கண்ணிலே பாப்பதற்கு விரோதமாக இருப்பதைச் சாஸ்திர
ததைக்கொண்டோ, யுகதியைக்கொண்டோ எப்படி ஸாதிகக்கூ
டும? எனறால் சொல்லுகிறார்.—

ஸாஸாரத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று நினைவுள்ளவன் நித
யம், நைமித்திகம், காமியம் என்கிற கர்மங்களையும், அவைகளுக்கு
ஸாதனமான பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான காமங்களையும்,
அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையிலலாமல் பகவானு
டைய பிரீதிதான் வேண்டுமென்றும், உடம்பு வேறு, ஆத்மாவேறு
என்கிற எண்ணத்துடனும் செய்கிறான் இப்படி கருமங்களைச்
செய்கிற அவனைக்காமங்களோடு சோந்த ஆத்மாவின் அறிவு என்
கிற நெருப்பினால், நெடுநாளாய வந்த புண்ணிப்பங்களையும், பாபங்
களையும் கொளுத்திவிட்டவனென்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகி
றார்கள் நினைவினால் தான் காமம் பாபத்தைப் போக்குகிறது.
நினைவுதான் ரஸம் ஆகையினாலே காமங்களை நினைவு (ஞானம்)
என்று சொல்லுகிறது [19]

சுவ.— வளகடெவ விவருணாதி—

துஜா கபுரவமலாஸம் மிதுதுஜா நிராஸயம் |
கபுரணுவிபுரெதொவி நெவ கிவிதூரொதி ஸம் ||

கபுரவமலாஸம் துஜா மிதுதுஜம் - நிதெது ஸூத
நெவ துஜம், நிராஸயம்—சுலி ரபு. சூதாவாஸ்யஸூர
ஹிதம், யம் கபுரணி கரொதி, ஸ கபுரணி சூலிபுரெதொ
புரெதொவி நெவ கிவிதூர கரொதி | கபுராவபெ
பெந ஜோநாஸூரஸபெவ கரொதீதுயம் || 20 ||

அவ— இதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

கர்மங்களுக்கு இவ்வுலகத்திலே, வேறு உலகங்களிலே

ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையை விட்டு, அழிவில்லாத ஆத்மாவை நினைப்பதிலேயே ஸந்தோஷத்தை யடைந்து, உடம்பும், உடம்பைச் சேர்ந்தவைகளும் நிலையானவைகள் அல்லவென்று, அவைகளில் ஆசையில்லாமல், எவன் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் கர்மங்களையே ஆசைப்பட்டுச் செய்தாலும், கர்மங்களைச் செய்யவில்லை. கர்மம் என்று பெயரை வைத்துக்கொண்டு ஆத்மாவின் நினைவைத் தான் பழக்குகிறான். [20]

சுவ-பு-நரவி கடுகெணா ஜோநாகாரதெவ விஸொயுகே--

கிராஸீப-தலிதாநா துகுவவ-புரிமுஹம் !

ஸாஸீரம் கெவமும் கடுக குவ-புநாபொதி கிலிஷம் ||உக||

கிராஸீ-கிமு-தவமாவிலஸ்யி-யதலிதாநா-யதலிதேநாஃ துகுவவ-புரிமுஹம்-குகெத்கவ்யொஜநதயா புகுதிபாகுதவஹ-கி ரிதாரஹிதம் ! ய,வஜீவம் கெவமும் ஸாஸீரமேவ கடுக குவ-புந கிலிஷம் - ஸம்ஸாரம் நாபொதி-ஜோநாநிஷாவ ரயாநாஹிதகெவமுகடுயொமெந வனவம் ரபுவெணாதாநம் வஸுதீத்யு-ஃ || ||உக||

அவ- மறுபடியும் கர்மங்கள் நினைவாயிருக்கும் எனபதைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்--

கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையில்லாமல், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு விஷயங்களில் மனதைப் போகாமல் அடக்கி, ஆத்மா ஒன்றே வேணும் என்கிற நினைவினாலே உடம்பிலும், உடம்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களிலும், இவைகள் என்னுடையவை என்கிற எண்ணத்தை விட்டு, எவன் செத்துப்போகிறவரையில் உடம்பிலுமும், இந்திரியங்களாலும் கர்மங்களையே செய்து கொண்டிருக்கிறானோ, அவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான். அவன் ஞானயோகமில்லாமலே இப்படிப்பட்ட கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவைப் பார்த்துவிடுகிறான். [21]

பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அமைந்தது. அப்போது அமைந்தது. அப்போது அமைந்தது.

வலிவலி ஜாவவலிஜொ ஹ க்ருகாவலி ந நிஸய²தெ || ॥ ௨௨ ॥

யஜுர்வாஹநகஸர்ரயாரணஹேதுஹூஸந்துஷ்டி:
 ஆம்ஆதீதம்யாவதுயநஸரிஷி சுவஜுநீயஸீதொஷாதிஸ
 ஹம் | விஜேதரம் - சுநிஷ்டாவநிவாதஹேதுஹுதவூகதிநி
 ருதவணைநவரெஷுவிமதஜேதரம் | ஸீஸிபிவலிபெளவ
 யுஜாதிசுதுஸுஜபாதிஸிபுஸிபெளஸுஜிவிதம், சுநெதுவ
 சூகாவிஜூநதிஷோம்விநாவிநநிஸயுதெ-நஸஸா
 ரம்ஷுதிவதுதெ ||

கீழே சொன்னபடி காமயோகம் செய்கிறவன் தற்செயலாய்-
அதாவது தன் பிரயதனம் இல்லாமல், உடம்பை வளர்ப்பதற்கு
வேண்டிய வஸ்துக்கள் கிடைத்தால், அவைகளைக் கவனித்து ஸந
தோஷப்படுகிறான் செய்யவேண்டியவேலைகளைச் செய்யும்போது,
நடுவில் நேரிகிற குளிர் குடு முதலானவைகளைப் பொறுத்துக்
கொள்ளுகிறான் ஒருவனால் தனக்கு ஒரு தொத்திரவு நேரிடும்
போது, இது நான் பண்ணின பாபத்தின் பலன் என்று நினைத்து,
தொந்திரவு செய்கிறவனிடத்தில் கோபிகிறதில்லை. செய்ய
வேண்டிய சண்டை முதலான வேலைகளைச் செய்யும்போது, ஜயம்
முதலான பலன்கள் கிடைத்தால் ஸநதோஷமில்லை கிடைக்கா
விட்டால் வருத்தமுமில்லை. அவைகளுக்காக அவன் செய்யவில்
லையே. மோகஷத்திற்காகவன்றே செய்கிறான். இப்படியிருந்து ஒ
ருவன் கர்மங்களுையேசெய்தாலும், ஞானயோகமில்லாமலே ஸம்
ஸாரத்தைப் போக்குகிறான்

[22]

மதஸம்மஸ்யு[?] ஸேகஸ்யு[?] ஜோநாவஸ்யு[?] தவெதஸம் :

யஜுராயாசுரத்: கடு ஸத்ரும் பூவியதெ || ௨௩ ||

சூதவிஷயஜ்ஞாநாவஸ்யிதநஸூந கிமு-தததிதிரஸம்
மஸ்ய ததவஸவ நிவிவபரிமுஹவிநி-கூதஸ்ய உகூகூகூகூ
யஜ்ஞாதிசுபி-நிவ-ததயெ வத-கிராநஸ்ய வாஸாஷஸ்ய வஸ்ய
ஹெதஸஹ-தம் ப்ராஹீநம் கபி-ஸகிமும் ப்ரவீரீயதெ-கி
ஸூஷம் கூதயதெ ||

ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதிலேயே மனது செல்வதால், வேறுவஸ்துக்களைப்பற்றின ஆசை தன்னடையே போய்விடுகிறது. அதினாலேயே இவனைச்சேர்ந்த எல்லா வஸ்துக்களும் இவனைவிட்டு விடுகின்றன. அதாவது எல்லா வஸ்துக்களுடன் இவன் இருந்தாலும், அவைகளிடத்தில் இவனுக்குப் பிடிமானமில்லை. யக்கும் முதலான கர்மங்களைச் செய்வதற்காக அவன் வேலைகளைச் செய்தாலும், அவனுக்குத் தொந்திரவு செய்யக் கூடிய, நெடு நாளாய் வந்த எல்லாக்கர்மங்களும் தானே போய் விடுகின்றன 1 [23]

சுவ — ஶ்ருக்ஷத்விபயா தூதஸ்து ரதிவா ந ஸுயா நய பக்ததயா கடுணொ ஜீதாநாகாரகவ புகூழ் | ஊரநீம் ஸயபுஸ்ய ஸவாரிகரஸ்ய கடுணம் வரபுஷ்ய உதவாரிவாராஷாத் கக்வா ந ஸுயா நய பக்ததயா ஜீதாநாகாரகவாஹ —

ஶ்ருக்ஷாவடுணம் ஶ்ருக்ஷஹவிஸ்ய புகூழாஹ ஶ்ருக்ஷணாஹுத்யு | ஶ்ருக்ஷெவ தெந மந்தவ்யம் ஶ்ருக்ஷகடுஸாரபிநா || 23 ||

ஶ்ருக்ஷாவடுணஸிதி ஹவிவிபுஸெஷ்ய தெசுஷ்யு தெதநெந தெதுவடுணம் ஸுமாதி, தசுஶ்ருக்ஷகாயபுகூழாஹ | ஶ்ருக்ஷ

1 ஆத்மாவைப்பார்க்கவேணுவென்று கர்மயோகம்பண்ணும்போது, மூன்று எண்ணங்கள் இருக்கக்கூடாது. (1) உடம்பே ஆத்மாவென்று எண்ணுவது. (2) உடம்பைச்சேர்ந்தவைகளை தன்னதென்று எண்ணுவது. (3) அவைகளில் ஆசையிருப்பது: முதல் எண்ணத்தினாலே இரண்டாவது எண்ணம் உண்டாகிறது. இரண்டாவது எண்ணத்தினாலே மூன்றாவதான ஆசை உண்டாகிறது. இந்தமூன்றும் ஆத்மாவைப்பார்க்க வேணுவென்று ஆசைப்படுகிறவனுக்கு இருக்கக்கூடாதென்று 2-வது அத்தியாயம்-71-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இங்கே 19-வது சுலோகம் முதல் 5 சுலோகங்களில் கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கு இவைகள் இல்லையென்றும், அவன் ஆத்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றும் சொல்லப்படுகிறது. 19-வது சுலோகமும், 23-வது சுலோகமும் கர்மயோகம் செய்தவனுடைய முத்தின கர்மங்கள் எல்லாம் போய்விடுகின்றன, பாக்கி ஒன்றுமில்லை என்றும், 20-வது சுலோகம் அவன் ஒரு கர்மமும் செய்யவில்லை, கர்மம் என்கிற பெயரைவைத்துக் கொண்டு அவன் நினைவையே பழக்குகிறான் என்றும், 21-22-வது சுலோகங்கள் பத்தம்போவதற்கு ஞானயோகம் வேண்டியதில்லை, கர்மயோகமே போதுமென்றும் சொல்லுகின்றன.

1 நம்முடைய உடம்புகளில் ஜீவன்களான நாம் இருப்பதுபோல, பகவான் உலகத்தில் எல்லாவஸ்துக்களிலும் விட்டுப்பிரியாமல் ஆத்மாவாக இருக்கிறான். அவன் ஹோமம் செய்யப்பட்ட நெய்யிலும், ஹோமம் செய்வதற்குவாதனமான இலையிலும், அக்நியிலும், ஹோமம் செய்கிறவனிடத்திலும் இருக்கிறான். அவைகளெல்லாம் அவனுடைய உடம்புகள். இப்படியே உலகத்திலுள்ள எல்லாவஸ்துக்களும் பகவானுடைய உடம்புகள். இப்படி

அநதக்கருமத்தில் அறிவு இருக்கிறது அநதக கர்மத்தினாலேயே
ஞானயோகமில்லாமலேயே றோக ஆத்மா வைப்பார்க்கிறான். [24]

சுவ.—வனவம் சுரீயெனா ஜூநாகாரதாம் ப்ரதிவாஷ்ய,
சுரீயெயாமஹோநாஹ—

செவ்வெவ்வாவரெ யஜ்ஞம் யொயிநம் வயபுவாவஸதெ ||
ப்ரஹ்மாவவரெ யஜ்ஞம் யஜெஞநெவொவஜஹுதி || 25 ||

செவ்வம்-செவ்வாவதுநாடுவம்-யஜ்ஞவரெ சுரீயெயொயி
நம் வயபுவாவஸதெ-வெவ்வம்வெவ்வம் | தனெனெவ நிஷாம் கூ
வபுமீத்யபு | சுவரெ ப்ரஹ்மென யஜ்ஞம் யஜெஞநெ
வொவஜஹுதி | சுரு யஜ்ஞஸ்வொஹவிஸி மூலி யஜ்ஞஸாய
நெவதெதி ப்ரஹ்வபுணம் ப்ரஹ்வவிஸி”தி ந்யாயெந
யாமஹோரெயொயிநிஷாம் கூவபுமீதி || 25 ||

அவ— மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் கர்மங்கள் ஆத்மாவின்
அறிவுடன் கூடியிருக்கிறதென்று சொல்லி, கர்ம யோகத்தினு
டைய பிரிவுகளைச் சொல்லுகிறார்—

கர்மயோகம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர், பகவானுக்குப்பூஜை
செய்கிறது என்கிற யக்ஞைக் கர்மயோகமாகச் செய்கிறார்கள்.
வேறு சிலர் யாகத்தையும், ஹோமத்தையும் 24-வது சுலோகத்
தில் சொன்னபடி செய்கிறார்கள். 1 [25]

யே பகவான் எல்லாவஸ்துகளில் இருப்பதாகவும் அவைகள் அவனுக்கு
உடம்புகள் என்றும், அவைகளுக்கு அவன் ஆத்மாவென்றும் வேதமசொ
ல்லுகிறது. உடம்பையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாகச் சொல்வது லோகத்
திலும் வேதத்திலும் வழக்கம். ஆகையால் வஸ்துக்களே பகவான்
என்று சொல்லுகிற இடங்களுக்கு அந்தவஸ்துகளை பகவானுடைய
உடம்பென்றே பொருள்கொள்ளவேணும்.

1 சரஸ்திரத்தில் பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிருமசாரி
முதலான ஆச்ரமங்களுக்கும் தகுந்தபடி அநேக காமங்கள் சொல்லப்
படுகின்றன. அவைகளில் ஒரு காமத்தைக் கர்மயோகம் செய்கிறவன்
ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு றோன ஸாதனமாகச் செய்கிறான். ஆத்மா
வைப் பார்க்கிறவரையில் அதை ஒரு காரும் விடாமல் செய்து கொண்டு

பெராசூரீநீஹியாணநெய்யாழிஷு ஜஹுதி |
 ஸஷாநீநுவிஷயாநநெய் ஹியாழிஷு ஜஹுதி || 2௬ ||

சுநெய் பெராசூரீநாநீஹியாணாஹ்யாநெய்யத
 நெய் | சுநெய் பெயாநீஹியாணாஹ்யாநெய்யத
 ணதாநிவாரணெய்யத || 2௬ ||

வேறு சிலர் காது முதலான இரத்திரியங்களை, விஷயங்கள்
 கிட்ட இருந்தபோதிலும், அவைகளிடத்தில் போகாமல் 1 அடக்கு
 வதாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் சப
 தம் முதலான விஷயங்களில் இரத்திரியங்கள் போகாமலிருப்பத
 ற்கு, அவைகள் இல்லாத விடத்தில் இருப்பதாகிய கர்மயோகத்
 தைச் செய்கிறார்கள்.

[26]

வருகிறான மஹ கர்மங்களை அதற்கு அங்கமாகச் செய்கிறான்.
 அதாவது — அந்தக் கர்மத்தினாலே ஆதமாவைப் பார்ப்பதற்கு அவை
 கள் உதவி செய்கின்றன. அதாவது அவைகள் பகவானுடைய பிரீதிக்கு
 என்று செய்யப்படுகிறபடியினாலே, பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு ஒவ்வொ
 ருளானும் உடம்பிலுண்டாகும் ரஜஸ் தமஸ என்கிற குணங்களைக் குறை
 தது, ஸதவம் என்கிற குணத்தை அதிகப்படுத்தி, கர்மயோகத்தை
 வளர்த்து. இவ்விதமாக அந்தக் கர்மங்கள் மோகத்திற்கு காரண
 ஸாதமான காமத்திற்கு உதவி செய்கின்றன. ஆகையாலே அவை
 களை அதற்கு அங்கமென்று சொல்லுகிறது. இந்த அர்த்தத்தை இந்த
 அததியாயம் 32-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது. ஆதமாவைப்
 பார்ப்பதற்கு காரண ஸாதமான காமங்களின் பிரிவுகள் இது முதல்
 31-வது சுலோகம் வரையில் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகள் தங்க
 ளுடைய சக்திக்கும் ஆசைக்கும் தகுந்தபடி ஒவ்வொன்றைக் கர்மயோக
 மாக வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் கர்மயோகத்தின்
 பிரிவுகளெல்லாம் 'யகனம்' என்றும் ஹோமம் என்றும் சொல்லப்படு
 கின்றன. யகனம், ஹோமம் என்பது ஒரு தேவதைக்கு பிரீதி உண்
 டாவதற்காக அகனியில் ஒரு திரவியத்தை ஹோமம் செய்வது. ஆகை
 யால் யகனம் ஹோமம் என்று சொல்லும்போது அக்ஷியையும் சொல்ல
 வேண்டும அதனால் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொன்றுக்கு அக்ஷியாகச்
 சொல்லுகிறார்.

1 இரத்திரியங்களை அடக்குவதென்பது பாபத்தை உண்டாக்கும் விஷ
 யங்களில் இரத்திரியங்களை அடியோடு போகாமல் செய்வதும், பாபயில்
 லாத விஷயங்களில் அதிக ஆவலுடன் செலுத்தாமல் இருப்பதும்,

ஸவ-பாணீ-ஹி-யக-பூ-ணி-பூ-ணக-பூ-ணி-வாவ-ரொ |
 சூ-தஸ-ய-பி-யொ-மா-மெ-ள ஜ-ஹ-தி ஜ-ந-தீ-வி-தெ || 1௨௭

சுதெ-நு ஜ-ந-தீ-வி-தெ 2-ந-ஸ-ய-பி-யொ-மா-மெ-ள ஸவ-பூ-
 ணி-ஹி-யக-பூ-ணி-பூ-ணக-பூ-ணி-வ ஜ-ஹ-தி-2-ந-ஸ-ஹ-
 ஹி-ய-பூ-ணக-பூ-வ-ண-தா-நி-வா-ர-ணெ-பூ-ய-த-ஹ-த-ய-பூ-ஹி-||

இன்னும் சிலர் வுலிமையுள்ள மனதை இந்திரியங்களுடைய
 வும், பிராணன்களுடையவும், எல்லா வேலைகளிலும் படியாமல்
 இருக்கும்படி செய்வதாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்கிறார்கள். கர்
 மங்களைச் செய்யும்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி நினைப்பதினாலே
 மனதிற்கு வுலிமை ஏற்படுகிறது. 1 [27]

ஐ-வ்ய-யஜூ-ஸ-த-வொ-யஜூ-யொ-ம-யஜூ-ஸ-யா-2-வ-ரொ ||
 ஸூ-யூ-ய-யஜூ-ந-யஜூ-ஸூ-ய-த-ய-ஸூ-ஸி-த-வூ-தாஃ || 1௨௮||

கெ-வி-தூ-பி-யொ-மி-நொ-ஐ-வ்ய-யஜூஃ-நூ-ய-தொ-ஐ-
 வூ-ணி-உ-வா-ஹ-ய-தெ-வ-தா-வ-ஹெ-பூ-ய-த-ஹெ-தெ | கெ-வி-தூ-
 ஹ-நெ-ஷ-ஹெ-தெ | கெ-வி-தூ-யா-மெ-ஷ-ஹெ-தெ | கெ-வி-தூ-தெ-ஹ-நெ-ஷ-ஹெ-தெ |
 வ-நெ-தெ-ஸ-வெ-ஹெ-தெ-ஐ-வ்ய-யஜூஃ | கெ-வி-தூ-வொ-யஜூஃ - கூ-ஹி-
 வூ-ஹ-ஐ-ய-நெ-வ-வா-ஸா-ஹி-ஷ-ஹெ-தெ-நி-ஷ-ஹெ-தெ-கூ-வ-ஹெ-தெ | யொ-ம-
 யஜூ-ஸூ-வ-ரொ - வூ-ணூ-தீ-ய-ஹ-வூ-ணூ-ஸூ-ந-பூ-வூ-ஷ-ஹெ-தெ-நி-
 ஷ-ஹெ-தெ-கூ-வ-ஹெ-தெ | ஹ-வூ-யொ-ம-ஸூ-ஹெ-தெ-கூ-ஹி-ஷூ-வெ-ஷ-ஹெ-தெ-
 ர-ண-தூ-ஹி-ஷ-ஹெ-தெ | கெ-வி-தூ-ஸூ-யூ-யா-ஸூ-ஸ-வ-ரூ-ஹெ-தெ | கெ-வி-தூ-

1. இந்த இரண்டுகளோடுகளில் மூன்று கர்மயோகங்கள் சொல்லப்
 படுகின்றன. முதலில் விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தால், அவைகளில் இத்
 திரியங்கள் போகாமல் தடுப்பது. இரண்டாவதில் விஷயங்கள் கிட்ட
 இருந்தால், அவைகளில் இந்திரியங்கள் போகுமென்று பயந்து தூரத்
 தில் போய்விடுகிறது. மூன்றாவதில் இந்திரியங்களுடையவும், பிரா
 ணன்களுடையவும் வேலைகளில் மனதைப் போகாமல் தடுப்பது. அவை
 களில் இரண்டாவதைக் காட்டிலும் முதல் வேலை கஷ்டம். அதைக்
 காட்டிலும் மூன்றாவது வேலை இன்னும் கஷ்டம். இந்திரியங்களுடைய
 வேலை-பார்ப்பது முதலியது. பிராணனுடைய வேலை-மூச்சு விடுவது
 முதலானது.

உயர்வுகூர்நாலை ஜாலவாராஃ | யதயேயதநஸீலாஃ, ஸஃஸி
தவ்ரதாஃ-உய்ஸலஃஸுலாஃ || ௨௮ ||

வேறு சிலர் திரவிய யக்ஞங்களையும், சிலர் தபஸாகிற யக்ஞத்தையும், சிலர் யோகம் என்கிற யக்ஞத்தையும், சிலர் வேதத்தைச் சொல்வதாகிற யக்ஞத்தையும், சிலர் அதின் அர்த்தத்தை அறிவதாகிற யக்ஞத்தையும், கர்மயோகமாகச் செய்கிறார்கள்.

திரவிய யக்ஞமென்பது சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பொருள்களை ஸம்பாதித்து, அதைப் 1 பகவானைப் பூஜை செய்வதிலோ, யாகங்களையும், ஹோமங்களையும் செய்வதிலோ, தானம் செய்வதிலோ செலவழிப்பது. தபஸாகிற யக்ஞமென்பது, சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்து ஸுகத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளுகிறவேலை. அவைகள் 2 கிருச்சிரம், சாந்தராயணம், உபவாஸம் முதலானவை

1. பகவானைப் பூஜைசெய்வதையும், யாகத்தையும் ஹோமத்தையும் செய்வதையும், கர்மயோகத்தின் பிரிவுகளாக 25-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இங்கே தானமாகிய யக்ஞத்தைச் சொல்லவந்தது. அதைத்தான் யக்ஞமென்று சொல்லாமல், திரவியயக்ஞமென்று சொன்னதிற்குத்து—நியாயமானவழியாய்ப் பொருளை ஸம்பாதித்து பகவானுடைய பூஜையையும் யாகங்களையும் ஹோமங்களையும் செய்யவேண்டுமென்றும், இவைகளும் தானயக்ஞமும் - தபோயக்ஞம் முதலானவைகளோக்காட்டிலும் வேறுஎன்றும் காட்டுவதற்காக, திரவிய யக்ஞம் என்கிற பொதுவான சொல்லாலே சொன்னது.

2. கிருச்சிரம் என்பதில் அனேகவிதங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் பிராஜாபத்ய-கிருச்சிரம் என்பது பண்ணிரண்டு நாளில் முடிக்கப்படுவது. முதல் மூன்று நாள் பகலில் மாத்திரம் சாப்பாடு. அடுத்த மூன்று நாள் ராத்திரியில் மாத்திரம் சாப்பாடு. அடுத்த மூன்று நாள் யாராவது கொண்டு வந்து கொடுத்ததைச் சாப்பிடுவது. கடைசி மூன்று நாளில் சாப்பாடேயில்லை. சாந்திராயணம் என்பது மூப்பது நாளில் முடிக்கக்கூடியது. ஒருவன் ஆஹாரத்தைப் பதினான்கு பாகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, கிருஷ்ணபக்ஷம் பிரதமை முதல் ஓவவொரு நாளும் ஓவவொரு பாகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டுவந்து, அமாவாசைப்பன்று கொஞ்சமே சாப்பாடு இல்லாமலிருந்து, சுக்லபக்ஷம் பிரதமை முதல் ஆஹாரத்தைப்பதினைந்துபாகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, ஓவவொரு பாகமாக ஏற்றிக்கொண்டுவருகிறது. பூர்ணிமைப்பன்று பூர்ணமான ஆஹாரம்.

கள். யோகமென்பது ஸ்ரீரங்கம் முதலான சேஷத்திரங்களுக்கும், கங்கை முதலான புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கும் போவது. இவர்கள் எல்லாரும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறவர்கள். அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டவிரதத்தை உறுதியாகச் செய்கிறவர்கள்.

சுவாமெ ஜஹ்வி ப்ராணம் ப்ராணெனவாமம் தயா-வரெ |
ப்ராணாவாமததீ ருஜா ப்ராணாயாதிவராயணாஃ ||௨௯||
சவரெ நியதாஹாராஃ ப்ராணாநு ப்ராணெஷு ஜஹ்வி |

சவரெ கஜெயொயிநஃ ப்ராணாயாதிஷு திஷு ரு சு வ-ஃகி | தெவ திவியா-வ-ரெகரெவகசு-ஹகஷெஷெந |
சுவாமெ ஜஹ்வி ப்ராணீதி வ-ரெகஃ | ப்ராணெனவாமதீதி ரெவகஃ | ப்ராணாவாமததீ ருஜா ப்ராணாநு ப்ராணெஷு ஜஹ்விதீதி சு-ஹகஃ | ப்ராணாயாதிவரெஷு திஷ்ஷு-நு ஷஜெதெ நியதாஹாராஜதி ||
||௨௯||

வேறு சிலர்கள் பிராணபாமத்தைக் கர்மயோகமாகச் செய்கிறார்கள். அவர்களில் மூன்று வகுப்பு இருக்கின்றன. சிலர் மூச்சை விடுகிறார்கள்-சிலர் மூச்சை ஏத்துகிறார்கள்-சிலர் இரண்டு மில்லாமல் இருக்கிறார்கள்-இந்த மூன்று பெயர்களும் சாப்பாடு விஷயத்தில் கட்டுப்பாடு உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். [29]

ஸவெ-வெஷுதெ யஜ்ஞவிஷா யஜ்ஞக்ஷவிதகஷ்ஷுஷாஃ ||௩௦||
யஜ்ஞரிஷாஜேதஹ-ஜெ யானி ஸ்ஹ ஸநாதநடி ||

டி-ஷுயஜ்ஞஷுதிப்ராணாயாதிவய-ஷெஷு கஜெயொ மஷெஷெஷு ஸ்ஹஜிஷிகெஷு ப்ரவ்ருதா வனதெ ஸவெ-வெஷுயஜெஜ்ஞஃ ப்ரஜா-ஸுஷெஷு-த-ஷிஷிதஜிஹாயஜ்ஞவ-தி வ-க-நி-த-நெதி-த-க கஜெ-ர-வி-ய-யஜ்ஞவிஷ-த-ஷிஷ-ர- |
த-த வனவ க்ஷவிதகஷ்ஷுஷாஃ, யஜ்ஞரிஷாஜேதெந ஸ்ரீரயாரணம் சு-வ-ஷெஷெவ கஜெயொமெ வ்ராவ்ருதாஃ ஸநாதநம் ஸ்ஹ யானி ||
||௩௦||

25-வதுசுலோகம் முதல் இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட கர்ம

யோகப்பிரிவுகளில்தங்களுக்குத் 1 தஞ்சைநகரைச் சேர்ந்தவர்களை 3-வது அத்தியாயம்-10-வது சுலோகத்தில் எல்லாரும் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட மகாயகனும் முதலான நித்யம், நைமித்திகம் என்கிற காமங்களை அறிந்தது, 2 விடாமல் செய்து கொண்டு, அதனாலே பாபங்களைப்போக்கி, பகளுதில் 3 மிகுதியான ஆவாரத்தைச் சாப்பிட்டு, சரீரத்தை வளர்த்துக் கொண்டே கர்மயோகத்தைச் செய்து, அழிவிலலாத ஆதமாவை உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள்.

[30½]

நாய. வெங்கொழுவது பழுவது கூதொழநு: கூராவது ||

சுபஜிஷு-ஜிஷாயஜிஷாஜிவகுடக சிதநெநிதிக க
 ஜோணிதஷு நாயம் லொகம்-ந ஸ்ராகுதலொகம், ஸ்ராகுத
 லொகலம்ஸம்யி யஜோபுகாஜாவு: வுரூஷாபெடா ந
 வியுதி கும்பததொநெந்ரொகாஷாவு: வுரூஷாபெடம்।
 வரஜிவுரூஷாபெடயா ஜொகாஷு வுஷுதகூதஜிதர
 வுரூஷாபெடம்: சுபம் லொக'ஹி சிஜிஷுதெலவஹி ஸ்ர
 குததம் ||

மஹா யகரும் முதலான நித்தியபகர்மங்களையும் நைமித்திக பகர்மங்களையும் 4 செய்யாதவனுக்கு பிருகிருதி மண்டலத்திலுள்ள தர்மம், ஆராதனம், காமம் (அறம், பொருள், இன்பம்) என்கிற பலன்கள் அகப்படாது. இவைகளை அகப்படாவிட்டால்

1. இங்கே சொன்ன காமயோகத்தினுடைய பிரிவுகளுக்கு பல்னில வித்யாஸமியிலொமையினுடைய ஒருவன் தனக்கு எது இஷ்டமோ அதைச் செய்யலாம் என்று கருத்தது.
2. பிரானுயாமத்தைக் காமயோகமாகச் செய்கிறவர்களும் யக்ஞங்களைச் செய்ய வேண்டியது என்று இதனால் காட்டப்பட்டது.
3. 3-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தை நினைத்து சொல்லப்பட்டது.
4. நான் காமயோகம் செய்கிறேனென்கிற எண்ணத்தினால் பொதுவான தாமதங்களான நித்ய கர்மங்களுையும், கைமித்திக காமங்களுையும் விட்டவனுக்கு ஒரு பிரயோஜனத்தையும் அடையத் தகுதியில்லை என்று இந்த சுலோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது.

எப்படி அவனுக்கு இவைகளைக் காட்டிலும் வேறான மேலான
மோகக்மென்பது அகப்படும். [31]

வனவம் வஹுவியா யஜ்ஞா விததா ஸ்ரஹ்ணொ ஸ்வெ ।
கஸ்ட்ஜாநு விபி தாநு ஸவடாநெவம் ஜ்ஞாக்ஷா விஸோக்ஷஸெ ॥

வனவம் ஹி வஹுவ்ருகாராஃ கஸ்ட்யொமாநாஃ ஸ்ரஹ்ணொ
ஸ்வெ விததா-சூத்யாடா த்ஜாவாஷ்ஸாயநதயா ஸ்விதாஃ
தாநு உக்தக்ஷணாநு த்ஜெமடாநு கஸ்ட்யொமாநு ஸவடாநு க
ஸ்ட்ஜாநு விபி । ஸஹாஹாநு ஸ்விபோந நித்யநெநிதிக்கஸ்ட்
ஜாநு விபி । வனவம் ஜ்ஞாக்ஷா யபொக்த்ஸுக்ஷாநெணாநு ஸ்வாய
ஸோக்ஷஸெ ॥ ௩௨ ॥

கீழ்ச சொன்ன எல்லா கர்ம யோகங்களின் பிரிவுகளும்
ஆதமாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்கு ஸாதனமாய் ஏற்பட்டி
ருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நாளும், நித்தியகர்மங்களையும், நைமித்
திக காமங்களையும் விடாமல் செய்வதனால், அவைகள் உண்டா
கின்றன. நீ இந்த ஸங்கதியைத் தெரிந்து கொண்டு, சொன்ன
படி செய்து, ஸமஸாததைப் போக்கு [32]

சுய-சக்தமட்தஜ்ஞாநதபா கஸ்ட்ணொ ஜ்ஞாநாக்ஷா
ஸ்வெ, தத்ராந்தமட்தஜ்ஞாநெ கஸ்ட்ணி ஜ்ஞாநாஸ்வெஸ்யுவ
ப்யாநாநிஹ —

பெறப்பாநு ஸ்வய்யாடிஜ்ஞாஸ ஜ்ஞாநயஜ்ஞா வரந்தவ ।
ஸவடம் கஸ்ட்ரவிதம் வாயட ஜ்ஞாநெ வரிஸூராவூநெ ॥ ௩௩ ॥

உஹபாகாரொ கஸ்ட்ணி ஸ்வய்யாடிஸூரஸ ஜ்ஞாநயொ
ஸூரம் பெறப்பாநு । ஸவடஸூ கஸ்ட்ணஸூபிதாஸூ வாவிலஸூ

1. இதனாலே—கீழ்ச சொன்ன காமயோகத்தின் பிரிவுகள் மூக்
கியமானது என்றும், நித்தியகாமங்களும், நைமித்திககாமங்களும் அதற்
காகச் செய்ய வேண்டியதென்றும்—காட்டப்பட்டது அவைகள் ஒவ
்வொருநாளும் உண்டாகும் பாபத்தைப்போக்கி, ஸதவ குணத்தை வளா
தது, கர்மயோகம் வளரும்படி செய்கின்றன. அவைகளை ஆதமாவைப்
பாக்கிறவரையில் செய்ய வேண்டியது.

உவாடிவெய்யு ஜோடு வரிவரிவெய்யு, உடிவ வுடுவெய்யு
வாடிவெய்யு பூவுவெய்யு ஜோடு உடிவவெய்யு உடுவவெய்யு
ஹுவெய்யு ! உடிவ வுடுவவெய்யு ஜோடு பூவுவெய்யு
ஸாம் பூவெய்யு || 15.15 ||

அவ — கீழே சில நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்யவேண்
டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அவைகளில் நினைவுதான் முக்கிய
மென்று சொல்லுகிறார்—

நினைவும், வேலையும் சலந்த கர்மத்தில் தீரவியத்தைக் கொடு
ப்பது முதலான வேலைபாகத்தைக் காட்டிலும், நினைவு பாகம்
தான் 1 உயர்ந்தது ஏனென்றால், எல்லாக் கர்மங்களையும் அவை
களினுடைய எல்லா அங்கங்களையும் செய்வது ஆத்மாவை உள்ள
படி பார்ப்பதற்காகத்தான். நாளைக்கு வரவேண்டிய ஆத்மாவின்
அறிவை வேலை செய்யும் போதெல்லாம் 2 பழக்குகிறோம். இந்
தப் பழக்கம் முற்றினால், நாம் அடைய வேண்டிய ஆத்மாவின்
பார்வை வருகிறது. [33]

ததிலி பூணிவாதெந வரிவெய்யு ஸ்வயயா !

உவாடிவெய்யு தெ ஜோடு ஜோடுவெய்யு உடிவெய்யு || 15.16 ||

1. நினைவுதான் உயர்ந்தது என்பதற்கு உதாரணம்—ஒரு பணக்காரன் வந்தவர்களுக்கு மரியாதையும் பிரீதியும் இல்லாமல், கணக்கில்லாத பதார்த்தங்களைச் சமையல் பண்ணி சாப்பாடு போடுகிறான். ஏழையான வேறொருவன் கையில் காச அதிகமாக இல்லாத்தினால், ஏதோ அகப்பட்டதைக்கொண்டு 'ஸரியாய் ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லையே' என்று வருத்தப்பட்டு, வந்தவர்களுக்கு பயத்துடனும், பிரீதியுடனும் சாப்பாடு போடுகிறான், ஏழைக்கு ஏராளமான பலன் கிடைக்கிறது. இதில் எத்தனையில் ஒரு பங்கு பணக்காரனுக்கு வரும்? பகவான் 'எனக்குப் பணம் பெரிதல்ல. பிரீதிதான் பெரிது' என்று சொல்லுகிறான்.

2. நமக்கு வேண்டியது ஆத்மாவின் பார்வை. அதற்காக வேலை செய்கிறோம். வேலையை மாத்திரம் செய்யவில்லை, ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டே அதைச் செய்கிறோம். நமக்கு வேண்டிய பார்வையை இப்படிப் பழக்கிக்கொள்ளுகிறோம். நமக்கு வேண்டியதும் அறிவு. பழக்குகிறதும் அறிவு. ஆகையால் அறிவுதான் முக்கியம்,

தடா தலிஷயம் ஜோநம் : “கவிநாஸரி து தவிஜி” துரா
 ஹி : “வெஷாதெதலிஷ்தெ” துஜெந ஜெமெஷிஷ்டு | த
 ஜுதகசெ-ணி வதூதோநஸூ விவாகாநம்முண்ண காநெ கா
 நெ பூணிவாதவரிபூநஸெவாநிவிபூதாநாநம் ஜோநி
 ஜெபா விஜி | ஸகூதா ததஸூராவாஸூ ஜோநிநம் பூ
 ணிவாதாநிவிஸெவிதாஃ ஜோநவம்முதயா வரிதம் பூத
 தஸூவ சூஸயோககூ ஜோநம்வெகெகூனி ||

2-வது அத்தியாயம் 17-வதுசுலோகம் முதல்39-வது சுலோகம்வரையில் ஆத்மாவின் உண்மையைப்பற்றி நான் சொன்னேனே. அதை நினைத்துக்கொண்டே, நான் சொன்னபடி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டுவா. அப்படிச்செய்து கொண்டு வரும்போது, உனக்குக்கொஞ்சம் தெளிவும், கொஞ்சம் ஸந்தேஹமும் வரும். ஸந்தேஹப்பட்ட ஸங்கதியை ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து பார்த்த பெரியோர்களிடம் கேள். கேட்கும்போது அவர் பெருமையை அறிந்து மனதாலும், வாக்காலும், உடம்பாலும் வணங்கு. ஸந்தேஹப்பட்ட ஸங்கதியை மாத்திரம் சூறிப்பிட்டுக் 1 கண்டிப்பாய்க் கேட்காமல், வணக்கத்துடன் கேள். உன்னுடைய வணக்கம் முதலானவைகளால் ஸந்தோஷப்பட்டு, அவர்கள் உண்மை

1. உதாரணம்—ஒரு ஸ்திரீ கடுகு கடன் வாங்க பக்கத்து வீட்டிற்குப் போய், அந்த வீட்டுக்காரியின் பெண்ணைப்பற்றி 'ரொங்கராயகி ஸௌக்கியமாயிருக்கிறா? கடிதாசு வருகிறதா? வெறுமனேதானே இருக்கிறாள். ரொம்பநாளாகச்சுத. ஏன் அழைத்துவரவில்லை' என்று சொல்லி, ஸந்தோஷத்தை உண்டபண்ணி, கடைசியில் ஆத்துக்காரர்கடைக்குப்போயிருக்கிறார். வந்த உடன் கொடுக்கிறேன். கடனாக ஒரு காண்டிமுட்டை கடுகு கொடு' என்று கேட்கிறாள். வீட்டுக்காரி இதைக் கடனாகக் கொடுக்க வேண்டுமோ என்று சொல்லி, ஒரு பிடியை அள்ளிப் போடுகிறாள். இப்படியே லோகத்தில் யாரும் பிச்சைக்குப் போகும்போது, அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தி, தங்களுக்கு ஆகவேண்டியதைக் கேட்கிறார்கள். அதுபோல், பெரியோர்களை வணங்கி ஸந்தேஹம் உண்டான இடத்திற்குக் கீழேயே ஒரு வார்த்தையைப்பிஸ்தாபித்துக் கேட்கவேண்டும். கச்சேரியில் ஸாக்ஷிக்காரனை வக்கீல் கேட்பதுபோல் கேட்கக்கூடாது.

பாந ஸங்கதியை உனக்குச் சொல்லுவார்கள். அப்படி அப்போ தப்போது முறைப்படி பெரியோர்களைக் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்.

சுவ—சூத்யாயோத்யுவிஷயஸ்ய ஜோநஸ்ய ஸாக்ஷாதார ராபவஸ்ய வகக்ஷணபோஹ—

யசு ஜோக்ஷா ந வுநரெபோஹரெவம் யாஸ்யஸி பாணவ !
பெந மருதாந்யுஸெஷெண டுக்ஷஸ்யாத்யந்யுஸோ ரீயி ||

யசு ஜோநம் ஜோக்ஷா வுநரெவம் டெஹாஜ்யாத்ஹிரோந ராபவம் ததூதம் ரீதாஜ்யாஸ்யம் வ ரெஹம் ந யாஸ்யஸி, பெநவ டெஹெநுஷ்யாஜ்யாகாரெணா நுஸம்ஹிதாமி ஸவபுர ணி மருதாநி ஸாத்யெவ டுக்ஷஸி । யதஸ்வாபெந்யஷாம் வ மருதாநாம் ப்ருக்ஷதீவியுதூநாம் ஜோநெநகாகாரதயா ஸாஜ்யே । ப்ருக்ஷதீஸம்ஸமடெஹாஷவநிஜேகூழ் சூத்யஸாராப வம் ஸவபுர ஸரீதி வ வக்ஷு தெ “நிடெபாஷம் ஹி ஸரீம் ஹஹ, தஸாசு ஹஹணி தெ ஸ்ரீதாம்” ஐதி । சுயோ ரீயி ஸவபு மருதாந்யுஸெஷெண டுக்ஷஸி-ரீஜ்யாராபவஸாஜ்யாஹு வரி ருபஸ்ய ஸவபுஸ்யாத்யவஸூநம் ! “ஐஹஜோநமேவாபுநித்யு ரீ ஸாயஜ்யேபாமதாம்” ஐதி ஹி வக்ஷு தெ ! தயா “தஹ வி யாந வுண்பாவெ வியபுய நிராஜநம் வரீம் ஸாஜ்யேம வெபதீ தெயுயஜாஜிஷம் | நாராராபவநிஜேகூழ்ஸாத்யவஸூநம் வரஸாராபவஸாஜ்யேவாமஜ்யெ தெ ! சுதம் ப்ருக்ஷதீவநிஜேகூ ளம் ஸவபுராத்யவஸூ வரஸாரம் ஸரீம் ஸவெபுஸரெண வ ஸஜ்யே ||

||௩௫||

அவ— ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கும்போது, இன்னமாதிரி இருக்குமென்று சொல்லுகிறார்—

ஆத்மாவை உள்ளபடி நீ பார்த்தால், ‘நான் ராஜா, நான் பணக்காரன், அவன் பிச்சைக்காரன், துரியோதனன் முட்டாள், நான் கெட்டிக்காரன், இது என்னுடையது’ என்கிற இந்தமாதிரி தப்பெண்ணங்கள் உண்டாகாது. ஆத்மா உடம்பு அன்று என்று தீர்த்துவிட்டபடியால், எல்லா ஆத்மாக்களும், ஞான ஸ்வரூபமாய்

ஒரே மாதிரியாயிருப்பதால், எல்லா ஆதமாக்களும் உன்னிடத்தில் இருப்பதாகத்தோன்றும் பிறகு எல்லா ஆதமாக்களும் என்னிடத்தில் இருப்பதாக உனக்குத் தோன்றும் அதாவது-எல்லா ஆத்மாக்களும் 1 ஞானஸ்வரூபமாகையால், அவர்கள் ஒரே மாதிரி யென்றால், எல்லாக் கருமங்களும் போனபோது அவர்கள் 2 பரிசுததர்களாய் எண்ணப்போல் இருப்பார்கள் என்றும் உனக்குத் தோன்றும் ஜீவன்கள் முக்தர்களாகும்போது பகவானைப்போலிருப்பார்கள் என்று 14-வது அத்தியாயம் 2-வது சுலோகத்தில்கொல்லப்படும். முக்திபை அடையும்போது அவர்களுக்கு இப்போது இருக்கிற உருவங்களும், பெயர்களும் போய்விடுமாகையால் எல்லா ஆதமாக்களும் ஒரே மாதிரியாய் இருப்பார்கள். கர்மங்கள் போய் விட்டபடியால், அவர்கள் பகவானைப்போல ஆய்விடுவார்கள். [35]

1. உடம்பு வேறு, ஆதமா வேறு என்று நாம் அறியாமல், உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால், இவன் தேவன், இவன் மனிதன் என்று நினைக்கிறோம். நாம் கீழ்ச்சொல்லியபடி ஆதமாவை உளபடி பார்த்தால், நமமை ஞான ஸ்வரூபமென்று அறிவோம். அப்போது ஒரு பாணைக்கு ஒரு சோறு பதம் எனப்படுபோல, நமமை அறிந்தபோதே மற ஆதமாக்களும் இப்படியே ஞானஸ்வரூபமென்று அறிந்து, எல்லா ஆதமாக்களும் ஒரே மாதிரி என்று அறிந்து கொள்வோம் இப்போது உலகத்தில் படித்தவர்களோ, படிக்காதவர்களோ யாருமே உடம்புவேறு ஆதமாவேறு என்று சொல்லுகிறார்களே யொழிய பெருமபாலும் அறிய வில்லை என்றே சொல்லலாம் படித்தவர்கள் புஸ்தகங்களுக்கு மனதில் படாமலே விரிவாய் அாததம் சொல்லுகிறார்கள் மனதில் படவில்லை என்பதும் தெரியவில்லை. மனதில் படாஅலும், படவில்லையென்று தெரிந்தாலும் இப்போது வருகிற கோபம் வராது.

2. பகவான எப்படி அமலமாய (தோஷமில்லாமல்) இருக்கிறனோ, அப்படியே ஜீவன்கள்-முக்தர்களாகிறபோது, அவர்களுடைய எல்லாக் கர்மங்களும் அடியோடு போனபடியால்-தோஷமில்லாதவர்களாக ஆகிறார்கள். இதை அறிந்தவன் தன்னையும் மற ஜீவன்களையும் பகவானைப்போல் தோஷமில்லாமலிருப்பதாகப் பாக்கிறான் ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஒரேமாதிரி எனப்பதற்கு இரண்டு காரணம்.--(1) உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாய் ஞானஸ்வரூபமாய் இருப்பது. (2) கர்மங்கள் போனபோது பகவானைப்போல அமலமாயிருப்பது. ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வரூபமாயிருக்கிறார்கள் என்றும், கர்மங்கள் அடியோடு போன

கில்லாத நெடுநாளாய் வந்த எல்லா 1. பாபங்களையும் போக்கி
விடும். 2. (36) (37)

ந ஹி ஜ்ஞானெந ஸஹுஸம் வவித்ரூபி ஹ விஹுதெ ।
தஷ்டீபம் பொமஸம்விக்ஷி க்ஷானொநாத்தி விஷதி ॥ ॥௩௮॥

யஸ்யாஹாத்தஜ்ஞானெந ஸஹுஸம் வவித்ரூபம் ஸூபிக்ஷாதிஹ
ஜமதி ஹஸ்தோநம் விஹுதெ । தஸ்யாஹாத்தஜ்ஞானம் ஸவபு-
வாவம் நாஸபதீத்யுபேக்ஷித்யாவியம் ஜ்ஞானம் யத்யொவ
பேஸ பஹாஹமநாஷ்டீயதாநஜ்ஞானாக்ஷாநகூட்டயொமெந ஸம்
விக்ஷி க்ஷானொந ஸூபதீதி ஸூபதேவ அஹுத ॥ ॥௩௮॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதைப்போல் பாபத்தைப் போ-
க்குகிற வஸ்து உலகத்தில் வேறு கிடையாது. ஆகையினால் அது
எல்லா பாபங்களையும் போக்கிவிடும். நான் 3. கீழ்ச் சொன்னபடி.

1. பெருமானிடத்தில் போவதுதான் நமக்குப் பிரயோஜனம். அத-
ற்குப் புண்ணியமும் இடஞ்சல. பாபமும் இடஞ்சல. புண்ணியம் பண்-
ணினைவன் ஸுவர்க்கத்திற்குப்போகிறான். பாபம்பண்ணினவன் நரகத்தி-
ற்குப் போகிறான். இரண்டுபேர்களாலும் பெருமானிடத்தில் போகமுடி-
யாது. உதாரணம்— ஒருவன் இரண்டுபேர்களை ஏன் கோவிலுக்குப்
போகவில்லை யென்று கேட்டான். அவர்களில் ஒருவன் 'நான் மிகவும்
ஏழை, வயிற்றுப்பாடு படுவதே எனக்கு வேலையாயிருக்கிறது. கோவிலு-
க்குப்போகக் காலமில்லை' என்று சொன்னான். மற்றொருவன் 'எனக்கு
லக்ஷ்மியாய் கொடுக்கல் வாங்கல் இருக்கிறது. அதினால் எனக்கு ஒழிய-
வில்லை' என்று சொன்னான். பணமும், பணமில்லாமையும் கோவிலுக்கு
ப்போகிற விஷயத்தில் ஒரேமாதிரி இடஞ்சல்கள், அதுபோல. பெரு-
மான் தன்னைத்தவிர வேறு பிரயோஜனத்தில் ஆசைபுன்னவனை அழை-
த்துக்கொள்வதில்லை.

2. முதல் சுலோகத்தில் பாபத்தை ஸமுத்திரமாகவும் ஞானத்-
தைத் தெப்பமாகவும், 2-வது சுலோகத்தில் பாபத்தை விறகாகவும், ஞா-
னத்தை நெருப்பாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. ஸமுத்திரத்தைத் தண்ண-
டினாலும் ஸமுத்திரம் உருப்படியிருக்கிறது. நெருப்பினால் விறகு சும்
பலாய்விட்டால், உருப்படியே இல்லை.

3. அகாவது 'சாஸ்திரத்தினால் அறிந்து, நித்யகர்மங்களுடனும்
கைமித்திர கருமங்களுடனும் சேர்த்து, கோவில்லாமல், அத்தத்த நால-
ங்களிலே பெரியோர்களைக் தேடித் தெளித்து' என்று பொருள்.

ஜீவனுடன் விடாமல் ஒருவன் கர்மயோகத்தைச் செய்து வந்தால், இவ்விதமான ஆத்மாவின் அறிவு 1 தன்னடையேவரும். (35)

சுவ—தஷெவ ஸுஷு ரோஹ—

ஸ்ரூதாவாநு மஹதே ஜ்ஞாநம் தத்ரஸ்யதெதஹ்யம் |

ஜ்ஞாநம் மஹா வராந் ஸாநிதீவிரெணாயிமஹதி || ௩௬ ||

வனவசுவதெஸாஸு ஜ்ஞாநம் மஹா உ உவதிஷு ஜ்ஞாநம்
வ்யுதேள ஸ்ரூதாவாநு, தத்ரஸ்ய-ததெத்ரவ நியததீநாம் ததிதா
விஷயாதீயதெதஹ்யம் சுவிரெண காநெநொதூகக்ஷணவி
வாக்ஷஸாவஹம் ஜ்ஞாநம் மஹதே | தயாவியம் ஜ்ஞாநம் மஹா
வராந் ஸாநிதீவிரெணாயிமஹதி-வராந் நியதூணரீதெவாதி |

அவ—அதையே தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு, ஸங்கதிகளை நன்றாய்
அறிந்து, அவர்கள் சொன்ன அறிவே தனக்கு வரவேண்டுமென்
று மிகவும் ஆசைப்பட்டு, அதையே எப்போதும் நினைத்து, மற்ற
ஸங்கதிகளில் மனதை விடாமல் இருந்தவன் வெகு சீக்கரத்தில்
ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பன். அந்தப் பார்வை வந்தால்,
எல்லா துக்கங்களும் போய்விடும். உயர்ந்த ஸுகத்தையும்
அடைவன். [39]

சஜ்ஞாநாநுஷ்டயாநஸு ஸம்ஸபாதா விநஸ்யதி |

நாயம் மொகொகாஹி ந வநொ ந ஸுவம் ஸம்ஸபாதூநம் ||

சஜ்ஞம்-வனவசுவதெஸாஸுஜ்ஞாநாநுஷ்டிதம் | உவதிஷு
ஜ்ஞாநவ்யுத்யுவாயெவாநுஷ்டயாநம்-சக்யாரோணம் | உவதிஷெ
உ ஜ்ஞாநெ ஸம்ஸபாதா-ஸம்ஸபதீநாம் விநஸ்யதி-நவொ மவ
தி | சவ்விஹ்வதிஷெ சூத்யாயாதீயவிஷயெ ஜ்ஞாநெ ஸ
ஸயாதீநொதூபிவி ப்ராஹுதொ மொகொ நாவதி, ந உ வ

1. கர்மயோகத்தை நினைவுடன் செய்கையால், அந்த நினைவு ஒவ்
வொருநாளும் வலுப்படுகிறது. ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்கு
விரோதியான பரமம் போய் விடுகிறது. இந்த இரண்டு காரணங்க
ளினாலே ஆத்மாவின் பார்வை தானே வருகிறது.

நஃ யபிபூயபூகாரிபூவபூரூஷாபூபூ ந வலிபூஜி,
கூதொ ரொகூ ஐதூபூஃ | ஸாவீயகபூபூவிபூரூவகூ
தூவபூஷா வபூரூஷாபூபூநாபூ, ஸாவீயகபூபூஐநூ வலிபூ
ஸ ரெஹா திரிகூதூநிபூயபூபூவபூககூபூ | சுதஸூவபூவஹா
பிகூபூதூநொ ந ஸஹவதி ||

|| ௪௦ ||

இப்படி பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாதவனும், அப்படித் தெரிந்து கொண்டாலும், அந்த அறிவை வளர்ப்பதற்கு பரபரப்பில்லாதவனும், அவர் சொன்ன ஸங்கதியில் ஸந்தேஹப் படுகிறவனும், கெட்டுப் போய்விடுவார்கள். பெரியோர்கள் சொன்ன விஷயங்களில் ஸந்தேஹமுள்ளவனுக்கு தர்மம், அர்த்தம், காமம், (அறம், பொருள், இன்பம்) இவைகளே கிடையாது. மோகூ பலன் எப்படி வரும்? ஆத்மாவை நம்பினால் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகளை ஒருவன் செய்வன், அதைச் செய்தால் தான் எல்லா பலன்களும் கிடைக்கும். ஆத்மாவைப் பற்றி ஸந்தேஹப்பட்டவனுக்கு ஒருவித ஸுகமும் துளிக்கூடக் கிடைக்காது. [40]

யொமஸூநூஸூகபூராணம் ஜூநஸூஹிநூஸூஸாயபூ |

சூதவநூ ந கபூராணி நிவயூந்தி யநஃஜப ||

|| ௪௧ ||

யயொவபிஷ்டயொமெந ஸூநூஸூகபூராணம் ஜூநாகா
நதாவநூகபூராணபூ, யயொவபிஷ்டெந வாதூஜூநெநாதூ
நி ஸஹிநூஸூஸாயபூ சூதூவந்தம்-பிநஸூநபூ உவபிஷ்டாயபூ
பூபூவபூபூபூபூபூ வபூயபூதூதூதூபூபூநாநூதூக
பூராணி ந நிவயூந்தி ||

|| ௪௧ ||

கீழ்ச் சொன்னபடி நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்பவனையும் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதனால், அது விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லாதவனையும், சொன்ன ஸங்கதிகளில் உறுதியுள்ளவனையும் நெடுநாளாய் வந்த கர்மங்கள் தொந்தரவு பண்ணாது. [41]

தலாடிஜோடஸம்ஹிதம் ஹ்யக்ஷம் ஜோநாலிநாதம் |
 ஹிக்ஷெமம் ஸம்ஸயம் யொமரீத்ஷொத்ஷ ஹாநத ॥ ௪௨ ॥
 ஐதி ஸ்ரீ ஹவஜீதாவஹிஷத் ஸஹவிஜ்யாம் யொம
 ஸாஷ்ரீ ஸ்ரீ க்ஷணஜபுநஸம்வாஷெ ஸாம்வ்யொமொ
 நாஜி வதம்யெபூத்யூயம் ||

ஸ்ரீ க்ஷணஜபுநஸம்வாஷெ நம: ||

தலாடிநாடிஜோநஸம்ஹிதம் ஹ்யக்ஷம் ஸாரீதவிஷயம்
 ஸம்ஸயம் ஐயொவஹிஷெநாதஜோநாலிநா ஹிக்ஷா ஐயொவ
 ஹிஷெம் க்ஷிபொமரீத்ஷி | தடிய-பூ-திஷெ ஹாநதெதி ॥ ௪௨ ॥
 ஐதி ஸ்ரீ ஹவஜீதாரீநாஜவிநிதெ ஸ்ரீ ஜீ-தாஹாஷெ
 வதம்யெபூத்யூயம் |

ஆகையால், இதுவரையில் ஆத்மாவைப் பற்றித் தெளிவாக
 ஒருவரும் சொல்லிக் கொடுக்காத்தினாலே, நெடுநாளாய் இருந்த
 ஸந்தேஹமாகிற மரத்தை என் உபதேசத்தினால் கிடைத்த அறி
 வாகிய கோடாலியால் வெட்டி, கர்மயோகத்தைச்செய். அதற்
 காக, நான் சொன்னபடி உன் கர்மமாகிய சண்டையைச் செய்யக்
 கிளம்பு.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷியகாராய மஹா தேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதெராரோநாஜாய நமஃ

வனநெரோதயாரயஃ ||

—:0:—

கஉ.—உதுமெய்யுரையே கசித்யொமஸ்ய ஜோநாகார
தாவடுவட்குலாரடுவமெஷொ ஜோநாஸஸ்ய உபூயாநு
பிசுபு ! ஜோநயொமாய்காரிணொநவி கசித்யொமஸ்யான
முதாதஜோநகூரடி பூரிகூராத்கூரகூரஹிரவெக்ஷாவ
ஜ்யாயஸ்துதீயவநொதூதிகாரீ கசித்யொமஸ்யாத்வ
வ்விஸாயநகெ ஜோநநிஷ்டாயாஸெஸுஸு ன் கசித்யொமான
முதாகதூத்கூரநாஸ்யாநவ காரம் உ பூதிவாடி,
தநடுநு ஜோநம் உ விஸொயுதெ—

சஜபூந உவாஉ—

ஸஹ்யஸம் கசிணாம் க்ஷுண வுநயெபூமம் உஸம்ஸஸி |
யஜ்ஞேயவநதயொரெகம் தநெ ஸுருஹி ஸுநிஸ்தித்யு ||க||

கசிணாம் ஸஹ்யஸம்-ஜோநயொமம் வுநம் கசித்யொ
மம் உஸம்ஸஸி | வநதகூக்ஷவதி-விதீயெய்யுரையே பி
பிசுபு ! உயம் கசித்யொம வநவ காயபு, கசித்யொமெந
பூதிதாண்கூரணகஷாயஸ்ய ஜோநயொமெநாதூபஸம் கா
யபிதி பூதிவாடி, வுநஸுதீயவதுமெய்யொஜோந
யொமாய்காரகூராவஹஸ்யாவி கசிநிஷ்டெவ ஜ்யாயஸீ !
லெஸவ ஜோநநிஷ்டாநிரவெக்ஷா க்ஷுபூரவெஸ ஸாயநிதி
கசிநிஷ்டாம் உஸம்ஸஸி-ஐதி | தநெநுதயொஜோநயொம
கசித்யொமயொராத்வாவிஸாயநவாவு யஜ்ஞேகம் லெஸ
கயபூரெஸுஸு னு நெயம்-நெஷ்டிதி ஸுநிஸ்திதம் தநெ
ஸுருஹி || ||க||

அவ—நாலாவது அத்தியாயத்தில் கர்மயோகம் நினைவு ரூ
பம் (நினைவுடன் சேர்ந்தது) என்பதையும், அதனுடைய ஸ்வரூபத்

தையும், பிரிவுகளையும். நினைவுபாகம்தான் முக்கியம் என்பதையும் சொன்னார். ஞானயோகம் செய்யக் கூடியவனும் பல காரணங்களால் கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்று மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் ஞான யோகத்தைக் காட்டிலும் கர்ம யோகத்தினால் ஆத்மாவைச் சீக்கிரத்தில் பார்க்கலாம் என்று சொல்லி, கர்ம யோகத்தில் அடங்கிய 'நான் செய்யவில்லை' என்கிற எண்ணத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லி, அதனுண்டாகும் ஆத்மாவின் பார்வையையும் சொல்லுகிறார்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்.

மோகஸ்தத்தை ஆசைப்பட்டவன் முதலில் கர்மயோகம் செய்வவேண்டியது. அதனால் மனது தெளிந்த பிறகு, ஞான யோகம் செய்து ஆத்மாவைப் பார்க்கலாமென்று இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் சொன்னார். பிறகு ஞான யோகமே வேண்டியதில்லை. அதைச் செய்யக் கூடியவனும் கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம் என்று மூன்றாவது, நாலாவது அத்தியாயங்களில் சொன்னார். இந்த இரண்டில் எதனாலே, ஆத்மாவை ஸுகமாயும், சீக்கிரமாயும் பார்க்கலாம். அதை எனக்குச் சொல்லவேணும். [1]

ஸ்ரீ மஹாநாவாஹ.—

ஸஹ்யாஸஃ கரீட்யொமஹு கிரெஸ்யஸகராஹுமௌ |
தபொஹு கரீடஸஹ்யாஸாஸு கரீட்யொமொ விஸிஷ்யதெ ||

ஸாஹ்யாஸஃ-ஐஞாநயொமஃ கரீட்யொமஹு ஐஞாநயொமஸு
தூஸ்யாவி உமௌ கிரபெகௌ கிரெஸ்யஸகரௌ | தயொ
ஹு கரீடஸஹ்யாஸாஸு-ஐஞாநயொமாஸு கரீட்யொம வஸ வி
ஸிஷ்யதெ ||

|| 2 ||

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார் —

ஞானயோகத்தாலே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். ஞானயோகம் இல்லாமல் ஞானயோகம் பண்ணக் கூடியவனும், கர்ம யோகத்தாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். இந்த இரண்டில் ஞான யோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகமே தாம். [2]

சுவ—கூசுததுத்ராஹ—

ஜெயஸு நித்யஸம்ந்யாவீ யொ ந தெஷி ந காஜதி |
நித்யு-தொஹி ஜெயாவொஹொ ஸு-உ-ஷ்யோசுப்ர-பு-ஷ்யுதெ ||

ய: கஜீ-யொயீ தஜஹ-த-தா-தா-ந-ஹவதுஷ: தஜி
திரிதும் கிரிவி ந காஜதி | ததவனவ கிரிவி ந தெஷி | த
தவனவ தி-த-ஸஹஸு | ஸ நித்யஸம்ந்யாவீ-நித்யஜ்ஞாநநிஷ்ட
தி ஜெய: | ஸஹி ஸுகாகஜீ யொமநிஷ்ட-தயா ஸு-உ-ஷ-
யாகுப்ர-பு-ஷ்யுதெ ||

|| ௩ ||

அவ— ஏனென்றால் சொல்லுகிறார்—

எவன் கர்ம யோகத்தைச் செய்து, அதிலடங்கிய ஆத்மா
வின் அனுபவத்தாலே ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, ஏற்கனவே
பிடித்ததான வேறொரு வஸ்துவை ஆசைப்படவில்லையோ, அந்த
ஸந்தோஷத்தினால் ஏற்கனவே பிடிக்காத வேறொரு ஸங்கதியில்
துவேஷம் இல்லையோ, குளிர், வெய்யில் முதலானவைகளைப் பொ
றுத்துக் கொள்ளுகிறானே, அவனை எப்போதும் ஞான யோகம்
செய்கிறவனாகவே நினை. அவன் கர்ம யோகத்தை ஸுகமாகச்
செய்வதால், பிரயாஸமில்லாமல் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான்.

சுவ— ஜ்ஞாநயொமகஜீ-யொயொயொரா-த்யு-பு-ஷ்யுலாயந
ஹாவெநெந்யாந்யுநெநாவெக்ஷுஜாஹ—

ஸாம்புயொமௌ ப்யுயுஜாநார: ப்ரவடிநி ந வண்திதா: |
வாகஜீ-பு-ஷ்யு-த-ஸு-ஜி-ம-ஹயொவி-த-நெ வஹ ||

|| ௪ ||

ஜ்ஞாநயொமகஜீ-யொமௌ வஹவெஜா-த்யு-பு-ஷ்யு-ம-உ-கௌ
யெ ப்ரவடிநி, தெ வாரா:—சு நிஷ்டஜ்ஞாநா: | ந வண்திதா:—
சு-ஷ்யு-த-வி-த: | கஜீ-யொமொ ஜ்ஞாநயொமநெவ ஸாயபதி,
ஜ்ஞாநயொமஸ்கை: சு-த-வ-நெ-க-ந- ஸாயபதி-தி தயொ:
வஹவெஜெ-ந ப்யு-ப-த-வ-தொ ந வண்திதா ஹ-த்யு-ப-த: |
உ-ஹயொரா-த்யு-வ-நெ-க-நெ-க-வஹயொ-நெ-க-வஹ-க-ந வாக
ஜீ-பு-ஷ்யு-த-ஸு-ஜெ-வ வஹ வஹ ||

|| ௪ ||

அவ—ஆத்மாவைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் கர்ம யோகத்திற்கு ஞான யோகத்தின் உதவி வேண்டியதில்லை. ஞான யோகத்திற்கு கர்ம யோகத்தின் உதவி வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுகிறார்—

கர்ம யோகம் ஞானயோகத்தைத்தான் உண்டு பண்ணும். ஞான யோகம் ஒன்றினால்தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம் என்று சொல்லுகிறவர் தெரியாதவர். இந்த இரண்டிற்கும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதாகிய பலன் உண்டு. ஆகையினாலே, அவைகளில் ஒன்றை மாத்திரம் நன்றாகச் செய்தாலும், ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம்.

சுவ—வந்ததெவ விபுனோகி—

யதோஹெவ்யோ ப்ராபுதெ ஸ்ராமம் ததெஹொமொவி மஜ்ஜெதெ! வாகம் ஸாஹ்யம் உ யொமம் உ யஃ பஸ்யதி ஸபஸ்யதி||

ஸாஹெவ்யோ-ஜ்ஞானகீஹெவ்யோ யக்-சுதாவஹொகநாநி வம் ஹம் ப்ராபுதெ! ததெவ கஜிஹொமகீஹெவொவி ப்ராபுதெ! வாகஜெகஹஜெகஹெநகம் வெகஹிகம் ஸாஹ்யம் பொமம் உ யஃ பஸ்யதி, ஸ பஸ்யதி ஸவவ வஸ்திதஹ க்யுயஃ ||

||௩||

அவ—இதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

ஞான யோகத்தினால் அடையும்-ஆத்மாவைப் பார்ப்பதாகிய பலனைக் கர்ம யோகத்தினாலும் அடையலாம். இரண்டிற்கும் ஒரே பலனாகையால் அவைகள் ஒன்று. அதாவது ஞான யோகத்தையாவது, கர்ம யோகத்தையாவது செய்தால் போதும். இப்படி அறிகிறவன் உண்மையை அறிந்தவன்.

[5]

சுஅ-ஹயாநு விஸெஷஹ த்யாஹ—

ஸஹ்யாஸஸூம் ஜஹாவாஹொ ஹஃவொஹொ ஜெயொமதஃ | பொமயபஹொ ஜெகஹிஸு ஹொ ந விரொணாபிமஹி ||

||சு||

ஸஹ்யாஸம் ஜ்ஞானயொமஹொ சுபொமதஃ-கஜிஹொமஹொ தெ ப்ராபுதெஹொக்யோ | பொமயபஹொ-கஜிஹொமயபஹொ ஹொ

நெவ ருநி-சூதீநநஸீஸு வுபெந கடுயொமம் ஸாயயி
கூா ந லிரெண சுலெ நெவ காஸெந ஸ்லுயி மஹி-சூதீ
மம் பூாஸூதி | ஜூாநயொமயுதூஸு ரீஹதா டுஃவெந
ஜூாநயொமம் ஸாயயி, டுஃவெஸாயி கூாடா-தூமம் லிர
ண பூாஸூதீத்யுடும் | ||சு||

அவ— ஆனால் கொஞ்சம் பேதமிருக்கிறது என்று சொல்
லுகிறார்—

கர்ம யோகமில்லாமல், ஞான யோகத்தை அடைவது முடி
யாது. கர்ம யோகம் செய்கிறவன் ஞானயோகமில்லாமலே ஆத்
மாவை நினைத்து, பழக்கம் பண்ணி, பிரயாஸமில்லாமல் கர்ம யோ
கத்தை முடித்து, கொஞ்ச காலத்திலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கி
றான். ஞானயோகம் செய்கிறவனோ மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, ஞான
யோகத்தை முடிக்கிறான். இப்படிச் கஷ்டப்பட்டுச் செய்வதால்,
ஞானயோகத்தால் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு நாளாகிறது. [6]
யொமயுகூா விஸுஜாதா விஜிதாதா ஜிதெஹ்யம் |
ஸவடூஹிதாதூஹிதாதா கூவடூஹி ந விவ்யுதெ ||௭||

கடுயொமயுதூஸு ஸ்வீயெ வரஜீவாஸுஷாரா
யநரூபெ விஸுஜெ கடுணி வதடூராம், தெந விஸுஜ
ஜிநாம் விஜிதாதா, ஸூாஸூலெ கடுணி ஸூாஸூதீநஸூந
ஸுபெந விஜிதஜிநாம், ததவநவ ஜிதெஹ்யம் சுதடூராத
நொ யாடூதூாஸுஸாயாந நிஷு தயா ஸவடூஹிதாதீ
ஹிதாதா ஸவெடூஷாம் டெவாஹிஹிதாநாடி சூதூஹித
சூதூ ய ஸூாஸூலா ஸவடூஹிதாதீஹிதாதா, சூதூயாடூ
தூஜிநுஸுடயாமஸூ ஹி டெவாஜீநாம் ஸூஸூ நெகாகார
சூதூ, டெவாஹிஹிதாநாம் ஸூதூதிவரிணாஜிவிஸெஷாபுவ
தயா சூதூகாரகூாஸுஹவாஜி ஸூதூதிவியுதூஸுடூதூ டெ
வாஹிஹிஹிஷு ஜூாநெகாகாரதயா ஸஜிநாகாரஹி | நி
டெடூஷம் ஹி ஸஜி ஸூ ஹி தூதூரஜெவ வகூயுதி | ஸ
வநகம் ஹிதாம் கடு கூவடூஹி சுநாதூதூதூஹிநெந

ந விவ்யுதெ-நஸம்வய்யுதெ ! சுதொ஽விரொணா தூமம் பூ
வொகீத்யுஃ || ௭ ||

கர்மயோகம் செய்கிறவனே என்றால்-சாஸ்திரத்தில் சொல்லப் பட்ட-பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டிபண்ணுகிற தோஷத்தைப் போக்குகிற கர்மங்களைச் செய்கிறான். அதனால் மனது தெளிந்து, நெடுநாளாய்ப்பழகின கர்மங்களில் மனது செல்வதால் வருத்தமில்லாமல், மனதையும் இந்திரியங்களையும் ஐயித்து, தன்னை உள்பாடி நினைக்கையால் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி என்று நினைத்து, கர்மங்களையே செய்கிறான். இப்படி இருந்து கொண்டு கர்மங்களையே செய்தாலும், உடம்பே ஆத்மா என்கிற நினைவு அவனுக்கு வருகிறதேயில்லை. ஆகையால் அவன் கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மாவைச் சிக்கிரம் பார்க்கிறான். ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நினைக்கிறவனுக்கு தேவர்கள் முதலான ஆத்மாக்களும் தானும் ஒரேமாதிரி. அவர்களுக்கு ஒருவருக்கொருவர் இருக்கும் பேதங்கள் உடம்புகளில் இருக்கின்றன. கர்மங்கள் அடியோடே போகி உடம்பு போனபோது, அவர்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வரூபமாக இருப்பதால் ஒரேமாதிரி என்று தோன்றும். ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரி, ஒன்றன்று-என்பது இந்த அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. [7]

சுவ-யதஸௌக்ய-ஃசு செவ்ய ஸு-கரீ-பொம வ
வ பெருயாநு, சுதஸூடிவெக்சி கம் ஸுணு-
நெவ கிஹி துரோஜீதி யுக்தோ ரிஷேத தத்வஸி |
வஸ்யுஜ்ஜ்ணந ஸுஸந ஜிவ ஸுஸந மஹ ஸு-வநுஸுஸந ||
பு-வநு விஸுஜ்ஜ்ண மஹ-நிஷ-ஹிரிஷ-ஹபி |
உ-ஜி யாணீ-ஜி-யா-யெ-ஷு வத-ஜ்ஜ ஐதி யாஸந || ௧ ||

வனவிராஜ்ஜத்வஸி பெருஞ்ஞாநிஜ்ஞாமெ-ஜி-யாணி வாமா
ஜீதி உ கரீ-ஜி-யாணி பூணாஸு ஸுவிஷயெஷு வத-ஜ்ஜ

1 தோஷத்தைப் போக்குகிற- ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும், அவைகளால் உண்டாகும் ஆசையும் தீவஷத்தையும் போக்குகிறதான்.

ஊதி யாராயநு-ஊநு-ஸுண்டயாநொ நாஹம் கிம் லிக் கரொஜீதி
 ஶநெநுத-ஜித்ராநெநகஸுஹாவஸு ஶே கஜே-மெஹெஹிப் பூரண
 ஸம்ஸுயகூத ஜீஹ்ஸம் கஹ்-கூஹ், ந ஸுராஹஸ்யயுக்திதி
 ஶநெநுதெத்யுஹி ॥ அ-க ॥

அவ-காமயோகத்தால் ஆதமாவைப்பார்ப்பது ஸுகமாயும்
 சிக்கிரமாயும் கூடுவதால், அதற்குவேண்டிய ஸங்கதியைச்சொல்லி
 கிறேன கேள் என்கிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி ஆதமாவின் உண்மையை அறிந்தவன்,
 கண்முதலான ஞானஇரத்திரியங்களும், வாக்குமுதலான கர்மஇரதி
 ரியங்களும், பிராணன்களும் அதனை வேலைபாசுசெய்கிறதென்று
 நினைத்து, நானொன்றும் செய்யவில்லை என்று நினைக்கவேண்டும்.
 அதாவது—அறிவையே ஸவபாவமாகவுடைய எனக்கு கர்மத்தினு
 லே இரத்திரியங்களையும பிராணனுடையவும் சேர்க்கைவந்தி
 ருக்கிறது அதனாலே புண்ணிப்பங்களையும் பாபங்களையும் செய்யு
 மபடி நோந்திருக்கிறது கர்மமேபோய் சுதந்தனனால் இரத்தமாதிரி
 வேலைகளைச்செய்யமாட்டேன என்று நினைக்கவேண்டும் 1 [8-9]
 ஸ்ரீஹ்ணூயாய கஜே-ஹி ஸஹ் க்ருகூ கரொஜீதி யஃ ।
 விவ்ருதே ந ஸ வாஹெ ந வஹ்ருதிவா ஜீஸா ॥ ॥க௮॥

1ஆதமாவின் உண்மையை அறிந்து காமயோகம்செய்கிறவன்—ஒன்
 றைப்பார்க்கும்போதும், கேட்கும்போதும், தொடுமபோதும், மூக்கினால்
 மூசும்போதும், சாப்பிடுமபோதும், நடக்கும்போதும், தூங்கும்போ
 தும், மூச்சு விடுமபோதும், பேசும் போதும், மலங்களை வெளியீய தள
 ளும் போதும், ஒன்றை எடுக்கும் போதும், கண்ணை மூடும் போதும்,
 திறக்கும் போதும், இரத்திரியங்கள் தம் தம் வேலைகளைச் செய்கின்றன
 என்று நினைத்து, நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை யென்று எண்ண வேண்
 டியது. பார்ப்பது, கேட்பது, தொடுவது, மூசுவது, சாப்பிடுவது—
 இவைகள் ஞானேரத்திரியங்களின் வேலைகள் நடப்பது, பேசுவது,
 மலங்களை வெளியீய தளருவது, ஒன்றை எடுப்பது—இவைகள் காமேர
 திரியங்களின் வேலைகள் இவைகளில் மலங்களை வெளியீய தளருவது
 என்பதில் உபஸ்தம் என்கிற இரத்திரியத்தினுடைய வேலையும் சோகதி
 ருக்கிறது. தூங்குவது, மூச்சு விடுவது, கண்ணைத் திறப்பது—இவை
 கள் பிராணன்களுடைய வேலைகள்.

வெள்ளெண்ணெய் நெய் பூசுதிரிவொழுதெ, “உய்யொழிதெ”
 “உய்யொழிதெ” திவிரி வகூடுதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ!
 வெள்ளெண்ணெய் நெய் பூசுதிரிவொழுதெ, “உய்யொழிதெ”
 “உய்யொழிதெ” திவிரி வகூடுதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ!
 வெள்ளெண்ணெய் நெய் பூசுதிரிவொழுதெ, “உய்யொழிதெ”
 “உய்யொழிதெ” திவிரி வகூடுதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ!

அவ— புண்ணியங்களையும், பாபங்களையும் செய்வது ஆத்
 மாவின் ஸ்வபாவமன்று. அது கர்மத்தால் வந்தது என்று நினைத்
 தாலும், உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால் உடம்பே ஆத்மா என்
 கிற நினைவு போருமோ என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்.

1. இந்திரியங்கள்தான் இந்த இலைகளைச் செய்கின்றன என்று
 எண்ணி, கர்மங்களின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல், நான் ஒன்
 றையும் செய்யவில்லை என்று நினைத்து, கர்மங்களைச் செய்கிறவ
 னுக்கு உடம்பே ஆத்மா என்கிற நினைவு வராது. ஜலம் எல்லா
 வற்றிலும் ஒட்டுகிறதாயிருந்தாலும், தாமரை இலையின் முன் பக்
 கத்தில் எத்தனை நாளேக்கு வைத்திருந்தாலும் ஒட்டுகிறதில்லை.
 அந்த இலை ஜலத்திலேயே பிறந்து, ஜலத்திலேயே வளர்ந்து, ஜல
 த்திலேயே இருந்தாலும், அது ஜலத்தினால் நனைக்கப்படுகிறதில்லை.
 அது இலையின் குணம். அதுபோல, ஜீவன் உடம்போடு சேர்ந்து
 உடம்பினால் ஸுகங்களை அனுபவித்தாலும், அறிவின் வலுவின்
 னாலே தன்னை உடம்பாக எண்ணாமலும், ஸம்ஸாரத்தில் ஒட்டா
 மலும் இருக்கலாம்.

[10]

காயென உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ!
 உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ! உய்யொழிதெ!

1. சிலோகத்தில் ‘பிரம்மணி’ என்கிற சொல் இருக்கிறது. ‘பிரம்ம’
 என்பது பிரகிருதி, அதுதான் இந்திரியங்களாக ஆகியிருக்கிறது. ஆகையினாலே
 அந்த சொல்லிற்கு இந்திரியங்களிடத்தில் என்று பொருள்.

காபரிநொஹுஃஹி யஸாய்யம் கசி- ஸ்ரம-பாஹிமஹஜ்ஜம்
த்யகா டொமிந சூத்வீஸு-ஹ்யெ கூவ-புணி- சூத்மதபூவீந
கசி-ஹ்யெ-பி-நாஸாய கூவ-புணி-த்ய-ஃ || [கக]

பெரியோர்கள் ஆதமாவை அறிவதற்கு இடஞ்சலான தங்க
ளுடைய பாபம் போவதற்காக உடம்பு, மனது, எண்ணம், கண்
முதலான இரத்திரியங்கள்—இவைகளைக் கொண்டு, சாஸ்திரத்தில்
சொன்ன வேலைகளை பணம், ஸுவாககம் முதலான பலன்களை
ஆசைப்படாமல், பகவானுடைய பீர்தியே வேணுமென்று செய்
கிறார்கள் அப்படிச் செய்து பாபங்களைப் போக்கி ஆதமாவைப்
பார்க்கிறார்கள் [11]

யுக்தம் கசி-ஹம் த்யகா ஸானிரோஹாதி நெநஷிக்ஷி |
சயுக்தம் காசிகாரொண மமெ ஸக்தா நிஸயுக்தெ || [கஉ]

யுக்தம்-சூத்வ-திரிசூமமெஷ்வ-ஹம் சூநெதூகபூவணம்
கசி-ஹம் த்யகா, கெவஹி-தஸு-ஹ்யெ கசி-பா-ந-ஹாய
நெநஷிக்ஷி-ஸானிரோஹாதி ஸ்ரிரா-பி-தா-ந-ஹவர-பி-வா-நி
வ-பி-திரோஹாதி | சயுக்தம்-சூத்வ-திரிசூமமெஷ்வ-ஹம்
சூத்வ-ஹா-க-ந-வி-ஹம் காசிகாரொண மமெ ஸக்தம் கசி-பா-நி
கூ-ஹ-நி-த்ய-கசி-ஹி-ப-பூ-தெ-நி-த்ய-ஸ-ஸா-நி-ஹ-தி |
சக்தம் மஹஜ்ஜ-ஹி-த-ஹி-யா-காரொண வரிண-தா-யா-ம் பூ-க்ய
தொ கசி-பா-நி ஸக்த-பூ-க்ய-சூத்-நொ-ஹ்ய-நொ-ஹ-ய-நொ-ஹ-ய-வ
கசி-பா-நி கூ-ஹ-பூ-தெ-த்யுக்த-ஹ-தி || [கஉ]

ஆதமாவை உள்ளபடி அறிவது என்கிற பிரயோஜனம் தவிர
வேறு பிரயோஜனத்தில் ஆசையிலலாமல் ஆதமாவிலேயே நோ
ககு உள்ளவனாய், கர்மங்களின் பலன்களை விட்டு, தன்னிடத்திலி
ருக்கும் தோஷம் போவதற்காகவே வேலைகளைச் செய்கிறவன்,
அதனால் பகவானை ஸநதோஷப்படுத்தி, அதின் வழியாய் நிலையாயி
ருக்கும் ஆதமாவை அனுபவிப்பதான ஸுகததை அடைகிறான்
ஆதமாவை அறியவேணுமென்று ஆசையிலலாமல், அதைக் காட்
டிலும் வேறான பலன்களில் ஆசையுமுள்ளவனாய் கர்மங்களின்

டன் சேர்ந்திருக்கும் ஜீவன்கள் அந்தந்த ஜாதிகு ஏற் பட்ட பிரயத்தனங்களையும், வேலைகளையும், செய்து, அந்த வேலை களால் உண்டாகும் பலன்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் செய்யவுமில்லை, அனுபவிக்கவுமில்லை. ஆனால் பின்னை யார் செய்கிறார்கள் என்றால், அநாகி வாஸனை இப்படிச் செய்கிறது. நெடுநாளாய் ஒரு கர்மத்தினாலே இன்னொரு கர்மம், அதனாலே இன்னொரு கர்மம், இப்படி கர்மங்கள் வரிசையாய் ஆறுபோல் பெருகுகிறது. அதனாலே ஒருவன் தேவன் முதலான உடம்பை அடைந்து, தன்னை அந்த உடம்பாகவே நினைத்து, கர்மங்கள் செய்வதினால் வாஸனைகள் உண்டாகின்றன. அனைவர்களாலேதான் இந்த மாதிரி வேலைகளும் அறபவங்களும் உண்டாகின்றன. கர்ம ஸம்பந்தம் போனால் சுத்தமான ஆத்மாவுக்கு இந்த வேலைகள் இல்லவேயில்லை.

[14]

நாடிதே கஸ்யு விஹ்வம் ந டெவ வ ஸுகூதம் விஹுஃ |
சஜ்ஜாமெநாஸூதம் ஜ்ஜாமம் தெந சிஹ்ருணி ஜ்ஜவஃ || 14 ||

கஸ்யுவிசு ஸுஸம்வ்யபிதயாஹிதஸ்யு வுஞாஹேஃ
வாவம் ஹிவம் நாடிதே-நாவநாஹி | கஸ்யுவிசுபுதிசு
வதயாஹிதஸ்யு ஸுகூதம்-ஸுவம் வ நாடிதே-நாவநா
ஹி | யதெதாயம் விஹுஃ-ந ஜ்ஜாவிதஃ, ந டெவாஹிதேஹாஹி
ஸாயாரணஹேஃ | சுதவநவ ந கஸ்யுவிஹ்வம்-ந கஸ்யு
விசு புகிசுருவஸூ, ஸவ-ஹிஹி வாவநாஸூதம் | வஸவஸூஹா
வஸ்யு சுயரீயம் விவரீதவாவநெஹாஸூதெ ? சஜ்ஜாமெநா
ஸூதம் ஜ்ஜாமம்-ஜ்ஜாமவிஹ்ராயிநா வுருவ-ஹிவ-ஹிவ-ஹிவ-
ஸூஹவாநாஹிவயொஹிஸூதா கஸ்யு ஜ்ஜாமநாஸூதம்-ஸுஹு
தம் | தெந ஜ்ஜாமநாவரணாருஹெண சுஹிணா டெவாஹிதேஹ
ஸவ்யொஹிஸூதா-ஜ்ஜாவிதாநாருஹெஹிஸூதா ஜாயதெ | ததஸூ
தயாவியாத்ஜாவிதாநாவாஸநா-தஹிதகஹிவாவநா வ, வா
ஸநாஹி விவரீதாத்ஜாவிதாநா, சுஹிணாஹிஸூதாவஸூதெ

இந்த ஜீவன் கர்மத்தினால் எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கக் கூடியவன். இன்ன உடம்பில்தான் இருக்கிறதென்று கட்டுப்பாடு

இல்லை. ஆகையால் ஒருவனுக்கு இவன் உறவுமன்று, ஒருவனுக்கு சத்துருவுமன்று. ஆனால் இப்போது சிலரைத்தான் பிள்ளை, பெண் பட்டி என்று நினைத்து, அவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்கப் பாடுபடுகிறான். சிலரை சத்துரு என்று நினைத்து, அவர்களுக்குப் பலவிதமான கெடுதிகளை உண்டு பண்ணப்பாடுபடுகிறான். இதெல்லாம் வாஸனையாலேற்பட்டது. இயற்கையிலும் நல்லவனை ஜீவனுக்கு இந்தக் கெட்ட வாஸனை எப்படி வந்தது என்றால், இவனுடைய நல்ல ஞானத்தைக் கெடுக்கிற நெடுநாளாக வந்த கர்மத்தின் பலத்தை அனுபவிப்பதற்காக அந்த கர்மம் இவனுடைய ஞானத்தை நல்ல ஸங்கதிகளைக்கவனிக்க வொட்டாமலும் சுருங்கும்படியாகவும் செய்து விட்டது. நல்ல அறிவைக் கெடுக்கிற அந்த கர்மத்தினால், இவனுக்கு தேவன் முதலான உடம்பின் சேர்க்கையும், அந்த உடம்புதான் தான் என்ற தப்பு எண்ணமும் உண்டாகிறது. பிறகு இந்த எண்ணத்தின் வாஸனையும் அதற்குத் தகுந்த வேலைகளின் வாஸனையும் உண்டாகிறது—மறுபடியும் இதேமாதிரி, வாஸனையால் தப்பு எண்ணமும் அந்த வேலைகளும் உண்டாகின்றன.

[15]

சுவ.—ஸாவ ஓ ஜோநபுவெநெநவ ஸுஜிநம் ஸனாரிஷுஸி, ஜோநாழிஸு வடகரிடாணி ஹஸுஸாதாராநெ தயா, ந ஹி ஜோநெந ஸஹுஸம் வவித்ரீதி வொடுஸடாகும் ஸுகாவெ ஸஹிபதி—

ஜோநெந து தஜிஜோநம் யெஷாம் நாரிதரிதநாடி |
தெஷாரிதிதவசஜோநம் ஸுகாஸயதி தஹாடி || 1 ||

ஸாவம் வதரிதநெஷாம் ஸவெஷாரிதஸாம் யெஷாரிதநாடிதவசஜெநெநா தயாபாடுதாவெஸஜிநிதெந சூதவிஷ்யெண ஸஹாஸாஸுஸாவெயாகிஸயெந நிரகிஸபவலிகெண ஜோநெந தசு-ஜோநாவாணநிநாடிகாஸுஸுதந ஸகரிஸம்ஸயாடுவஜிஜோநம் நாரிதடி, தெஷாம் தசு-ஸுஷாவிகம் வரம் ஜோநரிவரிநிதரிஸாகுமிதரிதரிதவதவடம் யயாவஸிதம் ஸுகாஸயதி | தெஷாரிதி விநஸாஜோநாநாம்

வெஹுக்ஷாஹியாநாஸு சூக்ஷ்மஸூரூபவெஹுக்ஷம். நகெஹுக்ஷம்
ஜாதாநாஸு' 'ஜத்யுவகூராவமதஜித்யூ ஸுஷுக்ஷாபித்யூ |
நவெஹு வெஹுக்ஷமாவாயித்யூ விநஷுஜோநாநாபித்யூ
யிமயாஹாஸு | 'தெஷுஜோநாநாபித்யூ' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு'
திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு'
திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு'
திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு'
திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு' 'திஷு'

அவ— நாலாவது அத்தியாயம் 36, 37, 38-வது சுலோகம்
களில் ஆத்மாவின் அறிவானது எல்லா பாபங்களையும் போக்கும்
என்று சொன்ன ஸங்கதியை அந்த அறிவின் ஸ்வரூபத்தைச்
சொல்லுகிற ஸமயத்தில் நினைப்பு மூட்டுகிறது—

கர்மத்தால் மயங்குகிற ஜீவன்களுக்குள், நான் சொன்னத
னால் உண்டான—ஆத்மாவைப் பற்றின—எவர்களுடைய உண்
மையான அறிவு, ஒவ்வொருநாளும் பழக்கம் பண்ணிப் பண்ணி
வளர்ந்து, அதனால் அவர்களுடைய அறிவை மறைக்கிற நெடு
நாளாகவந்த எல்லையில்லாத கர்மங்களைத் துலைக்கிறதோ, அவர்
களுக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்டு, இதுவரையில் சுருங்கியிருந்த
ஞானம் என்கிற குணமானது அளவில்லாமல் விரிவை யடைந்து,
ஞாயன் வெளிச்சம் எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டுகிறதுபோல்,
எல்லா வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி காண்பிக்கும். (1) சுலோகத்
தில் 'எவர்களுடைய அறிவு கர்மத்தைத் துலைக்கிறதோ' என்று
ஜீவன்களைப் பலராகச் சொல்லுகையால், 2-வது அத்தியாயம்
12-வது சுலோகத்தில் ஜீவன்கள் பலர் என்று சொன்னது இந்த
இடத்தில் மிகவும் நன்றாய் சொல்லப்பட்டது. (2) நாலு பக்கம்
களிலும் கண்ணாடிவைத்த ஒரு உள்நிலை ஒருவன் நின்றால், ஒரே
மனிதன் கண்ணாடிகளில் பலராகத்தோன்றுகிறான். இங்கு ஜீவ
ன்களைப் பலர் என்று சொன்னது அதுபோலல்ல. உண்மையாகவே
பலர். ஏனென்றால் அக்ஞானம் போனவர்கள் பலர் என்று சொன்
னபடியால் கண்ணாடியில் தோன்றினது போலன்று. (3) 'அவர்க
ளுடைய ஞானம்' என்று சொல்லியிருப்பதால், ஜீவன்களுக்கு

சூத்யஸு வணிகாஃ சூத்யாபாநாநி விஷி ஜோநெகாகாரதயா
வவட்து ஸிஷிபிநி. விஷிபாகாரஸு வுசுதெம், நாநி
நி, சூதாநா வவட்து ஜோநெகாகாரதயா ஸிஷிபி
வஸுஜிபிபி ||

|| ௧௮ ||

அவ— ஒருவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கும்போது
அவன் தோற்றம் எப்படி யிருக்கும்? என்றால் சொல்லுகிறார்—

இப்போது நாம் உலகத்தில் எல்லாரையும் பார்க்கும்போது,
இவன் படித்து வணக்கமுள்ள பிராமணன், இவன் வெறும் பிராம
ணன் என்றும், இது பசு, இது யானை என்றும், இது நாய், இவன்
நாய்தின்கிறவன் என்றும், அவர்களுடைய உருவங்களைக் கொண்
டும், தொழில்களைக்கொண்டும், ஆத்மாக்களை வெவ்வேறாகப்
பார்க்கிறோம். ஏனென்றால், உடம்பு என்றும், அதைக்காட்டி லும்
வேறான ஆத்மாவென்றும் இரண்டு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.
இருப்பதாகச் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் அவைகள் வேறென்று
மனதில் படவில்லை. அதனாலே அந்தந்த ஆத்மாவை அந்தந்த
உடம்பாகவே நினைக்கிறோம். தங்களுடைய ஆத்மாவை உள்ள
படிபார்த்து எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கும் ஆத்மாக்கள் இதே
மாதிரி, வேற்றுமையெல்லாம் உடம்புகளில் இருப்பது என்று தெ
ளிந்தவர்கள் கீழ்ச்சொல்லிய வஸ்துக்களில் ஆத்மாவைக் காட்டி
லும் வேறான உடம்புகளைத்தள்ளி, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே
மாதிரி என்று பார்ப்பார்கள். (இப்படிப் பார்க்கிறவனுக்கு யார்
என்னபண்ணினாலும் கோபம்வராது.)

[18]

உநெஹவ தெஜிதஸுமெபா யெஷாஃ ஸாஜெய்யிதம் சிநி
நிஜெபாஷம்ஹிஸிம் ஸஹ தஸாஸீ ஹணி தெ ஸ்விதாஃ || ௧௯ ||

உநெஹவ ஸாபநாநாஸாநடிஸாபாநெவ தெஸுமெபா
ஜிதம் ஸம்ஸாரொ ஜிதம் | யெஷாஸிதூநீதா ஸவெபுஷாநி
ஸு ஸாஜெய்யி ஸ்விதம் சிநி | நிஜெபாஷம் ஹி ஸிம் ஸஹ-பு
சுதிஸம்ஸமபுஷாஷவியாநுதயா ஸிபிபாகாரஸு ஹி ஸஹ
சூத்யாஜெய்யி ஸ்விதாஸுஹணி ஸ்விதாவஸவ தெ | ஸஹணி
ஸ்விதிரொவ ஹி ஸம்ஸாரஜயி | சூத்யஸு ஜோநெகாகாரதயா
ஸாஜெய்யிபாநாஸம்ஸபாநா சிநிவஸவெத்யபி ||

|| ௧௯ ||

கீழ்ச்சொன்னபடி, எவர்கள் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள் ளபடி பார்த்து, இதேமாதிரிதான் மற்ற ஆத்மாக்களும்-ஆகையால் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபமாகையாலே ஒரேமாதிரி தான் என்று பார்க்கிறார்களோ, அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் இருந்த போதிலும், பிரம்மத்திலிருப்பதால் (பிரம்மத்தைப் பார்ப்பதால்) ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்தவர்கள்தான். உடம்பின் சேர்க்கையால் உண்டான பேதங்கள் இல்லாமல் ஒரே மாதிரியான ஜீவன்கள் பிரம்மம். ஜீவன்களை ஒரே மாதிரியாகப் பார்க்கிறவன் பிரம் மத்தைப் பார்க்கிறவன். பிரம்மத்தை உள்ளபடி பார்த்தவனுக்கு ஸம்ஸாரம் கிடையாது. அதாவது- ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஞான ஸ்வரூபமாகையால் ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறவர்கள் முக்தர் கள். முக்தர்களுக்கு துக்கம் கிடையாது. இவர்களுக்கும் துக்கம் கிடையாது என்று இவர்களைஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்

(உலகத்தில் இருக்கும் அநேகவித வேற்றுமைகள் ஆத்மாவில் இருப்பதாகத்தோன்றுகிறபடியால், நமக்கு துக்கங்கள் உண்டா கின்றன. நம்முடைய ஆத்மாவை ஞான ஸ்வரூபமென்று, உள்ள படி பார்த்து எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்த் தால், துக்கங்கள் உண்டாகாது. இப்போதே ஸுகம் வரும். நானைக்கு ஸுகம் என்பது மட்டுமல்ல. நானைக்கு உயர்ந்த ஸுகம் வருமென்பதற்கு இதுவே அடையாளம்.) [19]

சுலபெயந ப்ரகாரெணாவவ்யுதஸ்ய கரீட்யொயிநஸூரி
உஸாநாநிவொ ஜ்ஞாநவிவாகொ ஹதி, அம் ப்ரகாரபிவ
உஸாதி--

ந ப்ரஹ்மெஷுதீயம் ப்ராப்ய நோலிஜேதீபாவ்ய வாலியஸு |
வ்யிரஸாஸிரஸம் பிவொ வஹ்மிஹ்னி ஹ்மிதஃ || ௨௦ ||

யாஹ்யஸஹ்மஸ்ய ப்ராஹ்மகரீட்வாஸநயா யதீயம் ஹ
வதி, யஜுவலியஸு, தஹ்யம் ப்ராப்ய ஹ்மெஷுடாநெமொ
ந காயடாஸு | சுயஸு ? வ்யிரஸாஸிஃ-வ்யிரொ சூக்திவாஸியட
ஸ்யஸு? வ்யிரஸாஸிஃ, சுஸம் பிவொ-சுஸ்யிரெண ஸாந்ரெண வ்யி

ரஜாதாநதெகீக்யுத்யு ரொஹஸூஹொஹஃ-தடிஹிதஃ | தஹு க
யஃ? ஸஹவீஸு ஹணிவ்யிதஃ-உவதெஸெந ஸஹவீதநதவ்யிந
ஸஹணுஹாலயுதஃ | வஸதடிதஃஹவதி-தகூவிஹொஹவதெ
ஸெந சூத்யாயாதஹுவிஹுஹொ ததெகூவ யதொநொ தெ.
ஹாதாஹிதாநஃ வரிதஹு வ்யிராஹொதாவஹொகநவ்ரி
யாநஹவெ ஹவவ்யிதஃ கவ்யிரெ ஸூக்யதெ வ்யிபாவ்யெ
ஸூவஹு ஹதெஹொஹொஹொ ந கஹயஹொஹ-ஹதி || ௨௦ ||

அவு— இம்மாதிரி பார்வை உண்டாவதற்குமுன் கர்மயோ
கம் செய்கிறவன் என்னமாதிரி இருப்பன் என்றால், சொல்லுகிறார்.

இன்னின்ன உடம்பில் இருப்பவனுக்கு இன்னின்னது பிடிக்கும்-இன்னின்னது பிடிக்காது என்று பழைய வாஸனையால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எவன் ஒரு உடம்பிலிருக்கும்போது அந்த உடம்புக்கு ஏற்பட்ட பிடித்த வஸ்துக்களை அடைந்து ஸந்தோஷப்படாமலும், பிடிக்காத வஸ்துக்களை அடைந்து வருத்தப்படாமலும் இருக்கிறானோ, அவன் எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்ப்பன். அவனுக்கு வழக்கப்படி ஸந்தோஷமும் வருத்தமும் ஏன் வரவில்லை என்றால், அவன் நிலையாயிருக்கிற ஆத்மாவையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். நிலையில்லாத உடம்பை ஆத்மாவாக நினைக்கவில்லை- இந்த இரண்டும் எப்படி வந்தது என்றால், ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்கள் உபதேசத்தினால் ஆத்மாவின் உண்மையைக் கேட்டான். கேட்டு அதன் உண்மையைப் பார்க்கவேணுமென்று பிரயத்தனப்பட்டான். உடம்பே ஆத்மா வென்கிற எண்ணம் போய், நிலையாயிருக்கிற ஆத்மாவைப் பார்ப்பதையே பெரிய பிரயோஜனமாக நினைத்து, அதைப் பழக்கினான். ஆகையாலே, நிலையில்லாத உடம்பைச் சேர்ந்த பிடித்த வஸ்துக்களையும், பிடிக்காத வஸ்துக்களையும் பார்க்கும் போது ஸந்தோஷமுமில்லை, வருத்தமுமில்லை. 1 [20]

1. சின்னபுத்தியால் சொல்லுகிறேன். மன்னிக்கவேணும். உண்மையை அறிந்தவர்களுமிகவும் அரிது. அவர்கள் உபதேசத்தைக் கேட்டு உண்மையை அறிகிறவனும் அரிது. அப்படி அறிந்தாலும், அது வளர

வொஹுவுஸெ-ஷெஸகா-தூ விந-தூ-ததி ய ஸு-வெ |
ஸ ஸெஹயொ-மய-தூ-தூ ஸு-வெ-ஷெ-ய-தூ-தெ || 20 ||

வனவ-செ-தெ-ந ப்ருகாரொண வொஹுவுஸெ-ஷெ-சூ-ததி-
திரி-ததி-ஷெ-ய-ந-ஹ-வெ-ஷெ-சு-ஸ-தூ-தீ-நா-க்-ண-ரா-த-தெ-ந-ய-வ-ஸு-
வ-ம் விந-தி-ய-ஹ-தெ-தி ஸ ப்ருகூ-ததி-ஹ-ஸ-ம் விஹாய-ஸெ-ஹ-யொ-
ம-ய-தூ-தூ - ஸெ-ஹ-ய-ஸ-ய-தூ-தீ-நா-க்-ண-ரா-ந-ஹ-வ-ந-ய-
தெ-ய-ம் ஸு-வ-ம் ப்ரு-தெ-தி || 20 ||

கீழ்ச்சொன்னபடி மற்ற பதார்த்தங்கள் பிடிக்காமையால்,
எவனுக்கு ஆத்மாவே பிடிக்கிறதோ; அவன் உடம்பைக் சேர்ந்த
வஸ்துக்களின் பழக்கத்தை விட்டு, எப்போதும் மனதால் ஆத்
மாவையே நினைத்துப் பழகி, எல்லையில்லாத, அழிவில்லாத ஆத்
மாவைப் பார்ப்பதாகிய ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான். [21]

சு-வ-ப்ரா-கூ-த-ஸு-ஹொ-ம-ஸு-ஸு-த-ஜ-தா-ர-ஹ-
யெ-ஹி ஸ-ஸு-ஸ-தூ-ஜா-ஹொ-மா-ஹ-ஸெ-யொ-ந-ய-வ-ஸ-வ-தெ |
சூ-த-தி-ஹ-ஹ-க்-ண-ஹ-தெ-ய-ந-தெ-ஷெ-ந-தி-தெ-யொ-ய-ம் || 21 ||
விஷயெ-யெ-தி-ய-ஸு-ஸ-தூ-ஜா-ஹொ-மா-ஹ-ஸெ-யொ-ந-ய-
ஸெ-யொ-ஹ-ஹ-தூ-ஹ-ம் | சூ-த-தி-ஹ-ஹ-க்-ண-ஹ-தெ-யொ-ய-
வ-ஸ-ஸு-ஸெ-யொ-ந-தெ-ஷெ-ந-த-தி-யொ-தூ-தி-வி-ஸ-ந-தி-தெ || 22 ||

அவ-உ-ட-ம்-பி-நு-ல் வரும் ஸுகத்தை எளிதாக விடுவதற்கு
வழி சொல்லுகிறார்—

செந்தற்கு பாடுபடுகிறது வருத்தம். இப்படியிருந்தால், பிடித்த வஸ்துக்களைக் கண்டு ஸந்தோஷமும் பிடிக்காத வஸ்துக்களைக் கண்டு வருத்தமும் ஏன் வராதிருக்கும். இந்த ஸங்கதி கமக்கு வரவில்லையே என்று வது இருக்கிறதோ. பெரியோர்களின் உபதேசத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் கொண்டு ஜீவன் இருக்க வேண்டிய விதத்தை அறிந்து, ஒருவன் அப்படியில்லாதபோனாலும், அப்படியிருக்கவில்லையே யென்று வருத்தப்படாதபோனால், அவனிடத்தில் பகவானுக்கு எப்படிப் பிரீதி உண்டாகும். அவனுக்கு அவன் ஆசாரியபலத்தால் கல்ல கதி கிடைக்கலாம். அவனுக்கு வருத்தமில்லாமையால், அவனுக்கு பிரபத்தி செய்ய அநிகாடிநிஸ்ஸ, அவனுல் சிஷ்யனுக்கு எப்படி ஸுகம் வரும்,

இந்திரியங்கள் விஷயங்களுடன் சேர்ந்து வரும் ஸுகங்கள் வருத்தப்பட்டு வருகின்றன. மேலும் வருத்தத்தைக் கொடுக்கின்றன. நிலையாயும் இருப்பதில்லை—என்று ஒருவன் அறிந்தால், அவைகள் அவனுக்குப் பிடிக்காது. 1 அவைகளை ஸுகமாய் விடலாம். [22]

ஸக்தோதீஹைவ யஸ்யோயம் ப்ராக்ஸரீரவிரோக்ஷணாஸு |
காஸிக்ரோயொஹ்வம் வெமம் ஸ யுகஸு ஸுவீ நரஃ || ௨௩ ||

ஸரீரவிரோக்ஷணாஸு ப்ராமிஹைவ ஸாயநாநுஷ்டாந
ஃஸாயாஸிவ சூதாநுஹவீத்ரா காஸிக்ரோயொஹ்வம் வெமம்
ஸ்யோயம்-நிரோஃயம் யஸுதோதி, ஸ யுகஃ-சூதாநுஹவா
யாஹம் | ஸவனவ ஸரீரவிரோக்ஷணா த்ராகாஸிரோதாநுஹ
வெகஸுஹ்வஸுவத்யுதே || || ௨௩ ||

விஷயங்களை அனுபவித்துவரும் ஸுகத்தில் தோஷங்களைப் பார்த்து, அவைகளில் கொஞ்சமேனும் பிடிமானமில்லாதவனாய், இந்த உடம்புடன் இருந்து ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு பழக்கம் செய்யும்போதே எவன் தன்னுடைய ஆத்மாவை அறிவதில் ஸந்தோஷத்தினால் கெட்ட ஆசையினுடைய வேகத்தையும்

1. கண்ணினால் ஒரு வஸ்துவை ஒருவன் பார்க்கிறான். அது கொஞ்சம் விலகிப்போனால் அழுகிறான். பாட்டுக்கேட்கும் போது பாட்டுப்பாடு கிறவன் கொஞ்சம் நிறுத்தினால் விசனப்படுகிறான். எல்லா மாங்காய் ஊறுகாயில் ஒரு துண்டத்தை வாயில் போட்டுக் கொண்டு கடித்து விழுங்குகிறான். உடனே இன்னொரு துண்டத்தை வாயில் போட்டுக் கொள்ளுகிறான். முதல் துண்டத்தைக் கடித்து விழுங்கின ஸுகம் கடிகாரத்தின் ஒருடிக்காலமிருக்குமா? அந்த மாங்காயைக் கொண்டு வருவதற்கு எவ்வளவோ பிரயாஸம். அதைச் சாப்பிட்ட பிறகு எவ்வளவோ தொந்தரவு. இவைகளை ஒருவன் அறியும் போது, அவனுக்கு அலுப்புவர வேறு உபதேசம் வேண்டுமா? இதை ஏம் வாயால் சொல்லி கிறோமே யொழிய ஏம் மனதில் படவில்லை. ஜன்மந்திர ஸுகிருதமும் பெரியவர்களுடைய அனுக்கிரஹமும் வேண்டும். கம்முடைய கவனிப்பு மாத்திரம் போதாது.

கோபத்தின் 1வேகத்தையும் தடுக்குகிறதே, அவன்தான் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குத் தகுந்தவன். அவன்தான் இந்த உடம்பு போனவுடனேயே ஆத்மாவைப்பார்ப்பதென்கிற ஒரே ஸுகத்தை அடைகிறான். [23]

யொஃதஸுஹொஃதராஸாஸ்யாநஜெயாநிஹொய ஃ |
ஸ யொயீ ஸஹ நியபாணம் ஸஹஹிதொயிமஹி ||௨௪||

யொ வொஹுவிஷயாநஹவம் ஸவபுஃ விஹாய சுஹஸுஹவஃ-சுஹாநஹவெகஸுஹவஃ, சுஹராஸாஸி - சுஹெசுஹொஹிநி, ஸுஹஹெஹொஹெசுஹ ஸுஹவயபுஹொயஸு ஸத யொஹி | தயாநஜெயாநி-சுஹெசுஹொஹொயொவதபுஹெ ஸ ஸஹஹிதொ யொயீ ஸஹநியபாணம்-சுஹாநஹவஸுஹவம் ஸுஹெயாநி ||௨௪||

ஆத்மாவைத் தவிர, மற்ற எல்லா விஷயங்களுடைய அனுபவத்தை விட்டு, ஆத்மாவை நினைத்தே எவன் ஸுகப்படுகிறதே, எவனுக்கு ஆத்மாவே அநேக ஸுகங்களைக் கொடுக்கக் கூடிய உயர்ந்த 2 தோட்டம்போல் இருக்கிறதோ, எவனுக்கு எப்போதும் ஆத்மா 3 ஒன்றே தோன்றுகிறதோ, அவன் ஆத்மாவாக

1. வேகமாவது யோஜிக்காமல் தடுக்கமுடியாதபடி செய்கிற வேலை, கெட்ட ஆசையின் வேகமென்பது - தகாத விஷயத்தை நினைப்பது, இளப்பமான பேச்சுகளைப்பேசுவது, ராஜாவின் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிப்பது-இவை முதலானவைகள். கோபத்தினுடைய வேகமாவது - பிறருக்கு வருத்தம் உண்டிபண்ணக்கூடிய வேலையை எண்ணுவது, கடுமையாய்ப் பேசுவது, அடிப்பது முதலானவைகள்.

2. தோட்டமானது, நிழல், தளிர், பூ, பழம், இவை முதலானவைகளால் ஒருவனுக்கு மிகுந்த ஸத்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. அது போல, ஆத்மாவானது தன்னுடைய ஞானம், ஆனந்தம் முதலான குணங்களால் ஸத்தோஷத்தை வளர்க்கிறது.

3. உலகத்தில் ஒருவன் சாதத்தை ஒரு இடத்தில் வைத்துக் கொண்டு, தண்ணீர், ஊறுகாய் இவைகளுடன் சாப்பிடுகிறான். ஆத்மாவை அனுபவிக்கிறவனுக்கு அப்படி யல்ல. அவனுக்கு ஆத்மாவே சோறு, ஆத்மாவே இடம், ஆத்மாவே தண்ணீரும் ஊறுகாயும். ஆத்மாவென்கிற ஒரு வஸ்துவே அவனுக்கு எல்லாமாக இருக்கிறது.

1 ஆகி, ஆத்மாவை அனுபவிக்கிற ஸுகத்தை அடைகிறான். [24]

ஹமனெ ஸ்ரஹநிவ-பாணஸ்ய ஷ்யம் க்ஷீணகஸ்ய ஷாம் |

ஹிநனெசுயா யதா-தூநஸுவ-ஹமனெ தஹிநெ ரதாம் ||௩௫||

ஹிநனெசுயாம் ஸீனெதாஷாநிபிநெசுவிபூதாம் யதா-
தூநம்-சூதூநஸு நியதிநஸம், ஸுவ-ஹமனெ தஹிநெ ரதாம்
சூதூவதவெஷாம் ஹமனெதாநாம் ஹிநெஷ்வெவ நிரதாம், ஷீ-
ஷ்யம்-சூஷ்யாம் சூதூவனொகநவராம்| நெ வநவஹமனெதாஷ்வ
க்ஷீணாஸெஷாநஸூவாஷ்விரொபிகஸ்ய ஷாம் ஸ்ரஹநிவ-பாணம் ஹ
மனெ || ||௨௫||

குளிர், வெய்யில் முதலான தொந்தரவுகளை ஜயித்து, மனதை
ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற இடங்களில் போகாமல் அடக்கி, 2 எஸ்
லாப் பிராணிகளுக்கும் அனுசூலமானதைச் செய்வதில் ஆசை
போடு, எவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்த்திருக்கிறா, அவர்களுக்கு
ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடஞ்சலான எல்லா பாபங்களும்
போய், அவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்த்து ஸுகத்தை அனுபவிக்க
ிறார்கள். [25]

கவ.—உத்தமுணாநாம் ஸ்ரஹ சுத்யுதஸுஹஸித்யாஹ—
காநெசுயாவியபூதாநாம் யதீநாம் யதவெதஸாஸு |
ஹிநெதா ஸ்ரஹநிவ-பாணம் வதநெ விநிதா-தூநாஸு ||௨௬||

காநெசுயாவியபூதாநாம் யதீநாம்-யதநஸீதாநாஸு, யத
வெதஸாம்-நியதிநஸஸாம் விநிதா-தூநாஸு, ஸ்ரஹநிவ-பாண
ஹிநெதா வதநெ-வநவஹமனெதாநாம் ஹஸ்யஸு ஸ்ரஹநிவ-பா
ணஸித்யாஸு || ||௨௬||

1. ஆத்மாவை அனுபவிப்பதற்குமுன் உடம்பாயிருத்தான். இப்
போது ஆத்மாவாக ஆய்விடுகிறான். அதாவது, தன்னை முன்பு உடம்
பாக நினைத்திருத்தான். இப்போது ஞான ஸ்வரூபமாக ஆத்மாவை
நினைக்கிறான்.

2. 'எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்' என்று தன்னைச் சேர்த்துச் சொன்
னது—ஒருவன் தனக்கு எப்படி அனுசூலத்தையே செய்வதோ, அப்ப
டியே மற்றவர்களுக்கும் செய்யவேண்டுமென்று காட்டுவதற்காக.

அவ— கீழ்ச்சொன்ன 1 குணம் உள்ளவர்கள் ஆத்ம ஸ்வ ரூபத்தைப் பிரபாஸம் இல்லாமல் உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள்—

2. ஆசையும், கோபமும் இல்லாமல், ஆத்மாவை உள்ள படி அறியவேண்டுமென்று 3 பிரயத்தனப்பட்டு, ஆத்மாவில் 4 எஸ் லாவித ஸுகங்களுமிருப்பதாக எண்ணி, இதர விஷயங்களில் 5 தோஷங்களைப் பார்த்து, மனதை ஜயிக்கிறவர்களுக்கு ஆத்மாவை ப்பார்ப்பதனால் வரும் ஸுகம் அவர்களைச் சுற்றிலும் இருக்கிறது. அதாவது அவர்கள் 6 கையிலிருக்கிறது. [26]

சுவ—உதூ கஸ்ட்யோமம் ஸூசுக்ஷுமாத்யோமஸிரஸு
ஜம்பலம்ஹரிதி—

ஹஸுடாநு க்ருக்ஷா ஸவமிஸுடாஹ்யாஸுக்ஷுமஸெவாந்த
ரெ ஹுஸெவா ॥ ஸ்ராணாவாநென ஸுநென க்ருக்ஷா நாவா
ஹுஹாஹாரிணௌ ॥ [26]

யதெஹி யநெநாவஸுஜிஜீகூகிநெடாக்ஷவராயணம் ॥

விமதெஹாஹயகெடாபொ யஸுடா ஜோகூவநவ ஸம் ॥ [26]

1. இந்த குணங்களாவன— 1. பிடித்த வஸ்துவினால் ஸத்தோஷமும், பிடிக்காத வஸ்துவினால் வருத்தமும் இல்லாமை. 2. ஆத்மாவைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களில் ஆசையில்லாமை. 3. ஆத்மாவைத் தவிர, வேறு வஸ்துக்களை அனுபவித்து வரும் ஸுகத்தில் இருக்கும் கெடுதிகளை நினைக்கை. 4. ஆத்மாவையே எல்லாவிதமான இன்பமான வஸ்துக்களாக நினைப்பது. 5. ஆசையின் வேகத்தையும், கோபத்தின் வேகத்தையும் தடுப்பது. 6. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அனுசூலத் தையே செய்ய ஆசைப்படுவது. இவைகளில் 6-வது குணமானது எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரேமாதிரி என்கிற பார்வைக்கு மிகவும் உயர்ந்த ஸாதகம். இந்தப் பார்வை துளி வந்தால் இந்தக்குணம் வரும் அதால் இந்தப் பார்வை வளரும்.

2. இது 23-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

3. இது 20, 21-வது சுலோகங்களின் பொருள்.

4. இது 24-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

5. இது 22-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

6 கையிலே ஒரு கழியை வைத்துக் கொண்டு அதினாலே மரத்திலிருந்து பறிக்க வேண்டிய பழம் போலன்று, கையிலேயே இருக்கிறது.

4. இரத்திரியங்களை விடயங்களில் விடாயல் தடுத்து என்பது விடயங்களைத் தொடர் ஆரம்பித்தவைகளைத் தடுப்பது. இங்கே “போகாதபரி பண்ணி” என்பது அதிநுடைய பலனாய் தன்னடையே விடயங்களைப் போகாததைத் தொடர்பு. ஆகையினாலே ஓடுகளங்கதியை இரத்திரியங்களைத் தொடர் தொடர்பு.

எண்ணமும், போகாதபடி பண்ணி, அதனுலேயே ஆசையும், பயமும், கோபமும் போய், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதையே பிரயோஜனமாக நினைத்து, எவன் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு பழக்கம் பண்ணுகிறானோ, அவன் எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தால் விடப்பட்டவனே. அதாவது ஆத்மாவைப் பார்க்கிறபோதும், ஆத்மாவைப் பார்க்கப் பழக்குகிறபோதும், எப்போதும் துக்கப்படாதவன். [27—28]

உதஸ்ய சித்யநெரிதி ககநெடுதி கதயுதா கஸ்ய கடு
பொமஸ்ய யொம சிரஸஸ்ய ஸுஸகதாரிஹ —

ஹோகூரம் யஜேதவஸாம் ஸவயுதொகரிஹேஸூரம் |

ஸுஹ்யுஷம் ஸவயுஹிதாநாம் ஜோகூரம் சாம்ஸாம்சிபுஹதி ||

யஜேதவஸாம் ஹோகூரம் ஸவயுதொகரிஹேஸூரம் ஸவயுஹிதாநாம் ஸுஹ்யுஷம் சாம் ஜோகூரம் சாம்சிபுஹதி. ககரி
யொமகரணவஸ ஸவயுஹதி | ஸவயுதொகரிஹேஸூரம்-ஸ
வயுஷாம் தொகெஸூராரணாசிஸூரம் | “தஜீஸூராரணாம்வாசி
ரிஹேஸூராரி”தி ஹி ஸ்ரூயதெ | சாம் ஸவயுதொகரிஹேஸூரம்
ஸவயுஸுஹ்யுஷம் ஜோகூரம் சீடாராயநரூபவஃ கடுயொமஹதி
ஸுஹேந தத்ரு ப்ருவதக்த ஹ்யுஷம் | ஸுஹ்யுஷ சூராய
நாய ஹி ஸவெயு ப்ருயதக்தெ ||

ஹதி ஸ்ரீஹமயகூரரிநாஹவிரலிதெ ஸ்ரீ சீதீகாஹாஹே

வஹெரிஹ்யாயம் |

அவ— கீழ்ச்சொன்ன கர்ம யோகத்தை பிரயாஸமில்லாமல் செய்வதற்கு வழியைச் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தில் செய்யப்பட்ட எல்லா யக்ஞங்களாலும், தபஸ்ஸு
களாலும் நான்தான் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறவன். நான்தான்
எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹாராஜா. எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்
க்ஷேமத்தை நினைக்கிறவனும் நானே. இப்படி என்னை ஒருவன்
நினைத்து கர்ம யோகத்தைச் செய்தால், அதாவது கர்ம யோகத்
தைச் செய்யும்போது என்னை இந்தமாதிரி நினைத்தால் அதைக்
கொஞ்சங்கூட வருத்தமில்லாமல் ஸந்தோஷத்துடன் செய்வன்.
மிகவும் இன்பமான மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்தால், எவ்வளவு
வேலைகளைச் செய்தாலும் மாமியாருக்கு வருத்தமிராது. பாமஸர்
கோஷமாக இருக்கும். அதுபோல.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம;

ஸ்ரீஸிதெ ராரிநாநாப நஸி ||

ஷஷோதயாப ||

—:0:—

ஸ்ரீஹவாநாவா—

சுநாஸ்ரிதெ கசி-வமலு காய-கசி கரொகி ய ||

ல ஸஸ்யாவீ வ யொயீ வ ந கிரழிந-வாகி-ய || [க]

உக-கசி-யொமஸுவரிகர || ஐதாநீ ஜாநயொமகசி-
யொமஸாயுரதாவொகநாநிவயொமாஜாஸவியிராவ
தெ தசு-கசி-யொமஸு கிரவெகஸாயநகலு ஐயிதா-
ஜாநாகார-கசி-யொமொ யொமஸிரஸொநிவெதெ

கசி-வமலு-ஸும-கசிநாஸ்ரிதெகாய-கசி-நாஸா-
நஸிவ காய-ஸவ-தாநாஸஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-
ஷாராயநாநிவதயா கெகெ-ஸி ஸுயொஜ-ந ததா-
யு-கி-ஸி-ஸி-ய-கசி கரொகி ஸ ஸ-நாஸிவ-ஜாநயொ-
மகிஷு-யொயீ-கசி-யொமகிஷு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-
யொமஸாயநாநிவதொஸயகிஷு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-
கி-ய-ந வொகிதயஜாநிவெ-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-
ஜாநகிஷு-தஸு-ஸி ஜாநகிஷு-ஸு-ஸு-ஸு-
ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-
[க]

அவ— அங்கங்களுடன் கர்மயோகம் சொல்லப்பட்டது.
ஞான யோகத்தினாலும், கர்ம யோகத்தினாலும் வரக்கூடிய ஆத்-
மாவின் பார்வையைப் பழக்கும் வழியை இந்த அத்தியாயத்தில்
சொல்லுகிறார். முதலில் ஞான யோகத்தின் உதவியில்லாமலே,
கர்ம யோகம் ஆத்மாவின் பார்வையை உணர்பண்ணும் என்கிற
விஷயத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, அது ஞான ரூபமாயிருக்-
கிறதென்றும், முடிவில் ஆத்மாவின் பார்வையைக் கொடுக்கு-
மென்றும் முன் சொன்னதையே சொல்லுகிறார்—

கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஸுவர்ணம் முதலான பலன்களில்
ஆசையை விட்டு, நமக்கு மிகவும் வேண்டியவரான புகலாணுக்குப்

பிரீதியை உண்டாக்குவதால் கர்மங்களே நமக்குப் பிரயோஜனம், வேறு ஒன்றும் வேண்டாம் என்று நினைத்து, எவன் ஸந்தோஷத் துடன் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் ஞான யோகத்தையும், கர்ம யோகத்தையும், இரண்டையும் செய்கிறவன். யக்கும் முதலான கர்மங்களைச் செய்யாத ஞான யோகக்காரன் அப்படியல்ல. அவனுக்கு ஞான யோகம் ஒன்றுதான். [1]

சுவ—உத்யுக்ஷணகரீடுபொமெ ஜோநபுஷ்யத்யூஹ—

யம் ஸஹ்யாஸ உதி ப்ராஹுயெபுமம் தம் விலி வாண்ய |
ந ஹ்யுஸஹ்யஸ்கலெபொ யொயீ ஹவதி கஸுந || 12 ||

யம் ஸஹ்யாஸ உதி ஜோநயொம உதி-சூத்யாயாத்ஜோநபிதி ப்ராஹுஸ்கலெபொ யொயீ ஹவதி கஸுநமெதி | சூத்யாயாத்ஜோநஸ்யாநெந சுநாதூதி ப்ரக்யதாவாத்ஸுஸ்கலெபி ஸஹ்யஸ்கலெபொ யெந ஸ ஸஹ்யஸ்கலெபி, சுநெவம் ஹிதஃ ஸஹ்யஸ்கலெபி | ந ஹ்யுதெஷ்டு கரீடுபொமிஷ்டு சுநெவம்ஹிதஃ கஸுந கரீடுபொயீ ஹவதி | 'யஸ்ய ஸவெபு ஸ்விஹாஸாஃ காலெஸ்கலெபிவஜிதகாஃ' உதி ஹ்யுத்யூ || 12 ||

கர்ம யோகத்தை ஞான யோகமென்றே நினை—அதாவது ஞான யோகமென்பது ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவு. அது கர்ம யோகத்திலும் இருக்கிறது. ஆத்மாவின் உண்மையை அறியாமல், அதாவது—ஆத்மாவே உடம்பு என்கிற எண்ணத்தை விடாமல், ஒருவனும் கர்ம யோகம் செய்ய முடியாது. இந்த ஸங்கதி 4-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. [2]

சுவ—கரீடுபொமவனவாஸுரோஷெந யொமம் ஸாடியதீ த்யூஹ—

சூரூரூக்ஷாபிடுநெயெபுமம் கரீடு காரணபுஷ்யதெ |
பொமாரபுஷ்யதெஸ்யஸுரோஷெந காரணபுஷ்யதெ || 13 ||

பொமடி-சூதாவனொகநம்ப்ராஹுபிஜொபிடுபுக்ஷாஃ

அவ—எப்போது ஏறினவன் ஆகிறான் என்றால் சொல்லுகிறார்—

எப்போதும் ஒருவன் ஆத்மா ஒன்றையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால், அதைக்காட்டிலும் வேறான விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலும், அதற்கு வேண்டிய வேலைகளிலும், எவனுடைய இந்திரியங்கள் தாமாக்கவே செல்லாதோ, அப்போது அவன் உடம்புதான் ஆத்மா என்கிற எண்ணத்தை அடியோடு விட்டு, “ஆத்மாவைப்பார்க்கிறவன் (ஏறினவன்)” என்று சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் ஏறுகிறவனுடைய இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் போகத்தகுந்தவைகளாய் இருக்கிறபடியால், விஷயங்களில் இந்திரியங்கள் போகாதிருப்பதைப் பழக்குவதாகிய கர்மயோகத்தைத்தான் அவன் செய்யவேண்டியது.

(4)

சுவ—தஷேவாஹ—

உஹரொஹாதிநாஹாதிநாஹாதிநாவலாஹபெசு |

சூரெஹ ஹ்யாதிநாஹாதிநாஹாதிநாவலாஹபெசு || ௫ ||

சூதநா தீநலா-விஷயாதநாஹாதிநாவலா சூதநா
தீநலாஹாதிநாவலாஹபெசு | தவிவாதிநாஹாதிநாவலாஹபெசு |
சூரெஹ-தீநலாஹ ஹ்யாதிநாஹாதிநாவலாஹபெசு, தஷேவாதிநாஹாதிநாவலாஹபெசு ||

|| ௫ ||

அவ—கீழ் இரண்டு சுலோகங்களில் சொன்ன அர்த்தத்தை விரித்துச்சொல்லுகிறார்—

மனதை ஆத்மாவைத்தவிர வேறு விஷயங்களில் போகவிடாமல் அடக்கி, ஆத்மாவையே பார்க்கும்படி செய்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, ஆத்மாவுக்கு கேஷமத்தை உண்டிபண்ணவேண்டும். மனதை அடக்காமல் ஆத்மாவைக்கெடுக்கக்கூடாது. ஆத்மாவிற்கு மனது தான் பந்து (உறவு). மற்ற பந்துக்கள் நல்லதைக்கெடுத்தாலும் மனது ஸரியாக இருந்தால், அவர்களால் கெடுக்க முடியாது. ஆத்மாவிற்கு மனது தான் சத்துரு. மற்ற சத்துருக்கள் நல்லதைச் சொன்னாலும், மனது கெடுதலாயிருந்தால், அவர்களால் அனுக்ஷமில்லை.

[5]

வெய்யாசாத்தாழ்வாசர் பெருமானே தவிர வேறு யாருமில்லை !
சுந்தரத்தேவனார் பாடியிருக்கும் வந்தவனே தவிர வேறு யாருமில்லை !

[illegible]

எவனால் மனது விஷயங்களில் போகாமல் தடுக்கப்படுகிறதோ, அந்த மனது அவனுக்குத் துணை. எந்த மனது எவனால் தடுக்கப்படவில்லையோ, அவனுக்கு அது சத் துருபோல் ஆகியவின் சேதமத்தைத் தடுக்கக்கூடுமா.

[6]

சுவ—யொமாநஹயொமுராவஸௌதுதெ—

ஜிதாத்தும் பூசாந்தஸு வாரோதீதா ஸரோஹிதம் |
ஸீதோஷஸுபஷுஃஷெஷு தயா ரிநாவரோநயொஃ ||௭||

ஸ்ரீதெர்வாழ்வுஸுபாஷிவெஷு ரோநாவரோநயொஸு ஜி
தாத்நம்-ஜி தநெஸம்: விகாராஹிதநெஸம், ப்ரஸாம்-தஸ்ய நெ
வரி வாரோதா ஸரோஹிதம்-ஸஜிமாஹிதம்-ஸுரோவெணாவஸ்யி
தம் | ப்ரத்யுமாஜ்ஜா சுத்ர வாரோதேத்ரோயுதெ, தநெஸ்யுவ
ப்ரக்யதக்யாஸி | தஸ்யாவி ப்ரவ-ப்ரவ-பாவஸ்யாவெக்யா
வாரோதக்யாஸி | சூத்ரா வாரம் ஸரோஹித ஐகியாநக்யம் || ॥௭॥

அவ—ஆத்மாவைத் தீயானம் பண்ண ஆரம்பிப்பதற்குத்
தகுந்த இருப்பைச் சொல்லுகிறார்—

எப்போது குளிரையும், சூட்டையும், ஸுகத்தையும், துக் கத்தையும் அனுபவிக்கும்போதும், ஒருவன் தன்னைப்பெருமைப் படுத்துகிறபோதும், அவமானம் பண்ணுகிறபோதும், எவனுக்கு மனது கலங்காமல் இருக்கிறதோ, எவன் கண் முகலான இந்திரி

யங்களை வெளியில் விடாமல் இருக்கிறதே, அப்போது அவன் ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ணத்தகுந்தவன்.

சுலோகத்தில் பரமாத்மா என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு ஜீவாத்மா என்றுதான் பொருள். முன்னே உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால் தன்னை உடம்பாகவே எண்ணினான். இப்போது உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகத் தன்னை எண்ணியிருப்பதால், அவன் (பரமாத்மா) உயர்ந்த ஆத்மாவாகச் சொல்லப்படுகிறான்.

[7]

ஜோநவஜோநததுஷ்டா தா கடுபுஷ்டா விஜிகெஹ்யம் |

யுத்ய உத்யுஷ்டெ யொயீ ஸுஜொஷ்டாஸூகா ஹநஃ || 4 ||

ஜோநவஜோநததுஷ்டா-சூக்ஷ்மரூபவலிஷ்டயெண ஜோநெந தஸ்ய உபுக்யதிவிஸஜாதீயாகாரவிஷ்டயெண ஜோநெந உத்யுஷ்டநஃ | கடுபுஷ்ட-ஷெவாஷ்டுஷ்டாஸூகாநுவத்யுஷ்டாந ஸவபுஷ்டாபாரண ஜோநெநகாகாராத்மி ஸ்மிதஃ | ததவஸவ விஜிகெஹ்யம் ஸுஜொஷ்டாஸூகாஹந-புக்யதிவிஷ்டுஷ்டரூப வநிஷ்டதபா பூக்யதவஸூவிஸெஷெஷு ஹொமுகூலா லாஷ்டாஷ்டாஸூகாஹநெஷு ஸுபூயொஜெநா யஃ கஜீயொயீ ஸ யுத்ய உத்யுஷ்டெ | சூதாவதொகநரூபவயொமா ஷொஸாஹுத்யுஷ்டெ || 4 ||

எவன் பொதுவாய் ஆத்மா என்று ஒன்று இருக்கிறது என்றும், உடம்பிற்கும் அதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறதென்றும், அறிந்து அதனால் ஸந்தோஷத்தையடைந்து, அநேக விதமான உடம்புகளில் ஆத்மா இருந்தபோதிலும், எல்லாவற்றிலும் ஞானஸ்வரூபமாய், ஒரே மாதிரியாய் ஆத்மா இருக்கிறதென்று தீர்மானித்து, அந்த எண்ணம் உறுதியாய் இருப்பதால், இந்திரியங்களை ஜயித்து, உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறபடியினால், உலகத்திலுள்ள மற்ற வஸ்துக்களில் பிரீதி இல்லாமைபால் தங்கத்தையும் ஒட்டிச்

1. ஒட்டுச்சல்லிக்கும், கருங்கல்லிக்கும் வித்தியாஸம் இருந்தபோதிலும் இரண்டையும் ஒரேமாதிரி எப்படி அலக்யம் பண்ணுகிறார்களோ, அதேமாதிரி கருங்கல்லிக்கும் தங்கத்திற்கும் வித்தியாஸம்

சல்லியையும், கருங்கல்லையும் ஒரே மாதிரியாய் நினைக்கிறோனோ, அவன் ஆத்மாவின் பார்வையைப் பழக்கம் பண்ணத் (தீயானம் பண்ண) தகுந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான். [8]

சுருத்தியாவ

மூன்று நிதாரண ஊர் நகியுமென்று மெய்யுறு.

ஸாயுஷி உ பாவஷா ஸுஸாதிவிபுரிஷ்டெ ||௬||

வெயாவியெவாநாநீகாரெண ஸூகரிதெவின்னஸூகா
 டி: | ஸவயவெவா ஹிநெதெவின்னா திருாணி | காரெயா நிதித்
 தொதநெயுடலுஃ | உமயநெகைவாவாடி உமயநஹி தா உடா
 ஸீநா: | ஜந்த வநவொமயநஹிதா யெயுஸா: | ஜந்தவநவா
 ஹிஷெஹ்வொ கெஷா: | ஜந்த வநவ ஹிநெதெவின்னா வைய
 வ: | ஸாயவொயடிசீநா: | வாவா:வாவசீநா: | சுநெத்
 சுயெயாஜந்தயா ஸூகாநிதிநி: பூயொஜநாவா
 திரொயாவாவாஹு தெஷா வசீவொயிநெயாநாஸூலாஹு
 கெ வியிஷெதெ ||

1 உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஜனங்களில் சிலர்வேண்டியவர்கள் என்றும், சிலர் வேண்டாதவர்கள் என்றும், சிலர் இரண்டிமில் மிருத்தபோதிலும், இவை யிரண்டையும் ஒரேமாதிரி அலகியம்பண்ணுகிறான். அவைகளில் எதினாலும் அவனுக்குப் பிரயோஜனமில்லை. பிரயோஜனமில்லாமையில்தவகனெல்லாம் அவனுக்குஸமமாயிருக்கின்றன.

1. சுலோகத்தில், வேண்டியவர்களை ஸுஹ்ருத்—மித்ரா—பத்னா—என்கிற மூன்று சொற்களால் சொல்லியிருக்கிறது. இவர்களில் பத்னாக்கள்—தகப்பனார் முதலானவர்கள். மித்திரன்—ஸமான வயதுள்ள வேண்டியவன். ஸுஹ்ருத் என்பவன் ஸமமானவயதில்லாத கேமத் தையே நினைக்கிறவன். வேண்டாதவர்களை ‘அரி, துவேஷ்ய’ என்கிற சொற்களாலே சொல்லியிருக்கிறது. பத்னா என்ற சொல்லுடன் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதினாலே, ‘துவேஷ்ய’ என்ற சொல் பிறப்பாலேவிரோதியைச் சொல்லுகிறது. ‘அரி’ என்கிற சொல்லானது ஒரு காரணத்தினாலே விரோதியாயிருக்கிறவனைச் சொல்லுகிறது. ‘உதாலிக’ என்பவர்கள் ஸ்கேஹத்திற்கும் துவேஷத்திற்கும் காரணமில்லாததால் இரண்டும் இல்லாதவர்கள். மத்யஸ்த என்கிற சொல்லானது பிறப்பினாலே இரண்டும் இல்லாதவர்களைச் சொல்லுகிறது.

லாதவர்கள் என்றும் மூன்று விதமாய்த்தோன்றுகிறார்கள். இதுவும் தவிர, பொதுவாய் ஜனங்கள் நல்லவர்கள் என்றும், பொல்லாதவர்கள் என்றும் இரு வகை. எவன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறானோ, அவனுக்கு கீழ்ச்சொன்ன பிரிவுள்ளவர்களால் லாபமுமில்லை, நஷ்டமுமில்லை. அதனால் அவர்களிடத்தில் பிரீதியுமில்லை. துவேஷமுமில்லை. அவனுக்கு ஒருவராலும் பிரயோஜனம் இல்லாதபடியால், அவர்கள் எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாய்த் தோன்றுகிறார்கள். 1 [9]

பொய் யுஜீத ஸததரீதூநம் ரஹஸி ஸ்ரீதஃ |

வனகாசீ யதவிதூதா நிராஸீரவரிமுஹம் || ||க||

பொய்-உத்தூகாரகரிக்யொமகிஷ்டஃ, ஸததம்-சஹரஹ யெபாமகாநெ சூதூநம் யுஜீத-சூதூநம் யுதூம் கூலீத த, ஸூதூ-நகிஷ்டம் கூலீதெதூய-ஃ | ரஹஸி ஜநவஜீத தெ கிஸ்ரஸே டெஸெ ஸ்ரீதஃ | வனகாசீ-ததூரவி ந ஸதீதீ யஃ யதவிதூதா-யதவிதூதஸஃ, நிராஸீ-சூதூஷிகிரிதே க்யுதே வஸூமி நிரவெகூஃ, சவரிமுஹம்-ததூகிரிதே க ஸ்ரீஸிஷிஷி ரீதாரஹிதஃ || ||க||

அவ—இந்த அத்தியாயம் யோகத்தின் பழக்கத்தினுடைய விதியைச் சொல்லவந்தது. அதைச் சொல்லுகிறார்.

கீழ்ச்சொன்னபடி கர்மயோகம் செய்கிறவன் 2 ஒவ்வொரு

1 இந்த மூன்று சலோகங்களில் ஆத்மாவின் அறிவுநிலையாய் நிற்பதற்கு அடையாளங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. (1) உடம்பினால் வருவதையும், மனதினால் வருவதையும் ஜயிப்பது. இது 7-வது சலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (2) பணம் காச முதலானவைகளை ஜயிப்பது. இது 8-வது சலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (3) மனிதர்களை ஜயிப்பது. இது 9-வது சலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்தக் கடைசி ஜயமானது மற்றவைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது.

(2) சலோகத்தில் 'ஸததம்' என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு எப்போதும் என்று பொருள். எப்போதும் கர்மயோகத்தை செய்யமுடியாது. அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்றும் யோகசாஸ்திரத்தில் சொல்லவில்லை. ஆகையினாலே இங்கே அந்த சொல்லிற்கு ஒவ்வொரு நாளும் யோகம் செய்வதற்குத் தகுந்ததாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது—ஸத்வ குணம் மேலிட்டு இருக்கிற எல்லாக் காலங்களிலும் என்று பொருள்.

நாளும் யோகம் செய்யும் காலத்தில் மனதால் 1 ஆத்மாவைப்பார்க்கவேண்டும். ஜனங்களில்லாமலும் 2 வெளியில் இருக்கிற ஜனங்களின் சப்தம் கேளாமலும் இருக்கிற இடத்தில் 3 தனியாக இருந்து கொண்டு, 4 மனதை வேறு விஷயங்களில் விடாமல், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களைவேண்டாமலும், அவைகளைத் தன்னதென்று எண்ணாமலும் ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும்.

[10]

ஸுவெள ஷெஸெ பூதிஷாவூ ஸ்ரீராரீஸநரீதநீ !
 நாதூ ஹிதம் நாதீநீவம் வெராஜிநகம்ஸொதாபு || 1 கக ||

ததெஞ்சாழ்ம் பீநம் ஸூகா யதறிதெஹ்யகியு ।
உவவியுராவநெ யுஜாஜெயாமபாநவியுபயெ ॥ ||கஉ॥

1. ஆத்மாவைத்தியானம் பண்ணுங்காலத்திலும் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். தியானம் நிறைவேறினபிறகும் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். முதல்பார்வையை தியானம் என்றும், இரண்டாவது பார்வையை ஸாக்ஷாத்காரம் என்றும் சொல்லுகிறது. முதல்பார்வை பிரயாஸத்தால் வருகிறது. இரண்டாவதுபார்வை அதிகப்பழக்கத்தால் தானாகவே வருகிறது முதல்பார்வையை உண்டுபண்ணுகிறது என்றும், இரண்டாவதை உண்டுபண்ணப்பட்டது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இரண்டும் வேறல்ல. முன்சொன்னபடி இருப்பு (அவஸ்தை) மாத்திரம் வேறு.

2. சுலோகத்தில் 'ரஹஸ்யி' என்கிற சொல்லிற்கு ஜனங்கள் இவ்
லாத இடத்தில் என்றுபொருள். அந்த இடத்திலும் வெளியில் இருக்
கிறவர்கள் சொல்லும் சப்தமானது வந்தால் மனதுஅடங்கி இருக்காது.
ஆகையினாலே வெளியிலிருந்து வரும் சப்தம் வராத இடம்என்று அந்த
சொல்லிற்கு பொருள் கொள்ளவேணும்.

3. ரஹ்ஸ்யமான இடத்திலும் சிஷ்யன் முதலான மிகவும் கீட்டி
னவர்களுந் இருக்கக்கூடாடுதென்று கருத்து.

4. சலோகத்தில் சித்த என்றும், ஆத்மா என்றும் இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. ஆத்மான்வத மனது. சித்தம் என்பது ஒன்றை நினைப்பதாகிய வேலையைச் செய்யும்போது மனதிற்குப்பெயர். ஆகையினாலே மனதை வேறொன்றையும் நினைக்கும்படி வீட்டாமல் என்று பொருள்.

களில் மற்ற இந்திரியங்கள் போகாமல் அடக்கி, தனக்கு 1 ஸம்
ஸாரம் போவதற்காக ஆதமாவைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க
வேண்டும் [11-12]

ஸரீம் காயஸிரொத்ரீவம் யாராயநவவம் ஸ்விரடி |
ஸம்பெக்ஷ நாவிகாமு ஸம் கிஸுநாநவவொகபந ||கந||
புஸாந்தாதா விமதவீஸு ட்ஹவாரிவ் தெ ஸ்விதம் |
நெஸ்யபிஜி ஜிவ்ஜிதா யுகு சுவலீத ஜிதா || கச ||

காயஸிரொத்ரீவம் ஸரீஜவம்-ஸாவாபுரயதயா ஸ்விரம்
யாராயந, கிஸுநாநவவொகபந, ஸ்நாவிகாமு ஸம்பெக்ஷ,
புஸாந்தாதா-சுத ஜிவ்ஜிதா, விமதவீஸு ட்ஹவாரி
யுகுதா நெஸ்யபிஜி ஜிவ்ஜிதா யுகு சுவலீத ஜிதா சுவலீ
த-ஜிவ்ஜிதா விவ்ஜிதா || ||கந கச||

உடம்பு, தலை, கழுத்து, இவைகளைக்கொண்ட இல்லாமலும்,
அசங்காமலும் இதேமாதிரி நிலையிருந்துகொண்டு (சாய்மானம்
இருக்கிறபடியால் அசங்காமல் நிலையிருக்க முடியும்) 2 நாலு
பக்கமும் பார்க்காமல் இருப்பதற்காகத் தன் மூக்கின் நுனியைப்
பார்த்துக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமுள்ளவனுப் பயமில்லா

1. சுலோகத்தில் 'ஆதமாவிற்கு சுததி உண்டாவதற்காக' என்கிற
பொருளுள்ள சொல் இருக்கிறது. ஆதமாவிற்கு அசுததியானது கர்ம
ஸம்பந்தந்தான். இவ்வே மனக்கலக்கம் என்கிற அசுததி சொல்லவல்லது.
ஏனென்றால் மனக்கலக்கம் போனவன்தான் இரதயோகத்தைச் செய்
கிறான்

2. கண்கள் நாலுபக்கமும் போகாமலிருப்பதற்காகத்தான் யோ
கம் ஆரம்பிக்கிறகாலத்தில் மூக்கின் நுனியைப்பார்ப்பது. கண்ணுமூக்க
கொண்டே வெளியிலிருக்கிற வஸதுகளைப்பாராக்காமல் இருக்கலாம்.
ஆனால் அபயம்செய்வதால் தூக்கம் வரதுவிடும் அதற்காக மூக்கின்
நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டியது. தியானம் செய்வத
ற்கு மூக்கைப்பார்ப்பதும் இடஞ்சலாகையால், தியானத்திற்கு இடஞ்சல
ன்னியில் கண்களை மூக்கிலவைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதுக.

மல் 1 ஸ்திரீகளை நினைப்பது, பார்ப்பது, பேசுவது முதலானவை இல்லாமல், மனதை அடக்கி, மிகவும் அழகான என்னுடைய திருமேனியில் அதை நிறுத்தி, ஜாக்கிரதைபாய் அதையே நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். [13-14]

யாஜ்ஞஹ்வம் ஸுஷாந்தூநம் யொதீ நியதரோநஸஃ |

ஸாணி நிவ-பாணவரபோம் உதம்ஸ்யாபிமஹதி || ||கடு||

வனவம் சீயி வராவ்ரிநு ஸ்ஹணி வாராவொஷாத்ஜெ உந ஸ்ராவாபுறயெ ஸுஷாந்தூநம்-உநொ யாஜ்ஞ நியதரோந ஸஃ-உதம்ஸ்யாபிமஹதி க்ருதரோநஸதயா திஸ்ராவோநஸஃ உதம்ஸ்யா நிவ-பாணவரபோம் ஸாணிபிமஹதி நிவ-பாணகாஷாரா-பவாம் உதம்ஸ்யா சீயி ஸம்வ்ரிசாம் ஸாணிபிமஹதி || ||கடு||

அவ—ஜீவஸ்வரூபத்தை நினைக்கவேண்டிய காலத்தில் தேவரீரை ஏன் நினைக்கவேண்டும்? என்றால், சொல்லுகிறார்:—

இப்படி மஹாபுருஷனான என்னுடைய அழகாயும் பாபத்தைப் போக்குகிறதுமான திருமேனியை நினைப்பதால் வந்த எந்தோஷத்தினால் மனது சுத்தமாகி, ஒரேஇடத்தில் நிற்கும்படிசக்தி உண்டாகி, ஜீவனைத்தியானம் செய்து, கடைசியில் என்னைப்போல் பசி தாறுமில்லாதவனாய், எல்லா ஸுகங்களையும் உபடைவன்.

1. ஸ்தனங்கனையுடைய மாம்ச பிண்டத்தை (ஸ்திரீயை) இன்பமாக நினைப்பது, பார்ப்பது, அதுதன்பேசுவது முதலானவைகள் கூடா தென்று கருத்து.

2. இந்த ஆறுசுலோகங்களாலே யோகம் என்கிற தியானம் சொல்லப்பட்டது. தியானம் என்றால் ஒன்றை வேறுஎண்ணம் கலப்பில்லாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. இதுதான் ஸமாதிஎன்பதும். இரண்டிற்கும் வித்யாஸம் என்னவென்றால், ஜீவனுடைய தியானத்தில் வித்தியாஸமில்லை. பகவானுடைய தியானத்தில் உண்டு. அதாவது பகவானுடைய திருமேனியையும்சேர்த்து நினைத்துக்கொண்டிருப்பது தியானம். ஸமாதி யென்பது பகவானுடைய திருமேனியை விட்டு ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. தியானம் நிலையாய் நிற்பதற்கு ஆறு அங்கங்கள் வேண்டியது. அவையாகன—யமம், வியமம், ஆஸனம், பிரானாயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாசீனை, இவை

சுவ — வனவபோதயொமரோஹோணஸ்ய ஶ்நொநெநெபுயு
ஹெதுஹுதாஹ் ஶ்நெஸொ ஹவதி ஸுஹாஸ்யெ ஶ்நித்
வியாய சுநுடிவி யொமொவகரணரோஹ —

நாத்யுஸ்தஸு பொமொஶ்நி ந ஶ்நெகாஶ்நெஸுதஃ |
நவாதிஸ்தஸுஸு ஜாஶுதொ நெநவ யாஜி-ஶ்ந ||கசு||

யுதாஹாரவிஹாஸ்ய யுதஶ்நெஷ்நு சுபுஸு |
யுதஸுஸுபாவவொயஸ்ய பொமொ ஹதி ஶ்நெஹா ||கௌ||

சுத்யுஸநாஶ்நெ பொமவிரொயிநீ, சுதிவிஹாராவி

களில யமம்என்பது ஸூது குணங்கள் அவைகளாவன — 1. அஹிமஸா
— ஒருவனுக்கும் ஒருவிதமான தொகையை உண்டெண்ணமை 2.
அஸுதயம் — ஒருவனுடைய சொத்தை அவன் ஸமமத மிலலாமல் எடுக்
காமை. 3. ஸத்தியம் — ஈடந்ததை ஈடதபடியே சொல்வது. 4. ப்ரமமசர்
யம் — ஸதிரீகளை இனப்பாக நினைப்பது பார்ப்பது முதலானவைகள் இல்
லாமை. 5. அபரிகரஹம் — ஒருவஸதுவிலும் தன்னது என்கிற எண்ணமில்
லாமை. இந்த அததியாயத்தில் ப்ரமமசரியம் 14-வது சுலோகத்திலும்,
அபரிகரஹம் 10-வது சுலோகத்திலும் சொல்லப்பட்டன. இவைகளைச்
சொன்னபோதே மற்ற மூன்று குணங்களும் இருக்க வேண்டுமென்று
விததம். நியமம் என்பது ஸூதுகுணங்கள். 1. படித்தவேதத்தை தினம்
சொல்லிக்கொண்டிருப்பது. 2. செளசம் அதாவது சுத்தியாயிருப்பது.
3. ஸந்தோஷம். 4. தபஸ. 5 பகவானிடத்தில் மனதை நிறுத்தி அவனை
நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. இந்த ஸூது குணங்களில் 3 வதும், 5வதும்
14 வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டன மற்ற மூன்று குணங்களும்
வேண்டுமென்றுவிததம். ஆஸனம் என்கிற அவகம் விஸ்தரமாகச் சொ
ல்லப்பட்டது. பிராணயாமத்தை இந்த இடத்தில் சொல்லவில்லை.
ஆனால் 5-வது அததியாயம் 27-வது சுலோகத்தில் சொன்னதை வைத்
துக்கொள்ளவேண்டும. பிரத்தியாஹாரம் என்பது சப்தம் முதலான விஷ
யங்களில் இரத்திரியங்களை போகவொட்டாமல் தடுத்து மனதிற்கு ஒத்து
வேலைசெய்யும்படி செய்வது. இதை 12-வது சுலோகத்தில் 'மற்ற இரதி
ரியங்களை அடக்கி' என்று சொல்லப்பட்டது தாரணை என்பது தியானம்
பண்ணவேண்டிய வஸ்துவில் மனதை நிறுத்துவது. இதை 13-வது சுலோ
கத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஆறு அவகங்களும் ஸூதநால
தான் தியானம் சரியாய் நடக்கும். (விஷ்ணுபுராணம் 6-வது அம்சம். 7-
வது அத்தியாயம். 36, 37, 38, 43, 61, 62 சுலோகங்கள்)

ஹாரொளவ | தயராதிரோத்ருஸ்தஜாமயெபு | தயராவாதிரோ
யாலாநாயாஸொள | திராஹாரவிஹாரஸு திராயாஸஸு
திராஸுபாவவொயஸு ஸகஸுஹொ-ஸுநாஸநொ யொ
மஸுஹொ ஹவதி || ௧௬-௧௭ ||

அவ—இப்படி யோகத்தை ஆரம்பிக்கும்போது மனதின்
தெளிவுக்காக அதைப் பகவானுடைய திருமேனியில் வைத்துத்
த்யானம் செய்பவனுமென்று சொல்லி, இப்போது யோகத்
திற்கு வேறு ஒரு உதவியைச் சொல்லுகிறார்—

அதிகமாகச் சாப்பிடுகிறதும் அடியோடு சாப்பிடாமல் இருக்
கிறதும், அதிகமாய் வேலை செய்கிறதும், கொஞ்சம் கூடவேலை
செய்யாமலிருப்பதும், அதிக தூக்கமும், அதிக விழிப்பும், அதிக
சிரமும் கொஞ்சங்கூட சிரமில்லாமலிருப்பதும் யோகத்திற்கு
இடஞ்சல். 2 நிதானமான ஆஹாரம், வேலை, சிரமம், தூக்கம்,
விழிப்பு இவைகள் உள்ளவனுக்குத்தான். எல்லா துக்கங்களையும்
போக்கக்கூடிய யோகமானது ஸரியாய் தடக்கும். [16-17]

யதா விநியதம் விதீரத்யநெவாவதிஷ்டெத |

நிஃஸூஹஸுபுக்காரெஷ்யோ யுக்த உத்யூஷ்யுதெததா ||௧௮||

யதா வ்யொஜநவிஷயா விதீரத்யநெவ விநியதம்-வி
ஸெஷண நியதம் - நிராதிஸயவ்யொஜநதயா தஸெத்ரவ
நியதம் நிரூபயவதிஷ்டெத,ததா ஸுபுக்காரெஷ்யோ நிஃஸூஹ
ஸுநு யுக்தஉத்யூஷ்யுதெ-யொமஹபு உத்யூஷ்யுதெ ||௧௮||

அவ— இதுவரையில் யோகத்திற்கு வேண்டியவைகள்
சொல்லப்பட்டன. இப்போது யோகதையைச் சொல்லப்போ
கிறார். அதற்கு முந்தி யோகம் செய்யத் தகுந்த தையை

1 வேலைஎன்கிற சொல்லிற்கு சோம்பல் போவதற்காகச் செய்யும்
வியாபாரம் என்றுபொருள். சிரமம் என்கிற சொல்லிற்குச் சிரமத்தைச்
கொடுக்கும்படியான வியாபாரம் என்றுபொருள்.

2 நிதானம் என்கிறசொல்லினாலே அதிகமும்கூடாது குறைவும்
கூடாது என்று காட்டப்படுகிறது. அதிகமும், குறைவும்தோஷங்கள்.

(இருப்பை) கீழே 4-வது சலோகத்தில் சொல்லப்பட்டதை ஞாபகப்படுத்துகிறார் —

ஆதமாவைப் பார்ப்பது தவிர, வேறு பிரயோஜனங்களை நினைக்காமல், ஆதமாவையே மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனமென்று நினைத்து, எப்போது ஆதமாவிலேயே மனது அசையாமல் நிற்கிறதோ, அப்போது எல்லா ஆசைகளும் ஒழிந்திருப்பதால், ஆதமாவைப் பார்ப்பதற்குத் தகுந்தவன் என்று சொல்லப்படுகிறான், [18]

யயா நீவொ நிவாதஸோ நெஐதெ லொவரோ ஸ்யுதா |
யொமிநொ யதவிதஸ்ய யுஜுதொ யொமரிதஃ ||கக்||

நிவாதஸோ நீவொ யயா நெஐதெ-ந வயதி கவய ஸ்யுதஸ்யிஷ்ட-கி யதவிதஸ்ய-நிவூதஸகமெதாரிநொவ்யுதெ யெபாமிநஃ சூதநி யொமம் யுஜுதஃ சூதஸாரிவஸ்ய ஸா உவரோ | நிவாதஸ்யுதயா நியூவஸ்யுதஸ்யுதஸக மெதாரிநொவ்யுதயா நியூவொ ஜூநஸ்ய சூதா திஷ் தீத்யுபுஃ ||கக்||

அவ-யோகதசையை(யோகத்தின் இருப்பை)ச் சொல்லுகிறார்.

காற்று இல்லாத இடத்தில் இருக்கும் விளக்கு எப்படி அசையாமல் 1 வெளிச்சத்துடன் இருக்குமோ, அப்படியே ஆதமாவைத் தவிர 2 வேறு வஸ்துகளில் மனதை விடாமல் அடக்கி, யோகம் செய்கிறவனுடைய 3 ஆதமா இருக்கும் அதா

1. அசையாமல் இருப்பதற்கு மலையை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். அப்படிச் சொல்லாமல் விளக்கை உதாரணமாகச் சொன்னதற்கு கருத்து—அது வெளிச்சத்துடன் இருக்கிறது என்று காட்டுவதற்காக.

2. சலோகத்தில் “மனதை அடக்கி” என்கிற சொல்லிற்கு மனதை “ஆதமாவைத் தவிர வேறுவஸ்துகளில் போகாமல் அடக்கி, ஆதமாவில் நிறுத்தி” என்று பொருள். மனதால் ஒன்றையும் நினைக்கக் கூடாதென்று சொன்னால், ‘யோகம் யுஞ்ஜீத’ என்கிற சொற்களோடு விரோதிகமும்.

3. விளக்கைப்போல் ஆதமா, அதன வெளிச்சம்போல ஆதமாவிலுள்ள ஞானம் எங்கிறஞ்ஜீதம், தாழ்மைப்போல் வெளியில் போகும்

வது காற்று இல்லாத இடத்தில் இருப்பதினாலே விளக்கு அசையாமல் வெளிச்சத்தோடு கூடி இருக்கிறது. அப்படியே ஆத்மாவைத்தவிர, வேறு ஒன்றையும் மனதால்கிணக்காதபோது, அவனுடைய ஞானம் என்கிற குணமானது நாலு பக்கமும் போகாமல் ஆத்மாவினிடத்திலேயே நிலையாயிருக்கிறது. அப்போது ஆத்மாவை நன்றாய் பார்க்கிறான்.

[19]

யதொவாரிதெ வித் திரும்பு யொமலெவயா ।

யத்ர வெவவாந்நாந்நாநம் வஸுநாந்நி துஷுகி || ௨௦ ||

ஸுவரிகாநிகம் யதஹுஜிதாஹுரிகீழியு ।

வெதி யத்ர நவெவாயம் ஸ்ரீதஸுநிகி தததத || ௨௧ ||

யம் ஸுஸா வாவரம் ஞானம் சிறுதெ நாயிகம் ததத ।

யஸுநி ஸ்ரீதெ ந ஸுஸெவ ந மாருணாவி விவாஸுதெ ||

தம் விஷாஹுஸெவஸெயொமலியொமம் யொமஸெஜிதத ।

ஸ நியுபெந யொதெஷா யொமொநிவிடெணெவதலா ||

யொமலெவயா ஹெதுநா ஸவயுத்ர திரும்பு வித்
யத்ர யொமெ உவாரிதெ-கதிஸயிதஸுவரிசிறிதி ரரிதெ,
யத்ரவ யொமெ ஸுந்நா-சிறலா ஸுந்நாநம் வஸுநு சுநுநிர
வெஷாரிதெநெவ துஷுகி! யதததீ-ஓயசாந்நெஷு
சுநாஹுரிகாநிகம் ஸுவம் யத்ரவ யொமெ வெதி-கநு
ஹவிகி யத்ரவ யொமெ ஸ்ரீதீ ஸுவாநிரெகெண ததத
ஹுவாந் வததியம் யொமம் ஸுஸா யொமாநிரதஸுநெவ கா
ஹுரிகெண நாவரம் ஞானம் சிறுதெ! யஸுநி யொமெ

மனது. காற்றடித்தால் விளக்கு அசையும். வெளிச்சம் குறையும். அப்படியே மனது நாலு வஸ்துக்களிலும் போகும்போது ஞானம் என்கிற குணம் மனதுடன் கூடப்போய் ஒன்றிலும் நிறைந்திருக்காது. கர்மம்போகிறவனாயில் இத்தகுணம் மனதுவழியாகவே விஷயங்களில் போகும். காற்றினின்றால் விளக்கு அசையாமல் வெளிச்சம் நன்றாய்த்தெரியும். அப்படியே மனது ஆத்மாவினிடத்திலேயே இருந்தால், இத்தகுணமும் அநிலையேன்கூடாது இருக்கும். அப்போது ஆத்மாவை நன்றாய்ப்பார்க்கலாம்.

ஸாக்ஷி ஸ்வரூபந் காஜாஸ்திதா ஸவ-பாநஸௌதத் ।
 திநஸௌவெஹி யத்ராஜே விநியய ஸரேததத் ॥ ௧௨௪ ॥
 ஸநெஸ்ஸநெஸ்ஸவாநெஸ்ஸஜ்ஜா யுத்திமுஹீதயா ।
 சூதஸாஹம் தீநத் துக்ஷா ந கிம்விஜ்ஜி விந்தயேய ॥ ௧௨௫ ॥

[illegible]

அவ—எந்த வஸ்துவிலும் என்னுடையது என்கிற எண்ணம் இல்லாமை முதலான அங்கங்கள் தனித்தனியாகச் சொல்லப்பட்டன. அவைகளை வருத்த மில்லாமல் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவும், யோகத்தை ஸுகமராய் செய்யலாமென்று காட்டுவதற்காகவும் அவைகளைச் சேர்த்து இங்கே நினைப்பு மூட்டுகிறார்.—

உலகத்தில் ஸ்காக்களும், துக்கங்களும் இரண்டு விதமாய் வருகின்றன—(1) கிளைவினால், (2) கண் முதலான இந்திரியங்க

யே மிதவும் உயர்த்தஸுட்கமாக அநுபவிக்கிறது. 4. அனதநிதத்த முடிநிதில்ல, 5. வேறு ஸுக்கங்களிலாவது, பெரிய துக்கத்திலுலாவது மனது அதிலிருந்து சலிக்கிறதில்ல.

1. கிளைவினால் வருகிறவைகள்—இவன் என்பிள்ளி, இது என்னிடம், இது என் பணம் என்று கிளைப்பதினாலே உண்டாகிற ஸுகங்களும், அவைகள் போவதினால் உண்டாகும் துக்கங்களும். இவைகளை என்னுடையவைகள் அன்று என்று எண்ணினால், அடியோடு விட்டுவிடலாம். இத்திரியங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால் உண்டாகும் ஸுகங்களுக்கும், துக்கங்களுக்கும் உதாரணம்—கடுமையான வெய்யிலில் மிதலும் குளிரீர்த்த ஜலத்தையே மேலே விட்டுக்கொண்டால் உண்டாகும்

ளுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால். முதல் விதமான எல்லா ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும்—அவைகள் நம்முடைய தன்று என்று அடிக்கடி நினைத்து—விடவேண்டியது. இந்த நினைவினால் அதை ஸுகமாய் விடலாம். இரண்டாவது விதமான ஸுகங்களும் துக்கங்களும் நினைவினால் விலக்க முடியாமைமூலம், அவைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தையும் வருத்தத்தையும் அடையாமலிருக்கவேண்டியது. எல்லா இந்திரியங்களையும், எல்லா விஷயங்களிலிருந்து 1 இழுத்து 2 நல்ல யோசனையினாலும் 3 உறுதியினாலும், அவைகளிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஒழித்து, மனதை ஆத்மாவின்மீது வை

ஸுகம். அதேகாலத்தில் கொடுக்கிற ஜலத்தை விட்டுக் கொண்டால் உண்டாகும் துக்கம். இவைகளை விடமுடியாது. ஆனால் இவைகளை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று நினைத்துப்பொறுத்தால், அவைகளில் ஸந்தோஷமும், வருத்தமும் உண்டாகாது. உலகத்தில் சொல்லம்பு, வில்லம்பு என்று இரண்டுண்டு. அதில் வில்லம்பைப்பொறுக்கலாம் சொல்லம்பைப் பொறுக்கமுடியாது. வில்லம்பினால் வந்த புண்ணுறியிடும். சொல்லம்பினால் வந்த மனதின்துக்கம் ஆறாது என்று சொல்வதுவழக்கம். ஆத்மஸ்வரூபத்தை என்றாக அறித்தவனுக்குச் சொல்லம்பு லக்ஷிய மில்லை. எவ்வளவு விவேகியாயிருந்தாலும், உடம்பில் முன்னுக் குத்தினால் வலிக்கும். அதைக்கஷ்டப்பட்டுப் பொறுத்துக் கொள் என்று சொல்லுகிறார்.

1. இப்படி இத்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து இழுப்பதற்கு பிரத்யாஹாரம் என்றுபெயர்.

2. யோசனை என்றால் உடம்புமேறு, ஆத்மாமேறு, ஆத்மாவைப் பார்ப்பதுதான் மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனம் என்கிற நினைவு.

3. உறுதிஎன்பது ஆரம்பித்த கல்லபழக்கத்தை எவ்விதத் தடவ்கல் வந்தாலும் விடாமல் செய்யவேண்டுமென்கிற நினைவு. இது அறிவினால் வரவேண்டியது.

4. ஒழித்து என்கிற சொல்லாதே பிரத்யாஹாரம் என்பது தியானத்திற்கு அங்கமென்று காட்டப்பட்டது. ஸாராம் செய்து சாப்பிடு என்றால், ஸாரகாணது சாப்பாட்டிற்கு அங்கம். அதுபோல்.

5. இதற்குத் தரண என்றுபெயர்.

த்து அதைத்தவிர 1 வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாது. [25]

யதொ யதொ திஸ்ரூதி சிவஸூனாஹிஸிஸு !

ததவூதொ நியனெடுதநாதுநெயு வஸம் நயெசு ||உசு||

வஸூவரவதயா சூதுதுஷ்ரிம் சிநம் யதொ யதொ வி
ஷயபூராவணுஹெதொஸுஹிநிஹிஸுரதி ! ததவூதொ ய
தெந சிநொ நியு சூதுதெயுவாதிஸயிதஸுவஹாவதயா வ
ஸம் நயெசு ||உசு||

நல்லதோ பொல்லாததோ பழகினதோ பழகாததோ மன
தானது ஒருஸங்கத்திலும் நிலையாய் நிற்கிறதில்லை. அதுவே அத
ற்கு வழக்கம். ஆதமாவை நினைத்துக் கொஞ்சங்கூட பழக்க
மில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவில் மனது நிலையாய் நிற்காமல், விஷ
யங்களில் ஆசையினால் எதெதில் போகிறதோ, அததவிருநது,
ஆத்மாதான் உயர்ந்த ஸுகம் என்று நினைத்து, மிகவும் சிர
மப்பட்டு, அதைத்திருப்பி, ஆத்மாவில் வைக்கவேண்டியது. இப்
படி எண்ணினால் மனதை ஸுகமாக அடக்கலாம். [26]

புஸானாநஸம் ஹெநம் யொமிநம் ஸுவஸிதே ||

உவெபதி ஸானாஜஸம் ஸுஹுஹிதிகௌஷ்டு || ||உஎ||

புஸானாநஸம் - சூதுதி நியூவசிநஸம் - சூதுதுஷ்ரிந
ஸம் ததவனவ ஹெதொஹிஸுரெஷகௌஷ்டு ததவனவ ஸா
னாஜஸம் - விநஷ்ரஜொமுணம் ததவனவ ஸுஹுஹிதம் -
ஸுஸுராவெணாலஸிதெநம் யொமிநம் சூதாநாஹுஹி
வசிதே ஸுவஸிதெபதி | ஹீதி ஹெதொ | உதுஸு
வாஹிவகாஹிஸுராவெஸுதுயு || ||உஎ||

மனதை வெளியில் விடாமல் ஆத்மாவிலேயே இருக்கும்

1. வேண்டியதோ வேண்டாததோ, இரண்டுமில்லாததோ ஒன்
றையும் நினைக்கக்கூடாது. ஆத்மாவைமாதிரம் நினைத்துக்கொண்டி
ருக்கவேண்டியது.

படி செய்வதால் எல்லா 1 பாபங்களும் போகின்றன. பாபம் போனால் ரஜோகுணம் போய்விடுகிறது. அப்போது யோகம் செய்கிறவன் 2 சுத்தமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறான். அப்போது ஆத்மாவை அனுபவிப்பதான உயர்ந்த 3 ஸுகம் தன்னடையே வரும். ஆத்மாவென்பது உயர்ந்த ஸுக ஸ்வரூப மாயிருப்பதால். [27]

வனவம் யுஜ்ஜநு ஸுஹார்த்தநம் யொதீ விமதகஷுஷஃ |
ஸுவெவந ஸ்ர ஹஸஸ்ப்ரஸுப்திக்ஷணம் ஸுவசீஸ்தாநதே ||௨௮||

வனவஃ-உதுஷ்டகாரண சூதநம் யுஜ்ஜநு தெநெவ விமதஸூதநஸிதகஷுஷஃ ஸ்ர ஹஸஸ்ப்ரஸுப்தம் ஸ்ர ஹநம் ஸவாசிவம் ஸுவசீக்யந்தி க்ஷயிரிதிதம் ஸுவெவந சுநாயா லெவ ஸுஹார்த்தாநதே || [௨௮]

கீழ்ச் சொன்னபடி யோகத்தைச் செய்கிறவன் அதிலே யே நெடு ராளாய் வாத எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி, ஆத்மாவைப்பார்ப்பதாகிய அளவில்லாத ஸுகத்தைப் பிரயாஸமில்லாமல் எப்போதும் அனுபவிக்கிறான். 4 [28]

1. பஞ்சகவயம் சாப்பிட்டவனுக்குப் பாபங்கள் போருமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அப்படியே தன் ஆத்மாவைப்பற்றி யோகம் செய்கிறவனுக்கு அத்தயோகத்தினாலேயே பாபங்கள் போய்விடுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. பகவான் இப்படி ஏற்படுத்தியிருக்கிறான்.

2. சுலோகத்தில் 'பிரம்மபூதம்' என்ற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு மிகவும் பெரியதாய் ஆகிறான் என்று பொருள். முன்னாலே உடம்பே ஆத்மாவென்று ஒருதப்பெண்ணம் உண்டாகி, ஜீவன் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த இருப்பைக் காட்டிலும் இப்போது ஆத்மாவை உன்னபடி அறிந்து ஸுகப்படுவதினாலே இப்போதிருப்பை முன்னிருப்பைக்காட்டிலும் பெரிதென்று சொல்லலாம்.

3. சுலோகத்தில் உயர்ந்தஸுகம் வரும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்தஸுகம் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறஸுகம்தான். லக்ஷயங்களினால் உண்டாகும் ஸுகம் அற்பமாயும் துக்கத்தோடு கலந்து இருப்பதாலும் தாழ்த்தது. ஆத்மாவைப்பார்ப்பதினால் உண்டாகும் ஸுகம் அளவில்லாமலும் துக்கத்தின் கலப்பில்லாமலும் இருப்பதால் உயர்ந்த ஸுகம்.

4. இந்த சுலோகத்தோடு யோகப்பிரகரணத்தை முடிக்கிறார். "கீழ்ச் சொன்னபடி" என்று இத்தத்தியாயம் 10-வது சுலோகம் முதல் ஆரம்

சுவ-- சுய யொமவிவாகஷஸா உதகூட்டி காரா உவுதெ-
வவபுலுதிதஸுரோதாரநம் ஸவபுலுதிதாநி வாதுநி 1
஠ாங்குதெ யொமயுதூதூ ஸவபுது ஸரிஷஸுடநம் || 2 கூ ||

ஸூதநம் வரெஷா஠ வ ஸுதிதாநம் பூகூதிவியுதுவ
ராதிவாணா஠ ஜோதெநகாகாரதயா ஸாரிபாசு-தெஷிஸு
வ பூகூதிமதகூசு, யொமயுதூதூ பூகூதிவியுதுஷாந
ஸு ஸவபுது ஜோதெநகாகாரதயா ஸரிஷஸுடநம் - ஸவபு
லுதிதஸு ஸூதாநம் ஸவபுலுதிதாநி வ ஸூதநி ஠ாங்குதெ
ஸவபுலுதிதஸுரோநாகார஠ ஸூதாநம்-ஸூதஸுரோநாகாராணி
வ ஸவபுலுதிதாநி வஸுதித்யுடீ வணகஸிநாதி ஓடுஷ
ஸவபுஸூதஸுலுநஸூதாரிபாசு-ஸவபூதஸுலு ஓடுஷ ஸ
வதித்யுடீ-ஸவபுது ஸரிஷஸுடநம்" ஐதி வவநாசு "யொம
யம் யொமஸுபா ப்ரோகஸாஜெந" ஐத்யுநுமாவஷணாது,
..திஷெ-பாஷம் ஸி ஸஜெ ஸெஷ" திவவநாது || || 2 கூ ||

அவ--மேல் நாலு சுலோகங்களாலே ஆத்மாவைப் பார்ச்
கிறவனுக்கு வரும் நாலு படிசை அடிப்படி முதல் சொல்லுகிறார்.

1 உடம்பைச் காட்டிலும் வேறான தானும் மற்ற ஆத்மாக்க
ளும் ஞானஸ்வரூபம் என்று ஒரே மாதிரி. தேவன், மனிதன் முத
லானவெற்றுமை உடம்புகளில்லாதான் இருக்கிறது த்யானம் செய்து

பித்து, இதுவரையில் சொல்லப்பட்டபடி என்று அர்த்தம். இந்த சுலோ
கத்தில் நான்கு ஸங்கதிகள் சொல்லப்படுகின்றன--(1)யோகத்தின் மஹி
மையினாலே ஆத்மாவின் பார்வை என்கிற உயர்ந்த ஸுகமுண்டாகிற
தென்றும் (2) ஆத்மாவைப்பார்த்தபிறகு அந்த ஸுகத்திற்கு அளவி
ல்லை யென்றும், (3) அதற்கு அழிவில்லை யென்றும், (4)அது கஷ்டப்
படாமல் வரும் என்றும்.

1. சுலோகத்தில் 'எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்ச்
கிறான்' என்று சொன்னது கூடுதென்று காட்டுவதற்காக, ஆத்மாக்கள்
இயற்கையாகவே ஒரேமாதிரி என்றும், வேற்றுமை உடம்புகளில்லாதானி
ருக்கிறது என்றும் வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டது.

தன்னை உள்ளபடி பார்த்தவன், தானும் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபம் என்று ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறான். 1. எல்லா ஆத்மாக்களில் தான் இருப்பதாகவும் தன்னிடத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களும் இருக்கிறதாகவும் பார்க்கிறான், அதாவது எல்லா ஆத்மாக்களை தன்னைப் போலவும், தன்னை எல்லா ஆத்மாக்களைப் போலவும் பார்க்கிறான். அதாவது உடம்பை விட்டுப்பிரிந்த எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஞானஸ்வரூபம் என்பது ஒன்று தான் இருக்கிறது. வேறு பேதம் கிடையாது. ஆகையினால் அவைகள் எல்லோரும் 2. ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறான். ஆத்மா என்கிற வஸ்துக்களுக்குக் கணக்கில்லை. அவைகளில் ஒன்றாகிய தன்னை உள்ளபடி பார்த்தால், மற்றவை எல்லாம் அதே மாதிரியாகையால், எல்லா ஆத்மாக்களையும் பார்த்ததாக ஆகிறது.

இந்த சுலோகத்திற்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒன்று தான் என்று பொருளல்ல. இங்கே ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரி என்றுதான் சொல்லப் படுகிறது. சுலோகத்திலேயே “எல்லாரையும் ஒரே மாதிரியாகப்பார்க்கிறான்” என்று சொல்லியிருப்பதினாலேயும், இந்த அத்தியாயம் 33-வது சுலோகத்தில் “எல்லாரையும் ஸமமாகப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னீரே” என்று அர்ஜுனன் சொல்வதினாலேயும், 5-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் “கர்மம் போய் ஸமமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களை பிரம்மம்” என்று சொல்வதினாலேயும் இப்படித்தான் பொருள் கொள்ளவேண்டியது.

[29]

1. யோகத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதினாலே எல்லாரையும் ஒரேமாதிரி என்று பார்க்கிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. யாரையாருக்கு ஸமமாகப் பார்க்கிறானென்று காட்டுவதற்காக, தான் எல்லா ரிடத்தில் இருப்பதாகவும், எல்லாரும் தன்னிடத்தில் இருப்பதாகவும் இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2. யோகம் செய்கிறவன் தன் ஆத்மாவை மாத்திரத்தான் பார்க்கிறான். அவன் தன்னையும், மற்றவர்களையும் ஒரேமாதிரி என்று எப்படிப் பார்க்கக்கூடும்? அதற்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது—ஒரே ஜாதிய வஸ்துக்களில் ஒரு வஸ்துவைப் பார்ப்பதினாலேயே ஒரு பாளை சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம் என்கிற பழமொழிப்படி—அந்த ஜாதியில் சேர்த்த எல்லா வஸ்துக்களும் பார்க்கப்படுகின்றன.

யொ ரோ வஸுதி ஸவத்ரு ஸவத்ரு உ யி வஸுதி !
தஸுரஹம் ந ப்ருணஸுரீஸ உ நெ ந ப்ருணஸுதி ||௩௦||

ததொ விவாகுஸராவனொ ரிஸாயஜிதேவாமஃ,
“கிராநுநம் வாஜிஸாஜிதேவெதி” உத்யுமயிராம ஸவத்ரு
ஸுராத்வஸுநொ வியடுதவாணுபாவஸு ஸுரடுவெ
ணாவஸுதஸு ரிதாஜி வஸுநு, யஸவத்ருதவஸுநி ரோ
வஸுதி, ஸவத்ருதவஸு உ யி வஸுதி-சுநொநுஸா
ஜிதாநுதாநுஸ-நெந சுநுதாநுதவஸுநி வஸுதி !
தஸு ஸுராத்வஸு வஸுதி சுஹம் ததாஜித ப்ருணஸு
ரி-நாநுதவஸுநி ! ரிவா ரோ வஸுநொ ரிதாஜி
ஸு, ஸுராத்வஸு ரிதாஜிவஸுநு ஸ ஸுராத்வஸுநிவயதி ||

அவ.—இதற்கு அடுத்த மேல்படியைச் சொல்லுகிறார்.—

முதல் படியினிருக்கிறவனைக் காட்டிலும் 1 அதிகப்பழக்க
முள்ளவன் புண்ணியங்களும் பாபங்களும் நீங்கி, ஸ்வரூபத்தோ
டு இருக்கிற எல்லா ஜீவன்களையும் 2என்பகவான்) மாதிரிஇருப்ப

1 யோகம் செய்கிறவன் தானும் மற்ற ஆத்மாக்களும் ஞான
ஸ்வரூபமென்றும், எல்லாரும் ஒரே மாதிரி என்றும், வெவ்வேறு
உடம்புகளில் இருப்பதான ஒருவருக்கொருவர் பேதம் என்றும்
தெரிந்த பிறகு, உடம்புகளின் சேர்க்கை ஞான ஸ்வரூபமாயிருக்
கிற ஆத்மாவிற்கு எப்படி வந்த தென்று விசாரிக்கிறான். அது அவர
வர்கள் கர்மத்தினாலே வந்த தென்றும், புண்ணியமும் பாபமுமா
கிய கர்மம் போனால், எல்லாரும் பகவானைப்போல் ஆய் விடுவார்களெ
ன்றும் சாஸ்திரத்தினாலே தெரிந்து கொண்டு அதை நினைக்கிறான்.
அப்போது தன்னைப் பார்க்கும் போது, என்னுடைய கர்மம் போனால்
பகவான் மாதிரி ஆய் விடுவேனென்று நினைப்பதினாலே, பகவானுடைய
நினைவு வருகிறது.

2 உதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டது. எப்படி நான் என்னைப்
பார்க்கும்போது அவனையும் என் மாதிரி என்று பார்க்கிறேனோ, அப்ப
டியே அவனும் தன்னை பார்க்கும்போது தன் மாதிரி நான் இருக்கிறே
னென்று என்னையும் நினைக்கிறான். பகவான் எல்லாரையும் பார்க்கி
றேனென்று சொன்னதனால், பகவானும் ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி

ஆத்மாவைப் பகவான் மாதிரி இருப்பதாக 1 நன்றாய்ப் பார்க்கிற வன், யோகம் நின்று உலகத்தில் வேலைகளைச் செய்யும்போதும், தன்னையும் எல்லா ஆத்மாக்களையும் பார்க்கும்போது அவர்களை பகவானைப்போலவே இருப்பதாகப் பார்க்கிறான். [31]

சுவ—ததொ2வி காஷாரோஹ—

சூக்ஷ்மவெஜேந ஸவ-ஃத்ரு ஸஃ வஸ்யுதி யொ2ஜ-ஃந |
ஸுஃவம் வா யதி வா ஃவம் ஸ யொதி வரொரோ 2ஃ ||

ஸூர தந்ரூரநெஷுஷாம் லா-தநாஸஸ்கு-ஹிதஜ்ஜாநெந
காகாரதயா ஓளவெஜேந ஸூரதூகி லாநெஷுஷா உ ஸவ-ஃத்ரு
வத-ஃரோநம் வு-த்ருஜ-நாஹிரூவம் ஸுஃவம் தந்ரூணாஹிரூ
வம் உ ஃவஸஸஸ-வஸ்யுதி-ஃ யஃ வஸ்யுதி - வரவா
த்ருஜந்ரூணாஹிஸஃ ஸு-வா-த்ருஜந்ரூணாஹிஸஃ யஃ வஸ்யு
தி-ஃ 2ஃ || ஸ யொதி வரொரோ 2ஃ-யொமகாஷாம் மதொ
2ஃ ||

அவ.—எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட படியைச் சொல்லு
கிறார்.—

யோகம் செய்கிறவன் தானும் மற்ற ஆத்மாக்களும் ஞான
ஸ்வரூபமாயிருப்பதினாலே ஒரே மாதிரி என்கிற நினைவை நன்றாக
பழக்கம் செய்வதினாலே, தன்னிடத்திலும், மற்ற ஆத்மாக்க
ளிடத்திலும் இருக்கும்—பிள்ளை பிறப்பது முதலான ஸுகத்தையு
ம், பிள்ளை சாவது முதலான துக்கத்தையும்— தங்கள் ஒரு
வருக்கும் அவைகளில் ஸம்பந்த மில்லை யென்று— ஸமமாகப்
பார்க்கிறான். அதாவது தனக்கு வருகிற பிள்ளை பிறந்த ஸுக
த்திலும், பிள்ளை இறக்கும் துக்கத்திலும்—மற்றவர்களுக்கு ஸம்பந்த

1. நன்றாய்ப் பார்க்க்பதினாலே பழக்கம் முற்றி, ஆத்மாக்களும் பக
வானும் ஒரே மாதிரி என்கிற நினைவானது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக
ஆறுபோல் பெருகிக் கொண்டு வருகிறதாகையினாலே, யோகம் நின்று
வேறு வேலை செய்யும் போதும் இந்த நினைவு தொடர்ந்து வருகிறது.

தமில்லாதது போல — தனக்கும் ஸம்பந்த மில்லாமலிருக்கிறான். இப்படிப் பட்டவன் யோகத்தினுடைய உயர்ந்த படியை அடைந்தவன். 2

[32]

சுஜயோக உபாஸம்—

யொழயம் பொமஸ்யா ப்ராக்ஸோஜேந யோஸாதிந ।

வனதஸ்யாஹம் ந வஸ்யாதி ஹனுக்மாஸ ஸ்ரீதிம் ஸ்ரீராம || ௩௩ ||

ஹனுஹம் ஹி தம் க்ருஷ் ப்ரபாயி வயவஹ்யஸு ।

தஸ்யாஹம் நிமுஹம் தநே வாபொரிவ ஸாஹாஸ்யஸு || ௩௪ ||

யொழயம் லெவதீநாஹ்யாஜிஷெஷெந ஜீவெஸாராஹெஷெந வாதுஷைநீததெயெதாவணம் காஹிதீநாஹிதெஷு ஸவெஷுஷாத்தீஸா ஜோதெநகாகாரதபா வாஸ்யாரஸாஜேநாகஜே வஸ்யாதபா வெஸாரஸாஜேந ஸவ-தீத்ர ஸஜேஸ-தீநாதிவொயொமஸ்யா ப்ராக்ஸி வனதஸ்யு யொமஸ்யு ஸ்ரீராம ஸ்ரீதிம் ந வஸ்யாதி, தநஸ்யாஹனுக்மாஸ । தயோஹி சுநவா-தாஸ்யுஸவிஷ-யெஷிவி ஸ்தவண வ ஹனுஹம் வாஸு-ஷெஷெஷெக்-திராவஸ்யா வயிதாஸக்யம் தநம் வாஸுஷம் வஸாஸு ப்ரஜேஷு ஸ்யாஜி ந்யுத்ர வாதி । தஸ்யு ஸ்யாஜிஸ்யுஸவிஷயெஷிவி ஹனுஷுஸா வஸ்யு தநஸ்யுஸிவரீதாக்காராத்தீ ஸ்யாவயிதாம் நிமுஹம் ப்ராக்ஸிதமதெதேஷுவாவாதஸ்யு வஜநாஜிஷெஷ ஸாஹாஸ்யாஸஹம் தநே । தநாநிமுஷெஷாவொயொ வதுஷு ஹிஷி ப்ராயம் ॥

|| ௩௩-௩௪ ||

1. இரண்டாவது படியில் கர்மம் இல்லாமையினாலும், கர்மத்தினால் வரும் அறிவின் வித்தியாஸமில்லாமையினாலும், ஜீவன் பகவான் போலிருக்கிறானென்று யோகி நினைக்கிறான். இப்படியேயோகம் கின்றபோதும் நினைக்கிறான். அது மூன்றாவது படி. நாலாவது படியில் கர்மங்களுடையவும், அறிவுகளுடையவும் வித்தியாஸத்தால் வரும் ஸாகத்திலும் துக்கத்திலும் வித்தியாஸமில்லாமையை நினைக்கிறான்.

2. இது ஜீவாத்ம யோகத்தினுடைய உயர்ந்தபடி. பகவானுடைய யோகத்தைப்பற்றி மேலே சொல்லப்போகிறார்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

1. தேவன் முதலான பிரிவுகளாலும், ஜீவன், பகவான் என்கிற பிரிவினாலும், எல்லா ஆத்மாக்களையும் பகவானையும் ஒருவருக்கொருவர் வேறென்று நாளது வரையில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதினாலே எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி என்றும், அடியோடு கர்மம் போன பிறகு எல்லா ஆத்மாக்களும் பகவான் மாதிரி என்றும் எண்ணுவது மிகவும் கஷ்டம். அப்படி ஏதோ கொஞ்சம் நினைவு வந்தாலும், அது 1 நிலையாய் நிற்காது என்று தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், மனது ஒரே விஷயத்தில் நிற்கிறதில்லை. நெடு நாளாய் மிகவும் பிரீதியோடு பழகின பின்னை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளையும் ஒரு நாழிகை விடாமல் நினைப்போமென்றால், மனது நிற்காது. நிறுத்தினாலும் அந்த மனது ஒருவனை பலாத்காரமாய் கலக்கி, இன்னொரு இடத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டே போய் விடும். இப்படி இருக்கும் மனதை இதுவரையில் ஒருக்காலும் நினைக்காத கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதியில் நிலையாக நிறுத்துவது என்பது கடுங் காரற்ற விசிரியால் தடுப்பதுபோல் முடியாதென்று நினைக்கிறேன். ஆகையினாலே, மனதை அடக்குவதற்கு வழி சொல்லவேணும்.

ஸ்ரீஹவாநுவாஹ—

சுலம்ஸ்யம் சிஹாவாஹொ சிநொ டுநிபுமு ஹம் வஸு |

சூலூஸெந து சுளதெய வெவராஹெண வ ஸுஹுதெ ||

1. நான் அநாதி காலமாய் “அவன் வேறு, இவன் வேறு, நான் வேறு” என்று எண்ணிக்கொண்டு வருகிறேன். என்ன யோஜித்துப்பார்த்தாலும், நான் அழகாயிருக்கிறேன், நான் பணக்காரன், யுத்தத்தில் நான் கெட்டிக்காரன், இவன் அழகில்லாதவன், இவன் பிச்சைக்காரன், இவன் வில்லை தொடத்தகாதவன், இது முதலான எண்ணங்கள் எனக்குப் போகவில்லை. என் மனது அடங்கவில்லை. இப்படி நினைப்பது என்னாலே எப்படி முடியும். எல்லாம் தெரிந்த நீர் தான் இதை நினைக்கவும் சொல்லவும் கூடும்—என்று அர்ஜுனன் கருத்து. இந்த அத்தியாயம் 5-வது 6-வது சுலோகங்களில் யோகத்திற்கு ஸாதகம் சொல்லப்பட்டது. அதையே தெளிவாய்த்தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக அர்ஜுனன் கேட்கிறான்.

கலையதா தநா யொமொ டுமிவவதி ரெதி. |

வஸுராதநா து யததா ஸக்யோவாவாபுமாவாயதம் || ௩௬ ||

வஸுலாவதயா ரெநா டுமிவவதி ரெதி. | தயாவாத்தநா மணாகரகாவாஸஜிததாவி
மெவெந சூதவதிருதிருஷ்டா டொஷாகரகாவாஸஜிததாவி
தவெதூஷ்டா வ கயம் விஜ்ஜஹுதெ | கலையதா தநா-
கஜிதநிலா ரெதாவி வவெந யொமொ டுமிவவதி. |
உவாயதஸு வஸுராதநா - வடுவெடுதெந ரெநாயந
நடுவெணானமுகஜிதநெந கடுணா ஜிதநிலா, யதரே
நெந சுயரெவ ஸஜிதஸுநாடுவொ யொமொவாவாபு-
மக்யம் || || ௩௬—௩௭ ||

பகவான் சொல்லுகிறார்—

மனதுக்கு ஒரு இடத்தில் நிலையம் நிற்காமல் இருப்பதே
ஸ்வபாவமாகையால், அதை அடக்க முடியாது என்கிற விஷயத்
தில் ஸந்தேஹமில்லை. அப்படியிருந்தாலும், ஆதமா உயர்ந்த
1 குணமுள்ளது என்று எப்போதும் நினைத்தால், அதை உள்ள
படி பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாகும். மற்ற விஷயங்
களில் உள்ள தோஷங்களைப் பல தடவை நினைத்தால், அவைக
ளில் வெறுப்புண்டாகும். இந்த ஆசையினாலும், வெறுப்பின
ாலும் மனதைக் கஷ்டப் பட்டு அடக்கலாம். மனதை அடக்
காமல் 2 எவ்வளவு பிரயாஸப் பட்டாலும், கீழ்ச்சொன்ன பார்
வையை அடைய முடியாது. கீழ் அத்தியாயங்களில் சொன்ன
3. கர்மயோகத்தினாலே மனதை அடக்கி யோகத்தைப் பழக்கு
கிறவன் அதையே ஸுகமாக அடையலாம். [35-36]

1. ஆதமாவின் குணங்களாவன—அது அழிவில்லாதது, ஞான
ஸ்வரூபம், மிகவும் இன்பமானது, இயற்கையில் கர்மத்திற்கு உட்பட்ட
தன்று, இயற்கையில் தோஷமில்லாதது—இவை முதலானவைகள்.

2. 'மஹாபாஹோ' (பெரிய கைகளை யுடையவனே) என்று சுலோ
கத்தில் சொன்னதின கருத்து.—உபாயத்தாலே எது செய்ய முடியு
மோ, அதை வலிமையால் செய்ய முடியா தென்று.

3. கர்மயோகம்தான மனதை அடக்குவதற்கு வழி. முன் சொ
ன்ன ஆசையும் வெறுப்பும் கர்ம யோகத்துக்கு உதவிகள்.

ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்காக யோக(தியான)த்தை ஆரம்பித்து, வலுவான பழக்கமாகிய ப்ரயத்தனக் குறைவினாலே யோகத்தி லுடைய பலனை அடைவதற்கு முன்னாலே அதிலிருந்து மனது 2 சலித்த வனுக்கு 3 கதி என்ன? பெரியமேகத்திலிருந்து பிரிந்த துண்டு மேகம் போல் இரண்டு மில்லாமல் அவன் கெட்டுப்போகிறானா? அதாவது பெரிய மேகத்தை விட்டு துண்டு மேகம் தனியாய் வந்தால், அது முன்னே இருந்த மேகத்துடனும், பின்னே வரும் மேகத்துடனும் சேராமல் நடுவில் உறுப்படி மில்லாமல் போய் விடுகிறது. அது போல 4 கர்மங்களைச் செய்யும் போது ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்களை வேண்டாமென்று விட்டு விட்டான். ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கோ ஸரியானபடி யோகத்தைச் செய்ய வில்லை. ஸுவர்க்கத்திற்கு ஸுவர்க்கமும் போய் விட்டது. ஆத்மாவின் பார்வையும் வரவில்லை. ஆகையினால் இவன் வீணாய் போய்விடுவானா? அல்லது ஸௌக்கியத்தை அடைவானா? எல்லா ஸங்கதிகளையும் பிரத்தியக்ஷமாய் ஒரே காலத்தில் எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற உம்மைத் தவிர இந்த ஸந்தேஹத்தைப்போக்குகிறவர்கள் இல்லை. ஆகையால் இந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்த்துத் தெனிய வைக்கவேண்டும்.

[37-38-39]

டது. இப்போது கர்ம யோகத்தின் பலனாகிய ஆத்மாவின் பார்வையின் பெருமை சொல்லப்படுகிறது. இதை முன்னாலே சொல்லப் பட்டதாக எப்படி சொல்லலா மென்றால், பதில்—ஆத்மாவைப் பற்றின அறிவு சேர்க்கிறுபதும், தியாகத்தின் வழியாய் ஆத்மாவின் பார்வையைக் கொடுப்பதும்—என்கிற இந்த இரண்டும்தான் கர்மயோகத்திற்குப் பெருமையாகச் சொல்லப்பட்டது. அது யோகத்தின் பெருமைதான். யோகமாவது ஆத்மாவின் தியாகம்.

2. யோகத்தை எல்லா அங்கங்களுடனே செய்ய முடியாதவன்.

3. ஆசைப்பட்ட விஷயங்களின் அதுபவமா? அல்லது மோக்ஷமா? அல்லது நரகமா? இவைகளில் எது ? இந்த ஸங்கதியைத்தான் 38-வது சுலோகத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்.

4. கர்ம ஸ்வரூபத்தைச் செய்வதில் ஒரு குறைவுமில்லை. ஆனால் பலன் வேண்டாமென்று விட்டு விட்டபடியால் ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்கள் வராது என்று கருத்து.

ஸ்ரீஹவா நமவாஹ—

வாயு நெகவெஹ நாஜித்ரு விநாஸஸ்ய விஜிதே !
ந ஹி க்ஷுணக்யத்யுதமகிம் தாத மஹதி || ॥ச॥

ஸ்ரீயா யொமெ ப்ரக்ராணஸ்ய தஸ்யாஸு ப்ரஹ்மணஸ்ய
 ஹஹவாஜஸூத்ர வநாஸொ ந விஷுதௌப்ராக்ரதஸ்ய மஹா
 ஹொமாநஹவெ ஸ்ரஹொநஹவெ வாக்ஷிதாநவாவ்ரொ
 வஃ ப்ரக்ரவாயாஸூநிஷ்வாவாவ்ரொவஸூ வநாஸொ ந வி
 ஷுத ஹத்யுஃ | நஹி நிராக்ஸயகஸ்யாணரொவயொமக்யு
 கஸூநிதாஸூத்ரொவெ ஷுமஹிணி மஸூதி || ௪௦ ||

ஆவ: - பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஆவலுடனே யோசத்தை ஆரம்பித்து, அதைப்பூர்ணமாகச் செய்ய முடியாதவனுக்கு ஸுவர்க்கம் முதலான ஸுகங்களின் அனுபவத்திலும், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதிலும் கிடையாதது ஒன்றுமில்லை. ஒரு வித கெடுதியும் கிடையாது. கெடுதி என்றால் ஆசைப்பட்ட பலனை அடையாமையும் தொந்தரவைக் கொடுக்கும் தோஷத்தை அடைவதும். மிகுந்த நல்ல காரியமானயோசத்தைச் செய்கிற எவனுக்கும் 1. ஒருக்காலும் கெடுதி கிடையாது. [40]

அவ—கயரிபம் ஹலிஷ்டிதிராஹ—

பூவு வுணுகுதாம் ஞோகாநுவிகா ஸாஸுஸீஸோம் !
 ஸுலீநாம் ஸ்ரீதீநாம் ஹெஹெ யொமஹு-ஷெ ஊனியாயகெ ||

யஜுரீயமொழிகாஷ்யா யொமாஸு பூஷு-தொயம்
சுதிவாணுகுதாம் பூர்வாநு மொகாநு பூர்வ தஜுரீயா
நதிக்ருரணாநுமொமாநு யொமரீரஹா-தூரொஷுவ மூஞாநொ

1. இவ்வளவு கல்ல வேலையை ஆரம்பித்தவன் மூன்று காலத்திலும் கல்லவன். அவனுக்குக் கெடுதல் கிடையாது. ஏனென்றால், வெகு காலமாக கண்க்கில்லாத புண்ணியத்தைப் பண்ணித்தான் இந்த யோகத்தை ஆரம்பிக்கக்கூடும். இப்போது மிகுந்த கல்ல வேலையான யோகத்தைச் செய்கிறான். பின்னாலும் புண்ணிய லோகத்தை யடைவது, யோகத்தை முடிப்பது, மோகத்தை அடைவது முதலானவைகள் வாய்ப்பாகின்றன.

யாவதஜோமதுஷ்டா ஸாடம் ஸாஸ்தீஸஜோஸுத்ராவிஹா. க
 லீநு ஹோமே விதுஷ்டு ஸாஹீநாம் ஸ்ரீதாம்-யொமொவசு
 ஃயொமுயாநாம் கூரெ யொமொவசுரே ஹுஷ்டா யொமஜா
 ஹா-தூஜாயதெ ||

[சக]

எந்த விதமான ஸுகத்தில் ஆசையினால் யோகத்தை ஸரி
 யாகச செய்து முடிக்க வில்லையோ அதேமாதிரியான 1 மிகவும்
 உயர்ந்த ஸுகத்தை இவன் கொஞ்சம் பண்ணின யோகத்திற்காக
 பகவான் ஸந்தோஷப் பட்டுக் கொடுக்கிறான் அவன் மிருதபுண்
 ணியம் பண்ணினவர்கள் அடையும் லோகங்களை அடைந்து, வெகு
 கால மிருந்தது, 2 அதை அனுபவிக்கிறான் அந்த ஸுகத்தை அனுப
 வித்து, ஆசை 3 அடங்கின பிறகு, யோகத்தை ஆரம்பிக்கத் தகுந்த
 சுத்தியையும் (அதுஷ்டானத்தையும்) ஸமபத்தையும் (உல்ல அறிவை
 யும்) உடையவர்களுடைய வயிற்றில் பிறக்கிறான். இது யோகத்
 தைக் கொஞ்சம் செய்து அதில் மனது சலித்தவனுக்கு வருகிற
 பலன் இது யோகத்தின் மஹிமையால் வருகிறது. [41]

சுய வா பொயிநாரேவ கூரெ ஹவதி ய்ரீதாடி |

வனதயி ஁ரூ-ஹதாம் ரொகெ ஜந் யஜீஷுஸ்ய || [சஉ]

வாரிவஹ்யொமுஸுவிதஸுஷு பொயிநாம் ய்ரீதாம்-யொ
 மம் கூவ-ஃதாம் ஸுயரேவ யொமொவபெஸகூரீணாம் கூ

1 ஆசைப்பட்ட ஸுகத்தினுடைய ஜாதியாயிருந்தாலும், அந்த
 ஜாதியில் மிகவும் உயராதது. உலகத்திலும் ஒரே ஜாதியான ரஸங்களி
 லும், வாஸனைகளிலும் சில உயர்ந்தவை, சில தாழ்ந்தவைகளாயிருக்
 கின்றன.

2 தாமததிற்காக ஸமபாதிதச பொருளை தன் ஸுகத்திற்காக
 செலவழிப்பதுபோல்.

3 ஒருவன் ஸுவர்க்கத்திற்காக புண்ணியம்செய்து ஸுவர்க்கத்தை
 அதுபவித்தது, அந்த புண்ணியம் செலவழித்தது திரும்பி வருவதுபோல்,
 இவன்யோகத்தின் பெருமை போயத திரும்பி வரவில்லை அந்தப் பெரு
 மையானது செலவழித்த போகக் கூடியதல்ல ஸுகத்தை இடைவிடா
 மல் அனுபவிப்பதினாலே, அதில் அலுப்பு வருவதாலும், பிரார்த்த கர்மத
 தில் இருக்கும் புண்ணியத்தினாலே ஸதவகுணம் டீமலிட்டி லீவேகடி
 பூண்டாவதினாலே 4 ஆசை அடங்குகிறது.

வெ ஹதி | ததெஹுஹபவியம்-பொமயொழாநாம் பொழி
நாம் வகுவெ ஜந் ஹொகெ ஸ்ராக்ஷதாநாம் ஹுஹுஹதரஸு
வநததூ பொமஜாஹாதூ க்ஷுக்ஷு || ||சஉ||

1. யோகத்தை வெகுதூரம் பழக்கி, அது ஸூர்த்தியை அடைவதற்கு முன்னாலே அதிலிருந்து மனது சலித்தவன் யோகத்தைத் தான் பண்ணிக்கொண்டும், பிறருக்கு அதைச் சொல்லிக் கொடுக்க தகுந்தவர்களுமாய் இருக்கிறவர்களுக்கு 2 பின்னாயாகப் பிறக்கிறான். யோகத்தை ஒருவரிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டு ஆரம்பிக்கக்கூடியவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பும், யோகத்தைச் செய்கிறவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பும்-இந்த இரண்டும் விஷயங்களுையே பார்த்துக்கொண்டு மோகூத்தில் ஆகையிலாமல் இருப்பவர்களுக்கு வருவது மிகவும் அரிது. யோகத்தின் பெருமையாலேதான் வரவேண்டியது. 3 [42]

ததூ தம் ஹுஹிஸம்யொமம் ஹதெ வெளவஹெஹிக்ஷு
யததெ வ ததொ ஹுயஸம்வஹெஹி காராஹந் ||சஉ||
வஹிஸம்யொமம் ததெஹவ ஹுயதெ ஹுஹபொஹிஸம்

ததூ ஜந் ததெஹ வெளவஹெஹிகம் யொமவிஷயம்
ஹுஹிஸம்யொமம் ஹதெ | ததஸம்வஹுஹிஸம்

1. இந்த ஸங்கதி சுலோகத்தில் சொல்லப்படாமல் போனபோதிலும், முன் சுலோகத்தில் சொன்ன பிறப்பைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிறப்பை இதில் சொல்வதினாலே, அதற்குக் காரணமும் உயர்ந்ததாயிருக்க வேண்டுமென்று கருத்து.

2. சுலோகத்தில் “யோகிகளுடைய குலத்தில்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு யோகம் செய்கிற ஒருவனுடைய பின்னே, போன் முதலானவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பு என்று பொருள்வல்ல. ஏனென்றால் அதினாலே யோகத்திற்கு அதிக உதவியில்லை. ஆகையினாலே தான் யோகம் செய்து கொண்டும், அதைச் சொல்லிக் கொடுக்க தகுந்தவனுமாய் இருக்கிறவனுக்கு பின்னாயாய்ப் பிறக்கிறானென்றுதான் பொருள்.

3. முன் சுலோகத்தில் பிறரிடத்தில் போய் யோக விஷயமான உபதேசத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுந்தவர்களைச் சொல்லிற்று. இந்த சுலோகத்தில்தாமே உபதேசம்பண்ணத் தகுந்தவர்களைச் சொல்லுகிறது.

ஸிவென யததெத்பயா நானாராயமதொ ஸவதி தயா பத
தெ | தெந வடுவ-பாலூஸெந-வடுவெடுண யொமவிஷ
யெணாஸூஸெந ஸ யொமஸூஷெடா ஹுவஸொகவி யொம
ணவ ஹியதெத்யுலிஃ ஹெதகஷோமரோஹாதீதித்யுடஃ||

அவ—கீழ்ச்சொன்ன பிறப்பினால் மோகத்திற்கு என்ன
உதவி? முன்னே செய்த யோகம் போய்விட்டதே என்றால்,
சொல்லுகிறார்—

இப்படிப் பிறந்து முன் பண்ணின யோகவிஷயமான நினைவு
வந்து, அந்தயோகத்தை ஆரம்பித்து, அதைக் கெடுத்தியில்லாமல்
முடிப்பதற்குத்தகுந்தபடி பிரயத்தனம் பண்ணுகிறான். 1. உதார
ணம்:—ஒருவன் மிகுந்த ஆசையுடன் ஒருவேலையைச் செய்து கொ
ண்டிருக்கும்போது, தூக்கம்வந்து அது சின்றுபோய்விட்டாலு
ம், தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருந்தவுடன் ஆசையுடன் அதை

1. ஒருவனுக்கு முன் ஜன்மத்திலே உண்டான எல்லா ஸம்ஸ்கா
ரங்களும் மறு ஜன்மத்திலே மறைந்து போவதாலே, முன் ஜன்மத்தில்
பண்ணின யோகத்தின் நினைவு இந்த ஜன்மத்தில் எப்படி உரக்கூடும்?
என்றால், இதற்கு பதில் துங்கி எழுந்தவனென்கிற உதாரணத்தினாலே
காட்டப்படுகிறது. புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு முன் ஜன்மத்தில்
உண்டான கல்ல ஸம்ஸ்காரங்கள் மறைகிறதில்லை என்று கருத்து. ஸம்
ஸ்காரமென்பது ஒரு வஸ்துவின் பார்வை முதலானதாலே உண்டாகி,
பிறகு அந்த நினைவு மூட்டுகிற அடையாளங்கள் கேர்த்தால்—மறுபடி
அந்த வஸ்துவின் நினைவை உண்டாக்குகிற குணம். வாஸனை
யென்பது ஒரு அறிவிலால், அல்லது வேலையினால் அதேமாதிரி.
அறிவிலும், வேலையிலும் ஒரு ஆசையை உண்டு பண்ணுவது. ஆசையி
லால் அறிவு வேறு. ஸம்ஸ்காரம் வேறு, வாஸனை வேறு. முன் ஜன்மத்
தின் வாஸனை மறு ஜன்மத்தில் வரும். ஸம்ஸ்காரம் எல்லாருக்கும்
வராது. ஆதி பாதர் தான் வளர்த்த மாண நினைத்துக் கொண்டிருந்த
படியால் மானாகப் பிறந்தார். அப்போது முன் ஜன்மத்தில் செய்த
தெல்லாம் அவர் நினைவிற்கு வந்து, மறுபடியும் இப்படிக் கெட்டுப்போ
காமலிருப்பதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனம் பண்ணினார். விதூர உயு
ந்த ஜாதியில் பிறந்து பக்தியோகம் பண்ணி, ஏதோ ஒரு காரணத்தினால்,
குத்திர ஜாதியில் பிறந்தார். அந்த ஜன்மத்தில் முன் பண்ணின பக்தி
யோகத்தின் நினைவு வந்து மக்தி யோகத்தைச் செய்து முடிந்தார்.

மறுபடியும் ஆரம்பித்து முடிப்பன். அதுபோல. முன் பண்ணின யோகத்தின் பழக்கம் இவனை அதைப்பண்ணும்படி பலாத்காரமாய் இழுக்கிறது. இவ்விதமான யோகத்தின் பெருமையை ஆதிபாதர், கிதூர், பிஷ்மர் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களில் பார்க்கலாம்.

(43, 43½,)

ஜிஜ்ஞாஸுரவி யொமஸ்ய ஸஸ்யஸுஹாதிவத-தெ || ||சச||

சுபுவ்யத்யொமொ யொமொ ஜிஜ்ஞாஸுரவி ததஸூலித
ரோநஸம் வுநரவி தாநெவ ஜிஜ்ஞாஸுரவ்யா கசி-யொமா
ஹிகம் யொமநிநுஷாய ஸஸ்யஸுஹாதிவத-தெ | ஸஸ்யஸுஹ-
தெவநிநுஷாயவ்யயிவ்யுந்தரிஷ்யஸும-பாடி ஸஸ்யாஹிவாவயொ
ம்யு ஸஸ்ய புக்யுகி-புக்யுகிவயாயிநுஷாய தெவநிநுஷாய
ஹிஸஸ்யாஹிவாவாநஸ-ம் ஜிஜ்ஞாநாநநெநுகதாநரோதூயம்
பூவொதீத்யுய-ம் || ||சச||

யோகத்தை ஆரம்பிக்காமல், ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, அதிலிருந்து மனது சலித்தவன் மறுபடியும் அதே ஆசையை 1 அடைந்து, கர்மயோகம் முதலாய் யோகம் வரையில்செய்து, தேவன், மனிதன் என்று சொல்லக் கூடிய உடம்பையும், அதனால் அதுபவிக்கக்கூடிய ஸுவர்க்கம் முதலான லோகங்களையும் விட்டு, ஞானஸ்வரூபமாயும், ஆனந்தத்திற்கு ஒரே இருப்பிடமாயும் இருக்கும் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கிறான்.

[44]

புயதூஷ்யதோநஸு யொயீ ஸம்ஸுஹிக்ஷிஷம் |

சுநெகஜநஸம்ஸிஷ்யதொ யாதி வராம் மதிழ || ||சரு||

யதவஸம் யொமரோஹாத்யு ததொநெகஜநாஜி-த
வாணஸம்ஸவயொயீ ஸம்ஸுஹிக்ஷிஷம் ஸம்ஸிஷ்யஸுஜாதீ-பு

1. யோகம் செய்து கொண்டிருந்து அதிலிருந்து மனது சலித்தவனுக்கு மறுபடியும் யோகம் வருகிறது. யோகம் ஆரம்பித்தவுடன் மனது சலித்தவனுக்கு அதுனுடைய ஆரம்பம். யோகம் செய்ய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு மனது சலித்தவனுக்கு அந்த ஆசை வருகிறது. இப்படி அந்தத் திருப்புக்குத் தகுந்தபடி யோகமோ, யோகத்தின் ஆரம்பமோ, யோகத்தில் ஆசையோ மறுபடியும் வருகிறது.

யத்தாடிதரீநவஸு யொழி வலிதொடவி வுநடு வாரா மதி.
யாதெய்வ || ||சடு||

யோகத்திற்கு இவ்வளவுபெருமை யிருப்பதால் அநேக ஜன்
மங்களிலே பண்ணின புண்ணியங்களால் பாபங்கள் போய், யோகம்
செய்வதற்குத் தகுந்தவனாகி, அதிகப்பிரயத்தனப்பட்டவன், அதிலி
ருந்து யதோ ஒரு காரணத்தால் மனது சலித்தாலும், மறுபடியும்
ஆத்மாவைப் பார்ப்பன். மோகத்தையும் அடைந்து விடுவன்.

சு.வ.—குகியஸிதவாருஷாடி டிவிஷு தயா யொயிநவஸு
வடலூராயிகுரோஹ.—

தவவ்விஷ்ணு ரயிகொ யொழி ஜோகிஷ்ணுரவி ரிதொடபிகு
கரிடலூராயிகொ யொழி தலூரொஷாடி மவாஜுடாந ||சசு||

கெவலத்தவொவியடி வாருஷாடி டிவ்யாயுதெ, சூத்
ஜோநவயுகிரிதெகூஜோடெநஸு ய? யஸு கெவதெவாஸுநி
யாடினிக் கரிடலி, தெவ்வுலுவெடலூராயிகவாருஷாடி
லாயநகூரொஷாமஸு, தவவ்விஷ்ணு ஜோகிஷு கரிடலூர
யிகொ யொழி தலூரொஷாடி மவாஜுடாந ||சசு||

அவ—கீழ்ச் சொன்ன யோகத்தின் பெருமை தபஸ் முத
லானவைகளில் ஒன்றிற்கும் கிடையாது. ஆகையினாலே, யோகம்
செய்கிறவன் தபஸ்ஸு முதலானவைகளைச் செய்கிறவர்களைக்
காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்று சொல்லி, யோகத்தையும் யோகம்
செய்கிறவனையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, ஜீவாத்மாவின் யோக
த்தைப் பற்றின வார்த்தையை முடிக்கிறார்—

எந்தப் பிரயோஜனங்களை யோகமில்லாத பட்டினிமுதலான
தபஸ்ஸுகளாலேயும், ஆத்மாவின் அறிவைத்தவிர வேறு அறிவின
லேயும், ஆத்மாவின் உள்ளபடி யோகமில்லாத அசுவமேதம் முத
லான யக்ஞங்களாலேயும் ஒருவன் அடைகிறானே—அவைகளால்
லாவற்றைச் காட்டிலும், யோகத்தினாலே வரும் பிரயோஜனம்
மிகவும் உயர்ந்தது. ஆகையால் கீழேசொன்ன தபஸ், ஞானம், கர்
மம் இவைகள் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் யோகி மிகவும் உயர்
ந்தவன். ஆகையினாலே நீ யோகியாக ஆகவேண்டும். [46]

கவ—தடிவம் வரவிடினாஜைவதினம் பூஜாவதிவாக்ஷா
தினம் பூக்யமாத்தடிஸ்கந்தமுக்தி | சுய வரவிடினம் பூ
ஜெனதி—

யொமிநாஜிவி ஸவெடிஷாம் ஜெதெநானாராத்நா |
ஸ்ரஜாவாநு ஹஜெதெ யொ ராம் ஸ ஜெ யுக்த தஜெ ரே திம் ||சஎ||

ஐதி ஸ்ரீ ஹமயஜீதாஸதிவதிஷ்டுஸவஜிவிடினாயாம்
பொமஸாஸுஸ்ரீ ஸ்ரீகூஷாஜிபுநஸம்வாஜெ
யொமாஸாஸபொமொநாஜெஷ்டுயாயம் ||

யொமிநாஜிவி வம்வஜெயெடிஷ்டுஜீ | 'ஸவடிஹதிதஸுரா
தூநடி ஐதூஜிநா வதம்விடியா யொமிநம் பூதிவாஜிதாஃ
தெஷ்டுநந்தமடிதகூபாஃகூஜாணஸு யொமிநம் | ந நியடார
ஜென ஜெஷ்டு ஸம்வதி | ..கூவிஸவெடிஷ்டுஜீ'ஐதி ஸவடிஸவ
நிஜிஷ்டுஜாஸவஸிபூஷுதயம் | ததூவாஸுதெந நூயெந
வம்வஜெயெடி மூஷிதவஜி | யொமிஷொஜிவி ஸவெடிஷொ
வகூஜாணொ யொமி யுக்ததஜி | தடிவெகூபா கவரகூ
தவஸிபூஷுதீநாம் யொமிநாம் வந கஸிபிஸெஷ ஐதூ
யெடி | ஜெவடிவெகூபா ஸவடிவாணாஜிவி | யடிவி ஸவடி
வெஷ்டுநொநுநுதிநாயிகூபாவொ விடிதெ, தயாவி ஜெ
வடிவெகூபா கவரகூநிஜெடிஸஸுஜாம் | ஜெவியகூபாதிரு
கெணாநநிலாயாரணஸூலாவதயா ஜெதெநானாராத்நா
-ஜெஸா-வாஹுந்தாஸகூபு தீவிஸெஷாஸ்ரயஹதினம் ஜெநா
ஹுனாராத்நா | சுதூயடிஜெவியகூபா ஜயாவிநா சூதூயா
ணாவாஹு ஜெதெந ஜெஸா, ஸ்ரஜாவாநு-சுதூயடிஜெவிய
கூபா கூணாதிவிஸெஷாஸவதயா ஜெவாவிபூஷுதெள
கவராவாநு, யொ ராம் ஹஜெதெ-ஜெடி-விவிதூநதெஹொமூஹொ
தூவம்வொமொவகூரணஹொமஸூநவரிவதினடிநிவிஜ

ஜமஷுஷயவிவவயமீதழ், சுஷுபுஷா ஸெஷுஷொஷாநவயி
காதிசயஜோநவவெஸுயபுஷீயபுஸுதிசெஜீபுஷுத ஸு
வெயசுஷுணமுணநியிம், ஸூஷிசிகாநாநாதிவெகாதி
வாவிஷுஷிஷுஷுதநிதநீரஷுஷீரத் பசெஷுஷு ஸெள
நயபுஷெளமதி ஸெளகாநாயபுஷாஷுஷெளவநாஷுநன்
முணநியிஷிஷுஷுபுஷு, வாஷுநஸாவரிஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
வழ், சுஷாரகாருஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
யிஷு, சுஷாஷுஷிஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
திஷுஷுஷு, சுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஷுஷுதாம் மதிஷு, சுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஷுஷுஷு, சுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
சுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

ஐதிஸ்ரீஹவஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

புஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

அவ—மோசுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
திபானத்திற்கு உதவியாக உபநிஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஜீவாத்மாவின் உள்ளபடி பார்வை சொல்லப்பட்டது. இதற்குப்
பிறகு பசுவானுடைய திபானத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

இதுவரையில் சொல்லப்படாத ஒருயோகியை இப்போது
சொல்லப்போகிறேன். அவன் இந்த அத்தியாயம் 29-வது
சுலோகம் முதல் நானுசுலோகங்களால் சொல்லப்பட்ட யோ
கிகளைக் காட்டிலும், 46-வது சுலோகத்தில் சொன்ன தபஸும்

ஞானமும், கர்மமும் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறந்தவன். தபஸ்முதலானவைகள் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் நாலு விதமான யோகிகள் சிறந்தவர்களாயிருந்தாலும், சொல்லப்போகிற யோகியைக்காட்டிலும் மட்டம் என்பதில் எல்லாரும் ஒரே மாதிரி. கடுகில் ஒன்று சிறியதாயும், ஒன்று பெரியதாயுமிருந்தாலும், மலையைக் காட்டிலும் சின்னது என்பதில் எல்லா கடுகுகளும் ஒரேமாதிரிதானே. அதுபோல. அவன் யாமென்றால், என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியுடன் எப்போதும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டு, ஒருசுடிநாம் என்றை விட்டுப்பிரிந்தால் தாங்கமுடியாதவனாய், என்னை எப்போது அடையப்போகிறேனென்று அவசரப்பட்டே ! எவன் என்னைத்திபானம் பண்ணுகிறானோ அவன், அவன் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்று எல்லாவற்றையும் எப்போதும் உள்பாடி நானாகவே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற எனக்குத் தோன்றுகிறது 2

[47]

ஸ்ரீ மதே பகவதே பாஷியகாராய மஹா தேசிகாய நம:

1. முதல் அத்தியாயத்தில் ஆரம்பத்தில் சொன்னபடி ஸ்ரீ பாஷியகாரர் பகவானை இங்கே வர்ணிக்கிறார்.

2. அர்ஜுனனுக்கு ஜீவாத்ம யோகத்தைச் சொன்னபோது, அவன் இவ்வளவுதான் நான் தெரிந்த கொள்ள வேண்டியது என்று எண்ணாமலிருப்பதற்காக, இதற்கு மேற்பட்ட ஒரு யோகத்தை பிரஸ் தாபிக்கிறார். * இந்த யோகத்தை 7, 8, 9-வது அத்தியாயங்களில் விவரமாய்ச் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்தராமாநுஜபகாதேசிகாய நம: